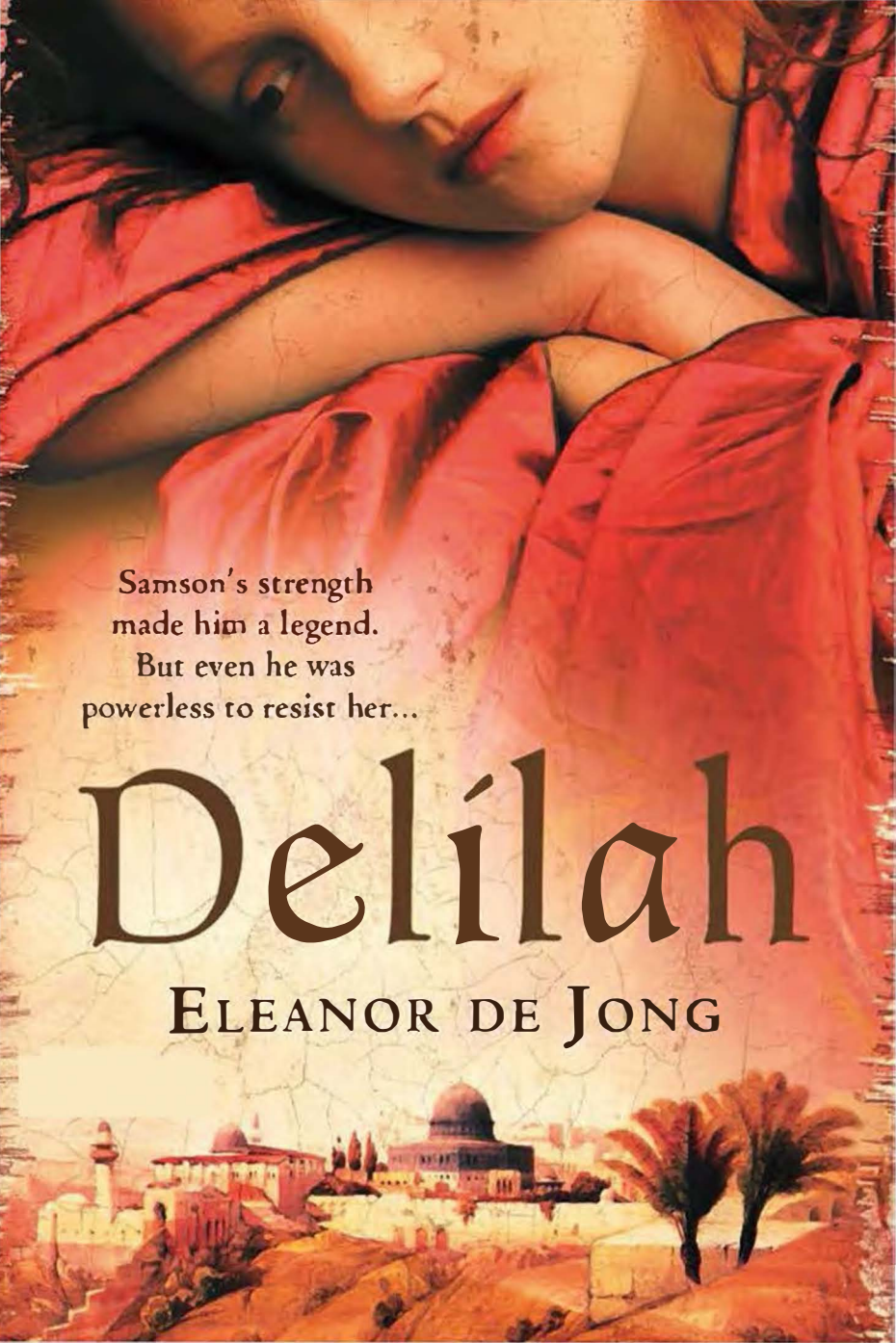

Samson's strength
made him a legend.
But even he was
powerless to resist her...
Delilah
Eleanor de Jong

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 018
Dünya Edebiyatı: 017

DELILAH
ELEANOR DE JONG

Kitabın Özgün Adı: Delilah
Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan
Çeviri: Gönül Kayol
Editör: Pervin Salman
Redaktör: C. Yakup Şimşek
Sayfa Tasarımı: Emir Tali
Kapak Uygulama: Emir Tali
Kapak Tasarım: Becky Glibbery

Basım: 2013
ISBN: 978-605-4688-07-4
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılıyla © Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Copyright ©2012, Sylvain Reynard. 2012, Hayat Yayın Dağıtım
Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Baskı-Cilt: Apa Matbaacılık
Nato Yolu Cad. Çankçı Çıkmazı
No: 4 Seyrantepe/İstanbul
Tel: 0542 521 53 21
apamatbaacilik@hotmail.com
Sertifika No: 18189
papillonyayinlari@hotmail.com

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OPTİMUM KİTAP
Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1
Maltepe / İSTANBUL
Tel: 0216 222 29 51 - 0216 222 29 52 Fax: 0216 383 78 41
www.optimumkitap.com / www.kitapsihirbazi.com / info@optimumkitap.com

Samson'un gücü onu bir efsaneye dönüştürmüştü.
Fakat o bile bu çekiciliğe karşı koyamadı...

Delilah

ELEANOR DE JONG

Çeviri
Gönül Kayol

Optimum Kitap

BİRİNCİ BÖLÜM

"Lilah! Neredesin?"

Delilah, ayağını iyice altına alıp gözlerini kapadı. Görülmeyeceğini biliyordu. Asmalar arasındaki bu küçük yerin sihirli özelliği buydu. Özellikle şimdilerde yaprakları bu kadar büyük ve yeşilken ve üzümler dallarında bu kadar büyümüşken... Yine de sessizce durup Ekron'un geçip gitmesini beklemek akıllıca olacaktı. Arkasındaki yokuşun başındaki düğünden gelen sesler, uzaktaki bir nehrin gürültüsünü andırıyordu.

"Delilah? Nerede olduğunu..." Hırıltıyla öksürürken sesini derinleştirmek için boğazını temizlediğini duymuştu. Delilah'nın da bildiği gibi büyük bir adam izlenimi yaratmaya çalışıyordu. Sesi çok yakından geliyordu. Kuyunun hemen yanındaki sırada olmalıydı.

"Orada olduğunu biliyorum Delilah. Benden sır saklayamazsın!"

Ekron'un son sözleri cümlenin geri kalanına göre daha yüksek tonda çıkmıştı. Delilah içinde kabaran gülme isteğini bastırdı. Patikada yavaşça yürürken kendi kendine söylendiğini duyabiliyordu. Tam o an yüzü akşam güneşi gibi yanıyor olmalıydı.

Üvey kardeşi yokuştan aşağı doğru onu aramaya devam ederken, tozlu yola sürten sandaletlerinin sesi azalıyordu. Delilah, üvey kardeşinin büyümek için neden bu kadar hevesli olduğunu anlamıyordu. Sonsuza kadar sekiz yaşında kalsa çok mutlu olurdu. Ancak üvey kardeşi, on ikinci doğum gününe daha dört ay olmasına rağmen günlerini sayıyordu.

Üvey kardeşi onu duyamayacak kadar uzaklaştığında, Delilah ayaklarını gevşetti ve bağdaş kurup asmanın gövdesine yaslandı. Omzunun üstünden geçen dalların arasında, son yaz sıcaklarında koyu kahverengi olan asma kabuğunu hissederek parmaklarını gezdirdi. Bir dal diğerine göre daha kalındı. Bir keresinde babası ona böyle dalların bitkiye destek olması için bağlanması gerektiğini söylemişti. Böylece dal, yıllar geçtikçe bitki için bir iskelet olurdu. Daha ince ve zayıf olan diğer dal ise kalın dalın etrafını sarmış ve onu sıkmıştı. Delilah bu ince filizin ileride büyük üzümler vereceğinin farkında olmasına rağmen, eğer babasının burada olsaydı onu kesmiş olacağını biliyordu.

Babasını düşünmek onu üzmüştü. Kalkıp vadideki eve gitmek için yavaşça yapraklara asılarak kendini çekti. Yokuşun bu bölümündeki asmaların diğerlerine göre daha yukarıda durmasına sebep olan rahatsız edici, tuhaf, küçük bir tümsek vardı. Saklandığı yeri bir yıldan uzun bir süre önce, annesinin yakarışlarından ve yas tutan diğer insanların ağıtlarından koşarak uzaklaşıp, üvey babası Achish"in düzenli asma bahçelerinde dolanırken keşfetmişti. Elbisesini yırtmak bu korkunç günde yaşanan başka bir felaket olmuştu.

Ekron, Delilah üzgün olunca her zaman yaptığı gibi, onun peşinden gitmişti. Ama o bu sefer Ekron"dan kaçıp asmaların arasına dalmıştı. Onun Delilah"yı yakalama isteği, Delilah"nın ondan kaçma isteğinin yanında hafif kalıyordu. Gizli yerinde oturup, babasının cenazesini içine alması için açılan toprağı düzeltmek üzere kürekleriyle gelen bahçıvanları izlemişti. Cenazesi, her zaman gurur duyduğu İsrail geleneklerine uygun olarak hızla yapılmıştı. O geceden sonra, annesi elbisesini kaldırdı. Delilah da yüzündeki tozu ve gözyaşını sildi. Mezarlıkta Achish"in söylediği sözleri unutamamıştı. Endişelenmemesini, ona bakacağını söylüyordu. O ana kadar Achish sadece babasının patronuydu ve neredeyse hiç konuşmamışlardı. Achish"in bir gün bir patrondan daha fazlası olacağını anlayamayacak kadar küçüktü.

Şimdi bu anıdan on dört ay sonra, babasının mezarı üstündeki toprak, etraftaki tüm topraklar kadar kahverengi ve düz görünürken, babasının varlığını hatırlatan tek şey mezarın üstüne incecik gölgesini düşüren yeni zeytin ağacıydı. Achish sözünü tutmuştu. Bugün Delilah"nın annesi ile evlenecekti. Yeni bir ailesi ve evi olmuştu. Her gece yüce Filistinli tanrı El'e, onlara sunduğu nimetler için teşekkür ediyordu. Annesi yeniden gülümsemeye başlamıştı ve bu Achish"in sayesindeydi. Ekron da Delilah"yı bir arkadaştan öte bir üvey kız kardeş olarak kabul etmekten mutlu görünüyordu. Ama Hemin... Yüzüne bir maske takmazsanız Hemin"in kendiliğinden güleceği yoktu. Delilah, Hemin"in onu kız kardeş olarak görmektense hastalanmayı tercih edeceğini biliyordu.

"Filistinli ailesinin içinde İsrailli bir çocuğu yetiştirmek Achish için tabii ki zor olacak."

Delilah yaprakların düşüşünü izlerken kafasını yana eğip söylenenlere kulak kabarttı. Kuyunun hemen yanında iki kadının, boyanmasına rağmen hâlâ tozlu duran süslü sandaletleri içindeki buruşmuş ayaklarını görüyordu.

"Kusura bakmayın ama bence o idare etmesi zor biri." Achish'in ilk karısı Ariadnh'nın sesiydi bu. Sanki konuştuğu kadını etkilemeye çalışıyormuş gibi normalden biraz daha ciddi konuşuyordu. "Kendi yerini bilmiyor, ne kadar şanslı olduğunun da farkında değil."

"Gerçekten şanslıymış. Demek istediğim annesi Beulah hoş bir hanıma benziyor..."

"Bir İsrailli için hoş sayılabilir..."

"Ama kendi kültürü dışından ve kendi sınıfının üstünden biriyle evlendi. Achish diğer insanların bunu nasıl karşılayacağını biliyor olmalı. Böyle bir evliliğin kendisi, çocukları ve senin üzerinde yaratacağı etkiyi tahmin etmeli."

"Elbette bu sadece bir mevki sorunu değil. Açıkçası bunu Achish'e soramam."

"Bir kadının kocası ile açıkça konuşması görülmüş şey değil."

"Ama Beulah aklına geleni Achish'e söylüyordu. Geçen gün duydum."

Delilah, kızmaya başlıyordu. Ariadnh, annesi hakkında böyle konuşmaya nasıl cesaret ederdi? Küçüklüğünden beri aynı topraklarda yaşayan bu insanların arasında bir fark olduğunu biliyordu. Ama şimdi, bu iki halkı birleştiren bu düğünde, İsraillilerin daha aşağıda olduğunu anlamıştı. Güneşin yakıp kavurduğu günlerde tarlalarda çalışan Filistinli göremezdiniz. Hatta şehrin içinde bile Filistinlilerin dadıları olmadan gitmedikleri yerler vardı. Achish'in sahip olduğu topraklarda çalışan İsrailli ve Filistinli çiftler de birbirlerine karışmazdı.

Delilah, saklandığı yerden çıktı. O sırada iki kadın hâlâ çene çalıyordu. Arkalarını dönüp tepeye doğru yürümeye başlamışlardı. Delilah da onlara fark ettirmeden yanlarında yürüyüp konuştuklarını dikkatlice dinliyordu.

"Ama bunlar İsrailliler için normal sayılır," diyordu diğer kadın. "İlk eşi olarak küçük Hemin ve Ekron'un düzgün yetiştiğinden emin olmalısın. Beulah'nın dikkatsiz davranışları onları etkilememeli. Beulah'nm nasıl biri olduğunu görmen için Delilah'ya bakman yeterli. O kız ne görgü kurallarını biliyor ne de kendini kontrol edebiliyor. Hemin'deki asalet onda yok. Yeni babasının sosyal mevkiinden de habersiz."

"Lilah!"

Delilah, asma sıralarının başında durup kendisine el sallayan Ekron'u görebilmek için etrafa bakındı.

"Her yerde seni aradım. Nerelerdeydin? Kutlamaya geri dön. Babam özellikle seni soruyordu. Ballı çörek varmış, senin tatmanı istiyor."

Delilah, asmaların öte tarafını görebilecek kadar uzun olmasına rağmen sessizlik içinde kendilerini kimin dinlediğini merak eden kadınlara bakmak için çenesini kaldırdı. Ariadnh'a kibirli bir gülümseme ile baktıktan sonra saçlarının delice uçuştuğunun farkında olarak Ekron'un yanma doğru yokuş yukarı ilerledi. Bu sabah, annesi

düğün töreni için özel olarak Delilah'nm saçındaki bukleleri büyük kızlardan da yardım alarak toplamış ve kızı ile kendi saçı aynı olsun diye saçının etrafına çiçekler takmıştı. Saçındaki bukleler çoktan dağılmış ya da yolda dallara takılarak bozulmuştu. Delilah fark etmemişti. Ariadnh ve yanındaki arkadaşı, Delilah'nın bir çiftlik kızından çok da farklı görünmesini beklemiyorlardı. Bu yüzden temiz ve tertipli görünmediği için endişelenmesine gerek yoktu. Günün tadını çıkarabilirdi.

Ekron gülümseyerek ona baktı ve birlikte büyük eve doğru yola koyuldular. Misafirler yavaş yavaş gidiyordu. Çoğu da gruplar halinde uzun yoldan aşağı inip şehre giden yola çıkıyordu. Geride kalan kalabalığın içinde annesini ya da Achish'i göremedi. Kimse de avlunun bir kenarını kaplayan sazlıktan yapılma güneşliğe yaklaşan bu iki çocuğa dikkat etmiyordu.

"Sana seslendiğimi duymadın mı?" diye sordu Ekron.

"Hayır." Delilah yüzünde büyük bir gülümsemeyle gözlerini kocaman açtı. Aynı, Hemin'in atları sevmek istediği zaman seyis çocuklara baktığı gibi bakıyordu. "Asmaların arasında koşuyordum." dedi.

"Seni görmedim."

"Çok hızlı ve sessiz koşuyorum."

"Öyle koşuyorsun." Ekron, Delilah'ın omzuna hafifçe dokundu ve hemen elini çekti.

"Ne oldu?"

Ekron ayaklarına bakarken "Bir şey yok." dedi.

"Bana içecek bir şeyler getirir misin? Bugün hava çok sıcak."

"Ne içmek istersin? Şu güllüden mi, ballıdan mı?"

"Limon şerbeti. Limon şerbeti istiyorum."

Ekron peki anlamında başını salladı. "Şunu unutma: Baban, yani Achish demek istiyorum, o diyor ki..." Birden irkildi. "Artık ona ne diye sesleneceksin?"

"Sanırım baba diyeceğim. Benim gerçek babam olmasa da..."

Arkasından gelen bir ses "Delilah, sakın bunu unutma," dedi.

Hemin, kollarını göğsünün altında bağlamış ve bir ayağıyla da yere vururarak tam karşısında duruyordu. Delilah'dan sadece bir yaş büyüktü ama kıyafeti büyüklerinki gibiydi. Annesi Ariadnh'ın giydiğinin aynısıydı. "Senin kardeşin olmak istediğimi söylememiştim Hemin."

"Senin kardeşin olmaktansa bu bahçede bulunan her bir asmayı ellerimle sökmeyi tercih ederim. Ancak asma bakıcısının kızı olarak bu da senin işin. Nerelerdeydin? Babam seni sorup duruyor. Tozun içinde yuvarlanmış gibi duruyorsun. Saçında asma parçaları var."

Aslında, bu iki kızı birlikte gören birinin onları kardeş sanmasına imkân yoktu. İki yıl öncesine kadar Hemin ve Delilah aynı kilodaydı. Ancak son zamanlarda Hemin daha hızlı büyümüştü ve şimdi Delilah'dan başının yarısı kadar daha uzundu. Bu ani büyümeye rağmen Hemin hırpani çocukluğundan kurtulamamıştı. Delilah'nın saçları bir kuzgunun tüyleri kadar siyah ve ışık altında mor yansımalar oluştururken Hemin'in saçları toprak rengiydi. Gözleri birbirinden çok uzaktaydı. Neredeyse şaşı denebilirdi ki bu durum, etrafında olup bitene hep şüpheci bir surat ifadesi ile bakmasına sebep oluyordu. Aslında, tüm özellikleri yüzü için biraz küçük kalıyordu. Burnu çok hoştu ama bir çocuğunki gibiydi ve dudakları da sanki hiç ayrılmayacakmış gibi birbirine yapışmıştı. Delilah'nın teni onunkinden daha koyu ve dudakları onunkinden daha olgundu. Gözleri, kenarlarından yukarı doğru çekikti. Hemin, Delilah'nın kanını kirleten Asurlu ataları olduğu konusunda onunla dalga geçiyordu ama Delilah bunları önemsemiyordu.

Ekron'un görüş alanından çıktığını fark etmişti; her zamanki gibi. Asla kız kardeşine karşı çıkmazdı. Hemin hâlâ kusursuzca düzgün duran saçları üzerinde ellerini gezdirdi ve yeni küpelerini sallandırdı. Bugün için Achish hediye etmişti. Üvey kız kardeşi, düğün töreninden önce küpelerini sallayıp Delilah'nın gözüne sokmak ve hâlâ kulakları delinmediğinden onunla dalga geçmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı.

Delilah fısıldayarak "Hoş bir ev, kötü bir manzarayı güzelleştiremez." dedi. Bu sözün ne anlama geldiğini bilmiyordu ama tören boyunca Ariadnh'ın annesi için böyle dediğini duymuştu.

"Ne dedin sen? Seni küçük ...."

"Hemin?" Delilah başının üstünden gelen Ariadnh'ın ihtiyatlı sesini duydu ve imalı bir sevimlilikle ona baktı. *Achish'in ilk karısı olabilirsin. Ama artık herkes en sevdiği karısının sen olmadığını biliyor.*

Çok hoş ve mutlu görünen annesi, avluda Achish'in yanında oturmuş, onunla birlikte gülüyordu. Annesini böyle görmek kalbini ısıtıyordu. Arkasındaki tepenin altında bir yerlerde yatan babasının soğuk bedeni de dâhil olmak üzere, bugünün güzelliğini hiçbir şeyin bozamayacağını hissediyordu.

Hemin, Delilah'nın görüş alanına girerken "Delilah, Ariadnh'a güllü içki getir. Tabii bana da..." dedi.

"Git kendin al!"

"Bize içecek getir Delilah. Şurada oturuyoruz."

Delilah, Hemin'in arkasından dilini çıkardı ve akıllıca davranıp Hemin'in gittiği istikametin tersine döndü. Az kalsın elinde iki içecek taşıyan Ekron ile çarpışacaktı.

"Sana limon şerbeti getirmiştim."

"Hemin ellerini yıkamak için su istiyordu. Ona su götürebilir misin?"

"Elbette. Şunları alsana." Ekron iki kadehi de Delilah'nın eline tutuşturup avludaki sütunların altında duran içecek masasına doğru koştu. Delilah, onu izlerken kadehinden bir yudum alıp içeceğin mayhoş tadının keyfini çıkarıyordu. Birden havanın sıcak ve kendisinin yorgun olduğunu hissetti. Hemin ve onun yaptıklarından yorulmuştu. Hatta bitmek bilmez bir heyecanla arkasından koşan Ekron'dan bile yorulmuştu.

Ama avlunun diğer ucunda, kendisine gülümseyen annesi ve onun ilgisini çekmek için bir tabağı kaldırmış gülümseyen Achish duruyordu. Delilah misafirleri geçip annesinin ve Achish'in arasına sokuldu. Tabaktan bir çörek alırken annesi elini onun beline doladı.

Çörek çok güzeldi. Achish de kovandan bal toplarken çanağın yere düşüp kırılma sesinden rahatsız olan arıların saldırısına nasıl dayandığını anlatmaya başlamıştı.

Muhabbet en heyecanlı yerinde birden kesildi. Avlunun diğer ucunda Hemin, kardeşinin başına dikilmiş ve kollarını alabildiğine açmıştı. Ekron, ayağının ucundaki ıslak çömlek parçalarına bakarken sallanıyordu.

"Bunu neden yaptın kardeşim?"

"Hah!" diye bağırdı Hemin. "O küçük İsrailli kediden emir aldığın sürece benim kardeşim değilsin."

Delilah, annesinin belini saran elinin gerildiğini ve kendisini sıktığını fark etti. Achish'in çenesi kasılmıştı. Bu onun babasının en güzel günüydü. Hemin nasıl olur da bu kadar acımasızca davranırdı? Hemin'in sebep olduğu utancı gizlemek için Achish'in süslü gömlek manşetini çekiştirdi.

"Bu kekler çok güzel," dedi. "Bana arıları anlatmaya devam etsene."

Achish, Delilah'ya baktı ve biraz üzgünce gülümsedi. "Çok büyük iğneleri vardı Delilah. Ama sadece kendi bölgelerini korumaya çalışıyorlardı."

İKİNCİ BÖLÜM

6 Yıl Sonra

Beulah anlayışla gülümserken "Delilah, iyi ki bugün alışverişe Achish değil de ben gidiyorum." dedi. "İki elbise yerine dört tane alınana izin vereceğine hiç şüphem yok aslında." Delilah, dar kapı aralığından geçip serin eve giren hizmetçi kızı izliyordu. Kızın kolları kumaş kaplı paketlerle doluydu.

"Gerçekten de karar vermek çok zordu anne. Tüm renkler çok güzeldi."

"Tanrıya şükürler olsun ki seni o Mısır kırmızısı elbiseden vazgeçirmeyi başarabildim. O elbiseyi de alsaydm Hemin'in çeyizi için harcayacak paramız kalmayacaktı."

"Onu bizden uzaklaştırması için damada para vermemiz gerekiyor!"

Beulah onu azarladı.

Annesinin öfkesi ya da uyarısı gerçek olsaydı Delilah bunları söylemeye cesaret edemezdi. Bunu bildiğinden annesine kibar bir pişmanlık işareti yaptı ve annesinin koluna girdi. Hemin, dibi görünmez bir kuyu gibi sonsuz olan cimriliğini Delilah ve annesi üzerinde kullanıyordu. Ancak Beulah bu davranışları tükenmez bir sabırla karşılıyordu. Delilah rahatsızlıktan ziyade biraz inatla kurallar gereği geri çekildi.

"Pekâlâ..." diye fısıldadı Delilah. "Damat, tanrı Ba'al kadar cesur, tanrıça Asherah kadar bilge ve tanrıça Qadeshtu kadar dünya zevklerine aldanmış olmalı."

Beulah ciddiyetle "Qadeshtu'yu anlamak için çok gençsin" dedi. Gözleri, eğlendiğini belli eden bir şekilde kısılmıştı.

"Neredeyse on beş yaşımdayım! Hemin'i bile alacak kadar aptal bir adam bulma riski olmasa, şimdiye kadar evlenmiştim."

"Samson aptal değil. Delilah, o bir kısmet. İkisini karıştırma."

"İsrailli bir kısmet."

Beulah, kızına biraz acıyarak bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Kendi kültürünle ilgilenmemen övünülecek bir şey değil. Samon çoktan toplumda kabul gördü. Bazıları bir gün onun lider olacağını biliyor."

"Neyin lideri?" diye sordu Delilah. "Filistinlilerin her an yok edebilecekleri kumdan bir yolun lideri mi?"

Beulah elini salladı. "Toprağın bir anlamı yok. Bir gün Samson lider olduğunda, onların kalplerini de değiştirebilir."

Delilah, tartışmanın annesi ile arasında soğukluk yaratmaktan başka bir işe yaramayacağını anlamıştı. Bir yanı da kendini suçlu hissediyordu. Babasının ölümünden sonra, Filistinlilerin yaşamına alıştığı ve Filistin kuralları altında yaşayan ve çalışan babasının, halkının kötü durumunu unuttuğu ortadaydı. Evin rahatlığı içinde böyle davranması çok kolay olmuştu. Annesine gülümsemedi. "Söylemeye çalıştığım şey, Hemin'in İsrailli olduğumuz için bizimle dalga geçtiği onca yıl sonunda, bir İsrailli ile evlendiği gerçeği."

Beulah, kızına dikkatlice bakabilmek için geri çekildi. "Achish'in öğütlerini dinlemeliyiz. Hiçbirimiz bir diğerinden üstün değiliz. Achish kendi toplumuna da, bizim toplumumuza da bu gözle bakıyor. İsraillilerle Filistinlilerin aynı oranda vergi ödediği, ailelerin birlikte yemek yiyip alışveriş yaptığı günlerin de geleceğine inanıyor. Eşit olduğumuz günlerin..."

Delilah, Hemin'in eşinin sadece Yıkım Tanrısı Lotan'da bulunacağını söylememek için kendini zorladı. Tek bir evliliğin barış tohumlarının ekilmesini sağlayacağı yönünde şüpheleri vardı. Ancak üvey babasının ne kadar iyimser bir insan olduğunu da biliyordu. "Tabii ki anneciğim," dedi.

Beulah ağzının kenarlarını gülmemek için çarpıtırken "Her neyse..." diye söylendi. "Samson özellikle bir alanda pek de sıradan olmadığı için, Hemin bu evlilikten memnun olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Görüldüğü kadarıyla Samson, Qadeshtu'nun en sevdiği müritlerinden biri ve bence bu yüzden ona dua edecek olan da Hemin."

"Anne!" diye haykırdı Delilah. "Böyle şeyleri nereden öğreniyorsun?"

Beulah "Samson'un ünü dünyanın dört bir yanına yayılmış." dedi ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Belki de bunu böyle söylemem doğru değildir."

Delilah kıkırdadı ve çok geçmeden anne ve kız birlikte gülmeye başladı.

Üst katta bir perde açıldı ve Ekron aralıktan avluya doğru baktı. "Orada neler oluyor? Ders çalışmaya uğraşıyorum. Ah, Lilah sen miydin?"

Delilah eşarbının kenarı ile gözlerini sildi ve daha sakin nefes almak için ellerini göğsüne bastırdı. "Alışverişten daha yeni döndük."

"Nişan töreni için bir elbise alabildin mi?"

"Aslında iki tane." dedi canlı bir şekilde. "Elbiselerimi görmek ister misin?"

Ekron camdan aşağıya sarktı. "Benim için onları giyecek misin?"

"Evet."

"Aşağıya geliyorum. Salonda buluşalım."

Delilah ona omuz silkti ama Ekron çoktan ortadan kaybolmuştu. Yukarı katta halıya sürten çıplak ayaklarının sesini duyabiliyordu.

"Ekron'un hislerine dikkat etmelisin." dedi annesi.

"İkinci bir görüş yararlı olacaktır." diye cevap verdi Delilah.

"Hiç başkalarının fikrini sormazsın ki. Ayrıca iki elbiseyle de çok güzel göründüğünü biliyorsun. Ekron da aynısını söyleyecektir."

Delilah, annesinin kelimelerindeki tuhaf imaları görmezden geldi ve koridora doğru yöneldi. Hizmetçi kız paketleri, iki düzgün yığın halinde merdivenin yanındaki masaya bırakmıştı. Nişan için alman

kumaşları ve Ariadnh için kumaşçıdan aldıkları parçayı bırakıp kendi elbiselerini aldı. Nişan töreni düğünden önce tam bir ay sürecekti. Filistin âdetleri böyleydi. Delilah, iki taraftan birinin vazgeçme ihtimaline karşın bu sürenin yeterince uygun olduğunu düşünüyordu.

Ekron merdivenlerin yarısında durdu ve basamaklardan birine oturdu. Başı Delilah ile aynı hizadaydı.

"Eğleniyor musun Lilah?"

"Keşke bana böyle seslenmesen..."

Ekron gözlerini devirerek "De-lilah," dedi.

"Her zamanki gibi eğlendim. Kasabada Akdeniz limanlarından gelen çok güzel kumaşlar vardı. Gösteriş meraklısı Efendi Phicol bile yaşlı boş kafasına göre bir şeyler bulabilirdi."

Ekron "Ondan böyle bahsettiğini sakın duymasın." dedi. "Ayrıca, sana Delilah dememi istiyorsan, sen de patronuma uygun şekilde hitap edeceksin."

"Süslü Efendi Phicol, Filistin Şehri Ashkelon'un Büyük Yöneticisi!"

"Lilah!"

Delilah, Ekron'a sırıttı ve paketleri açmaya başladı. Aslında Phicol sadece şehri ve şehir komşularını idare eden Filistinli efendilerin başıydı. Ancak geçen yıllardan sonra kendi malvarlığı ve hizmetçileri artmıştı. Dışarıdan gelen biri, onun kendini bir yönetici değil de kral olarak gördüğünü zannedebilirdi.

İlk pakette Delilah, tüccarın söylediğine göre ithal kırmızı-sarı kök boyalarıyla boyanmış kalın keten bir elbise çıkardı. Elbise omuzlarında ve boynunun altında uçuşacak şekilde tasarlanmıştı ancak kumaş yeni olduğu için hâlâ sertti. Çamaşır taşıyla üç dört defa yıkandığında yumuşardı. Omuzlarını çıplak bırakacak şekilde kendi elbisesinin askılarını indirdi ve koridordaki ayna taşma dönüp yeni aldığı elbiseyi üzerine tuttu. Tarlada vakit geçirdiği zamanlarda teni, gençliğine ait o kahverengi tonu kaybediyordu. Ancak şimdi tatlı bir bal gibi parlıyordu. Elbise tenine uymuştu. Delilah, uzun siyah saçlarını omuzlarının üzerine attı. Elbisesi göğsünden biraz aşağı kaydı ama Delilah, Ekron'un karşısında utanmaktan kurtuldu.

Arkasında Ekron'un kızardığını ve merdivenlerde hareketlendiğini gördü. "Bu kıyafetin içinde, batan güneşe benzemişsin." dedi.

Delilah suratını astı. Son birkaç senede yüzü incelmişti ve yanaklarındaki gamzeler de kaybolmuştu. Ama artık gözlerinin altındaki kara çukurlardan keskince çıkan elmacık kemikleri daha belirgindi.

"Söylediklerin elbisemi beğendiğin anlamına mı geliyor?"

Ekron yutkundu. "Elbisen çok güzel."

Delilah, gözünün ucuyla Beulah'nın başını salladığını görebiliyordu. Bu yüzden yeniden omuzlarını örttü ve ikinci elbisesini açmaya çalıştı. Bu elbise daha iyi bir ipekten yapılmıştı. Güzel, koyu bir mor... Boyun kısmı daha sadeydi. Satıcı, bu rengin Mısır'da ne kadar moda olduğu ve Firavun'un karısının da buna çok benzeyen bir elbisenin yakasını nasıl ametist kolye ile süslediği hakkında konuşup durmuştu. Delilah, elbiseyi gördüğü andan itibaren onun, karşılaştığı en hoş şey olduğunu düşünüyordu. Şimdi bile elbiseyi koklamanın kendisini daha da güzelleştireceğini düşünerek, elbiseyi yüzüne bastırıp koklamayı düşünüyordu. Hemin'in sandaletlerinin avludan gelen sinirli gürültüsünü duyduğunda, Ekron'a elbisesini göstermek üzereydi.

Hemin salona girerken "Demek sensin..." dedi. Kadınlığa giden yolda huysuz küçük yüzünü yumuşatan ve yanaklarını belirginleştirip burnunu kaldıran şans, Hemin'den yana olmuştu. Ne yazık ki dilinin keskinliği konusunda hiçbir değişiklik yoktu. "Hizmetçi sanmıştım. Ariadnh'ın eşyalarını topladın mı?"

"Yerdekilerden biri onun." Delilah, ayağıyla yavaşça paketlere vurdu ve Hemin kendisini mor elbisenin eteğinden yakalamaya çalışırken dans ederek bir iki adım geriledi. "Anat aşkına! Bu renkte bir elbise ile ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ah Hemin, çok güzel ama değil mi? Bugün aldım."

"Bu benim nişan törenim Delilah. Tören elbisemin yaratacağı etkiyi bozmaman için koyu renkte bir şey almaman gerektiğini söylemiştim."

"Geçen hafta aldığın şu düz mavi şey mi? Sanırım benim elbisem seninkini gölgede bırakacak."

"Babamın parasını böyle çarçur etmen çok yazık. Çünkü o elbiseyi giyemeyeceksin."

"Gelinden daha güzel görünmemem gerekiyordu ama sanırım bu durum biraz zor..."

Ekron "Siz ikiniz tartışmadan duramaz mısınız?" diye iç çekti.

Hemin, kardeşinin uyarısına kulak asmadan Delilah'ya bir adım daha yaklaştı. "Eşeğe altın semer de vursan, eşek yine eşektir."

Hemin burnundan soluyordu. "Babama sırnaşıp, asma bahçesine giden yolda kendine bir patika açacağını düşündüğüne göre, kendini çok akıllı görüyor olmalısın. Ancak her zaman toprak ve çürümüş üzüm kokacaksın. Her zaman için bir cariyenin kızı olacaksın. Dünyadaki en iyi elbise bile bunu gizleyemez."

Hemin'in omzunun arkasında, annesinin üzgünce başını öne eğdiğini gördüğünde Delilah'nm öfkesi kabardı. "Ben en azından üzüm ve tahıl arasındaki farkı biliyorum. Koyun ve keçi arasındaki farkı bilmeyen biri olarak, bir dağlının eşi olduğunda sen ne işe yarayacaksın? Samson'un elleri de kirli."

"Delilah?" Ariadnh'nın sert sesi kavgayı bölmüştü. Hemin koridorun öbür ucuna rahatlayarak baktı ve Delilah'ya sırıttı. Kavga daha bitmemişti.

Delilah mor elbisesini katlayıp onun ulaşamayacağı bir yere kaldırırken "Bu da ne böyle?" dedi Ariadnh. "Annene, daha sade bir şey alması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum."

Beulah boğazını temizledi ama konuşmadı.

Ariadnh turuncu elbiseyi, onu nazikçe tutan Ekron'un ellerinden aldı. Elbiseyi önünde tutup salladı ve parmaklarını sert boyunluğunda dolaştırdı. "Bu da aldığın diğer elbise mi?"

"Sadece şimdilik."

"Öyleyse bu elbiseyi giyeceksin."

"Ama daha giyilmek için hazır değil. Temizlenmesi gerekiyor ve bunun için de zaman yok."

"Bunu düşünmüş olmalıydın. Giymek için hazır bir elbise alabilirdin. Achish de mor rengin nişan töreni için uygun olmayacağını söyleyecektir. Ya turuncu elbiseye razı olacaksın, ya da üzerindeki beyaz elbise ile törene katılacaksın."

Hemin kendini beğenmiş bir hava ile Delilah'ya baktı. Beulah, alışveriş yaparken kızını yaptığı tercihlerinin sorun yaratabileceği konusunda uyarmıştı. Ama buna katlanmak zorundaydılar. Turuncu elbise giyilecek gibi değildi. Mor elbiseyi giymenin bir yolunu bulacaktı ve değişiklik yapmanın mümkün olmadığı bir ana kadar da fark edilmemeyi umacaktı. Her halükârda, Achish elbiseyi gördüğünde ona çok yakıştığını söyleyecekti.

Delilah, pişmanlık içinde "Sen nasıl istersen öyle olsun Ariadnh." dedi.

Ekron "Turuncu elbisenin içinde de çok hoş olacaksın." dedi.

Hemin kaşlarını çatıp Ekron'a baktı ama Delilah bir şey söylemedi. Kendi paketini yerden kaldıran Ariadnh'yı izliyor ve kendi kendine gülümserken elbiseyi saran paketi açıyordu.

"Benimle gel Hemin. Bunlar senin için. Seninle konuşacak önemli şeylerim var."

Hemin, küçümseyerek son bir kez Delilah'ya baktı ve Ariadnh'nın elini tuttu onun arkasından merdivenleri bir kız gibi çıktı. Fısıltılı gülüşleri koridorda azalırken Beulah salonu geçip kızının yanına geldi.

"Seni uyarmıştım."

"Ama buna değdi.

Beulah kızının alnını biraz sertçe öptü. "Gerçekten değdi mi?" Peçetelerin olduğu paketi alıp Delilah'ya verdi. "Bunları mutfağa götür."

Ekron, ayağa kalkarken "Ben götürürüm." dedi.

"Çok naziksin." dedi Delilah. Eşyaları alırken Ekron'un eline dokundu.

Ekron evin arka tarafına doğru giden kapılardan geçerken, Beulah'yı takip etti. Delilah, elbiseleri çabucak paketlerine koydu, sandaletlerini çıkardı ve koridorun sonunda bulunan Hemin'in odasına gitmeden önce hızlıca elbiselerini uyuduğu sedirin üstüne bıraktı.

Genellikle evin bu bölümüne gelmekten kaçınırdı ama bugün merakına yenik düşmüştü. Koridorda, üvey annesi ile üvey kız kardeşi arasındaki yüksek ve alçak sesli gülüşmeleri ve fısıltıları duyabileceği büyük bir pencere vardı.

"...böylece o elini senin boynunun arkasına götürüp bu kurdeleyi çektiğinde, elbisen yavaşça yere düşecek."

Konuşmanın geri kalanı Hemin'in tutmaya çalıştığı gülüşleri arasında kaybolmuştu. Pakette Hemin'in düğün gecesi giyeceği elbiseler olmalıydı ve Ariadnh da sadece annelerin verebileceği tarzda öğütler veriyordu. Delilah görünmeden bu konuşmayı dinleyebilmek için panjurların arasına saklandı.

"...kocanla geçireceğin ilk geceden zevk almak istiyorsan..." diyordu Ariadnh "Bilmen gereken çok şey var."

Delilah, kıskançlığın ve umutsuzluğun karışımı mide bulandırıcı bir duygunun, içinde büyüdüğünü hissetti. Daha güzel elbiseleri olabilirdi ama kısa bir süre sonra Hemin bir yönden onu geçecekti.

Hemin "Peki onu memnun edemezsem ne olacak?" diye sordu.

"Hah!" diye kahkaha attı Ariadnh. "Erkekleri memnun etmek zor değildir, Samson kadar ünlü olsalar bile."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Delilah boş kadehlerle dolu tepsiyi bıraktı ve kemer bağlarının kalçasının üzerinde daha hoş durması için kemerini ayarladı. Achish, ona yeni mücevherler alacağına dair söz verince, düğün misafirlerine içecek dağıtmayı kabul etmişti. Hemin bu rüşvetten haberdar değildi ve üvey kız kardeşinin misafirlere hizmet edeceğini öğrendiği için de çok mutluydu.

Tören için saçını kıvırcık yapmıştı. Saçındaki dalgalar, açık omuzlarından koyu ipeksi tenine dökülüyordu. Kehribar kolyesini rengi yüzünden değil de, göğüslerinin arasında kalan sığ çukura kibarca yerleştiği için seçmişti. Annesi "Dikkatli olmalısın!" demişti. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Sundurmanın gölgesi altında oturan İsrailli adamlar topluluğu, Delilah'ya karşı olan ilgilerini gizlemeye çalışmıyor ve birbirleriyle İbranice konuşuyorlardı. Delilah ise dudaklarına yerleşen gülümsemeyi saklayamıyordu.

Achish bu sabah misafirleri rahat ettirmek için ellerinden geleni yapmaları konusunda onlarla açıkça konuşmuştu. Kadehlerindekileri doldurulur doldurulmaz iştahla içen bu yabancılar biraz kabaydı.

Nişan hakkında çok konuşulduğunu ve merakla beklenildiğini düşündü. Achish günün büyük kısmını adı herkesin dilinde olan ama kimsenin görmediği müstakbel damadıyla konuşmak için çalışma odasmda geçirmişti. Samson ve maiyetindekiler geldiğinden beri

avludaki saat neredeyse tam bir tur dönmüştü ve güneş tepe noktaya ulaşmıştı. Zemindeki çiçeklerin kokusu, saf şarabın baskın aroması ile karıştığından, her zamankinden daha güçlüydü.

Bozuk bir Filistin diliyle "Biraz daha içki!" dedi İsraillilerden biri.

Beulah elindeki testinin üçte birini Delilah'nm tepsisinde duran altı kadehe boşalttı. "Achish bu durumu onaylamazdı ama sanırım tüm bunlar törenin ruhundan kaynaklanıyor."

Delilah "Benim hakkımda ne konuştuklarını anlayamadığımı düşünüyorlar." diye kıkırdadı. "Çok kabalar."

"Aslında erkekler tilkilere benzer," diye cevap verdi annesi. "Hepsi hırıldar ve tüylerini kabartır. Bir tanesini kendi başına bırak, bambaşka bir hayvan olduğunu görürsün. Buradaki adamlardan birinin sana göz koyduğundan şüphem yok. Bir sonraki gelin sen olacaksın."

Delilah ürperdi. "Kıllı bir İsrailli ile asla evlenmem."

"Senin baban da kıllı bir İsrailliydi."

Delilah güldü ve odanın içinde dolanırken adamların kendisini izlediğinin farkında, elinde içki tepsisi ile onlara doğru yöneldi. Tabii ki bu etkide, mor elbisenin de büyük payı vardı. Elbise özellikle siyah saçındaki mavilikleri aydınlatıyor ve kalçasındaki kıvrımlara tam oturuyordu. Annesi ve Achish yanında olmasına rağmen kendisiyle ilgilenilmesine alışık olmadığı söylenemezdi. Aksine bu ilgiye ağırbaşlı ve çalışılmış bir utangaçlıkla cevap veriyordu.

Delilah ve annesi törende avlunun damat tarafına ayrılan kısmında oturacaktı. Kendi türleri ile birlikte, diye biraz yüksek sesle fısıldamıştı Hemin Achish'e. Samson'un İsrailli arkadaşlarına içki kadehlerini uzatırken içten içe gülüyordu. Adamlara yaklaşınca onların ne kadar da erkeksi olduğunu fark etti. Ashkelon'daki Filistinli erkeklerde gördüğü yumuşaklıklar bu erkeklerde yoktu. Temiz takım elbiselerinin içinde şık kadehlerde servis edilmiş köy şarabı gibi duruyorlardı. Samson'un buradaki adamların iki katı büyüklükte olduğu ve elleri dışında bir şey kullanmadan bir öküzü yere serebildiği dedikoduları dolaşıyordu. Üvey kız kardeşi onunla ne yapacaktı?

Ekron kaşları çatık bir halde ortaya çıktığında, Delilah geldiğinden beri ona bakmaktan başka bir şey yapmayan, yakışıklı, kıvırcık saçlı ve en genç İsrailli adamın yüzünde utangaç bir gülümseme olduğunu fark etmişti. Delilah bu sabah odasından çıktığında, genç adam merdivenlerin yanında geziniyordu. Delilah yavaşça aşağı inerken adamın gözleri şarhoşluk içinde kendisine kenetlenmişti. Şimdi de ona gülümsüyordu ama omzunun arkasındaki İsrailliler dikkatini dağıtıyordu.

"Ekron?"

"Efendim!"

"Tören başlamayacak mı?"

"Birazdan başlayacak. Efendi Phicol'ün sonunda geldiğini söyleyecektim. Sizi onunla tanıştırmak istiyorum."

Delilah, onun avlunun arkasına doğru yol alan grubu izleyen bakışlarını takip etti. Her biri çıplak göğüslü olan ve geniş pileli etekleri ve önlüklerini saran kırmızı kuşaklarıyla üç zayıf adam vardı. Onların arkasında kırk yaşlarında, kısa boylu ve sert görünümlü, deri eteğinin üzerine süslü askerî ceketini giymiş bir adam duruyordu. Düz yüzü, Filistin aristokrasisini temsil eden gösterişli, uzun bir başlık ile kaşlarının hizasında bölünmüştü.

Delilah "Sanırım arkadaki..." diye mırıldandı.

Onun varlığı, saygın Ashkelonlular ve uzak akrabalardan oluşan diğer misafirlerin heyecanla fısıldaşmalarına ve göz ucuyla onu takip etmelerine sebep olmuştu.

"Kâtiplik eğitimimi tamamladığımda, resmî törenlerde giymem için bir askeri ceket verecekler. Böylece, efendimize eşlik edebileceğim. Tabii, bir de başlık var. Böyle gösterişli olmayacak elbette."

"Umarım bu kadar aptal görünmezsin."

Delilah, Ekron'un birden sinirlenmesine şaşırmıştı. Son zamanlarda hiç espri anlayışı kalmamıştı. "Delilah, o cüppeyi giymek de, onun himayesinde çalışmak da büyük bir onurdur. O çok akıllı bir adam ve halkımızın yaşadıkları konusunda da çok dikkatli."

İsrailliler, Efendi Phicol ve onun süslü elbiselerini görmezden gelerek bir gösteri yapıyorlardı. Ariadnh, misafirlerini tek tek karşılamak için hızlıca avluyu geçerken, onlar kendi aralarında yüksek sesle konuşuyorlardı. Delilah'nın her zaman "eski" eş olarak düşündüğü kadın, Ekron'a sert bir şekilde kafa salladı. Daha sonra da gözlerini Delilah'nm vücudunda baştan ayağa gezdirdi. Gergin bir gülümseme ile dudaklarını birbirine bastırdı.

Ekron "Gidip Hemin'i almam gerekiyor." dedi. "Hazırlanmış."

Delilah "En sonunda!" diye mırıldandı.

Ekron "Ona bugün kibar davran." diye rica etti. "Bugün onun ve ailemiz için büyük bir gün. Babamın annenle evlenmesi ve böylece ikinizi ailemize kabul etmesi önemliydi. Ancak Hemin'in Samson ile evlenmesi, iki halkın arasındaki ilişki için çok daha önemli bir adımdır."

"Efendi Phicol'ün ağzıyla yazılmış bir konuşmaya benziyor."

Delilah, Ariadnh'nın dikkatini çekmekten kaçınarak onun gidişini izledi. Çok geç kalmıştı. Kızgın bir kasırga gibi ilerliyordu.

"Delilah, turuncu elbiseyi giymen gerekiyordu. Dün bana söz vermiştin."

Delilah evin içindeki hareketliliği fark ettiğinde cevap vermek üzereydi. Hemin yarısı dolan koridorda beceriksizce yürüyordu. Ariadnh'nın kızı oldukça güzeldi ve saçı da kızgın ağzını yumuşatacak şekilde güzel yapılmıştı. Sade renkli keten nişanlığı zarif olmasına rağmen, Hemin kendi teni içinde hiç olmadığı kadar rahatsız görünüyordu. İkisinin gözleri buluştuğunda, Delilah üvey kız kardeşinin rezil olmaktan duyduğu korkuyu gizleyemediğini gördü.

Ariadnh, Delilah'ya doğru eğildi. "Hemin avluya girmeden önce, derhal git ve elbiseni değiştir," diye tısladı. "Birkaç dakikalık bir gecikme sorun yaratmaz. Çok geç kalırsan sensiz de başlayabiliriz."

"Affedersiniz hanımefendi."

"Bu da ne?" Ariadnh yanında beliren genç adama döndü. "Ne istiyorsun?"

"Efendimiz, Delilah ile odasında görüşmek istiyor."

"Neden?"

"Söylemedi hanımefendi."

"Onun yanına çıkmadan önce odana gidip kıyafetini değiştirebilirsin. Achish seni böyle görmemeli. Kızabilir."

Delilah, Ariadnh'a sırtını dönüp hizmetkârın arkasından, İsrailli adamların arkasından geçerken *Bundan şüpheliyim* diye düşündü. Achish'in çalışma odasının kapısının yanında genç adam onun kolunu yakaladı. Parmakları sıcaktı ve tenini sıkıca kavrıyordu. Kendisine çok yakın durmasına rağmen Delilah onu itmedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Beni tanımadın mı?"

Delilah kaşlarını çattı ve adamı inceledi. Düzleşmiş koyu renk bukleler, sert hatlı çene, gece kadar siyah gözler...

"Joshua? Gerçekten sen misin? Seni görmeyeli..."

"Üç yaz oldu." diyerek sırıttı. "Limanda çalışırken Efendi Achish'le karşılaştık."

O kadar uzun zaman olmuş muydu? Asmaların arasında Joshua ve Ekron ile oyun oynadığı günleri hatırlıyordu.

"Saçında asmalar ve ayaklarında at gübresi olmadan seni tanıyamadım."

Evdeki hizmetkârların üniformasının bir parçası olan tertemiz beyaz bir elbise giyiyor ve deri bir kemer takıyordu. Delilah onu en son gördüğünde çelimsiz, ahırlarda yarı çıplak dolaşan, seyislerin çalışırken rahat bulduğu ve sadece dizlerine kadar uzanan Mısırlı şortları giyen, vücudunun geri kalanı atları tutmak için gerilen, halatlarla ve derilerle kaplanmış bir çocuktu. Ariadnh'ın dün Hemin'le bir erkeğin gizemli yanları hakkında konuştuğu şeyler aklına geldi ve içgüdüsel olarak bir adım geriledi.

"Kendini kurtaramayan bir ben kaldım," dedi.

Delilah kızardı ve çağrıyı hatırladı. "Achish'i bekletmemem gerekiyor."

"Seni görmek istemiyor ki."

"Ne?"

"Ben uydurdum. Pekâlâ kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Delilah bu muhteşem koyu gözlerin altında yanan yanaklara dokunma isteği duydu. "Artık evin hanımıyım. Bu saygısızlığın yüzünden seni kırbaçlatmam gerekirdi."

Joshua alaycı bir panikle "Ama böyle bir şey yapmazsın değil mi?" dedi. Ariadnh ve Hemin'in senin hakkında konuştuklarını duydum ve elbiseni değiştirmek zorunda kalmanın çok da adilce olmadığını düşündüm. Ondan daha hoş olmak senin suçun..."

Ne yaptığının farkına varamadan Delilah parmak uçlarında kalkmış ve onu, büyük ve yumuşak dudaklarından öpmüştü. Nefesini hâlâ dudaklarında hissedebileceği bir mesafede bir süre sallandı ve sonra bakışlarını yere indirerek geri çekildi. Ancak Joshua kıpırdamadı ve sonunda Delilah tekrar baktığında onu, gülümseyen dudakları hafif aralık, kendisine bakarken gördü.

Gülümsemesi soldu. Birinin geldiğini fark etmişti.

Ekron eliyle Delilah'nm koluna dokunurken, Joshua'ya "Servis işlerini yapmıyor musun?" dedi. "Haydi gel Delilah. Tören başlamak üzere. Burada ne yapıyorsunuz?"

Delilah, Ekron'u avluya doğru çevirdi ve koluna girdi. "Ariadnh'dan kaçıyordum. Elbisem hakkında kötü şeyler söylüyordu."

"Onu düşünme. Bugün Hemin'in günü ve bu yüzden biraz gergin."

"Ekron, gerçekten Efendi Phicol gibi konuşuyorsun. Bunu düzeltmelisin. Yoksa yirmi yaşma gelmeden önce muhitindeki kibirli yaşlılardan biri olacaksın."

Ekron'la birlikte yürürken aklı Joshua'daydı. Annesi bunu kesinlikle onaylamayacaktı ama Delilah hizmetkâr ile birkaç dakika da olsa nasıl baş başa kalabileceğini merak ediyordu. Ekron çok sinir bozucu olabilirdi ve Hemin'in arkadaşları da ne zaman bir araya gelseler doğruca ona bakıyorlardı.

Delilah, köşeyi döndü ve soluğu kesilerek birden durdu. Avludaki misafirlerin hepsi susmuştu ve hep birlikte merkezde duran adama odaklanmışlardı. O, Delilah'nın gördüğü en büyük adamdı. Kesinlikle dünyadaki en büyük adam olmalıydı. Onun, ilk bakışta, insanlar var olmadan önce tanrılarla savaşan devlerden biri olduğunu düşünmüştü. Toprakta uzayıp Delilah'ın ayağına kadar ulaşan gölgesi bile katıymış gibi duruyordu. Yanındakilerin iki katı büyüklükte olmayabilirdi ama Delilah zihninde onun vücudu ile kendisininkini, onun karışı ile kendi karışını karşılaştırıyordu. Sırtında kendi örgüleri gibi güzelce örülmüş yedi saç buklesi birbirine tutturulmuştu. Örgüler, üzerine düşen güneşte altın gibi, gölgede ise parlak toprak boyası renginde görünüyordu. Bu adamı kadın saçlarıyla hayal etmek komik diye düşündü. Ancak gülme isteğini, kindar bir saygı ile bastırdı. Saçlarını çocukluğundan beri uzatıyor olmalıydı. Bukleler yağlanmış ve düzgün olsa da, kontrol edilmek için kafasına bağlanmış yedi halat gibi duruyordu.

Samson etrafında toplanan misafirleri inceledi ve bir anlığına bakışları Delilah'ya takıldı. O gözler, o derin mavi gözler asma bahçelerinin kenarında büyüyen peygamber çiçekleri gibiydi. En fazla yirmili yaşlarının sonunda olmalıydı ama annesi onun hakkında sanki saygın bir lidermiş gibi konuşuyordu. Daha sonra, sanki Samson aklını okuyabilecekmiş gibi düşündü ve yere baktı. Ekron kolundan çekiştirdi ve Delilah hâlâ dikkatlice yere bakarken nişan töreninin başlaması için avludaki yerlerine geçtiler. En azından fiziksel görünüşüyle namına uygundu. Joshua gibi yakışıklı değildi ama geniş alnı ve sağlam düz burnu ile krallara benziyordu. Sakalı gür ve uzun olmasına rağmen o tuhaf sakallar gibi yüzünü gizlemiyordu. Kıyafetlerine gelince... Belki de odada bulunan en şık giyimli adamdı. Süsten ve abartıdan uzak, siyah ketenden düz, uzun bir elbise giymiş ve tek bir gümüş tokası olan dar siyah bir kemer takmıştı. Kimse ona bugünün özel bir gün olduğunu söylememiş miydi? Kemerde kurtçukların açtığı iki delik vardı ve Delilah bu kemere normalde

bıçakların ya da diğer küçük palaların takıldığını fark etti. Delilah, bir insanın nişan gününde bıçak taşıması için deli olması gerektiğini ancak böyle bir günde insanın kendini savunmak zorunda kalmasının da çok hoş olmayacağını düşündü.

Achish, Samson'un pazarda bir öküze bakan bir çiftçi gibi kızına doğru yürümesine izin verdi. Hemin ile Samson'u ilk defa bir arada gördüğünde Delilah, evlilik hakkında Ariadnh'ın verdiği hiçbir öğüdün Hemin'i bu evliliğe hazırlayamayacağını düşündü. Samson'da en deneyimli kadınları bile korkutacak bir vahşilik vardı.

On beş yıldan bu yana ilk kez Delilah, üvey kardeşine karşı küçük bir şefkat hissi duydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Geç geldikleri için uzakta kalmışlardı, Delilah nişan töreninde söylenenleri net bir şekilde duyamıyordu. Yeminler biterken, üvey babasının baş kâhyası David, sıranın sonundan bir baş işareti ile onu çağırdı. Delilah avlunun arkasından çıkıp onun yanına gitti.

"Ariadnh, Samson'a çeyiz sunan gruba katılmana karar verdi." diye fısıldadı.

Delilah somurttu. "Achish asla böyle bir şey yapmamı istemezdi. Bu hizmetçilerin işi."

"Biliyorum. Özür dilerim ama ona söz geçirebilecek Achish burada yok."

Bunun için David'i suçlamaması gerektiğini biliyordu. O, ölmüş olan babasının eski bir arkadaşıydı ve her zaman Delilah ve annesine karşı nazik davranmıştı.

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye iç geçirdi.

"Mutfakta en iyi şarabı küplere doldurup sıralamışlar ve ufak bir testide de geçen seneki bol yağış alan mahsule ait şarap var. Küpler senin boyunda ve sen de küpleri taşıyacaksın. İçeri en son sen gir, sıranın en sonunda."

"Çeyiz olarak sadece bunları mı alıyor?"

"Toplarca keten de var. Ama bunların hepsi çeyizin sadece çeyreğini oluşturuyor. Filistin âdetlerine göre çeyizin bir kısmı nişanda, kalanı ise düğünde verilir."

"Bu tam da Achish'in yapacağı bir işe benziyor."

David isteksizce gülümsedi ve cevap vermeden arkasını döndü. Delilah, Joshua'nın çalışanların geri kalanı ile birlikte bulduğu mutfağa doğru yöneldi. Evdeki her bir hizmetkâr bu törende çalışmak üzere emir almıştı ve Joshua gibi güzelce giydirilen diğer seyis çocuklar da, Delilah'nın dizlerinin bağını çözen bir etki yaratmasalar da buradaydılar. Masanın diğer ucunda, özel yuvarlak tabanlı çömlek duruyordu. Çömleğe ulaştığında Joshua sokuldu.

"Burada bizimle ne yapıyorsun?"

"Sanırım elbisemi değiştirmememin cezası bu."

Bu sefer çok yakın değillerdi ama yine de Delilah onun tenindeki parfüm kokusunu ve tatlılığı hissedebiliyordu.

"Çeyizlik şaraplardan örnek aldın mı Joshua?"

Sırıttı. "Tabii ki hayır. Efendi bu şekilde kandırılamayacak kadar iyi biri. Ancak misafirlere servis ederken küplerden her birini test ediyoruz. Efendi Phicol'ün emri böyle. Önemli bir Filistinli olduğu için, tüm İsraillilerin kendisini zehirlemeye çalıştığını düşünüyor."

"Bu çok komik."

"Öyle diyorlarsa, öyledir. Değil mi?"

"O zaman yaraya pansuman yapması için Hemin'i gönderebilirler."

Joshua tekrar sırıttı. "Seni göndermeleri gerekirdi. Sadece öperek her türlü yarayı iyileştirebilirsin."

Delilah nasıl cevap vereceğine karar verene kadar, evin baş hizmetçilerinden biri gelmiş ve ellerini şaklatmıştı. Joshua hızlıca sıradaki yerine geçti. Ağır yükleri taşıyan hizmetçiler koridora doğru yürüdüler.

Delilah, koridorda başını havaya kaldırarak, sıranın sonundaki mücevher rolünü üstlenmeye hazır bir halde hizmetçileri takip etti. Artık burada Hemin'in yeni, güzel kıyafetler içindeki üvey kız kardeşi değildi. Zengin bir Filistinlinin bekâr kızıydı. Annesi haklıydı. Bir sonraki gelin o olacaktı.

Tekrar gün ışığına çıktıklarında Achish, Hemin'in yanında, kalabalığın önünde duruyordu ve Samson da bir heykel gibi yanlarında

dikilmişti. Adamlar küpleri getirip duvarın kenarına yerleştirirken onları ruhsuz bir ifade ile izledi. Kenevir astarlarla korunan keten kumaş topları masanın üstüne dizilmişti. Son olarak Delilah taşıdığı küp ile içeri girdi ve onu bırakmadan önce başıyla selam verdi. Hizmetçilerin yanındaki yerini aldı ve diğer önemli misafirlerle birlikte sıranın başında oturan annesini görebilmek ve gururla ona gülümsemek için bakındı. Yemin töreninin bitmesiyle, misafirler kendi aralarında konuşmaya başlamıştı.

Samson, Delilah şarap servisi yaparken gülümsediği ve şimdi yanında duran adama bir şeyler söyledi. Aniden Achish'e dönüp akıcı bir Filistin diliyle konuşmaya başladı.

"Önderimize sunduğunuz şeyler bu kadar mı? Onu sadece beş küp şarap ve altı top kumaşla mı onurlandırıyorsunuz?"

Öndeki misafirler sustu ve bu suskunluk diğerlerine de yayıldı.

Delilah, daha önce üvey babasına meydan okunduğunu hiç görmemişti. Achish'in şaşkınlıktan rengi soldu. David elindeki listeyi açarken öne atıldı.

"Bu sadece bir kaparo, iyi niyetimizin nişanesi olarak çeyizin tamamının ufak bir parçası. Eminim ki efendim, bu durumu Filistin âdetlerine göre açıklayacaktır."

O anda, misafirlerin arasından Samson'a göre daha kısa ve daha zayıf olan ancak yine de korumalara benzeyen iki Filistinli, Samson'un yanına geldi. Törenin havası bir anda değişmişti. Adam "Filistin âdetlerini dinlemek istemiyoruz," diyerek konuşmaya devam etti. "Bizim geleneklerimiz ne olacak?"

Delilah, David için endişeleniyordu. Ona biraz daha yaklaştı. Hemin bayılacakmış gibi duruyordu ve babasının yüzünü görmeye çalışıyordu. Delilah, Ariadnh'ın ilk kez baş başa kalındığında, kocanın vücudundan nasıl zevk alınacağına dair kıkırdayarak anlattığı şeyleri hatırladı. Bu gerginliğin içinde böylesine bir umut kalmamıştı.

Achish her zaman olduğu gibi sakince "Bu sabah, bu konuya açıklık getirdiğimi sanıyordum." dedi. "Her iki tarafın da kültürel ge-

leneklerine saygı duyuyorum ve bu durumun sizin tarafınızdan hoş karşılanabileceğini ummuştum. Zaten düğün tarihini beklenenden daha ileriye almıştık."

Samson aynı sakinlikte ama daha tehditkâr bir biçimde "Beni kızınızın elini tutmam için ikna ettiniz. En son teklifinizde pazarlık yoktu." dedi. David'in elindeki listeyi aldı. İzleyiciler arasından, hatta avlunun kenarından bile bu durumu onaylamayan mırıltılar yükseldi. Delilah geri doğru kaydığını hissetti. "Bu kadar zengin bir adam olmanıza karşın, bana çok az ödeme yapıyorsunuz."

"O benim tek kızım. Bir gün tüm mal varlığımın üçte birine sahip olacak."

Ekron bir anda ortaya çıkıp "Kız kardeşime hakaret etmeye nasıl cesaret edersin!" dedi ve Samson'u bileğinden yakaladı. Devin gözleri, kayın biraderinin ellerine kaydı ama kendisi kızgın olmaktan çok şaşırmış görünüyordu. İki koruma da Samson kadar rahat değildi. İçlerinden zayıf ve çevik olanı hemen öne atıldı ve Ekron'un karnına bir yumruk indirdi. Ekron acıyla homurdandı ve iki büklüm oldu. Delilah nefesini tuttu.

Bunun hemen ardından yirmili yaşlarındaki kuzenlerinden biri olan Ariston, izleyicilerin oluşturduğu ikinci sıradan fırladı ve Ekron'a saldıran adama vurdu. Ortalık karıştı. Bir anda Samson'un etrafında toplanan İsrailliler ile dövüşen bir sürü erkek kavgaya katılmıştı. Delilah, daha önce tarlalarda zar oyunları ya da küfürler yüzünden kavga eden çocuklar görmüştü ama bu kez durum farklıydı. Kural yoktu. Kavga eden tarafları ayıracak yetişkinler de yoktu. Delilah'nın ailesindeki huzur tümüyle kaçarken, avlunun kapı kenarına doğru sıkışan kadınlar ve yaşlılar yüzünden sandalyeler de devrilmişti. Gözyaşları içindeki Hemin, Ariadnh'ın yanında duruyordu. Üç koruma tarafından takip edilen Efendi Phicol, yan kapıdan çıkıp gitmişti. Delilah *Kavgayı durdurması gerekmez miydi?* diye düşündü. Bir anda babasını kıvranan vücutların arasında gördü. Samson, Achish'i cübbesinin yakasından yakaladı ve onu kedinin pençesine takılmış bir fare gibi sürükledi.

Delilah ileri atıldı ve kavga çıkmadan önce bu birleşmenin simgesi olan şarap çömleğini aldı. Bir araya toplanmış çığlık atan kadınların arasından sıyrılıp, Achish'in yanma koştu. Yüzü öfkeden seğiriyordu.

"Bırak onu!"

Achish soluk soluğa "Delilah, yapma!" dedi.

"Bırak onu canavar herif! Cüsseni onun üzerinde kullanmanı gerektirecek ne yaptı sana?"

Samson öfkesine yenik düştüğünden, onu duymuyor gibiydi. Ancak Delilah, Achish'in korktuğunu fark etmişti ve düşünmeksizin koltuğun üstüne çıkıp elindeki çömleği doğrudan Samson'un kafasına indirdi. Çömlek kırılırken, ellerinde sadece çömleğin sapı kalmıştı. İsrailli zorba sadece yüzünden şarap aktığını fark edince yavaşladı. Delilah onun kafasındaki kalın örgülerden, kafasında kırılan çömleği hissedemediğini düşündü.

Durumu fark ettiğinde Filistinliden aniden öfkeli bir ses yükseldi. "Bu erkek işi, küçük kız sen..."

Öfkeyle "Bana küçük kız deme! Ben on beş yaşındayım ve herkes kadar bu evin işlerini biliyorum," diye yalan söyledi.

"O zaman bırak da baban sizin için kavga etsin."

"Ancak korkağın biri kendinden güçsüz biri ile kavga eder."

Samson'un ağzından rahatsız olduğunu belirten sesler çıktı. Achish'in gitmesine izin verdi ve Delilah'ya döndü. Delilah'nın midesine kramp girdi ve çabucak etrafında, kendini savunabileceği bir şeyler aradı. Ulaşabileceği alanda kendini savunacağı bir şey yoktu, belki...

Delilah ikisini de şaşırtan bir hızla Samson'un örgülerinden birini çekti. Delilah bu hamlesi ile yakalanmış ve diğer üç İsrailli adamın yanma itilmişti. Ekron, o adamlardan birinin elini tuttu ama onu bir böcek gibi fırlattılar. Bir sehpaya çarptı. Delilah onun yanma koştu.

Samson ve adamları kalan misafirlerin arasından geçip avlunun dışına çıktılar ve onlar giderken Achish'in erkek akrabaları işe koyuldu.

Ekron'un alnı yarılmıştı ve kanıyordu. Delilah, Ekron'un yüzünü temizlemek için kırık eşyaların arasında temiz bir bez aradı.

"İyi misin?"

Yerde güven içinde uzanan Ekron "Anlaşma yapmadan önce onları daha iyi tanımamız gerekiyordu." diye sızlandı.

Delilah dizlerinin üzerine oturdu ve avludaki enkazı inceledi. Koltuklar ve tabureler yere devrilmiş ve kırılmıştı. Top top kumaşlar ve yeni peçeteler şarap lekesi olmuştu. Her yerden iniltiler ve sızlanmalar geliyordu. Achish kafasını ellerinin arasına almış, perişan halde bir koltukta oturuyordu.

"Ne kargaşa!" dedi.

Ekron "Tüm İsrailliler aynı işte!" diye çıkıştı. "Barbarlar!"

Delilah, Ekron'un başına ciyaklamasına sebep olacak şekilde, gerekenden biraz daha sertçe bastırdı. Delilah onun acı çekmesini umursamadı ve yine bastırdı. "Bir dahaki sefere atlayıp ailemizin onurunu kurtarmaya çalıştığımda bana bunu hatırlat."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hemin "durumun bu hale gelmesine nasıl izin verdin baba?" derken hıçkırdı. Achish'in çalışma odasındaki bir koltukta oturuyordu. Kavga çok büyümemiş olsa bile odada bulunanlar –aile halkı ve birçok kuzen- sanki harpten çıkmış gibi kargaşa içinde, kırışmış ve yırtık elbiseleri kana ve şaraba bulanmış bir haldeydi. Achish'in ceketi, Samson kendisini çektiğinde omuzlarından çıkmıştı. Yüzü hâlâ solgundu. Yine de ailenin geri kalanı gibi kızgın değildi. Sadece olanlara inanamıyordu ve kafası karışıktı. Delilah onun; hikâyenin sonunun farklı bittiğini görmek için bu karmaşayı tekrar tekrar zihninden geçirdiğini biliyordu.

Hemin "Aşağılandım!" diye devam etti. "Tüm bu insanların önünde! Böyle bir şey yaşamama nasıl izin verdin?"

Ekron parmak eklemlerindeki kurumuş kanı temizlerken "Hemin haklı," dedi. Kendini çabuk toparlamıştı ve yaraları ile gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Meşhur Samson'un böyle bir şey yapacağını bilmeliydik. Büyük ihtimalle çeyizden neler çalabileceğini görmek için törenin yapılmasına izin vermiştir. Hemin'le evlenmeye hiç niyeti yoktu."

Hemin "Neden niyeti olmadığını anlamıyorum." diye çıkıştı. "Ben çekici bir kadınım ve iyi bir eş olacaktım."

Achish "Geri dönerse onunla evlenir misin?" diye sordu. Sol gözünün üstü şişmişti.

"Kesinlikle hayır!"

Delilah, onun aklını başına toplaması gerektiğini düşündü. Hemin "Öyleyse anlaşmayı bozmalısın baba." diyordu.

Ekron "Tabü anlaşma kaldıysa," dedi. "Tahminime göre Efendi Phicol, yasal bir yorumda bulunacaktır ama bence..."

Ariadnh "Kanunlar kimin umurunda ki," dedi. "Kaba *İsrailli* tavırları onunla evlenmemek için yeterli bir sebep zaten."

Delilah kulak misafiri olduğu anne ile kızı arasındaki konuşmayı hatırlayarak *dün bu İsrailli tavırları destekliyordun* diye düşündü.

Achish "Ama sorun da bu..." dedi. "Bu yüzden anlayamıyorum. Nişan İsrailliler için çok önemlidir ve Samson'un çeyiz gibi basit bir konu hakkında onun ve bizim halkımız için böylesine önemli bir sözleşmeden nasıl geri döndüğünü anlayamıyorum. Ama bu olaydan başka ne anlayabilirim ki? Şartları biliyordu fakat anlaşmazlığa düştü ve gitti. En azından bundan evlenmeyi istemediğini anlayabiliriz."

Hemin gözyaşlarına boğulup babasmm omzuna yaslanırken "Beni de istemedi!" diye feryat etti.

Delilah, Ariadnh'ın bile gözlerini histerik bir şekilde devirdiğini fark etti. Duvara yaslandı ve parmaklarını belindeki kemerin üzerindeki boncuklarda gezdirdi. Hemin'in bu yapmacık ızdırabı, Delilah'nm içinde üvey kardeşine karşı büyüyen küçük şefkati de yok etti. Kimse üzerine alınmasa da edilen hakaret tüm aile bireylerince paylaşılmıştı.

Hemin annesine bakarken "Belki de beni çirkin buldu," diye sızlandı.

Ariadnh onu "Tabii ki öyle bir şey yok." diye teselli etti.

Delilah gülmemeyi başardı. Gelin ve damadın birbirlerini düğünden önce görmemesi bir gelenekti ve eşlerin birbirini beğenip bu eşleşmeden memnun kalması ya da kalmaması, Karmaşa Tanrısı Se't'in elindeydi. Samson'un ünü, Hemin'in kulağına gelecek kadar yayılmıştı ama Hemin'i Ashkelon dışında kimse tanımıyordu. Delilah, belki de damat onun sade görünüşüne şaşırmıştır diye düşündü anlayışla.

Ancak bu ufak zevk anı, aşağılanma düşüncesi ile bozuldu. Samson iğrenç davranmıştı. Delilah sevsin ya da sevmesin, taşıdıkları or-

tak kan onun da utanmasına sebep oluyordu. Bu belki de kendisini rahatsız edenlere saldırmak için kemerinde bıçak taşıyan bu devasa, kaba adamdan beklebilecek bir davranıştı. Yine de kabalığı, Achish'i ve törenin onurunu aşağılaması, İsrailli çocuklar hakkında şüpheleri olanları haklı çıkarmıştı. Samson başka bir kasabaya giderken Delilah ve annesi toplum içinde, özellikle aile içinde bu olayın sonuçları ile uğraşmak zorunda kalacaktı.

Olaylar dindikten sonra Beulah, sanki on iki kabilenin de başıymış gibi Ariadnh'ın öfkesine maruz kalmıştı bile. "Senin halkının utanç verici davranışları..."

Ama Delilah'nın asıl üzüldüğü kişi Achish'di. Bugün kendi halkının önünde itibarını kaybetmişti. Bu da yetmezmiş gibi Samson'un nişanı atmasma da üzülmüştü. Üzüm bağlarındaki kötü hasat, zayıf ürün, hatta hava bozuklukları için bile bahane bulmak kolaydı. Çünkü suçlamak için kendisi, hizmetkârlar ya da tanrı Dagon vardı. Ancak Samson ve Hemin arasındaki uçuruma, kendisine yardımcı olabilecek bir şey bulamamış bir halde bakıyordu. Delilah sandalyesinden kalktı ve Achish'in ellerini tuttu. Onu rahatlatmak için söylenecek bir şey olmadığını biliyordu ama kimsenin de onu rahatlatmayı düşünmediğinin farkındaydı.

Hemin aniden başını babasının omzundan kaldırdı ve Delilah'ya baktı. "Senin halkın bugün bu aileyi utandırdı."

"Bu benim de ailem Hemin."

"Biz senin ailen değiliz Delilah. Senin gerçek ailen, senin yalancı, hain, dolandırıcı, hırsız halkın."

Ekron "Hemin!" dedi. "Çok ileri gidiyorsun."

Ama Delilah kendine hâkim olamadı.

"Samson'u suçlamıyorum," dedi. "Onun yerinde olsam, ben de hayatımı mahvetmeden önce kaçardım."

Hiç kimse ya da en azından Achish cevap vermeden önce, Delilah kapı aralığına gerilen perdeyi açıp içeriyi dinlemek için dışarıda toplanmış hizmetkârları dağıtarak odanın diğer ucuna fırladı. Avluya doğru koşarken Joshua arkasından sesleniyordu. Ama

Hemin'e, Samson'a ve hatta şaşkınlığı yüzünden Achish'e karşı öfkesi, Joshua'nın yardımına karşı Delilah'yı sağır etmişti. Köşeyi döndü ve aniden kendisini çıplak göğüslü iki adamın güçlü kolları arasında havada buldu

"Neler oluyor? Beni yere indirin!"

"Genç bayan!"

Delilah öfke ile kıvrandı ve bir an için tekrar yere inmişti. Onu saran kollar gevşedi. Ancak yeniden kaçamadan Efendi Phicol'ün şişman ve yağlı pençeleri omuzlarının üstünde gezinmişti.

"Genç bayan!"

Dokunuşu tenini yakmıştı ve belki onu bırakır diye umut ederek omuzlarını silkmişti. Ancak Efendi Phicol sadece ona yukarıdan bakabilmek için çenesini kaldırmıştı.

"Ekron'un babasıyla konuşmam lazım çocuk."

"Ne hakkında?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Onun kızı olduğuma göre bu beni de ilgilendirir."

Efendi Phicol parmaklarını yavaşça kızın ellerine doğru indirdi. "Doğru. Ruhun az önce ağırladığınız misafirlerinkine benzese de artık gerçekten onun kızısın."

"Öyleyse Achish'i neden görmek istediğini söyle!"

"Geri döndüm çünkü yaşadığınız bu zor durum için bir çözümüm var."

Delilah, adamın ellerinden kurtulmak için döndü. Adam Delilah'yı omzundan sıkıca yakaladı ve kendisini çalışma odasına götürmesi için zorladı. Evdeki küçük tören bittiğinde hizmetkârlar da ayrılmıştı. Efendi Phicol'ün muhafızları kapı girişine gerilen perdeyi çekti. Efendilerinin geçebilmesi için eğilerek selam verdiler.

Achish, yeni gelenleri karşılamak için sandalyesinden kalktı. Efendi Phicol geleneklerinin bir parçası olarak selamlama amacıyla elini kaldırdığında, Delilah onun ulaşamayacağı bir yere kaçarak odanın diğer ucundaki Ekron'un arkasına saklandı. Muhafızlar kollarını göğüslerinde birleştirmiş, bacakları açık bir halde kapının iki yanın-

da duruyordu. Evin tüm hizmetkârları ortadan kaybolmuştu. Delilah, gitmesine yeniden engel olup olmayacaklarını merak etti. Ancak Efendi Phicol'ün gelişi ile odayı bir merak havası sarmıştı. Peki bu yaşlı aptalın kafasında neler vardı? Açıklamaya da pek iyi başlamamıştı.

"Sabahki olayların hepimizi yaraladığını düşünüyorum. Hem maddi, hem de manevi anlamdaki yaralarımızı sıralamaya başlarsak; bizler..."

Delilah esnedi, arkasındaki duvara yaslandı ve tekrar odaya baktı. Phicol'ün varlığı odadaki herkesin kendine biraz çekidüzen vermesini sağlamıştı. Kıyafetlerini düzeltmişlerdi. Kadınlar koltuklarında ya da sandalyelerinde daha derli toplu oturuyordu ve tüm erkekler dikkatlice ayakta bekliyordu. Delilah bulunduğu yeri değiştirene kadar Hemin'in bile dikkat kesildiğini düşünmüştü. Ama daha sonra, üvey kardeşinin Efendi Phicol'a değil de doğrudan onun muhafızlarından birinin yağlı göğsüne baktığını fark etti. Achish "Sizin varlığınız bizlere nadir görülen bir cömertlik bahşediyor." diyordu.

Phicol başıyla Hemin'i selamlarken "Teklifimi kabul ederseniz daha da cömert olacağım." dedi. "Kızınız evime değer katacak, genç ve güzel bir kadındır."

Delilah şaşkınlıkla sıçradı. Yaşlı aptal, Hemin ile evlenmek istediğini söylüyor olamazdı! Delilah odanın diğer ucunda duran ve her zamanki zarafetine rağmen kaşlarının şaşkınlıktan kalkmasına engel olamayan annesine baktı. Annesinin yanında duran Ariadnh, göğsünün üstünde parmaklarını oynatıyordu. Ancak durumun ciddiyeti, yavaşça yere eğilen kafası, Efendi Phicol'a çevrilen gözleri ve dudaklarında oynaşan gösterişsiz gülümsemesi ile Hemin'in yeni halinden belli oluyordu.

Achish "Varlığınızla gerçekten bize karşı büyük incelik yapmış oldunuz ve övgüleriniz için size minnettarız. Ancak bu evlenme teklifinin acıma hissinizin bir yansıması olmasını istemezdim." dedi.

Ekron heyecanla "Acıma söz konusu değil," dedi. "Samson'la kıyasladığımızda çok daha üstün bir birliktelik olacaktır. Saygılarımla Efendim." Patronunun önünde eğilerek onu selamladı.

Achish "Ekron ben, Hemin'in hislerini de düşünmeliyiz diyorum." diye devam etti. "Nişanda yaşanan olaylar Hemin'i utandırdı ve Efendimizin yüceliği ile kendi toplumumuz ve diğerleri içinde hissettiğimiz bu utanç duygusunun artmasını istemiyorum."

Delilah, Phicol'ün şimdi buradan gidip aileyi teklifini özel olarak tartışması için yalnız bırakması gerektiğini düşündü. Ama Phicol gidecek gibi durmuyordu. Delilah Hemin'e baktı ve az önce yaşadığı utancın bu yeni fırsat umuduyla yok olduğunu gördü. Üvey kız kardeşi yüzünde parlak bir gülümseme ile kendisine yöneltilen tebrikleri kabul etmek için odaya göz gezdiriyordu.

"Achish, eski dostum, bunun benim için bir yük olmadığına seni temin ederim. Eğer teklifimi kabul ederseniz beni memnun etmiş olursunuz. Ayrıca stratejik bir noktaya değinmek istiyorum. Bu ortaklık sadece sizin aile itibarınızı düzeltmekle kalmayacak, aynı zamanda onu daha da artıracaktır."

Ekron "Çok yüce gönüllüsünüz." dedi.

Achish biraz isteksizce "Gerçekten de öyle," dedi.

Efendi Phicol "Öyleyse anlaştık." dedi. Başıyla selam verdi ve Hemin'in önünde eğildi. Etekleri uçuşurken Efendi Phicol, muhafızları ile birlikte odadan dışarı çıktı.

Onlar çıktıktan sonra oda bir süre daha sessiz kaldı. Daha sonra ortalığı Hemin'in kızlara özgü kahkahası ile bölünen bir gevezelik sardı.

Achish gürültüyü bastırarak "Sanırım bunu kutlamamız gerekiyor." dedi. "Avludan biraz şarap getirin." Ekron'a dönüp "Tabii ki, hâlâ kırılmamış küp kaldıysa..." diye de ekledi.

Ekron, Delilah'ya sırıtıp "Bu çok özel bir gün," dedi. "Efendi Phicol bizi utançtan ve rezaletten kurtardı."

"Efendi Phicol neye bulaştığını bilmiyor" diye cevap verdi Delilah.

"Hemin'in hakkını vermelisin. Zor bir gün geçirdi." Kapıdan kafasını çıkardı ve bir hizmetkâr çağırdı. Delilah, aniden Joshua'nın yan kapıdan çıktığını görünce gülümsedi.

"Sen! Çeyiz için getirilen şarap küplerinden ikisini getir hemen. Bir düzine de bardak..."

"Emredersiniz."

"Bir de... Bir de..." dedi.

"Buyurun!"

Ekron, Delilah'ya baktı ve koridora çıktı. Bu sayede konuştuklarının duyulmayacağını sandıysa çok yanılmıştı.

"Bir şey daha. Delilah'ya nasıl baktığını gördüm. Sen bu evin bir hizmetkârısın. Ona bu şekilde bakman için burada durmuyor. Anladın mı? Haddini bil!"

Delilah hemen kapı aralığından baktı. Joshua gidiyordu ama Delilah, onu gözlerini devirirken gördü ve gülümsedi.

Ekron odaya geri döndü ve Delilah'nın kolunu yakaladı.

"Lütfen Hemin'e karşı nazik ol."

Hemin, kardeşlerinin kendisi hakkında tartıştıklarını biliyormuş gibi mutlak bir zafer parıltısı içindeki gözlerini Delilah'nm üzerine dikti. Hemin, Delilah'nm nazik olmasını beklemiyordu. Yine de Delilah, Phicol'ün teklifinin konuşulmayan etkisine karşı çıkamayarak ona gülümsedi. Onlar arasında gerçekleşecek bir evlilik, aileyi, Samson'un terk edişinin yarattığı felaketten kurtaracak, Filistin halkı ile aralarındaki bağı güçlendirecekti. Hemin'in haksız yere böylesine bir ayrıcalık kazanmasına içerlese de; Hemin elbisesindeki gizli düğümün Phicol tarafından çözüldüğünü düşününce Hemin'in hiç mutlu olmayacağına kanaat getirdi.

Esas sorun buydu değil mi? Hemin istediği her elbiseye, her konuma sahip olabilirdi ama yine de gösteriş meraklısı, kaba ve sıkıcı yaşlı aptalla evlenmek, onunla yaşamak ve onunla yatağını paylaşmak zorundaydı. Delilah tekrar Ariadnh'a baktı ve artık kıskançlığın içini kemirmediğini fark etti. Acaba bu sefer düğün gecesi için nasıl tavsiyelerde bulunacaktı?

ALTINCI BÖLÜM

Delilah, Samson'u bir daha asla görmeyeceği için mutlu olabilirdi. Tabii ki tahmininden daha kısa bir süre içinde yolları tekrar kesişmeseydi.

Düğün için her şeyi düzenlemekle uğraşan ev halkı çok yoğun iki hafta geçirmişti. Tören Phicol'ün evinde düzenleneceği için hazırlıkların çoğu da orada gerçekleşti. Samson'un nişanından kalma her türlü iz ortadan kaldırıldı: Yiyecekler, içecekler, çeyiz hediyeleri, çiçekler, dekor, hatta Hemin'in elbisesi bile ilk düğün töreninden tamamen farklıydı. Basit keten elbise gitmiş, yerine damadın bir hediyesi olarak çok süslü, kırmızı pileleri ve kıvrımları olan bir elbise gelmişti. Önceki töreni hatırlatan tek şey olan ve artık Ariadnh nefret ettiği için Delilah'ın rahatça giydiği ve giymekte ısrar ettiği turuncu elbiseydi. Delilah tenine değerken yumuşak olması için elbiseyi dört kez yıkamıştı.

Herkes düğünle ilgilendiği için Delilah, Joshua ile daha fazla zaman geçirebiliyor ya da annesinin kalkmış kaşlarıyla söylediği gibi onu işlerinden alıkoyabiliyordu. Farklı paketlerle eve gelip gidiyordu. Delilah da onun hareketlerini izlemeyi kendine görev edinmişti. Delilah, Joshua kuyunun yanında beline kadar soyunurken onu verandadan gözetleyebileceğini ve o daha giyinmeden karşılaşabileceklerini fark etmişti. Oynadığı bu oyunun farkında olduğunu biliyordu ama aralarındaki bu sır, oyunu daha da heyecanlı bir hale getiriyordu.

Çaresiz Ekron da düğün boyunca hem patronuna yaltaklanmak, hem de Delilah'ya göz kulak olmak için çabalayıp durmuştu. Törenin kendisi zaten uzun ve sıkıcıydı. Üstüne bir de Phicol'ün şu ya da bu olay üzerine verdiği kararları açıklama fırsatını kaçırmaması ve üç yüz misafirin hepsine tek tek dördüncü yeni karısını tanıştırması eklenmişti. İnsanlar Ashdod ve yukarı kıyıdaki köyler gibi uzak yerlerden gelmişti. Achish mümkün olduğunca çok kişi çağırmıştı. Heyecanı hiç sönmemiş, aksine düğün onu etkisi altına almıştı. Gözünün altındaki morluk neredeyse iyileşmişti. Koyu yorgunluk izlerinin altında zorlukla görülüyordu. Asma bahçesine dönerken âdetâ dilsiz gibiydi. Öğleden sonranın getirdiği dinginlik herkesin yorgunluğunu yansıtıyordu. Baş kâhya David evin arkasından koşarak çıktığında, araba ahır kapısına varmıştı.

Achish "O da kim?" diye sordu.

"Samson. Dışarıda bekliyor. İçeri girmeyecekmiş ama sizi görene kadar da gitmeyecekmiş."

Delilah'nm dizlerinde başlayan bir korku dalgası tüm vücudunu sardı. Eve bakabilmek için arabanın içinde ayağa kalktı.

Ekron "Tamam birazdan görüşürüz," dedi. "Bu arada sen de testi ile kafasına vurduğun için başını yere eğmelisin."

Achish arabadan çıkarken "Herkes lütfen burada beklesin." dedi. "Onunla konuşacağım."

Achish evin içine girer girmez, Delilah onun peşinden arabadan çıktı.

Ariadnh "Burada bizimle beklemelisin," dedi. "O adam tehlikeli biri."

Beulah "Ariadnh haklı..." dedi.

Delilah, annesi ve üvey annesi arasındaki bu birlikteliği görünce hayal kırıklığına uğrayarak "Ama geçen sefer babamı kurtarmak için sadece ben gittim." dedi. "Bence Samson ne kadar tehlikeli biri olduğumu biliyor."

Ekron arabadan atlayıp onun yanına giderken "Öyleyse ben de seninle geliyorum, yalnız olmamalısın" dedi.

Samson'un sesi evin içini doldurduğundan onları bulmak çok zor olmadı. Delilah ve Ekron koridordan emekleyerek geçti ve eşi benzeri olmayan bir tartışmanın yaşandığı ön kapının yan tarafına yerleştirilen bir çift büyük ayaklı vazonun arkasına saklandı. Felaket törenin üzerinden daha sadece on beş gün geçmişti; ama Delilah en son gördüğünden beri Samson'un daha da büyüdüğüne emindi. Belki de büyüyen sadece öfkesiydi.

Achish'e "Demek kızını Filistinli Phicol ile evlendiriyorsun." dedi.

"Hadi eve girelim. Orada bu konu hakkında daha rahat konuşuruz."

"Rahat olmaya gerek yok. Anlaşmayı bozdunuz."

"Samson lütfen. Bunu burada tartışmayalım."

"Nerede olduğumuz yaşananları değiştirmez."

Achish iç çekip başını salladı. "Seninle bu konuyu tartışmak istemezdim. Ancak her şeye karar verildikten sonra düzenlemeler konusunda anlaşmazlığa düşen sendin. Birbirimize karşı gösterdiğimiz rızanın bir nişanesi olarak sana verdiğimiz çeyizi reddettin. Aileme hakaret ettin. Onları korkuttun ve son olarak da tören daha bitmeden onu terk ettin. Çeyiz yeniden düzenlendikten sonra devam eden evliliklerin olduğunu biliyorum ama nişan töreni bitmeden önce damadın gelini terk etmesi duyulmuş şey değil. Hemin'i artık istemediğinizden başka ne düşünebilirdik ki?"

Samson "Benimle konuştuğunuz onca ay içinde, bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum." dedi. "Halklarımız arasındaki bu anlamsız kavgayı bitirmek için bir örnek oluşturacağımıza dair büyük laflar ettiniz. Ne boş sözlermiş!"

Bir an için Samson'un öfkesi yatışır gibi oldu.

Achish ellerini hüsranla kaldırdı. "Elbette öyle değil."

"Öyleyse benimle evlenecek."

Delilah gözlerini devirdi. Samson odanın içinde daireler çiziyordu.

Achish, yaramaz bir çocukla konuşan bir baba gibi konuşma tarzını değiştirdi. "Hayır, o Efendi Phicol ile evleniyor."

"Demek anlaşmayı bozduğunuzu kabul ediyorsunuz." Samson yumruğunu avuç içine vurdu.

Delilah, koridorun karşısındaki Ekron'a doğru geriledi. Dev, kendine hakim olmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama daha ne kadar dayanabilirdi ki? Törende yaptıklarından daha korkutucu bir şey varsa, o da onun, şu an gün yüzüne çıkmayı bekleyen, bir yaz fırtınası kadar koyu ve tehditkâr öfkesiydi.

Achish "Törendeki davranışlarından sonra artık Hemin'le evlenmenin mümkün olmadığını anlamalısın." dedi. "Onu korkuttun, bana hakaret ettin ve senin sebep olduğun dedikodular halkımızın karşısında ailemi utandırdı."

"Sizin zavallı çeyiziniz de beni halkıma karşı utandırdı."

Achish "Bunlar bizim geleneğimiz" dedi.

"Vazgeçtiğiniz anlaşma karşılığında bana tazminat ödeyeceksiniz. Bu sizin sorumluluğunuz."

"Kimin anlaşmayı bozduğu konusunda fikir birliği sağlayamamışken size tazminat ödemeyeceğim."

Delilah'nın korkusunun yerini gurur aldı. *Zorbalarla uğraşmanın yolu zorbalık yapmaktı. Ona düşündüğünü söyle.*

İşe yarıyor gibiydi. Samson sert tutumunu yumuşatmış ve derin bir nefes almıştı. "Achish, biz ilk kez buluşup görüştüğümüzde, bu evliliği kutsayacağını ve halklarımızı birbirine bağlayacağını söylemiştin. Söylediklerinin hiç mi anlamı yok? Halklarımızın paylaştığı bu topraklara güvensizlik tohumları ekildiğini söylemiştin. Şimdi onları sen mi sulayacaksın?"

Samson çok nazik olmasa da makul bir şekilde konuşuyordu. Delilah şaşırmıştı. Achish iç çekti ve elleri iki yana düştü. Bir şeyler söyledi. Delilah adını duyduğuna yemin edebilirdi. Ekron'un aniden yüzü soldu. Delilah kulaklarına inanamadı.

Achish "Sana diğer kızımı teklif ediyorum." dedi. "Delilah!"

Üvey kardeşi onun verandaya koşmasına engel olana kadar Delilah ayağa kalkmıştı.

"Baba bunu bana nasıl yaparsın? Bana danışmadan önce bu canavarla evlenebileceğimi nasıl söylersin?"

Achish ağzını açtı ama tek bir kelime bile söyleyemedi.

Samson, Delilah'ya dik dik baktı ve havaya bir yumruk savurdu. "Bana kafamı kırmaya çalışan bu kız müsveddesini mi teklif ediyorsun?"

Samson'un yüzü sinirden kızarmış ve elini toplanmış saçından geçirmişti.

"Kızım, lütfen..."

"Beni kurbanlık koyun gibi sunarken benden nasıl bunu isteyebilirsin baba. Onunla yatmaktansa, Ateş Tanrısı Molech'in kollarına giderim daha iyi."

"Delilah bu bir iş sözleşmesi."

"Benim için böyle mi düşünüyorsun? Bir küp şarap ya da bir top kumaş gibi miyim? Seni bu havyandan kurtardım ve ilk kızına burun çevirdi diye şimdi ona ikinci kızını peşkeş çekiyorsun!"

Ekron elini onun koluna koyarak "Lilah!" dedi ama Delilah onu itti.

Samson'a dönüp "Sana gelince... İnsanları korkutarak istediklerini elde etmeye alışmış olmalısın. Pekâlâ ben küçük bir kız değilim. Senin ve senin âdetlerinin karşısında durabilecek kadar büyük bir kadınım."

Samson içten gelen, büyük bir kahkaha ile sarsıldı ve parmaklarıyla Achish'in omzunu dürttü. "İlk kızın bir hayal kırıklığıydı ama bu tam bir kâbus."

Ekron, Delilah'nın önüne atılarak "Onun hakkında böyle konuşamazsın!" dedi.

Samson geri çekilip onu inceledi. "Bana yeniden mi saldıracaksın? Seni böcek gibi ezmeli miyim?"

Achish, Ekron'u kenara çekerken "Hayır!" dedi. "Evimde daha fazla kan dökülmesini istemiyorum."

Ekron yumruğunu açtı ama geri çekilmedi. Samson'a dönüp "Kız kardeşimle evlenmek istiyorsan, ona hak ettiği saygıyı göstermelisin." dedi.

Delilah ona döndü ve "Ekron!" dedi. "Nasıl olur da babanı desteklersin?"

Samson "Kız haklı," diye tersledi. "Halkım ve onların bu topraklarda yaşadığı sıkıntılar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Gençliğin verdiği aptallıkla her işe karışıyorsun."

"Sen İsrailli bir hayvandan başka bir şey değilsin," diye bağırdı Delilah.

Samson'un gözlerindeki mavi, dağdaki kar kadar soğuktu. "Benim yerime Molech ile yatmayı tercih edersin değil mi? Öyleyse istediğin olacak."

Delilah, cesaret edebildiği sürece onun gözlerine baktı ve her saniye kendini daha da küçülmüş hissetti. Ondan korktuğu için sinirleri bozuldu. Samson arkasını döndü ve patikadan aşağı, yola doğru hızlıca yürüdü.

Ekron "Ba'al aşkına! Sonunda gitti," dedi. "Baba, sen iyi misin?"

"Mümkün olduğunca iyiyim. Delilah bekle. Lütfen bekle."

Ancak Delilah elinden geldiğince hızlı, tepeden aşağı asma bahçelerine doğru koşuyordu. Ekron ve Achish'in üzüntülü bağırışları arkasından geliyordu ama kısa süre içinde evin görüş açısından çıkmıştı. Asma sıralarının arasma daldı ve asmalar arasındaki çocukluktan kalma gizli saklanma yerini aradı. Ekron, Delilah'yı bulmak için babasının mezarına bakabilirdi. Hâlâ Delilah'nın gizli yuvasını bilmiyordu.

Delilah, serin ve bol yapraklı cennetinde dinlendi. Olanları hazmedemiyordu ve öfkesi içini kemiriyordu. Achish neden böyle konuşmuştu? Bir iş anlaşması! Çoğu erkeğin eşlerini aile hesaplarında listelediğini ve zamanı geldiğinde haddini bilmesi gerektiğini biliyordu. Fakat bu şekilde, düşüncesi alınmadan ya da duyguları umursanmadan... Dayanılacak şey değildi.

Tanrıya şükür ki, Hemin tüm bu olanları görmemişti. Kısa süre içinde yaşananlardan haberdar olacağına emindi. Ekron söylemese, Ariadnh söyleyecekti. Ondan sonra da Delilah'nm nasıl da bir dağ eşkıyasına önemsiz bir tazminat gibi ödendiği ile dalga geçecekti.

Kızgınlığı geçip sakinleşmeye başladıktan sonra bile hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Samson'a sunulmak mı, onun tarafından istenmemek mi? Eğer Achish kendisine daha

önceden bunu sorsaydı, büyüdüğü ailenin huzurunu korumak için Hemin'in yerine geçmeyi kabul ederdi. Achish kendisine çok iyi davranmıştı. Bir süredir Delilah'ya üzüm kesmeyi ve kaliteli şarap yapmayı öğretiyordu. Keşke önce ona sorsaydı. O zaman bu durum Achish'in, annesi ve kendisi için yaptıklarına karşılık vermek için bir fırsat olabilirdi.

Yan sıradaki dalların hışırdamasıyla daldığı düşüncelerden uyandı. Delilah, Ekron'u görme umuduyla dışarı baktı. Ancak onun yerine asmalar arasında süratle gezinen bir sürü küçük pati; soluk, çalı gibi kuyruklar ve onların toz içinde sürünen uçlarını gördü.

Tilkiler!

Tilkileri akşamın bu saatinde, güneşin batmasına daha bir saat varken görmek pek normal değildi. Delilah sürünerek dışarı çıktı ve ayağa kalktı. Tepenin yamacına yakın asma sıralarını duman sardığını gördü ve yanan asmaların hafif ama tatlı kokusu ile yüzünü buruşturdu.

"Achish! David!" diye bağırdı. "Çabuk gelin. Yangın var!"

Delilah, çok geçmeden birilerinin dikkatini çekebilme umudunu kaybetmiş, eve doğru tepeyi tırmanmaya başladı. Son üzüm mahsullerinin toplanmasına haftalar vardı ve onları kaybetmek aile için yıkım olurdu.

"Yangın! Su getirin!"

Delilah'nm çığlıklarını duyup gelen ilk kişi Ekron'du ve şimdi avludan aşağı doğru koşuyordu. "Zil!"

Delilah köşedeki koltuğa sıçradı ve alarm çalmak için ipi sallamaya başladı. Hatırladığı kadarıyla o zil, yangın ya da sel habercisi olarak avluda hep asılıydı ama daha önce çaldığını hiç duymamıştı. Saniyeler içinde Achish arkasında hizmetkârlar, seyisler, Ariadnh ve Beulah ile evden çıktı.

Ekron bir köşeden kovaları alıp erkeklere ve çocuklara dağıtıyordu. Nefes nefese "Dumanı yukarı kattan gördüm," dedi. "Samson'un geri dönüp dönmeyeceğine bakmak için tarlalara bakıyordum ve sanırım onu tepenin aşağısında gördüm. Daha sonra Delilah ortaya çıktı ve bağırmaya başladı."

Achish "Bunu Samson mu yaptı?" diye sordu. "Emin misin?"

Ekron "Yapmış olabilir," dedi. "Giderken bizi tehdit ettiğini duydun."

Delilah, *Molech* diye düşündü. *Hepsi benim hatam. Ateş tanrısından bahsettim ve şimdi şu olanlara bak.*

Ekron'un elinden bir kova kaptı ve kuyuya koştu.

Achish arkasından koşarken "Delilah!" diye bağırdı. "Burada, güvenli bir yerde kalmalısın."

Kovayı karanlık kuyudan yukarı çekerken "Alevler önüne çıkan her şeyi yakıyor!" diye bağırdı. "Samson, onunla savaşmamızı istiyor."

***

Şanslıydılar. Onlar için söylenebilecek tek kelime buydu. Aşağıdaki asma sıralarından dördü alevlerde yok olmuştu ama alevler ağaçların köküne zarar vermeden yangını söndürebilmişlerdi. Korku dolu bağırışlar ve çığlıklar, kararlı ve sessizce çalışmalarını sağlamıştı. Delilah'nm da aralarında olduğu erkekler, kadınlar, kızlar ve oğlanlardan oluşan bir zincir, iki kuyu ile yanan asmalar arasında dizilmişti. Güneş ufukta batana kadar yangını söndürmeyi başarmışlardı Yangından kalan siyah duman lekesi, yıldızları gölgelerken hafif bir meltem ile dağılıyordu.

Her şey bittiğinde ve Achish üzgün bir halde lambanın ışığının kararttığı tahtayı keserken, Delilah kalabalıktan ayrıldı ve eve geri döndü. Pis duman yüzünden saçı ağırlaşmıştı. Güzel, turuncu elbisesi kirlenmiş, etek uçları çamur olmuş ve korsesi is ve su ile mahvolmuştu. Yıkanırsa belki temizlenirdi. Evin arkasında, ahırlara yakın bir yerde küçük bir kuyu vardı. Delilah eve girmeden önce saçını ve yüzünü orada yıkayabilirdi.

Kuyudan taze, soğuk su çekti. Daha sonra kafasını kovanın içine soktu ve elleri ile saçlarını kovanm içinde döndürdü. Saçlarını kalın bir topuz yaptı, etrafa sular sıçratıp yerleri ıslatarak başını kaldırdı. Elinin tersi ile gözlerini sildi ve gözlerini açtığmda kuyuya doğru eğilmiş olan Joshua'yı gördü.

"Delilah, sanırım tanıdığım en cesur insan sensin."

İltifatı geçiştirmeye çalışarak "Cesur olmamız lazım," dedi. "Asıma bahçeleri bizim her şeyimiz."

Joshua sessizce başını sallarken Delilah ona baktı. Ahır duvarından gelen ışık Joshua'nın pis tenini ışıldatıp, ceketinin önünde kavuşmuş kaslı kollarını ön plana çıkartarak yere düşüyordu.

"Kir içindeyim." dedi.

"Ben de. Yıkanmamız lazım."

Delilah bir saniye için gözlerine baktı ve ona doğru bir adım attı. Tenindeki dumanı ve teri koklayabiliyor, nefes alış verişini duyabiliyordu. "Bu ıslak şeyleri çıkarmama yardım etmek ister misin?"

Joshua onu kendisine çekti ve gergin göğüslerini onunkilere yasladı. Delilah onun kalp atışını duyduğuna emindi. Joshua'nm yanakları, Delilah'nınkine değiyordu. Daha sonra boynundan dökülen damlaları yalamaya başladı. Joshua'nm nefesi tenini ısıtıyordu.

Delilah, onun sakin iniltilerini duyuyordu ama yine de çok rahat değildi. Gözleri başka birini, bir köleyi ya da belki de Ariadnh'ın gelişini görebilmek içi etrafı tarıyordu. Joshua'nın dudaklarından kurtuldu.

Joshua "Sorun ne?" diye sordu.

"Burada olmaz..." dedi. "Achish seni bulursa..."

"Tuz madenlerinden sürülürüm." deyip gülümsedi.

Delilah'nın elinden tutup, onu hiçbir pencerenin olmadığı evin arkasındaki toprak yola götürdü. "Burası iyi mi?" diye sordu.

Delilah'nın boğazı kurumuştu. Başını salladı. Joshua kollarını bir kez daha ona doladı. Delilah gözlerini kapatıp kendini o ana vermeye çalıştı. Ne garip ki Samson'un yüzünü gördü. Sırtmda dolananın onun elleri olduğunu hayal etti. Neden yeniden ortaya çıkmıştı? Kendi ellerini de Joshua'nın omuzlarında gezdirdi, tüylerinin diken diken olduğunu fark etti. Joshua'nın belindeki sertliği hissetti. Aniden, Beulah ile Qadeshtu hakkındaki konuşmaları ve gülüşmeleri, çocuksu ve boş göründü.

Joshua, elbisenin bağlarını açarken onu yavaşça öptü. Elbise Delilah'nın göğsünü ve karnını açıkta bırakarak teninden aşağı kaydı. Joshua, gözleri ile Delilah'yı incelemek için biraz geriledi. Delilah elleri ile göğsünü kapatmayı denedi ama Joshua kibarca bileklerinden tutup onun ellerini kendi göğsünün üstüne koydu. Delilah yarım ayın ışığı altında utandığını hissetti. Son iki haftadır bu anı sürekli düşündüğünü fark etti. Ama şimdi ona bu kadar yaklaşmışken ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Joshua "Korkacak bir şey yok..." diye fısıldadı.

Kemerini açtı ve kıyafetini çıkarıp yere attı. Gölgeler ve ışık, pürüzsüz, sıkı ve kaslı teni üzerinde dans ediyordu. Tek iz, belinden başlayıp, gururlu ama kırılgan erkekliğinin olduğu, neredeyse beyaz yere kadar giden tüyleriydi.

Delilah, parmaklarını Joshua'nın göğsünde gezdirirken "Daha önce hiç..." Joshua inledi ve tutku ile Delilah'yı öptü. Delilah onu yanma çekti ve yan yana yere uzandılar. Joshua nazikçe onun kalçalarını okşayıp sıkıyordu. Dudakları önce boynuna, daha sonra göğüslerine inerken Delilah kıvrandı. Delilah ellerini onun saçlarının arasında gezdirirken Joshua da göğsünü hafifçe ısırdı. Vücudundaki her bir tüy diken diken olmuş gibi hissetti.

Dudakları ellerinin yapacaklarını yapıyor, gittikçe aşağı iniyordu. Sıcak nefesi kalçasında geziniyordu. Bacaklarını açtı. Joshua'nın dili Delilah'yı şaşırtmıştı. Kimse ona bundan bahsetmemişti. Vücutları birbirini sarıyordu. Gün içinde bitmek bilmeyen düşünceler ve bağrışmalar vardı ve şimdi dokunuşlara, hazlara izin verdiği için memnundu.

"Gel! dedi.

Delilah dokununca Joshua'nın tüyleri diken diken olmuştu ve Joshua aniden çok genç görünerek gülümsedi. Delilah'yı öpmek için eğildi ve içgüdüsel olarak Delilah bacaklarını açtı. Joshua kalçasını ileri itti ve Delilah onu içine aldı. Dudakları, birbirine yapışmış gibi hiç ayrılmadı. Bir an için gittikçe büyüyen bir acı vardı. Ama sonra sadece yumuşaklık... Onu kendine çekti. Kollarıyla omuzlarını, bacaklarıyla

da kalçasını sardı. Boynundaki nefesi titriyordu. Kendini onun ritmine bıraktı. Samson'la da böyle mi olurdu diye düşündü ve daha sonra bu andan başka bir şey düşündüğü için kendini kötü hissetti.

Bir anda Joshua daha hızlı nefes almaya başladı ve kalçası kasıldı. Delilah yanaklarına dokunurken onun zevk kasılmalarının bitmesini bekledi. Terli saçları alnına yapışmıştı. Aniden gece çok sıcak olmuştu.

Bir süre içinde kaldı ve Delilah bu tutkulu an içinde yüzüyordu. Onlar ayrılana kadar, ay evin arkasına geçmişti. Joshua'nın kendisinde yarattığı hazların etkisinden kurtulamamış bir halde sadece iyi geceler dileyebildi. Joshua, yolun temiz olduğunu anlamak için ilk önce hizmetkârların tarafına baktı. Delilah, elbiselerini düzeltip birlikte yaşadıkları şeyin yarattığı etki ile salına salma karanlıktaki eve doğru yürürken, kapıda birinin durduğunu, avluda küçük bir ışığın yandığını görememişti. Ekron ışığın altında, dışarı bakarak tek başına oturuyordu. Daha yıkanmamıştı ve kir içindeki gözleri çok beyaz görünüyordu.

Delilah elbisesini düzeltti ve gölgeli eve yürüdü. Ekron'un yüzünde gördüğü üzüntü ve kaygı ile uykuya dalması biraz zaman aldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Üç yıl sonra

Adamın boş, sulu gözleri bir an için Delilah'ya odaklandı ama daha sonra adam gözlerini tekrar yola çevirdi. Sırtındaki katlanmış battaniyelerin yığıldığı yük, onu ezecekmiş gibi duruyordu. Arkasında uzun, pejmürde cübbesi ve kuma bulanmış karısı vardı. Delilah kadının omuzlarında uyuyan bir bebek yüzü görüyordu. En azından o halinden memnundu.

Araba işitme menzilinden çıkınca Delilah "Yola çıktığımızdan beri geçtiğimiz yedinci aile..." dedi.

Üvey babası yavaşça başını salladı ve omzunun üzerinden geri baktı. "Bir tane daha geliyor."

Delilah tozlu yolda arabaya bakacak kişinin, kendisinin de en az sürücü kadar İsrailli olduğunu anlamasını umarak, öğlen güneşinden korunmak için şalını tekrar düzeltti. Bu kadar konforlu bir seyahat belli belirsiz bir suçluluk uyandırıyordu. Bir Filistinlinin yanında rahat bir koltukta oturarak ne yaptığını merak ediyorlar mıydı? Achish'in kökenleri konusunda hiç şüphe yoktu. Yüksek alın ve elmacık kemikleri onun ırkının en belirgin özellikleriydi.

Delilah iç geçirdi. Bu kadar kolay olmadığını biliyordu.

Asma bahçelerinden ayrılır ayrılmaz Delilah, Ashkelon'dan Ashdod'a giden sahil yolu boyunca uzun kuyruklar oluşturan yolcuları ve insan gruplarını fark etmişti. Başta kucağındaki kâğıt tomarlarından başını neredeyse hiç kaldırmadı. Achish asma bahçesini ge-

nişletmek istiyordu ve Delilah onun planlarını görme onuruna sahip olan ilk kişiydi. Ancak bir süre sonra güneşin sıcaklığı uykusunu getirmişti ve etraftan gelen sesler de dikkatini dağıtmıştı. Bu insanların sadece giysilerine bakarak değil yanlarında taşıdıkları yükün azlığına bakarak da fakir olduklarını söyleyebilirdi. Yolculukları sıradan değildi. Yemek kaplarını taşımalarına ve büyük ihtimalle yatak ya da geçici çadır yapımında kullanacakları kumaşa bakarak bunu söylemek mümkündü. En küçük çocuklar bile yorgun ayaklarının yanında kavanozları ya da sepetleri sürüklüyordu. Çok zor zamanlar yaşandığını biliyordu. Ashkelon'da işçiler ve hizmetkârlar için bile iş yoktu.

"Neden güneye gidiyorlar? Neden kuzeydeki İsrail şehirlerine, evlerine doğru gitmiyorlar?

Achish "Birçok insan için burası onların evi." dedi. "Annen, babanın ailesinin Ashkelon sınırlarında yaşadığını hiç sana anlatmadı mı?"

Delilah başını salladı.

"Beş nesildir. Benim halkımdan daha uzun süredir. Denizi aşıp burada üzüm bağcılığına başlayan ilk kişi babamın babasıdır. Senin babanın ailesi bundan önce çok çok uzun senelerden beri zaten burada yaşıyordu. Ama bu insanların durumu farklı. Bir ev inşa edip geçinmeye çalışacak vakitleri yok. Yemek yemeleri lazım."

Delilah alaylı bir şekilde gülümsedi. "Kulağa çok politik geliyor. Yaşlı Phicol'ün seni böyle konuşurken duymasını istemem. Yoksa onun Filistin Devleti planlarını bozmaya çalıştığını düşünür."

"Delilah, ona *yaşlı Phicol* dememelisin."

"Özür dilerim. O kadar da yaşlı olmadığını biliyorum."

Achish, cezasının sadece hoşgörü olduğunu göstermek için Delilah'ya gülümsedi.

"Suçluymuş gibi konuşuyorsun. Bugün İsraillilerin başına gelenler senin suçun değil ki."

"Kültürler arasında, daima birinin diğerini kontrol etmeye çalıştığı güç savaşları olmuştur. Hatırlamadığım kadar çok kez bana hırsız dediklerini biliyorum."

"Tanıdığım en dürüst adam sensin!"

Achish güldü. "Belki yaptığım işte öyleyim denebilir. Ancak benim halkım kendinin olmayan bir arı kovanına girip oradaki bala ve kovana el koyan arılar gibidir. Filistinliler her zaman başkalarının inşa ettiği şehirlere taşınmışlar ve onu kendi ihtiyaçlarına göre büyütmüşlerdir. Çoğu kişiye göre bu da bir hırsızlık." Gözlerini kıstı ve güneşten kaçınmak için elini gözlerine siper yaparak başını kaldırdı. "Ben sadece etrafımda yaşayanların kim olduğuna bakmaksızın, herkesin bir ev ve düzgün bir yaşama sahip olması için uğraştım."

Delilah arabanın diğer yanma uzandı ve onun elini tuttu. "Ancak sadece işlerin iyi olursa buna devam edebilirsin. Bunu anlayabiliyorum."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Baban gibi her şeyi çabucak kavrıyorsun."

"Ne şanslıyım ki üvey babamın da ileri görüşüne sahibim. Mizraim ile bu konuyu kapatabiliriz."

"Seni böyle bir şanstan mahrum etmeyi düşünemezdim." Achish içten bir şekilde gülümsedi ve ayağının altındaki su küpüne uzandı. Delilah küçük kadehi doldurması için uzattı Achish'e ve sonra da içmesi için ona verdi.

Mümkün olabileceği kadar masumca "Onun oğlunu tekrar görme şansından beni mahrum bırakamazdın..." dedi.

Achish elinin tersi ile ağzını sildi ve kadehi Delilah'ya verirken güldü. "Jered iyi, zeki, çalışkan ve şaraplarla ilgilenen bir çocuktur."

"Daha çok şarap almak için onu ve babasını tekrar görmek istemende kötü bir taraf yok,"

"Bu tarz şeylerden anlayan bir erkeği aileye sokmak iyi olabilirdi."

"Efendi Phicol'ün yanında kaybettiğin erkeğin yerini alabilecek biri..."

Achish kaşlarını çattı. Yersiz konuşmuştu. Onu Samson'la evlendirmeye çalışmasından haftalar sonra üvey babası ile konuşmuştu. Beulah bile şaşırmıştı. O günden sonra birçok ziyaretçi niyetini belli

etse de, Achish her seferinde Delilah'nm en ufak bir memnuniyetsizliğinde onları göndermişti. Joshua bu konuşulmayan anlaşmazlığın bir kurbanı olmuştu. Birlikte geçirdikleri geceden sonra bir gün zavallı Joshua on sekiz aylığına limanda çalışmak için sessizce evden ayrıldı. Ayrılış nedeni hiçbir zaman açıkça belirtilmedi ama onu gönderen şey, sadece Ekron'un durmayan çenesi olabilirdi. Geri döndüğünde, Delilah'ya karşı tutkusu azalmış gibiydi. Diğerleri etraftayken mesafesini korudu ve benzer bir şeyin tekrar yaşanmayacağına dair bir anlaşma yaptılar.

Sonunda konuyu değiştirmek için "Geçen ay Ekron'un farklı şaraplar denemesini istedim." dedi. "Ağzındaki şarabın tadını çıkarmak yerine politika konuşmayı tercih ediyor. En azından sen öyle değilsin."

"Belki bir gün Jered de olur." Delilah utangaç bir şekilde gülümsedi. Bu sayede Achish'i güldüreceğini biliyordu. Acaba tüccarın yakışıklı oğlunu tekrar görmek için nasıl da heveslendiğini biliyor muydu? O ve babası Mizraim, iki ay önce Ashdod'da satmak için şarap ararken, Ashkelon'daki bahçelerin çoğunu gezmişti. Yanlarına örneklerini de alarak gerçekleştirdikleri bu iade-i ziyaret Achish'in ticari itibarını artırabilirdi. Deliah da davet edildi ki, bu da Jered'in sadece para ile ilgilenmediğini gösteriyordu.

Achish "Yine de dikkatli olmalısın Delilah..." dedi. "Kendi kudretin hakkında biraz daha mütevazı davranabilirsin. Tartışırken ve iltifat ederken yüzün çok kararlı ama en azından bunu farkında değilmişsin gibi yapabilirsin."

"Hemin hakkında konuşuyor gibisin. Son gecesinde onu kıskandığımı düşünüyorsun."

Achish kaşını kaldırdı. "Kıskandın mı?"

"Benim kadar asma bahçelerini önemsemiyor. Ona sadece bunu hatırlatıyordum. Yaşlı Ph... Efendi Phicol ile asma bahçeleri için evlendi ama bizim nasıl yaşadığımız konusunda gerçekten bir şeyler öğrenmek istemedi."

"Bahçeler senin babanın kanını saklıyor. Bu yüzden onlar senin. Hemin'in başka ilgi alanları..."

Delilah küçümsedi. *Çoğunlukla elbiseler gibi.*

Mizraim'in evi normal bağ evlerinden farklı olarak Ashdod'un tam göbeğine inşa edilmişti. Bina önden ve arkadan yollarla çevrilmişti ve bu sayede evin doğu tarafı iş alanı, batı tarafı ise yaşam alanı olarak kullanılmaktaydı. Mizraim şarabın yanında gıda tüccarlığı da yapıyordu. Araba evin iş alanının önünde durmadan önce bile, Delilah baharatların baş döndüren kokusunu ve öğlen güneşinde toplanan turunçgillerin yağ ve parfüm kokusunu hissetmişti. Sepetin üzerine eğilirken kurumuş meyvelerinin kokusu ile büyülenmişti ve önüne gelene kadar Jered'in evin girişindeki tentenin altında durduğunu fark etmemişti.

"Sanırım ilk pazar alışverişinden etkilenmiş ufak bir çocuk gibisin."

Delilah resmî bir şekilde başını eğdi ve sonra gülümsedi. Tüccarın oğlu hatırladığından daha yakışıklıydı ve oldukça hoş giyinmesine rağmen elleri yağlı ve tırnakları siyahtı. Delilah'nın ellerine baktığını görünce onları hemen arkasına sakladı. Delilah güldü ve gözlerini üzerinden çekmedi.

"Meyveleri bu sabah teslim ettik" dedi. "Ama çok narin şeyler ve insan onlarla yeteri kadar ilgilenmezse bozulabilirler."

Delilah dalga geçer gibi yüzüne baktı. "Hepsini yemedin değil mi?"

Kızardı. "Özellikle Achish ve senin denemeniz için biraz ayırmıştım. Şaraplarınız konusunda bize güveniyorsanız, şarapla neyin iyi gideceğini de biliyor olmalısınız."

"Neyin iyi gideceği mi dedin?"

"Şarap ve yemek arasında hep dikkatli bir birliktelik vardır."

Delilah, Achish ve Mizraim'i birlikte gördüğünde tam da cevap vermek üzereydi. Daha düzgün davranacağına dair verdiği sözü hatırladı.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı baba?"

Achish arabayı gösterdi. "Üzümlerin, ev sahibimizin evine taşınmasını takip eder misin? Daha sonra tatmaya başlayabiliriz."

Heybetli vücudu ve özellikleri, işinde olduğu kadar kendi hayatında da birçok olanağa sahip olduğunu gösteren Mizraim, basit bir tatma işlemini misafirlerini etkileyeceği bir gösteriye dönüştürmüştü. Şatafatlı tepsilerde kuru ve taze meyveler, zeytinler, ekmekler, yağlar ve tütsülenmiş etler yirmi - otuz kişilik masada hazırdı. Tahta paravanlarla iç ve dış alana bölünen büyük odalar ve gerektiğinde küçük odalara bölünmüş odalar ile bağ evinden daha samimi bir havası vardı bu evin. İki yönden de sokaklarla bölündüğü için ev bir ucu duvarla çevrili bir bahçe, diğer ucunda da günün sıcağından korunmak için örülmüş sazların olduğu büyük bir tentenin bulunduğu büyük bir avlu ile kuşatılmıştı.

Avlu duvarlarından biri boyunca dikkatle sıralanan şaraplar ile Delilah da misafirlere farklı şaraplar takdim eden Achish'in yanındaki yerini aldı. İsteyen misafirler için küçük seramik bardaklara su koyup servis etti ve istendiğinde her bir şarabın tadı için yorumda bulundu. Dikkatli gülümsemesinin altında olası müşterilerinin isimlerini ve tercihlerini not ediyordu. Bu sırada kalabalığın kenarında Jered'in kendisini izlediğini ve yanaklarının kızardığını görüyordu. Konunun sadece şarap olmadığını bilerek gururlanıyordu.

Tatma işi biter bitmez, Achish'in işini yapabilmesi için Delilah yemek masasındaki yerine çekildi. Konuşmaları dinlemeyi severdi ama erkeklerin arasmda genç bir kadın olarak bunu yapması imkânsızdı. Ayrıca yaptığı işin sonucunda hiç olmadığı kadar acıkmıştı. Zeytin ezmesi sürülmüş ekmek ve yanında salatalık yiyerek karnını doyurdu. Jered diğer tüccarlardan biriyle konuşuyordu. Ancak Delilah'yı gördüğünde konuşmayı ani bir bahane ile yarıda kesip, avlunun diğer tarafına yürüdü. Böylesine heyecanlı olması, neredeyse onu komik gösteriyordu. Mürekkepli parmağıyla gözünün üstüne düşen düz siyah perçemini çekti.

"Sıkıntını saklamayı iyi beceriyorsun Delilah. Ama korkarım ki tartışmalar daha yeni başladı. Baban sıkı pazarlık yapıyor ama benim babam da kendine göre inatçıdır."

"Çok sıkılmadım ama bir kızın burada yapabileceği çok şey yok. Belki sen bana Ashdod'u gezdirmek istersin. Kendi şehrimle kıyaslayabilmem için..."

Bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünen Jered etkilenmişti.

İsteğini memnuniyetle kabul eden Achish'ten izin aldıktan sonra Delilah, yanında Jered ile evden ayrıldı. Sokağa çıktıklarında güneşten korunmak için eşarbını düzeltti. Öğlen sıcaklığı sokaklara uykulu bir hava getirmişti. Evden ayrılalı birkaç adım olmasına rağmen, tüccarın bahçesindeki memnuniyet sözleri duyulmaz olmuştu.

"Herkes nerede?"

"Buranın büyük kısmı yerleşim bölgesidir. İnsanlar büyük ihtimalle sağduyularına uymuş ve serin evlerinde kalmışlardır. Sen de evde olmak istemediğine emin misin?"

"Evet. Burada seninle olmayı tercih ederim."

Delilah, Jered'e bakmadan onun bu iltifattan hoşlandığını anlayabiliyordu. Ancak bu sefer bir değişiklik olsun diye Achish'in sözüne uydu ve gözlerini, önünde uzanan yoldan ayırmadı. "Ashdod'da yaşam nasıl?"

"Başka hiçbir yerde yaşamadım ama burayı seviyorum. Deniz Ashkelon'daki gibi yakın olmadığından şehir biraz daha sessiz. Liman yolu, sabahları yürüyerek gidersen yarım saat sürer. Arabayla daha az... Mallarımızın çoğu oraya gelir. Günlerimin çoğu limanla ambarlar arasında mekik dokumak, gemileri karşılamak, malların envanterini çıkarmak ve depolanmaları için onlara eşlik etmekle geçer."

"Peki şunlar ne?"

"Şehrin batı yakasında onlardan iki tane var. Onları görmek istersen evin çatısından bakabiliriz. Ama kendi başıma seni oraya götüremem. Şehrin o kısmı genç bir bayan için pek uygun sayılmaz."

Jered'in yanakları kızardı ama Delilah fark etmemiş gibi davrandı. Çok tatlı biriydi. Kendinden emin bir tüccar ve nazik bir âşığın şaşırtan karışımı gibi... Ancak Delilah'nın ilk karşılaşmada fark etmediği küçük bir tuhaflık vardı. Joshua gibi etkileyici değildi ama üzüm lekeli elleri ve Delilah'nın şaka mı yaptığım yoksa ciddi mi olduğunu anlamak için takındığı dürüst ifade, iyi görünüşüyle onu dengeleyen bir sevecenlik yaratıyordu.

"Yalan söyleyemem. Sokaklarda kapkaç ve dükkânlardaki hırsızlıklar Ashdod'un sorunları. Burası en zengin Filistin şehridir. Bu bölgede Lachish ve Kudüs gibi uzak yerlerden bile müşterilerimiz olur. Sanırım parası çok olan kişiler, parası olmayıp da onları kıskananların her zaman dikkatini çekiyor."

Delilah bu sabah yolda gördüğü İsrailli aileleri düşündü. Ancak Jered ile onlar hakkında konuşamayacağını biliyordu. Achish haklıydı. Hoş ya da akıllı olmak mümkündü ama aynı anda ikisi de olamazdınız. Pazar sokağına geldiklerinde Delilah boynunu ve kulaklarında sallanan küçük inci küpelerini göstermek için eşarbını biraz daha geriye çekti.

Büyük olasılıkla sabahları ya da öğleden sonraları bu sokaklar çok kalabalık oluyordur ancak şimdi pazar alanı nerdeyse boştu ve Delilah gölgedeki banklarda oturan birkaç hizmetkârı görebiliyordu. Ancak eşya tezgâhları harikaydı ve Delilah ürünlerin çeşitliliğine şaşırarak başını salladı. Mobilyalar ve halılar, top top kumaşlar ve Mizraim'in deposundakilerle yarışabilecek yiyecekler.

Bir tezgâh özellikle dikkatini çekmişti. Tezgâhta yığınla tabak, kadeh, testi ve küp vardı. Her parçanın kenarında büyük olasılıkla kili ileri geri hareket ettirebilmek için kullanılan küçük bir parça vardı. Her parçanın alt tabakası beyazdı ve siyah geometrik şekillerle boyanmıştı.

"Bu çok güzel" dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Sanırım Mısır'dan daha uzaktaki ülkelerden geliyorlar."

Delilah en küçük kadehlerden birini aldı ve onu avuç içine yerleştirdi. Kenarındaki oyuk su içerken her yeri batırabilirdi ama içinde tokaları ya da mücevherleri varken ya da siyah ve beyaz işlemelerin gözükmesini sağlamak için ham ahşabın üzerinde, içi boşken bile şifonyerinin üzerinde çok güzel durabilirdi. Testiler de çok güzeldi. Zamanları olsaydı eve dönerken Achish'i buraya getirebilir ve en iyi şarapları için birkaç tane almasını sağlayabilirdi. En iyi şaraplarını böylesine pahalı, egzotik ve alışılagelmişten farklı bir şeyle sunmak hoş olabilirdi.

Yan tezgâhtaki hareketlenmeyle dikkati dağıldı. Bir saraçtı. Ancak yan tarafa bakar bakmaz bakışlarını yeniden kadeh üzerinde sabitledi. Bacakları hissizleşmişti. Geleceğe ait tüm hayalleri geçmişin soğuk gölgeleriyle silinmişti. Samson'u en son gördüğünden bu güne üç sene geçmişti. Ama hâlâ kalın kafasına bağlanmış örgüleriyle Delilah'dan uzundu. Delilah'nm kalbinin, göğsünden çıkacakmış gibi atmasına sebep olan bu değildi. Gözleri, o parlak mavi gözleri aynı anda hem dondurup hem de yakabilirmiş gibi görünüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Delilah eşarbını yüzünden bu kadar uzağa çektiğine pişman oldu. Eşarbım şimdi düzeltse çok dikkat çekerdi. Eğer baştan beri şalını takması gerektiği gibi taksaydı, bu sıcak öğlen saatinde gizlenebileceğinden emindi. Ama artık çok geçti. Samson'un birkaç adım ötede durduğu ve Delilah'yı fark ettiği gerçeği inkâr edilemezdi. Yapabileceği tek şey kadehi kırmadan onu aldığı yığının üstüne bırakabilmekti.

Kadehi tam yerine koyup parmaklarını çekmişti ki omzunda bir el hissetti ve neredeyse korkuyla bağırdı. Neyse ki Jered'di. Evet Jered'di. Onu nasıl bu kadar çabuk unutabilmişti? Ona bakabilmek için gözlerini kaldırdı ve yüzünde güven arayarak, tatlı bir gülümsemeyle ona karşılık vermeye çalıştı.

"Dalıp gitmişim..." diye mırıldandı. "Ona bakmak çok güzeldi."

"Eğer kabul edersen onu Ashdod'a geldiğiniz için küçük bir hediye, güzel bir günün hatırası ve gelecekteki bereketli ilişkilerimizin bir nişanesi olarak sana almak isterim."

"Almak mı? Ancak çok uzak yerlerden geldiğine göre çok da pahalıdır."

"İşi evde bıraktığımızı sanıyordum."

Delilah, Samson'un tam arkasında, her hareketini izlediğinden emin olarak başını biraz aşağı eğdi. "Öyleyse büyük bir zevkle kabul ederim. Teşekkürler."

"Kadeh vermek en sevdiğim Filistin geleneğidir ve bu da senin kadar güzel bir kadeh."

Başka zaman olsa Jered gibi bir adamdan böylesine heyecanlı ve biraz da hayal gücünden yoksun bir iltifat almak Delilah'nm yüreğini hoplatırdı. Ancak Samson'u görmek onu o kadar çok telaşlandırmıştı ki, tek istediği şey avluya koşup Achish'in yanında tekrar rahata kavuşabilmekti.

Jered gitmek için acele etmiyordu. Acı verecek derecede yavaş bir şekilde Delilah'nm tuttuğu kadehi aldı ve uygun bir şekilde; yani ellerini kadehin altında tutarak onu Delilah'ya sundu. Hediyeyi kabul etmek için ellerini kupanın altında birleştirirken, kendini Jered'n gözlerinin içine bakıp gülümsemeye zorladı. Önce Delilah'nm elleri Jered'in ellerinin altındaydı. Daha sonra kadehin Delilah'ya geçmesi için Jered yavaşça ellerini çekti ve ellerini onun ellerinin altına koydu.

"Delilah."

"Jered." Delilah, hareketi âdetlere uygun olarak tamamladı. Jered iri gözleriyle ona baktığı için değil de, şimdi tamamen kapana kısıldığı için midesi ağrıyordu. Jered adını yüksek sesle söylememiş olsaydı, belki hâlâ Samson'un onu tanımadığına dair ufak bir umut ışığı olabilirdi. Ama şimdi tüm bu umutlar kaybolmuştu.

Jered aniden Delilah'nm yüzündeki gerginliği fark etti. Delilah onun, omzunun üstünden arkasına baktığını gördü.

"Geç oldu. Gitmemiz gerek." Delilah'ya yol göstermek için elini kaldırdı, onun arkasına geçti ve neredeyse sokak boyunca ona yol gösterdi.

"Her şey yolunda mı?" İşitme menzilinden çıkar çıkmaz Delilah elinden geldiği kadar sakin kalmaya zorladı kendini. Samson hâlâ tezgâhta durmuş onları mı izliyordu?

"Onu daha önce fark edemedim. Böyle özel bir anı mahvedebilirdi. Sana bugün bir hediye almak ve onu ailelerimizin arasında değil de, özel olarak vermek istemiştim."

"Kimden bahsediyorsun..." diye masumca sordu.

"Tezgâhta bizim yanımızda duran koca bir yaratık vardı. Onu fark etmemene şaşırdım. Sanırım Ashkelon civarında buradan daha fazla zaman geçirdiği için belki onu tanıyorsundur."

"Adı ne?"

"Samson."

"Sanırım tanıyorum. Onun hakkında bir şeyler duymuştum. İsraillilerin, halkın lideri dedikleri adam değil mi o?"

"Bu ironik bir ifade. O adam çete liderinden başka bir şey değil. İsrailli at hırsızlarından ve soyguncular dan oluşan bir çetenin lideri. Tahminime göre ticaret bölgesinde kendine kolay yemler arıyordu. Eve geri döndüğümüzde diğer tezgâh sahiplerine bir haber yollamalıyım. Onu herkes tanıyor, bundan eminim ama tedbirli olmaktan zarar gelmez. Kasabanın iyi yerlerinde pek görünmez. Kentin sahil kesiminde yaşayan ya da ailesinin ve toplumun geleneklerini önemsemeyen kadınlarla düşüp kalktığını biliyoruz."

Delilah ilk kez Jered'in kibirli hatta eski kafalı biri olabileceğini düşündü. Şehirdeki herkes kendini erkeklere para karşılığı sunan kadınların olduğunu biliyordu. Ancak Samson'un "çetesi" hakkında söylediği sözler kızgın bir tatmin yarattı. Achish'in evinde çabucak şiddete başvuran adamlar hayvanlara benziyordu ve liderleri de onları durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Achish'in düşüncelerinin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Eğer şu anda Samson fahişeleri aramaktan daha iyi bir iş yapamıyorsa, kesinlikle hiçbir akıllı kadın onunla evlenmezdi. Delilah, bunları düşünürken Jered'in elini tutmasına ve eve giden yolu göstermesine izin verdi.

Eve dönerken arabada hâlâ Samson'u düşündüğü için Delilah kendine kızdı. Öfkesi şimdi hüsranla karışmıştı. *Ona bir şeyler söylemem gerekir miydi?* diye merak etti. *Pazar alanı sanki onunmuş gibi etrafta sinsice dolanırken kibrini söndürecek bir şeyler...*

Achish ile bu konu hakkında konuşmak istedi. Ama yapamadı. Hemin'in küçümsenmesi ve üzüm bağlarındaki yangını hatırlatmak sadece onu üzmeye yarardı. Ayrıca Achish, Jered hakkında konuşmak için pek istekli görünmesine rağmen her zamanki ihtiyatlılığı buna

engel oluyordu. Kadehi Jered aldığı için, Delilah onu yanından ayırmamıştı. Eve giderken yolda kırılmaması için onu koyu kırmızı, ince bir tülbente sardı ve kucağına yerleştirdi. Kadeh, arabada içilen çoğu şaraptan ve şimdi neredeyse boş olan küplerden daha değerliydi.

Mizraim'in evinden ayrılmaları, eşyaları arabaya yüklemeleri ve geri dönüş yolculuğu için eşeklere eyer takmaları biraz hızlı olmuştu. Jered ve Delilah eve dönüp Mizraim ve Achish'in al yanakları ve kocaman gülümsemeleri ile karşılaştıklarında onlar çoktan anlaşmaya varmıştı. Jered'in vedası biraz üstünkörü olmuştu ama kendi akrabalarının yanında daha fazlası da beklenemezdi.

Yola çıktıklarında hava karanlık olmasa da güneş çabucak batmıştı. Belki daha yolun yarısına gelmeden yıkanmış çivit mavisi rengindeki gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı.

Achish "Eğer Mizraim sözünü tutarsa bu kış bahçeyi büyütmemiz gerekecek. Bir ay içinde toprağı kazıp asmaları ekmek için daha fazla adama ihtiyaç duyacağız. Umarım hâlâ Ashkelon'da çalışmaya hevesli İsrailliler vardır."

"Belki Efendi Phicol yardım edebilir."

Achish tuhaf bir şekilde "Aile işlerimle ticareti ayrı tutmayı tercih ederim," dedi.

Delilah onun ne demek istediğini anladı. Filistinli yöneticide soğuk ve çıkarcı bir şeyler vardı. Delilah onun yakınlarında olmasını sevmiyordu. Phicol'ün gözleri nezaket kurallarının izin verdiğinden daha uzun süre Delilah'nın üzerinde kalıyordu.

Samson'un gözleri gibi.

Yükleri artık azaldığı için, arabayı Ashdod'a gittiklerinden daha hızlı sürüyorlardı. Ama eşekleri hızlandırmamışlardı. Bir süre sonra Achish yan koltukta huzursuzca hareket etmesi, Delilah'ı, öğlen yaşanan karışık olayları düşünmekten uyandırdı.

"Baba sorun ne?"

"Yol çok sessiz. Hâlâ yürüyen aileler olmalıydı."

"Neredeyse gece oldu. Yemek ve uyumak için durmuş olamazlar mı?"

"Öyle olsa kamp ateşleri olmaz mıydı? Hiç kimseden bir iz yok. Dinle."

Delilah eşarbını çıkardı ve konsantre olabilmek için gözlerini kapattı. Achish haklıydı. Eşeklerin kuma vurdukları ayaklarının yumuşak sesi ve araba tekerlerinin gıcırtısı dışında yol kesinlikle çok sessizdi. Sürücü Saul'ün yanındaki askıda bir fener yandı.

Delilah ufuk çizgisini, uçuşan kum tepelerini inceledi. Ama karanlıkta bir şey görmek imkânsızdı.

Saul "Efendim, biri yaklaşıyor." dedi.

"Hızlan öyleyse." Achish, Delilah'ya göndü. "Muhtemelen bir şey yoktur." Ancak Delilah'nm elini tutan eli titriyordu.

Aniden karanlığın içinde toynak sesleri yükseldi, bağrışmalar etraflarını sardı ve arabadakiler ürperip sarsıldı. Eşekler korkuyla anırdı. Atların üzerinde hayalete benzeyen soluk yüzler belirdi. Ancak fenerin ışığının ötesini görmek mümkün değildi. Delilah'nm parmakları Achish'in elini aradı. Bağırmaların şiddeti arttıkça, sesi takip edebilmek için oturduğu yerde ileri geri sallandı.

Achish "Sürmeye devam et!" diye bağırdı ancak eşekler aniden döndü. Saul sol tarafına çöktüğünde fener çarpıp onu yere düşürürken korkulu homurtular boğuk çığlıklara dönüştü. Kıvılcımlar geceye dağıldı.

Araba altlarında sallandı ve Delilah arkaya doğru devrildi. Achish'in üstüne düştüğünü sandı. Ancak güneş yanığı tenlerin tuzlu keskin kokusu burun deliklerini doldurdu ve iki el göğsünü sardı. Çığlık attı ve dirsekleriyle ona saldıran kişiye vurdu. Ancak araba yeniden sallandı ve Achish bağırdı.

"Delilah!"

Sesini ürpertici bir inleme bastırdı ve Delilah onu bulmak için kıvranmayı kesti. Arabanın altında, adamlardan biri tarafından boş küplere sıkıştırılmış gövdesinin gölgesini gördü.

"Baba! Baba!"

Achish cevap vermedi.

"Achish!" diye bağırdı.

Delilah yeniden dirsekleriyle saldırdı. Ancak onu tutan adam ensesinde homurdanıyordu. Bunu fark edene kadar adam Delilah'yı kendine doğru çevirmişti ve elleri ile elbisesinin yakasını yırtıyordu.

"Bırak beni! Bırak beni!"

Etrafına yumruklar atıyordu ama adam çok güçlüydü. Kötü ve pis kokuyordu. Delilah adamın ellerini boğazından çekti ve adam o anda parmaklarının ucunda pürüzsüz altını hissetti ve kolyeleri Delilah'ın boynundan çekip aldı. Haydudun gözünün önüne tuttu ve parıltılar saçarak kolyeleri salladı.

Başta, kaba ve ağır elleri sadece mücevherlerle ilgileniyor gibiydi. Kolyeleri ceketinin içine koydu. Ancak yine Delilah'nın üzerine geldi. Delilah adamın parmaklarının boğazınm altında bir şeyler aradığını hissetti. Elleriyle Delilah'nm omzuna bastırıyordu.

Kendini adamdan korumak için içgüdüsel olarak dizlerini birbirine çarpıp ayaklarını bükerken "Hayır!" diye çığlık attı. Adam iki eliyle Delilah'yı yer yatırdı ve onun bacaklarını açmak için vücudunu kullandı. Gözleri açlıkla parlıyordu. "Baba!" diye bağırdı.

Adam aniden, sanki gece onu uzaklara sürüklüyormuş gibi bir emirle uzaklaştı. Adamın elleri Delilah'nm üzerinden çekildi. Delilah yalnız kalmıştı. Arabanın yan tarafı kaburgalarını sıkıştırıyordu.

Aşağı baktı. Achish bir elini başının yanında tutmuş ve kafası karışmış bir halde etrafındaki kırık çömlek parçalarına bakkıyordu.

"Ba'al aşkına!"

Delilah kollarını Achish'in boynuna doladı. Terden sırılsıklam olmasına rağmen titriyordu. "İyi misin?"

Ayakta durmaya çalışırken "Sanırım iyiyim." dedi. "Saul nasıl?"

"Bilmiyorum. Gittiler mi?"

Ancak Achish, Delilah'nın omzunun arkasında bir şeye korkuyla bakıyordu. Delilah arkasına döndü. Arabanın yanında, fenerin ışığı ile aydınlanan kafası ve omuzları ile Samson duruyordu. Delilah'ya saldıran adam onun ayaklarının altında kıvrılmış yatıyordu.

"Sen!" diye bağırdı.

Kollarını göğsünün etrafına dolamış halde zararı kontrol etti. "Öldürülmediğiniz için şanslısınız. Hava karardıktan sonra bu ovalar tehlikeli olur."

Delilah'nm damarları öfke ile doldu. "Bu ne cürrett! Senin adamların bize saldırdı."

Achish sertçe "Delilah, hayır." dedi. "Bu adam bizi kurtardı."

"Onu tanımadın mı?" dedi. "Samson. Bir haydut o."

Achish "Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorum" dedi. "Burada olduğu için şanslıyız."

Delilah, günün nasıl da kötü sonlanabileceğini, korkuyla karışık içinde yine öfkenin kabardığını hissetti. Ne diyebilirdi ki? Achish'e o gün içinde bu canavarı ilk kez görmediğini söylemeye cesaret edemedi. Aklından bir sürü düşünce geçti ve kendini tutamadığı ve haykırdığı bir soru hepsinden daha çok aklım kurcaladı: "Sen beni mi takip ediyordun?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Samson onu duymamış gibi davrandı. "Yardımımın bir bedeli var."

Bunlar onun adamlarıydı. Tüm bu kahramanca dövüş, gösteriden başka bir şey değildi. Delilah kendine hâkim olamadı ve olması da gerekmezdi.

"Bizi kurtardığın için teşekkür ederiz" diye tıslad. "Ama şimdi de kendi fidyemizi ödeyene kadar bizi rehin tutacaksın."

Achish "Delilah!" diye uyardı. "Tartışacak durumda değiliz."

Delilah "Sorun da bu ya!" diye karşı çıktı. "Samson her zaman karşısındaki kişilerin ona karşı çıkmaya cesaret edemeyeceği konularda istediğini alabileceğini biliyor. Eğer karşı çıkarlarsa da onların mülklerini yakıyor."

Samson "Sizin bağınızın yanması ile benim ilgim yok." dedi.

Delilah "Sen öyle diyorsun," dedi.

"Ben öyle diyorum" diye tekrar etti. Sesi gece kadar soğuk ve yakındı. Elinde tuttuğu tek bir fenerle aydınlanıyordu. Gölgesi karanlıktan daha ağırdı. Örgüleri, savaşmak için emir bekleyen yılan ordusu gibi parlıyordu. "Hâlâ Ashkelon'dan kilometrelerce uzaktasınız. Bu zavallı adamlar üzerinde biraz etkim olmasına rağmen sizin güvende olduğunuzu garanti edemem. En azından bu adamlara onları memnun edecek bir şeyler sunmalısınız."

"Benim de tam olarak söylemek istediğim buydu."

Achish sessizce "Lütfen Delilah," dedi.

Delilah arabanın koltuğuna çöktü. Üvey babası onu uyarmak için böyle bir ses tonunu pek kullanmazdı.

Samson birden barış yanlısı biri gib: "Achish, sen duyarlı bir adamsın ve damadın Efendi Phicol'dan daha iyi bir diplomatsın. Bu yüzden halkımın yüklenmek zorunda kaldığı ağır ve haksız vergiler için biraz tazminat talep etmemi anlayışla karşılayacağını biliyorum." Fenerini kaldırdı ve onu yavaşça arabaya doğru tuttu. Bunlar size saldıran adamları satın almaya yeter ve yıllar süren hırsızlığa karşı nazik bir karşılık verdiğinizi söyleyeceklerdir."

Delilah, Achish'in karanlıkta iç çektiğini hissetti. "Anlıyorum."

"Adamlar bir eşeği ve sahip olduğunuz para ile şaraptan geri kalanı alacak." Bu noktada Samson karanlıkta onların arasına girdi ve Delilah'nm bileğini avucunun içine aldı.

"Beni bırak!" Delilah onunla savaştı ancak kemiklerinin onun avucunun içinde büküldüğünü hissetti ve bundan çabucak vazgeçti.

"Seni bir beladan kurtardığımı göz önünde bulundurursak, kucağındaki bu gerdanlıktan vazgeçebilirsin. Sen..." Şimdi de Achish'in eline yapışmıştı. İncelemek için parmaklarını tek tek ayırıyordu. "Sen de yüzüklerini vereceksin. Toplamda tüm bu mallar adamları satın almaya yeter."

Delilah, annesinin ona aldığı yüzük de dahil, parmaklarındaki tüm yüzükleri çıkarırken hızla başını sallayan Achish'e baktı. Delilah pişmanlıkla altın kolye üzerinde parmaklarını gezdirdi ve ona bakmadan kolyeyi havada yakalayan Samson'a attı. Feneri arabanın köşesindeki yerine astı ve daha sonra yere eğilip Delilah ile çok ilgilenen ve hâlâ inleyen haydudu yerden kaldırdı.

İbranice konuşmaya başlayıp "Şunları gözümün önünden çek!" dedi. "Sizi kurtlara yem olarak karanlıkta kanlar içinde yatarken bırakmadığım için şanslısınız. Ancak bir kez daha benim topraklarımdan geçtiğinizi duyarsam sizi mahvederim."

Delilah şaşkınlığını bastırdı. Samson, Delilah'nın İbranice anlayabildiğini bilmiyordu. Bu yüzden haydutlara savurduğu tehditler gerçek olmalıydı. Birkaç adama söz geçirmesine rağmen bunlar onun

adamları değildi. Takıları adımın eline bırakırken onu izledi. Daha sonra hızlıca Achish'in para kesesini verdi. Eşeklerden birini dizgininden kurtardı ve sonra arabaya çıkıp kalan şarap küplerinin ikisini aynı anda taşıyıp onları dışarı çıkararak kirli yere bıraktı. Adamlar ödüllerin başına üşüştüler, onları topladılar ve geldikleri hızla gittiler. Neredeyse bir anda tüm çöl yeniden sessiz sakin olmuştu. Kalan eşek, giden arkadaşının ardından özlemle anırdı.

Yaşananların şaşkınlığına rağmen hâlâ öfkeli olan Delilah "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Sanırım bizi burada tek bir eşekle eve gitmek için uğraşırken bırakacaksın."

Samson "ama artık arabanız boş," diye açıkladı. "Bu yüzden eşeğinizin çekeceği daha az yük var. Ayrıca Ashkelon'a giden yolun kalanında size eşlik edeceğim. Arabacımız sizinle ilgilenebilecek durumda değil."

Delilah arabacı koltuğuna tırmanırken "Ba'al aşkına!" diye homurdandı. Saul zorlukla nefes alırken bir yana çöktü. "Işığa ihtiyacım var."

Achish "Kötü mü yaralanmış?" diye sordu.

Delilah, Samson'un fenerinin ışığı altında arabacıya baktı. Parmaklarıyla kafasının etrafını ve yüzünü yokladı. Şakağının üstünde yumuşak bir yaraya dokununca Saul geri çekildi. Delilah'nın eli kan olmuştu. Elini çabucak şalına sildi. "Sanmıyorum. Sadece ufak bir kesik. Saul kalkabilir misin?"

Arabacı kendini kaldırmayı denedi ama kolları onu kaldıramayacak kadar zayıf düşmüştü. Samson "Uzanması gerekiyor." dedi. Saul'ü kolaylıkla kaldırdı ve önceden şarapların sıralandığı arabanın arka kısmına yatırdı. Bir dakika kadar elini koltukların altında gezdirdi ve sonra geri çekildi.

Delilah'ya "Arabayı sen sürebilirsin..." dedi.

Delilah, bilmiyorum anlamında omuzlarını silkeleyen Achish'e baktı. Achish arabayı kendi de sürebilirdi ama Delilah, Achish'in bir gece içinde yeteri kadar aşağılandığını düşünüyordu. Boş koşum takımının bıraktığı gölgeye baktı. Daha sonra dizginleri şaklattı ve eşek isteksizce yürümeye başladı.

Sessiz gecede, yolda ilerliyorlardı. Delilah, o gece olanları düşünmek yerine eşeğin hareketlerine odaklanmaya çalışıyordu. Tuhaf bir buluşmaydı. Sessiz, düşüncelere dalmış, onların yanında yola koyulmuş bir dev, elinde dizginleri olan genç bir kadın, İsrailli koruması ile sessiz bir Filistinli... Arabanın biraz meyillendiğini ve ardından Achish'in varlığını omzunun yakınlarında hissetti.

"Şanslıydık..." diye mırıldandı.

"Bunu nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum."

"Ölebilirdik." Gözleri Delilah'nın elbiselerine kaydı. "Ya da daha kötüsü olabilirdi."

Delilah tartışacak gücü kendinde bulamadı ama üvey babasının korkaklığı dizginleri daha sıkı tutmasına neden oldu. Samson'a borçlu olmak ölmekten çok daha beter bir kaderdi. Konuyu değiştirdi.

"Benim için arabanın tabanına bakabilir misin? Jered bana bir kadeh verdi de."

"Bugün mü verdi?"

Delilah, Achish'in hediyenin önemini bu kadar çabuk kavramasına karanlıkta gülerek karşılık verdi. "Güneyden gelen güzel bir kadehti. Korkarım ki oldukça da pahalıydı. Sanırım kırıldı ya da çalındı." diye ekledi.

Gölgelerin arasından Samson "Kadehin zarar görmedi..." dedi. "Basamağın altına sıkışmış."

"Sen ne..." Delilah kendine hâkim oldu. "Sanırım eve yürüyerek gitmemize engel olduğun için sana minnettar olmalıyız." dedi.

Samson "Eşek, Filistinlilerin hayvanları için İsraillilerden aldıkları vergi içindi," dedi. "Şarap, bağ, yemek ve içecek vergisi içindi. Mücevherler, altın ve mücevherat gibi alman mallar için ve para da banka ve borç vergisi içindi. Bunlar, İsraillilerin ödemek zorunda kaldığı dört temel vergidir. Ailelerin ödemesi gereken vergilerden dolayı sizden faydalanmadığım için memnun olmalısınız."

Delilah, imalı tehdide sinirlendi. Onu bir Filistinli olarak görmesini kabul edemiyordu ama yine de kendi İsrailli kanından da bahsetmek istemiyordu. Güvenilirliği ile ilgili kafa karıştırıcı isteklerin yarattığı rahatsızlık boğazında yükseldi. Eğer Samson, Hemin'le ilk seferinde evlenseydi, tüm bu sorunları çözmek biraz daha kolay olabilirdi.

"Barış için üstüne düşenleri tam olarak yerine getirmiyorsun." diye mırıldandı.

"Ne konuştuğunu bilmiyorsun."

"Öyleyse bana anlat..." diye hayal kırıklığıyla söylendi. "... ve bana küçük bir kız gibi davranan bir salak olmaktan da vazgeç."

Achish "Delilah!" diye uyardı.

"Tahtından in. Sanırım kral gibi göründüğünü düşünüyorsun ama sen de en az Phicol kadar aptalsın. Onun komik elbiseleri var. Senin de aptal saçın..."

Samson'un feneri aniden Delilah'nın önünü aydınlattı. Alevler, tanrı Molech üflüyormuş gibi etrafa yayılıyordu.

"Anlamadığın konular hakkında asla böyle konuşma."

Delilah dikkatini karanlık yola verdi. Yanakları öfkeden sızlıyordu. Ufukta, birkaç bin adım ötede, Ashkelon'un dış mahallelerinden yayılan soluk ışıklar görünüyordu.

Samson "Sizi burada bırakıyorum." dedi. Delilah'ya dönmeden fenerini Achish'e verdi ve atını mahmuzladı. Samson, Delilah'nın görüş alanından çıktıktan sonra bile atının toynak sesleri hâlâ duyuluyordu.

Karanlıkta Delilah, kendi kendine gülümsedi.

ONUNCU BÖLÜM

Delilah, Ashkelon'un merkezine gitmekten her zaman hoşlanmıştı. Üzüm bağlarının sessizliğini, çimenlerin yeşilliğini, asmaların ve toprağın kahverengisini sevse de, pazarın kokusu ve gürültüsü onu heyecanlandırıyordu. Tezgâhların sıralanışında bir düzen vardı; kumaşlar, metaller, çömlekler, ahşaplar, yemekler ve şaraplar, mum yağları ve parafinler, hepsi müşterilerin satıcılar arasında kolayca ürün karşılaştırması yapabilmesi için düzenlenmişti. Tezgâhların arasına küçük bir el arabası ya da tekerlekli araba sokmaya çalışan; ipek deryasını bir sepet salatalık ile tehdit eden ya da hasır sepetlerinden akan koyun peyniri suyunun ekşi kokusu ile ithal kaşıklarını göstermek için uğraşan sayısız erkek, kadın ve çocuk vardı.

Annesine göre pazar yeri çoktan eski havasını kaybetmişti. Annesi alışverişini sabah, kalabalık gelmeden önce erkenden bitirmek için acele ederken, Delilah sabahtan öğlene kadar kalabalığı ve koşuşturmaları beklerdi. Filistinlilerin düzene duydukları sevginin, fırsatçı İsraillilerin görüşleri ya da çiftçilerin boşluklara yerleşmesiyle nasıl değiştiğini; tezgâhlar arasındaki yolların açık göründüğünü, bunların dağınıklıkları kapadığını ve bu geçici tüccarlar ile onları buralardan uzak tutması beklenen Filistinli askerlerin akışını seviyordu.

Ekron elinde bir sepet dolusu paketle "Sorun olmaya başladılar," dedi. "Şu elinde ekmek olan pis yaşlı kadın, geçen hafta da buradaydı."

Delilah kasıtlı olarak kadının ekmeğine bakmak için öne çıktı ve İbranice sessiz, hızlı bir iltifatta bulundu. Kadın sadece iki dişini gösterir şekilde gülümsedi ve koyu ekmek somununun köşesini ondan kaçan Ekron'a uzatmak için kopardı.

Delilah "Bu kadar kibirli olma." dedi. "Bu sabah o ekmeği yediğin için çok memnun görünüyordun."

Ekron midesinin bulandığını gösteren bir ifade takındı. "Annenin ekmeği buradan aldığını, Ariandh sakın duymasın."

"Aslında bu Ariandh'm fikriydi. O bile senin kadar züppe değil. Her neyse, buradan bu kadar çok nefret ediyorsan neden benimle gelmek için ısrar ettin?"

Ekron "Nefret etmiyorum." dedi. "Bu çok eğitici."

Delilah güldü. "Nefret ediyorsun. Kabul et."

"Annen sana eşlik etmem için ısrar etti. Burada tek başına güvende olamazdın."

"Karanlıkta çölde kaldım. Sanırım Ashkelon pazarında da hayatta kalabilirim."

"Babamın ve senin Ashdod'a yalnız gitmenize izin vermemeliydim."

"Gelseydin, zevk almazdın ki. Hiç siyasetten konuşmadılar."

...ve Jered'in bana nasıl baktığını görseydin hiç hoşlanmazdın diye düşündü Delilah.

Delilah, hemen hemen yaşıtı olan, taş ve çini boncuklar satan Filistinli kızın küçük arabasına bakmak için kalabalığı sıkıştırdı. Onun yaklaşıp arabaya eğildiğini gören kız arkadaşının ellerinden tutarak gülümsedi.

Delilah, selamlamaya karşılık olarak kızın elini sıktı ve daha sonra arkadaşına bakmak için geri çekildi. Sarai'nin kızarmış yüzüne düşen birkaç bukleyi yüzünden çekerken "Sarai, sence de hava sıcak değil mi? Biraz su ister misin?" diye sordu.

"Testim boş ama tezgâhı bırakıp gitmeye cesaret edemedim. Babam çok kızar."

"Ekron!" Ekron önünde sepeti ile kalabalığa karşı koymaya çalışırken, Delilah kalabalığın diğer tarafından ona el salladı ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Sarai'nin testisini doldurur musun?"

Ekron utangaç bir şekilde, Delilah'nın kendisine mahcupça gülümseyen arkadaşına baktı. Delilah, aralarında istemeden de olsa bir etkilenmenin olduğuna emindi ama üvey kardeşi bunun üzerinde duracak gibi görünmüyordu.

Ekron, içinde eşyaların olduğu sepeti arabanın altına bıraktı ve kalabalığın arasından kolayca geçerek Sarai'nin testisini aldı. Delilah, arkadaşı Ekron'u izlerken onu takip etti. Daha sonra koluna hafifçe vurarak "Bugün işler nasıl?" diye sordu.

"Oldukça iyi. Ama satacak çok şeyimiz yok. Şey, soygundan haberimiz oldu. Baban nasıl?"

"Her şeyden önce çok kızgın. Yüzünde hâlâ yaralar var. O haydutlar yanaklarını kötü kesmişler. En çok insanların ona acımasından korkuyor."

"Herkesin başına gelebilirdi."

"Öyle tabii. Her hafta ambarlardan, dükkânlardan, evlerden malları alan İsraillileri; sokaktaki soygunları duyuyorum. Tüccarları korumak için bazı düzenlemelerin yapılması gerektiğini düşünüyorum ama..."

Ekron, elindeki testinin ağzından su damlatarak geri geldi. Diğer ikisi birbirlerine söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken, Delilah Sarai'nin doldurduğu bir bardak suyu kabul etti.

Delilah'nm omzunun arkasından bir ses; "onun yanında daha cesur olmalısın." diye gürledi. "Kadınlar, onlarla doğrudan ilgilenenleri sever." Delilah, sesin sahibini hemen tanıdı ve yavaşça arkaya dönmeye çalıştı. Samson, Ekron'a aşağılayan bir ifade ile bakıyordu.

Ekron "Sana burada yer yok!" diye cevap verdi. "Burası Filistin pazarı."

Samson arabanın altındaki sepete baktı. "Ama İsrail balı ile İsrail mumu almışsın. Filistinli kadınların şaraplarını tatlandırmak ve yatağa gitmeden önce banyolarım aydınlatmak için mi aldın onları?" Gözleri Delilah'ya kaydı ve onun üzerinde kaldı. "Merhaba çöl çiçeği."

Delilah, Sarai2ye döndü ve gözleri şaşkınlıkla Samson'a kilitlenmiş olan arkadaşına bardağını geri verdi.

Sarai "Sanırım bir hayranın var." diye fısıldadı.

Ekron "O bir hayran değil," diye sert bir cevap verdi. "O sadece bir kabadayı."

Samson "Bu genç bayanın kendisine iltifat edilmesinden hoşlanabileceğini kim bilebilirdi?" dedi. "Şu boncuk prensesini bulmuşsun. Sen hiç susmazdın Küçük Phicol, dilini kim kopardı?"

Delilah, boncuk sepetleri ile oynamaya başlamıştı. Sarai başını eğdi ancak Samson yaklaştı ve Sarai'nin yüzünü Ekron'a doğru döndürmek için parmağını çenesinin altına koydu.

"Onun güzel olduğunu düşünüyorsan neden söylemiyorsun?"

Ekron, Samson'un bileğine onu Sarai'den uzaklaştırmak için vururken "Ellerini onun üzerinden çek!" diye parladı. Delilah'nm nefesi kesildi ama Samson bunu fark etmişe benzemiyordu. Bunun yerine mavi gözlerini onun üzerine dikmişti.

"Gözleri mücevherse, yanakları olgun, etli bir şeftaliye benzer," dedi. "Dudakları suları damlayan ezilmiş ahududu rengindeyse..."

Delilah kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Onun dalga geçtiğini biliyordu ama sözlerinin altında başka bir şeyler vardı. Gözlerinde, sözlerindeki kıvraklık yüzünden kolayca anlaşılamayan bir özlem belirtisi vardı. Ekron sepeti arabanın altından fırlattığında, Delilah onun ayak bileğine çarptığını hissetti.

"Delilah, gel! Süslü sözlerini ait olduğu yerde, pazarda bırak. Babam bizi bekler."

Samson "Küçük Phicol hadi eve, babacığına koş." dedi. "İki karısı olduğunu duydum. Sana bir kadını nasıl seveceğin hakkında bir şeyler öğretebilir."

Delilah'nm gözü Samson'un arkasında İbranice konuşan arkadaşına takıldı.

"Filistinli kızlara, kızgın çelik çubuklar gösterdiğinde, kısraklar gibi kaçıştıklarını söylerler." dedi.

Delilah, İbranice konuşarak Samson'un arkadaşına "Bence senin çubuğun, kırık bir çivi gibidir." diye cevap verdi. "Sıcak bir çelikten daha çok ıslak bir balığa benziyor."

Delilah'ya göre Samson hakaretin yarattığı etkiden daha çok duyduklarının şaşkınlığı ile sendeledi.

İbranice "Benim dilimi konuşuyorsun." dedi.

Ekron dirseğinden çekiştirirken "Delilah, yürü," dedi.

Delilah, gözlerini ilk defa birbirlerinden kaçırmaklarını düşünerek "Benim de dilim..." diye cevap verdi. "İsrailli olarak doğdum ama babam öldükten sonra Filistinli bir ailede yetiştim."

Samson'un ağzı bir cevap bulmak için oynaştı ama hiçbir kelime çıkmadı. Arkasındaki boşboğaz arkadaşının yüzü kızarmıştı. Gitmek için uygun bir andı. Delilah, Sarai'ye hafifçe gülümsedi ve Ekron'u takip etmeye başladı. Derken Samson'u yanı başında hissetti.

"Delilah, öyleyse sen de bizlerden birisin."

"Onlardan ya da sizlerden biri değilim. Sadece kendim gibiyim."

"Çölde sana aklın olmadığını söylemiştim."

"Ben de sana o değerli ülkeni şiddet tehditleri ile kuramayacağını söyledim. Sanırım soyguncu tekrar karşına çıkacak kadar aptal değildir." Delilah arkasına bakma zahmetine girmedi. Ancak onun adımlarındaki duraklamayı duydu. Samson, Delilah'nın onları anladığını fark etti.

Ekron, meydanın diğer tarafındaki bir grup Filistinli askeri çabucak geçti ve Samson aradaki mesafeyi kapatırken Delilah, Ekron'un komutanın kulağına hızla bir şeyler fısıldadığını gördü.

"Delilah, her zaman bir İsrailli olarak kalacaksın." dedi.

"Ama sadece mücevher gibi gözlere, şeftali gibi yanaklara ve ahududu gibi dudaklara sahibim."

Askerî birlik hızla Delilah ve Samson'un arasına girdi. Komutan, Samson ve arkadaşına pazardan çıkmasını söyledi. Tüm dikkatini Delilah'ya verdiği için hareket etme ya da cevap verme ihtiyacı hissetmedi. Ekron Delilah'yı kolundan çekti.

"Lilah, yürü! Sorun çıkmadan önce buradan gidelim."

Delilah "Sorun çıkarmak istemedi." dedi. Samson askerlere aldırmadan ona bakıyordu. "İstediği bu değildi."

Samson dalga geçmeden gülümsedi ve sonra arkasını döndü. Peşinden onu takip eden askerlerle birlikte kalabalığın arasında kayboldu.

Pazar alanının kalabalığından uzaklaştıklarında "Sanırım askerlere haber vermenin seni zayıf gösterdiğinin farkındasın." dedi Delilah.

"Samson'un sorunu da bu işte. Herkesin zayıf görünmesini sağlıyor. Her neyse, sokak kavgacısı değilim."

Başka bir gün olsa, Delilah onun bu taktiksel kaçışı ile dalga geçerdi. Ancak Delilah'nm kim olduğunu öğrendiğinde, Samson'un bakışlarında oluşan değişimi hatırlamak daha çok ilgisini çekiyordu. Gözlerinin hali, Delilah'nm dudaklarındaki gülümsemenin yayılmasına sebep oluyordu. O anda dengesi bozulmuştu ve Delilah onun kibirli, kendini beğenmiş görünüşünün altında gizlenmiş başka şeyler görmüştü.

Bana öyle bakmaya hakkı yoktu.

Eve dönüş yolunda öfkesi dinmedi. O da hmcını Ekron'dan çıkardı. "Sen ve Sarai konusunda haklıydı. Sen fark edip bir şeyler yapsaydın, seninle ilgilenirdi."

"Bir pazarcı mı?"

"Babası ticarette saygı gören biridir. Bu yüzden Efendi Phicol onay verir."

"Samson sana ne dedi?"

"Endişelenecek bir şey söylemedi."

"O zaman neden İbranice konuştunuz? Bir sır değilse hepimiz duymalıydık."

"Ona karşı kibar olmaya ve onun dilinden konuşmaya çalışıyordum."

"Kibar davranılmayı hak etmiyor. Bahçeyi hatırla. Yangın çıkardığında görgü kurallarını önemsememişti."

"O günden beri çok şey değişti."

"Delilah, hiçbir şey değişmedi. En azından iyi yönde değişmedi. Efendi Phicol diyor ki..."

"Bazen düşünüyordum da, Sarai yerine onunla evlensen daha iyi olur."

Annesi "Eğer bir kez daha aynada kendine bakarak güldüğünü görürsem..." dedi. "...benden bir şeyler sakladığını düşüneceğim." Beulah, Delilah'nın yatağının ucundaki kanepeye oturmuştu. "Neler yapıyorsun?"

Etli bir şeftali gibi yanaklar... Ezilmiş ahududu renginde dudaklar... Belki öyle değildi ama cildi temizdi ve parlak görünüyordu. Dilini beyaz dişlerinin arasında gezdirdi ve dudak büktü. Samson, onu öpmek istemişti. Bundan emindi. *Öpseydi ne yapardım?*

Annesi "Pekâlâ..." dedi.

Delilah, duvardan başlayıp annesinin yanına kadar uzanan parlak cam gibi duran oval kayaya doğru başını çevirdi.

"Bugün Ekron'la pazarda Samson'a rastladık. Bir şeyler konuştuk."

Annesi daha dik oturarak "Kötü konulardan mı konuştunuz?" dedi. "Seni tehlikeye sokacak bir şey mi yaptı?"

"Sadece onun tuhaf cazibesiydi beni etkileyen. Ekron'un aptal gibi dilinin tutulduğu bir anda, Sarai'nin tezgâhında bize rastladı. Sarai Ekron'a katlanabilir. Her neyse, kadınlara karşı açık sözlü olmasıyla bilinen Samson hata yaptı ve talimatları anlamayan Ekron'a gösteri yapmaya başladı. Daha sonra Samson'un arkadaşı bana İbranice hakaret etti ve ben de ona cevap verdim."

"Hıı."

Delilah bakır bileziğe dokunurken bir an için sustu. Bileklik yeşile dönmeye başlamamıştı ama çoktan beri bileğinin etrafında lekeler bırakıyordu. Öldükleri zaman kahverengi olan bitkilerin aksi yönünde bir değişim göstermesi çok ilginçti. Achish, Mısırlıların onun gücünü anladığını ve ona *keme* adını verdiklerini söylemişti. Kayaların, metallerin ve toprağın gizli gücü... Ancak onunla ilgili merak edilen ve tahmin edilemeyen bir şey vardı. Ne zaman, nasıl ya da neden olacağını bilemezdiniz.

Delilah annesine baktı. "Bugün Samson'u görene kadar, onu tekrar görmekten ne kadar korktuğumu fark etmemiştim."

"Çölden beri mi? Ama sizin hayatınızı kurtardı ve bunun için ona minnettarım. Görseydim bunu ona söylerdim."

Delilah alaycı bir ifade ile güldü. "Sanırım Achish sana tüm olanları anlatmamış."

Beulah kaşlarını çattı ama Delilah son görüşmelerinde yaşadıkları sözlü saldırıyı anlatırken onu sabırla dinledi.

"Sanırım onu Phicol ile kıyasladığım için alındı. Çünkü geri kalan üç kilometreyi sessizlik içinde geçtik."

"Tahmin edebiliyorum. Neden Ejderha'nın adını ağzına aldın ki?"

"Kötülük için değildi. Sadece saçı ile dalga geçiyordum."

Beulah'nın ifadesi ciddileşti. "Ah Delilah!"

"Kötü bir şey yaptığımı biliyorum. Çünkü beni tehdit etti."

"Neyle?"

"Aslında hiçbir şeyle. En kötüsü de bu değil mi?"

Beulah elini tuttu. "Belki de bu benim hatamdır. Baban öldükten sonra, Achish bizi kabul ettiği için ona çok minnet duydum. Bu yüzden de kendini buraya ait hissetmeni çok istedim. Sana kendi mirasımızdan babanın istediği kadar bahsetmedim. Samson bir Nazaret. Onlar Yahweh'e olan bağlılıklarının bir parçası olarak birçok yoksunluk yemini ederler."

"Ne gibi yeminler?"

"Samson'un Hemin'le olan nişanlarında şarap içmediğini fark etmiş olmalısın."

"Arkadaşları içti. Hem de çok içtiler."

"Onların hepsi Nazaret değildi. Hem tüm Nazaretlerin aynı yemini ettiğini de söyleyemeyiz. Samson'un yeminleri ne yiyeceği, ne içeceği ve saçını kesmeyişi ile ilgili. Diğer Nazaretler daha özel konular üzerine yemin edebilirler."

Delilah gülmemek için dudağını ısırdı. "Ama Samson'un sahip olduğu ün..."

Beulah dikkatle "Gerçek." dedi. "Ama saçı onun için kutsaldır. Onu çok kötü gücendirmiş olmalısın." Beulah kızının alnını öptü ve ayağı kalktı. "Delilah, daha dikkatli olacaksın. Eğer dikkat etmezsen bu kadar rahat konuşman bir gün başını belaya sokabilir."

Delilah suçluluk içinde annesinin gidişini izledi. Umursamazlığıyla Beulah'yı utandırmıştı. Neden olduğuna emin olamasa da, Samson'a hakaret ettiği için kötü hissediyordu. Pazar yerinde Samson'un arkadaşına verdiği cevap karşısında Samson'un yüzünün aldığı ifadeyi hatırlamanın keyfini çıkardı. Ancak çöldeki hakaret ona Delilah'nın göründüğü kadar maddiyatçı olmadığını göstermişti. Durum ya böyleydi ya da Samson Delilah'nın da en az kendi kadar kaba olduğunu düşünmüştü. Her iki yorum da Samson'un elini güçlendiriyordu.

Ayna taşa tekrar baktı. Şeftaliler ve ahududular. Belki de sadece Ekron'la dalga geçerken gösteriş için söylenmiş basmakalıp kelimelerdi. Eğer öyleyse, nasıl bu kadar kaba davranmaya cürret edebilmişti!

Yine de gün ışığında, gecenin karanlığındaki şeytani figürden daha çok insana benziyordu. Ağzından böyle güzel sözler çıkarken, gözlerinde de hâlâ onunla ilgilendiğinin işareti vardı. Delilah artık Samson'un elinin tersi ile ittiği bir kız parçası olmadığını biliyordu.

Ancak Samson, kendisine arzu ile dokunmasını beklediği son adamdı. Özellikle kendisine. Daha önce meydana geleceğini tahmin edemediği bu değişiklik bir anda ortaya çıkmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Delilah "bu sene Chass'ela bağları beklediğimizden daha iyi ürün verdi." dedi. "Ama hâlâ tepenin alt kısmına daha fazla incir ağacı dikmek için Achish'i ikna etmeye çalışıyorum."

Ekron kelimeleri arasında esnemesini saklamaya çalışırken "neden böyle bir şey yapsın?" dedi. "Meyve satmıyor ki."

"Bir kez olsun "o" yerine, "biz" demeni isterdim. Bu senin ailen, senin ailenin işi."

"Sen o ailenin doğal Vârisisin."

"Sen ilgilenmediğin için ben işlerle ilgileniyorum."

Ekron, kaşlarını çattı ve alnını sildi. Öğlen güneşi yükselmişti ve denize rağmen şehirden geçip üzüm bağlarına çıkan rüzgâr hafifti. Delilah, Ekron'un Filistinlilere özgü başlığının altında ince bir ter çizgisinin oluştuğunu görüyordu. Sonunda "Sanırım incirlerin şarap yapımında kullanılması gerektiğini söylüyorsun." dedi.

"Kesinlikle! Görüyorsun ki beynini kullanırsan..."

"Zaten beynimi kullanmak için çok, çok fazla zaman harcıyorum."

"Mısırlıların geçen sene çok iyi bir incir hasadı ihraç ettiğini hatırlayacaksın." Delilah yola saptı. "Haydi sana yeni ağaçları dikmek istediğim tarlayı göstereyim."

Ancak Ekron yürümeye devam etti.

"İşe geri dönme. Daha yeni geldin." Delilah yola, Ekron'un yanına fırladı. "Üzgünüm, öğlen yemeğinde onu görme fırsatını kaçırdın ama Achish ilgi gösterdiğini öğrenirse çok memnun olur. Sana planlarımızı göstermemiz için biraz daha kalamaz mısın?"

Ekron'un omuzları kalktı ve indi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Delilah sessizce "Bu işlerin içinde daha çok yer alamadığın için pişman mısın?" diye sordu. "Seni rahatsız eden şey bu mu? Eve gelip işlerle ilgilenmek için geç kalmış sayılmazsın."

"Sorun bu değil." Aniden önemli bir şey söylemek için destek alırmış gibi çenesini kaldırdı.

"Sorun ne o zaman?"

Ekron boğazını temizledi. Daha sonra, bahçenin kuzey kapısına doğru amacına uygun bir şekilde hızlıca yürürken alnındaki başlığını düzeltti. "Efendi Phicol seninle konuşmak istiyor."

Ekron yürümeye devam etti ama Delilah yerinden kıpırdamadı.

"Benden ne istiyor? Ah, Se't. Katiyen Hemin'e bakıcılık yapmayacağım. Delirmiş bir köpek ne kadar nazik olabilirse, Hemin de o kadar naziktir."

"Bu sıcakta hamile olmak çok zor."

"Hemin her zaman zordur. Hamilelik onu katlanılmaz bir hale getirdi. Kendi başının çaresine bakabilir. Onunla ilgilenecek bir ev dolusu hizmetkârı var."

"Bu konu Hemin'le ilgili değil."

Ekron, Delilah'nın yüzüne baktı ve bir konuşmaya başlayacakmış gibi ellerini önünde birleştirdi.

"Tanrı El yardımcımız olsun! Ne söyleyeceksin?"

"Filistinli efendiler, Efendi Phicol'den seninle çok önemli bir konu hakkında konuşmak için buluşmasını istedi."

"Ekron, anlaşıldı."

Ekron boğazını tekrar temizledi. "Pekâlâ, onlar Samson'un seninle ilgilendiğini, duygusal olarak ilgilendiğini fark etmiş."

Delilah yanaklarının kızardığını hissetti. Yüz ifadesiyle rahatsız olduğunun anlaşılmasını sağladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Üst düzey Filistinlilerin çoğu geçen gün pazarda onun sana karşı olan davranışlarını fark etmiş. Görünen o ki Ashkelon etrafında senin hakkında sorular da soruyormuş."

Delilah sakince "Buna inanmıyorum." dedi. Bu saçma bir durumdu. Duygusal bir ilgi! Samson'un, Ekron'un ardından Sarai'nin tezgâhına gelişini hayal etmeye çalışarak şehre baktı. Ekron avuçlarını açtı. "Efendim bu konuyu tartışmak için seninle görüşmek istiyor."

"Bu konu onu niye ilgilendirsin ki?"

"Delilah, lütfen. Ben sadece bir ulağım."

"Bundan ne kadar da memnunsun!" Delilah, ona arkasını döndü ve eve doğru yoluna devam etti.

Ekron "En azından onunla görüş," diye yalvardı. "Söyleyeceklerini dinle."

"Ekron, siyasetle ilgilenmiyorum. Bunu biliyorsun."

"Konu siyaset değil. Sadece sohbet edin. Efendi Phicol senin fikrini almak istiyor."

Delilah, güzel sandaletleri içindeki toza bulanmış ayak parmaklarına bakarak durdu. Ekron'un bu gezi için güzel giyinmesini istediğinde bir şeyler olduğunu anlamalıydı. Ekron'un kendisiyle gezmekten ne kadar gurur duyduğuna inanacak kadar aptaldı.

"Efendi Phicol'ün sohbet edebildiğini bilmiyordum." dedi.

Ekron "Nadiren başkalarının ne düşündüğünü öğrenmek ister." diye ısrar etti.

Delilah'nm kalbi göğsüne sığmıyordu. Kendine kızmıştı. Gerçek şu ki; Efendi Phicol'ün teklifi sahiden de ilgisini çekmişti. Elbette kendisi konu hakkında bir şey söylemeden önce onun söyleyeceklerini dikkatle dinleyecekti.

Ekron'a döndü. "Achish burada olduğumuzu biliyor mu?"

Ekron'un yüzü kızardı. "Hayır. Efendi Phicol, seni Samson'a vermedeki başarısız girişimi ile ilgili olarak bu konunun babamı utandıracağını söyledi."

"Beni vermek mi? Sanki çürümüş üzümlerden kurtulmaktan bahsediyorsun."

Ekron'un omuzları çöktü. "Öyle demek istemedim."

"Hemin'in orada olmayacağından emin misin?"

"Kendi gizli girişinden girerek huzuruna çıkacağız."

"Barış için..." Delilah'nın sesi yavaşça azaldı ama gözleri Ekron'un üzerinde sabitlenmişti.

"Elbette."

"Pekâlâ." dedi. Hüzünlü bir ifade takınmaya çalışarak tekrar kardeşinin yanına geçti. Ancak aklı karışmıştı. Yaşlı Phicol'ün başkalarının görüşlerine hiç önem vermediğini biliyordu. Bu yüzden konunun kamu güvenliği ile ilgili olduğunu düşünemiyordu. Belki de sadece İsraillilerin uygun olmayan davranışlarından kaçınması için vaaz vermek istemişti. Delilah yine de Ekron'a yetişmek için adımlarını hızlandırdı ve yolun geri kalanında sessizlik içinde yürüdüler.

Delilah, Efendi Phicol'ün muhteşem evindeki özel bölümünü daha önce hiç görmemişti. Ekron, onu korumaların evlerinin bulunduğu en güvenli yoldan getirerek sözünde durmuştu. Hemin'in, Delilah'nın orada olduğunu bilmesine imkân yoktu. Eve girerlerken Ekron parmağını dudaklarına götürdü. Odaların önünden değil de içinden geçiyormuş gibi durduğu, duvarların oyulmuş gibi göründüğü karanlık koridorlardan oluşan bir labirent boyunca Ekron'u takip etti. Ekron gideceği yolu biliyordu. Efendi Phicol'ün iri cüssesinin bu küçük boşluklara sığabileceğini pek hayal edemese de, Ekron'un buraya çok sık geldiği anlaşılıyordu.

Uzunca bir süre dolaştıktan sonra, ağır bir duvar halısının arkasından içinde, kâğıtların ve tabletlerin düzgünce üzerine yerleştirildiği üç masanın bulunduğu badanalı bir odaya girdiler.

Ekron gururla "Burası benim çalışma odam." dedi.

"Tüm bu masalar senin mi?"

"Hayır. Odayı iki kâtiple paylaşıyorum."

"Onlar nerede?"

Ekron cevap vermedi. Onun yerine odanın diğer tarafına, sakız ağacından yapılmış ve önce iki kere, sonra da bir kere çaldığı kapıya doğru gitti. Bir duraklama oldu. Daha sonra kapı açıldı ve bir mu-

hafız içeri girmesi için Ekron'u selamladı. Ekron, Delilah'ya baktı ve kendisini takip etmesi için başıyla işaret verdi. Delilah bu gösteriyle dalga geçmek için alayla gülümsedi. Ancak elleri terlemişti ve gizlice onları elbisesinin arkasına sildi.

Her bir karışı duvar halıları, tahta oymalar, ipek duvar askıları ve Delilah'nm daha önce hiç görmediği renklerle ve desenlerle süslenmiş boyalı çömleklerle kaplandığından, duvarları tam olarak görmek mümkün olmasa da bu oda da badanalıydı. İlerideki köşede, Delilah'mn daha önce hiçbir tapmakta görmediği Büyük Tanrı El ve karısı Ana Tanrıça Asherah'nın altın heykelleri duruyordu. El, kışkırtıcı bir şekilde karısının önünde eğilmişti. Başı karısının belinin hizasındaydı. Karısının vücudu da bereketliliğini yansıtan bir şekilde kıvrılmıştı.

Odanın ortasında, üzerinde pahalı mor kumaşla kaplanmış kabarık yastıkların olduğu ve tepesine yaşlı Phicol'ün tünediği muazzam büyüklükte bir sedir vardı. Yağlı, çıplak göğüsleri parlayan iki iri yarı Filistinli muhafız, tüy yelpazelerle Phicol'ü yelliyordu.

Phicol üzerinde çalıştığı kâğıt tomarlarından kafasını kaldırmak için biraz bekledi. Ancak Delilah, Phicol'ün orada olduklarını fark ettiğinden emindi. Sonunda bir parmak hareketiyle muhafızları dışarı gönderdi. Kâğıtları yanma bıraktı ve pençelerini uyluk kemiklerinin üstüne yerleştirdi.

"Sevgili Delilah."

Delilah tatlı tatlı gülümserken *seni yaşlı keçi* diye düşündü. "Kız kardeşimin sağlığının nasıl olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Elbette. Öylesine narin yapılı bir kadın için hamileliğin yükünün ağır gelmesine rağmen, oldukça iyi idare ediyor."

Ekron "Efendim..." diye başladı. Ancak Delilah kapı eşiğinden geçmeye kararlı bir şekilde Ekron'un lafını kesti. Delilah kendi kurallarını koyacaktı.

"Beni huzurunuza çağırmışsınız." dedi.

"Ekron sana durumu açıklamadı mı?"

"Kısaca açıkladı Efendi Phicol. Samson ile ilgileniyormuşsunuz."

Phicol'ün gözleri zevkle parladı. "Aslında o seninle ilgileniyor." Kucağında ellerini şaklattı. "Onun için neler hissettiğini sorabilir miyim?"

Delilah, Phicol'e kendi işine bakmasını söylemek ile Samson'a karşı gerçek duygularını ifade etmek arasında kaldı. İkinci şıkkı seçti. Çabucak "O sevimsiz bir dev..." dedi.

Phicol sırıttı. "Aynı şeyleri düşünüyoruz o halde." Sırıtışı yok oldu. "Elbette Samson bundan daha fazla şeyi ifade ediyor."

Delilah "Ayrıca o aşağılık hırsızın teki, zorbalık ediyor, çalıyor, ne isterse alıyor. Onu durduracak kimse yok." dedi.

Phicol elini kaldırıp hafifçe salladı. Delilah sustu. "Tüm bunların yanında, birçok adamı olan tehlikeli biri."

Delilah "Öyleyse neden onu tutuklamıyorsunuz?" diye sordu.

Phicol, Delilah bir konuyu gözden kaçırıyormuş gibi gülümsedi. Delilah kızdı.

"Beni tam olarak ne için görmek istediniz?"

Phicol'ün yüzü aniden ciddileşti. "Baştan her şeyi açıkça anlatmalıydım." dedi. "Filistinli yaşlılar, Samson'un sana karşı olan ilgisine karşılık vermen karşılığında, sana yüklü miktarda ödeme yapacaklarını söylemem için beni görevlendirdi. İnsanlarımızın güvenliği ve milletimizin istikrarı için bir tehdit oluşturuyor. İsrailliler arasında yaydığı görüş ayrılığı son bulmalı. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu da Samson'u kontrol etmek. Samson'u kontrol etmenin tek yolu da sensin."

Delilah'nm duruşu çöktü. "Ama... Ama efendim, o benimle sadece flört ediyor. Hepsi bu. Onun üzerinde herhangi bir gücüm yok."

"Tam tersine. Aldığım raporlara göre onun üzerinde çok büyük etkin var. Senden gelen tek bir bakışın onu dizlerinin dibinde oynaşan bir köpeğe çevirdiğini söylüyorlar."

"Ancak bununla neyi başarabilirim?"

Phicol, havaya tükürükler saçarak hırıldadı. "Hayatım, hayatım. Hiç, bir adamın nasıl dize getirileceğini duymadın mı? Eminim ki sen bunu yapabilirsin. Senin çabalarınla onun bir daha kalkamayacağını görene kadar onu dizlerinin dibinde tutacaksın."

Delilah "Neden ben?" diye sordu. "Limanın yakınlarında bir sürü kadın var."

Efendi Phicol elini ilgisizce salladı. "Onlara güven olmaz. Hem çok daha kurnaz davranmalıyız. O kadınlar Samson'u bir ya da iki gece oyalayabilir ama bizim daha stratejik bir plana ihtiyacımız var."

"Sizin bana önerdiğiniz şey bu tanıma uyuyormuş gibi durmuyor. Üvey babam bunu biliyor mu?"

Phicol, burnundan derin bir nefes aldı. "Bilmiyor ve herkesin iyiliği için bunu gizli tutmak istiyorum."

Delilah "Eminim ki herkesi düşünüyorsunuzdur." dedi. "Beni satın alabileceğinizi mi sandınız?"

"Böylesine kaba bir ifade kullanmazdım. Sen ve ben bir iş anlaşması yapacağız. Sen bana hizmet sağlayacaksın ve ben de diğer efendilerin de rızası ile sana ödeme yapacağım."

Bu küstahça bir teklifti.

"Bence yeteri kadar büyük miktardaki para ile herkesin güvenini kazanabilirsiniz. Her şeye rağmen bana böyle bir teklifle..."

"Kısa keselim. Ama sanırım sorunu da unutmamak lazım. Neden sen?" Phicol, tören eteğinin kalçasındaki dokumayı düzeltti ve kenarındaki küçük bir süs boncuğunu düşünmeden aldı. "Bunu anlamak çok basit. Samson senden etkilendiği için sana güvenmeyi öğrenecektir. En azından şimdilik sana sahip olamayacak. O gece çöldeki yolda neler yaşadığınızı ve Ashdod'da gözlerini senden nasıl da alamadığını..."

Delilah sarsıldığını hissetti. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Soğukkanlılıkla "Bilmek benim işim..." dedi. "Adam zalim olabilir ama aptal değil. Kendisine kurulan tuzağın kokusunu bir kilometre öteden alır. Ancak genç bayan, senin işleri nasıl idare ettiğini gördüm. İnsanları benim gibi parmağında oynatabiliyorsun. Samson gözlerini senden alamıyor. Sen de onun gibi İbranice konuşuyorsun. Ne kadar güçlü olursa olsun, bu yalnız bir kişi için sarhoş edici bir özelliktir."

Phicol kendisini sarhoş eden şeylerin derinliklerini düşünüyormuş gibi dururken gözleri parladı.

"Peki bana ne kadar ödeyeceksiniz?" diye sordu.

Ekron yavaşça Delilah'ya yöneldi ama Phicol etkilenmiş görünüyordu. "Tarzım sevdim. Ama şu İsrailli konusunda daha kurnaz olman gerekecek." Ayak taburesini kenara attı ve kısa parmaklarıyla Delilah'ya ulaşmak için minderinden kalktı.

"Birini baştan çıkarmak, yavaşça ve dikkatlice oynandığında iyi sonuçlar veren bir oyundur. Sahile vuran dalgalar gibi bileklere, dizlere ve kalçalara doğru yavaşça yükselmelidir." Phicol, parmaklarını Delilah'nın elbisesinde açık kalan yerlerde tenine deyene kadar omuzlarında hareket ettirdi. Gözleri Ekron'a kaydı.

Delilah, Phicol'ün elini kendi teninden uzaklaştırırken "Sizi temin ederim ki bu konulara aşinayım," dedi. "Ne kadar ödeyeceksiniz?"

Phicol ellerini şaklattı. "Aklımda bir rakam var ama senin Samson için ne kadar istediğini duymak istiyorum."

Delilah "Bu tür işlerde fiyat verme konusunda pek deneyimim yok" dedi. "Şaraplar hakkında konuşmak isterseniz bir şeyler söyleyebilirim."

"Hayatım, bu da ticaret. Ben sana para ödeyeceğim, sen onu dize getireceksin." Phicol, Delilah'ya baktı. "Aniden bu konu hakkında vicdanın sızlamaya başladığı için mi tereddüt ediyorsun? Ailene yaşattığı onca şeyden sonra intikam almak için istekli olacağını düşünmüştüm."

Delilah, ağzının kuruduğunu hissetti. Zayıf yanlarını bilebilecek kadar Phicol'ün onu yakından tanıması rahatsız ediciydi. Ancak intikamına karşılık ödeme yapılması fikrinde içini rahatlatan bir samimiyet vardı.

Phicol minderine geri dönerken "Öyleyse ne kadar istediğini söyle." dedi.

Delilah omuzlarını dikleştirdi. "İki bin gümüş."

Ekron, Delilah'ya kızarken nefesini tuttu ama Phicol kahkaha ile cevap verdi.

"İki bin! Ülkeyi batıracaksın."

Mahcup bir halde "Para konusunda bu söylediklerinize inanacak kadar saf değilim." dedi. "Efendimizin iyi kumaşlar ve mobilyalar konusundaki zevki, malların değerinden iyi anladığını gösteriyor. Büyük ihtimalle iki bin gümüş bu evdeki tek bir odayı süslemek için kullanılmıştır."

"Eğer bu teklifini kabul edersem, o kadar gümüşle ne yapacaksın?"

Delilah'nın gözleri odanın zenginliklerinde ve kendi elbisesi ile sandaletlerinde dolaştı. Ev ne kadar şık ve seçkin görünüyorsa, kendisi de o kadar sade ve hırpaniydi. Delilah Hemin'in tuhaf oymalı dolabını, sürekli üstüne kustuğu incilerle süslenmiş hamilelik elbisesini, takıp avare avare gezdiği, güneyden gelen deniz kabukları ile süslenmiş turkuaz rengi ipek örtülerini düşündü. Bu giysiler, onları giymekten ve satın almaktan mahrum kalan Delilah ile annesinin olabilirdi.

Ancak asıl mesele, alacağı paranın aile içinde annesinin konumunu güçlendirecek olmasıydı. Beulah, Achish'in vereceği kuruşlara güvenmeyecekti ve ne zaman kocasına bir hediye almak istese, bir sene boyunca para biriktirdiği ve sonunda Samson'un ellerinden aldığı yüzüğün yerine yeni bir yüzük almak gibi, parasını kendi cebinden verecekti. Delilah ve Beulah artık fakir anne-kız olmayacaklardı. Ariadnh ve Hemin'den ya da Filistinli diğer eş ve çocuklardan daha aşağıda olmayacaklardı.

"Sanırım Samson'u nasıl tuzağa düşüreceğim gibi, parayı da ne için istediğim sizi ilgilendirmiyor."

Phicol, Ekron'a baktı. "Genç hanımın kendi kurallarını koyuyor."

Delilah "Bana ödeme yapıyor olabilirsiniz ama beni satın alamayacaksınız." dedi. "Sizin ya da Samson'un genç hanımı olmayacağım gibi, şu anda da Ekron'un genç hanımı değilim. Bunun ticaret olduğunu söylediniz. Sadece o kadar."

Phicol "Beş yüz" dedi.

"Hayır!" Delilah kapıya yöneldi.

"Altı."

Delilah yürümeye devam etti.

"Dokuz. Dokuz yüz parça gümüş."

Delilah elini ağır ahşap kapının üstüne koyarken "Bin beş yüz..." dedi.

"Delilah."

Phicol'ün sesi Delilah'nın durmasını sağlayacak kadar ciddiydi. Delilah omzunun üstünden arkasına baktı.

"Efendiler sana sadece bin gümüş vermem için beni görevlendirdi."

"Peki sen ne yapacaksın?"

Phicol yavaşça kafasını salladı. "Sana yüz parça daha vereceğim. Achish ve herkese karşı bunu sır olarak saklaman için. Achish bu anlaşmayı öğrenirse üzülebilir ve Hemin'in de üzülmesini göze alamam.

"Bin yüz gümüş."

"Samson için."

Delilah kapının yanından ayrılmamasına rağmen yüzünü Phicol'a döndü. Bin yüz parça gümüş, her sene Achish'in üzüm bağlarından kazandığından çok daha fazlaydı. Bir an düşündükten sonra, bir iş anlaşmasının kabul edildiğini gösteren geleneksel bir hareketle ellerini çapraz olarak birbirine kenetledi ve kafasını salladı. Phicol da aynı şekilde karşılık verdi.

"Ekron gümüşleri getir."

Ekron sonunda Delilah'ya döndü ve Delilah onun yüzünün ne kadar beyazlamış olduğunu fark etti. Bunun hakkında düşünmek Delilah'yı dehşete düşürmüştü ama yaşlı Phicol ile pazarlık yapmak, beklemediği kadar kolay olmuştu. Geri adım atmamıştı ve şimdi de ilginç bir şekilde üvey kardeşi ile aynı konumdaydı. Her ikisi de Phicol'ün çalışanıydı. Ekron, kâtiplerin çalışma odasından çıkarken Delilah'ya neredeyse hiç bakmadı. Delilah, bu anlaşmayı kabul ettiği için onun kendisinden utanıp utanmadığını merak etti. Belki de sadece ilk defa bir anlaşmanın böylesine detaylarını öğreniyordu. Bir kâtip olarak sadece hayret içinde dinleyebilmiş ve yorum yapamamış olabilirdi.

Ekron elinde gümüş dolu iki ağır torba ile geri geldiğinde, bu düşünceler de yok oldu. Torbaların her biri sıradan keten dokuma kumaştan yapılmış ve kendir iplerle bağlanmıştı. Ayrıca daha sonra Efendi Phicol'e verdiği, altın iple bağlamış, mavi ipekten, küçük bir cüzdan da taşıyordu. Phicol paraları ciddiyetle saydı. Daha sonra onları cüzdanının içine geri koydu ve önünde tuttu. "Anlaşmamızın bir nişanesi olarak istersen bunu da alabilirsin."

Ekron "Efendim, eğer bana sorarsanız..." diye başladı ama Phicol başını sallayıp cüzdanı geri aldı.

"Haklısın. Cüzdanı pazarda etrafa göstermeye başladığında, aramızdaki anlaşma ortaya çıkabilir."

Delilah "Senin ıvır zıvırlarına ihtiyacım yok." dedi. "Gümüşler yeter."

Phicol, cüzdanı Ekron'a fırlattı. Ekron cüzdanı öyle düzgün yakalamıştı ki Delilah, Phicol'ün sürekli ona bir şeyler atıp atmadığını merak etti. Ekron cüzdanın içindeki gümüşleri torbalardan birinin içine boşalttı ve Phicol konuşmaya başladığında torbanın ağzını kapattı.

"Samson'un yanında olduğun zamanlarda evden uzak olduğun için bir bahane bulman gerekecek. Bu işte başarılı olursan tahminime göre geceleri de evden uzak olacaksın."

"Bir şeyler düşüneceğim."

"Hayır. Benim bir önerim var. Hemin hamile olduğuna göre bahanen de hazır demektir. Hemin'in yardımcısı ve bakıcısı gibi davranıp iyi bir kız kardeş gibi onun duygusal ve fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak için her gün burada vakit geçirmek istediğini söyleyeceksin.

Delilah "Efendimiz, her şeyi düşünmüşsünüz." dedi. İçten içe zarar verici tanrı Se'l'e böyle bir bahane için gerçekten bu işleri yapmasının gerekli olup olmadığını soruyordu.

Phicol konuşmanın bittiğini göstermek için kâğıt tomarlarına geri döndü ve daha fazla bilgilendirme yapılmadan Delilah gönderildi. Ekron'un arkasından ağır kapıyı kapattı ve Phicol'ün odasına kıyasla daha sade olan kâtiplerin odasında, onunla yüz yüze geldi.

Ağır çuvalları yavaşça kaldırırken "Bunlarla ne yapacaksın?" diye sordu. "İstersen senin için eve kadar onları taşıyabilirim."

Delilah, Ekron'un kollarına, altın teninde gerilen kaslarına baktı. Ekron büyürken zayıf kalmıştı ve yaşıtı olan diğer genç erkekler gibi fiziksel güç gerektiren oyunlara ve eğlencelere katılmamıştı. İnce bir yüzü ve vücudu vardı. Samson bir kenara, Phicol kadar bile iyi durmuyordu. Delilah'nın bakışından rahatsız olmuşa benziyordu. Ancak hiç büyümemiş, yalvaran bir yavru köpek gibi gözleri Delilah'nınkileri arıyordu. Birden Delilah'nın aklına bir fikir geldi.

"Gümüşleri Joshua'nın ahırın altındaki odasına saklayacağım."

"Elbette sen ve şu seyis çocuk arasında olanları duydum."

"O iyi bir arkadaşım ve kesinlikle ona güveniyorum."

"Ben güvenmiyorum. Dahası senin görevini hoş karşılayacağını da düşünmüyorum."

Delilah, bir şeyden haber yokmuş gibi "Ne görevi?" diye cevap verdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Delilah'nın paraları kendi başına ahıra taşıması için Ekron'un izin vermesi biraz zaman aldı. Sonunda Ekron'a, Joshua'nın odasındaki varlığının evdeki herkesin merakını uyandıracağını söyleyerek kendi istediğini yaptırabildi. Johua'ya çatıdaki saz yığınları arasındaki torbalarda neler sakladığını anlatmaya niyeti yoktu ama anlatması için onu zorlarsa, Joshua'nın yorum yapmadan kendisini dinleyeceğinden emindi.

Bahçeye döndüğünde herkes öğlen yemeğindeydi. Gizlice içeri girip kimseye görünmeden de çıkmıştı. Torbaları gizli yerlerine saklarken paranın ağır olmasma rağmen çok az yer kapladığını fark etti. Daha önce hiç görmediği kadar çok para vardı ama böylesine bir iş için az bir ödüldü. Omuzlarından atması gereken bir yük vardı. Çabucak asma sıralarının arasından dışarı çıktı ve eve uğramadan kasabaya geri koştu.

Evden şehre doğru giderken, etrafını şüpheler sarmaya başladı. Anlaşmaya vardığı şey tam olarak neydi? Samso'u baştan çıkarmak için Filistin casusu olmayı mı kabul etmişti? Bu kolay olacak diye düşündü. Peki ya görevi daha fazlasını içeriyorduysa. Tüm bunların arasında Phicol'ün rolü neydi? İşinin sadece Samson'un hareketlerine göz kulak olmak ve eğer fark ederse yaptığı kötülükleri haber vermek olduğunu söyleyerek kendi kendini rahatlattı. Ama endişeleri dinmedi. Parayı sonuçları üzerinde düşünmeden çok çabuk kabul etmişti.

Ashkelon sokaklarındaki konuşmalar, aklı olan herkes evinin serinliğine çekildiği için, öğlen saatlerinin bunaltıcı sıcağı altında azalmaya başlamıştı. Şehrin çok uzağında yaşayanlar ve şehir kapısı dışındaki barakaları kendine ev edinenler, meyhanelerin gölgeli teraslarına çekilmiş ya da şemsiye görevi gören ağaçların altında tembelce sohbet etmek için toplanmıştı. Delilah'nm gördüğü insanlar fakir oldukları için çoğunlukla İsrailliler olmalıydılar ve büyük ihtimalle dev kahramanlarının nerede saklandığını biliyorlardı. Kaçırdığı öğlen yemeğini telafi etmek için yanında bir avuç dolusu hurma getirmişti. Bu insanlara Samson hakkında ne söylerse, bir şekilde doğrudan onun kulağına gideceğinin farkındaydı. O andan sonra söylediği her şeye dikkat etmeliydi. Annesinin geçen günlerde sözlerine dikkat etmesi ile ilgili verdiği öğüdü hatırlamadan edemedi. Beulah'nm para ve görev için ne diyeceğini merak etti.

Sulu bir hurmayı çiğneyerek, pazarın kenarında toplanmış bir grup kadının arasma karıştı. Kadınlar sepetlerindeki ve küfelerindeki malları değiş tokuş ediyorlar, satılmayan malları pazarlıyor ve geçen gün Filistinli askerlerin dikkatlerini nasıl çektikleri hakkında şakalaşıyorlardı. Bir kadın çam ağacından yapılma mutfak aletlerini eteğinin altına nasıl soktuğunu ve bütün kalabalığın arasında utanmadan yürüyüp hiç fark edilmediğini anlatıyordu. Kadınların kahkahalarına eşlik etmek kolaydı. Pahalı elbisesi ve narin mücevherleriyle fark edildiğini biliyordu ama kaba İbranice terimleri bu kadar akıcı söyleyebilmesi, hakkındaki şüpheleri ortadan kaldırıyordu. Kadınlardan, sıcak yüzünden ağır tatlı kokular yayan bir ballı kek ve ağaç dallarından oyulmuş bir toka satın alarak da kendini emniyete almıştı. Saçını tokanın etrafına dolayabilmek için yardım istemişti ve daha öncesinde de erkeklerin eksik olduğu konular hakkında dalga geçmişti.

Delilah, kendini belli etmeden konuyu nasıl Samson'a getireceği konusunda gergindi. Ancak bir kolunda üç torbayı taşıyabilecek kadar güçlü bir kocanın ne kadar değerli olduğundan bahsettiğinde, konu bir anda civarda yaşayan güçlü erkekten açıldı. Görünen

o ki, Samson, sabahları Ashkelon sahilinde kamp kuran, taraftarları ile şehrin dışındaki topraklarda çalışmalar yapıyordu. Adamın vücudunun diğer bölümleri hakkında çevrede tartışmalar sürüyordu. Bu tartışmalar alıç ağacının gölgesinin altındaki Delilah'ya sıcak basmasına sebep oldu. Ayrıca adam ve bir grup Filistinli arasında geçenlerde çıkan kavgadan da bahsediyorlardı.

Samson'un bu insanların gözünde bir kahraman olduğu belliydi. Ancak Delilah onun yarattığı şiddet hakkında ağzını kapalı tutmaya karar verdi. Yaptıklarını kendi gözleriyle görmüştü. Adam zayıf ile güçlü, yaşlı ile genç ayrımı yapmıyordu. Sadece kendi doğrularını ve yanlışlarını görüyordu.

Samson'u aynı yerde bulabileceğini umarak kadınların yanından ayrıldı. Şehir kapılarından geçerken onu gördü. Çok uzaktan bile yandaşlarının üzerinde olan kafası ve omuzları ile kolayca fark ediliyordu. Delilah'nın durduğu noktadan bakınca Samson bir ağaç büyüklüğünde ve onun kadar sakin ve sabit görünüyordu. Doğudan güçlü bir rüzgâr esince Delilah'nın saçı yüzüne çarptı. Saçlarını toplayan bir toka olmasından memnundu. Çölde hamsin rüzgârlarının peşine takılıp gelmiş gibi görünseydi, baştan çıkarıcı olması pek mümkün olmazdı.

Samson'u izlemek için bir süre durdu. Daha sonra Samson'un grubunu geçmek için şehre giden yol üzerinde kendine bir güzergâh belirledi. Delilah, onunla karşılaşmadan önce Samson'un oradan ayrılmasını istemediği için yolun çok uzun sürmesini istemiyordu. Ancak geçişinin sıradan ve planlanmamış gibi görünmesi gerekiyordu.

Şehir ve liman arasındaki trafikte ezilip düzleşmemiş yolda yürümek daha zordu. Ayrıca adamların oluşturduğu gruba doğru giden yolu izlemek tahmin ettiğinden de uzun sürmüştü. Görüş alanı açıldığında Samson'u görebildi. Samson her taraftan üzerine gelen adamlarına karşı koymaya çalıştığı bir tür dövüş antrenmanında, adamları tarafından kuşatılmıştı. Bazen içlerinden birini kolayca yere düşürüyor, ardından adamı ensesinden yakalayıp yeniden ayaklarının üstüne koyuyordu. Daha sonra da adama kendini nasıl daha iyi

koruyacağını gösteriyordu. Ancak çoğunlukla adamları tek bir zarif darbe ile yere yıkıyordu. Delilah'ya yaz sonu festivallerindeki güçlü ama ayakları hafifçe hareket eden dansçıları hatırlatıyordu. Adamları kaldırışında ve etrafa fırlatışında acı veren bir güzellik vardı.

Delilah yaklaşırken, sıradaki saldırganı yakalamak için parmak uçlarında dönmüştü ki gözleri Delilah'ya takıldı. Bir anda adamlarından üçü yerde nefessiz kalmış ve inleyen bir yığın oluşturmuştu. Samson ellerindeki tozu temizliyordu. Kendi adamlarına bunu yapıyorsa, bir Filistinli ile savaşırken neler yapıyordu?

Delilah, ellerini belinde birleştirdi ve sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. İbranice "Ter içinde kalana kadar çalışıyorsun." dedi.

Cevap vermeden önce gözleri Delilah'nm üzerinde gezindi. "Bu sadece alıştırma."

"Ne için?"

"Zamanı geldiğinde öğreneceksin."

"Samson, tüm ülkede, seninle kıyaslanacak başka bir adam olmadığını duydum."

Samson cevap vermeden önce tereddüt etti. Delilah da çok ileri gidip gitmediğini merak etti. Ancak Samson Delilah'yı incelerken, Delilah onun teninde parlayan ve boynuna doğru akan terini görebiliyordu. Samson'un bakışları Delilah'yı eritiyor gibiydi. Delilah elbisesinin serin katları altında gittikçe ısınıyordu.

Samson "Spora benziyor. Büyük adamlar, erkek çocukları misali oyun oynuyormuş gibi." dedi. "Ancak tehlike gerçek ve..." Çömeldi ve sessizce ona saldırmaya çalışanlardan birini bacağından yakalayıp arkadaşlarının yanına doğru fırlattı.

"Jubal, dikkatim tahmin ettiğin kadar çabuk dağılmaz." diyerek güldü. "Sen ve Abidan bir dövüşte eşleşirseniz, ikinizin de farklı bir yöntem geliştirmesi gerekecek. Yoksa tek bir hamlede küçük ordunuz yok olur."

Jubal dediği adam yerdeki insan yığınının arasından alaycı ve boğuk bir ses çıkardı. Abidan onu yeniden kaldırmıştı. Ancak De-

lilah yeteri kadarını görmüştü. Delilah yürümeye başladı. Bir yanı hâlâ Samson'un gücünün etkisi ve şiddetinin acımasızlığı ile şaşkın; diğer yanı ise elbisesinin altında ateşler içindeydi. Son bir söz söylemeden gidemezdi.

Omzunun üstünden geriye bakmadan "Hiç zayıf yanın var mı diye merak ediyorum." dedi. Samson cevap vermedi. Ancak Delilah şehrin kapısına gidene kadar tüm yol boyunca Samson'un bakışlarının üzerinde olduğundan emindi.

Delilah ellerini yumuşak yeşil yapraklar üzerinde gezdirirerek eğimli asma sıralarının olduğu yoldan eve doğru çıktı. Achish çalışma odasının verandasında duruyordu. Topraklarını inceliyordu. Kollarını göğsünün hizasında birleştirmişti. Kafasında sazlardan örülmüş geniş bir şapka vardı. Delilah'ya çok uzun yıllardan beri düşünmediği bir hatırayı, babasınm Achish'in yanında durup birlikte asmalara baktıklarını hatırlatmıştı.

Achish, yaşlı Phicol ile Delilah'nm anlaşmasını duysa ne yapardı? O zamanlar daha küçük bir kız olmasına rağmen, babası ve Achish arasında ırkları ile ilgili bir ayrım yaşandığını hatırlamıyordu. Topraklarına duydukları sevgiyle birleşmişlerdi. Basit insanlar ve onların basit zevkleri... Delilah'nın benzerlikleri değil de farklılıkları ortaya çıkarmak için uğraştığını bilseydi, Achish de en az babası kadar üzülürdü. Neredeyse bir suçlu gibi asmaların arasından geçip üvey babasına doğru yürüdü.

Achish Delilah'yı fark etti ve onu selamlamak için elini kaldırdı.

"Delilah seni arıyordum. Seninle konuşmak istedim."

"Seni beklettiğim için özür dilerim."

Achich, Delilah'nın yüzünü inceledi. "Üzüntülerinden kurtulmak için yürüyüşe çıktığını düşündüm."

"Üzüntüler mi?"

"Ruhundaki yaralar için belki. Ashdod'daki yakışıklı bir gencin yokluğunun matemini tutmak için."

Delilah rahatsızlık içinde gülümsedi. Samson'un peşinden gidecekse, tüccarın oğlunun kesinlikle beklemesi gerekecekti. "Jered! Onun için dertlendiğimi mi düşündün?"

"Beulah onun aldığı kadehin yatağının yanında durduğunu söyledi."

Delilah gülümsedi. "Evet orada duruyor."

"Tek bilmek istediğim şey onunla tekrar görüşmen için sana yardımcı olmamı isteyip istemediğin. Mizraim'in de bunu isteyeceğine inanıyorum. Şüphesiz bence de Jered çok uygun biri."

Delilah bir süre gözlerini kısıp güneşe baktı ve sonra Achish'e döndü. "Sanırım bir süre beklemek istiyorum. Eğer senin için de uygun olursa..."

"Elbette. Senin üzerinde baskı yaratmak istemiyorum. Genç bayanların, genç erkeklerle ilgili isteklerini anlayabiliyorum. Nelerin olması gerektiğinin farkındayım. Ancak Hemin'in aksine, senin bu evlilik işlerinin içinde olmak istemediğini bilecek kadar uzun süredir seni tanıyorum."

Delilah elini, Achich'in dirseğinde gezdirdi ve nazikçe kolunu sıktı. "Evlenmek için kendimi hazır hissetmiyorum. Yürürken sadece bu bahçeyi ne kadar çok sevdiğimi, çocukluğumdan beri bahçenin ne kadar büyüdüğünü ve yapılması gereken daha çok iş olduğunu düşünüyordum. Akıllı bir tüccar olarak Mizraim, oğlunu kaybetmektense bir kız kazanmayı tercih eder. Bu yüzden konu Mizraim olduğunda Jered'in buraya gelmesini istemek iyi bir anlaşma olmaz. Ben de gitmek için daha hazır değilim."

Achish gülerek "Çok şaşırmadım," dedi. "Ancak annen sana bu teklifi yapmam gerektiğini hissetmiş ve her ikimiz de senin iyiliğini istiyoruz."

Delilah, parmak uçlarında öne doğru eğildi, kafasını Achish'in şapkasının siperliğine soktu ve onu yanağından öptü. "Beni düşünmen çok ince bir davranış."

"Sen hazır olana kadar tekrar bu konudan bahsetmeyeceğim."

Delilah gülümsedi ve eve doğru yola koyuldu. Aslında Achish'in böyle bir teklifte bulunması çok hoştu ve konu iş olunca gösterdiği titizliklerden biriydi. Delilah, üvey babasının ve Mizraim'in bu konuyu Ashdod'dayken iş anlaşmalarının bir parçası olarak tartışmış olabileceklerini fark etti. Achish, nazikçe bu konuyu Delilah ile tartışmak için doğru zamanı beklemişti. Birkaç gün içinde Ashdod'a gitmesi gereken şarapların teslimatı olacaktı ve müstakbel gelinleri de buna eşlik edebilirdi.

Ama şimdi olmazdı. Achish'in Jered hakkındaki konuşması ile Efendi Phicol'ün Samson ile ilgili teklifinin aynı güne denk gelmesi ilginç bir tesadüftü. Belki ilk soran Achish olsaydı...

Bunu asla bilemeyecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Demek ki rakiplerinin asmalarını incelemen için Achish seni gönderdi."

Samson'un pazarda kendisini bu kadar hızlı bulması Delilah'yı gülümsetmişti. Ardından dramatik bir biçimde satın aldıklarını taşıdığı sepeti yere düşürdü ve küçük bir şaşkınlık çığlığı attı.

"Ah! Sen misin? Bu şekilde sezdirmeden bir insana yaklaşmamalısın." Samson'a baktı ve şaşkınca gülümsedi. Daha sonra yere, sepetinin ters dönmüş halde durduğu noktaya baktı. Sepetin içindekiler ayaklarının etrafına yere dökülmüştü. İncirler düşünce zedelenmişti ama Delilah'nın Samson'un onu bulacağı bir yerde durabilmesi için feda edilebilirlerdi.

Samson "Rebet'in topraklarında Achish'inkine kıyasla daha fazla bal arısı olduğunu herkes bilir." diye devam etti. "Achish'in şarap için meyve ağaçları ekmek gibi delice fikirleri olmasına rağmen, bence onun daha fazla arıya ihtiyacı var."

"Aslında bu benim fikrimdi ve akla da uygun. Sen de Mısır'a gitmiş olsaydın, senin de aklına yatardı."

Samson, Delilah'nın yere dökülen eşyalarını almak için yere eğilip "Sen hiç Mısır'a gittin mi?" diye sordu. Gözleri hâlâ Delilah'nın üzerindeydi.

"Elbette gitmedim. Her neyse, bir Nazaret, bir şarap satıcısının tezgâhında ne yapıyor?"

Samson yavaşça kaşlarını kaldırdı. Kaşları geniş alnında koyu kesikler gibi duruyorlardı. "Benim hakkımda araştırma yaptığını görüyorum."

"Neden vaktimi bunun için harcayayım ki?"

"Tezgâhı önünde titreyen Rabet'in vaktini boşa harcamanla aynı şey yüzünden." Samson rakip şarap yapımcısına başıyla nazik bir selam verdi ve sonra Delilah'nın küçük sepetini kocaman ellerinde taşıyarak kalabalığın içine karıştı. Samson'un uzun adımlarına yetişmesi için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Kalabalık Samson'u görünce ona yol veriyordu. Delilah, Samson'un arkasından yürürken herkes onların hakkında ne düşünüyordu acaba?

"Benimle yürüyeceksen, lütfen yanımda yürü." dedi. "Önümden yürüme. Ben itaatkâr eşeğin değilim."

Samson güldü. Birçok insanın dikkatini çeken derin müzikal bir sesti. Ancak bu gülüş gerçekti, dalga geçmiyordu.

"Kesinlikle itaatkâr değilsin." dedi. "Bundan çok eminim."

Delilah bir an Phicol'ü ve gümüşleri düşündü. Ama bu itaat sayılmazdı, değil mi?

"Küçük ve güçlü olmana rağmen..." diye devam etti. "Benim arabamı çekmene izin vermezdim. Seni çok çalışmaktan yorulup sokağın ortasında kendinden memnun bir halde otururken hayal edebiliyorum."

Delilah "Nenim hakkımda ne kadar etkileyici düşüncelerin var." dedi.

Samson, Delilah'ya baktı. Delilah çoktan pazarın kuzeybatı kapısına ulaştıklarını fark etti. Delilah kasabanın bu tarafını çok iyi bilmiyordu. Samson Delilah'yı pazarda aylak aylak dolaşırken görmüş olsun ya da olmasın ki neden orada olduğunu anlamış gibiydi, onunla gezmekten memnun görünüyordu ve bu geri çevrilemeyecek kadar iyi bir fırsattı. Sadece bilinmeyene doğru bir adım atması gerekecekti. Dahası Samson onun yanındayken herhangi birinin onu soyma ihtimali yoktu.

Samson "Söylemeye çalıştığım şey..." diye devam etti. "Ne kadar hoş olduğunu fark etmemiştim. Basit kız kardeşin yerine seni bir seçenek olarak görmemiştim."

"Üvey kız kardeşim."

"Akraban olsun ya da olmasın yine de basit biri. Kesinlikle sen daha çekicisin ve sana daha dikkatli bakmam gerekirdi. Daha iyi düşünmüş olsaydım şimdiye kadar evlenmiş olurduk." Delilah bilerek ona bakmıyordu ama konuşurken dudaklarındaki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Kızgınca "Hatırladığım kadarıyla, teklif olmayı ben reddetmiştim." dedi.

Samson umursamamış gibi görünüyordu. Sola, Delilah'nın daha önce hiç görmediği bir sokağa doğru saptı.

"Ama üvey baban beceriksiz bir aracı." diye devam etti. "İyi bir şarap üreticisi olabilir ama kötü bir iş adamı ve kötü bir diplomat."

Delilah "Kötü bir iş adamı olmalı," dedi. "Üç yıl içinde bahçesini iki kat büyüttüğüne göre."

"Duyduğuma göre çoğu senin sayendeymiş."

"Achish'in sahip olduğu vizyonu, sorumluluk duygusu ve ..."

"Sahip olduğu senin atalarından, benim atalarımdan çalınan en iyi topraklar. Bunun işle alakası yok. Achish sadece başka birinin kararlarının sonucu olan ödülleri topluyor."

Ne kadar çabuk öfkelenmişti.

"Şimdi ben kendi kararımı veriyorum. Hoşça kal." Delilah geldiği yoldan geri dönmeye kararlı bir halde sepetini almak için Samson'un eni ve boyu düşünüldüğünde çok da kolay olmayan bir yere uzandı. Köşeyi dönünce nereden gideceğini sorabilirdi.

Ancak sepet için kolunu onun önünden geçirmek zorunda kaldı ve kolu onun kolunu sıyırdı. Bal rengi tüyleri şaşırtıcı biçimde yumuşaktı. Sepetin sapını yakalamasına rağmen, Samson onu almasına izin vermedi.

"Delilah, gerçeklerden kaçmayacak kadar akıllısın."

"Aileme ya da kendime yöneltilen hakaretleri duymaya niyetim yok."

Simson sinirli bir şekilde iç çekti. "Benim cüssemdeki birine göre genelde sözlerle aram iyi değildir, bunu kabul ediyorum."

"Hata yaptığını kabul ediyorsun yani, öyle mi?"

"Bir hata daha yapmak üzere olduğumdan eminim..." diye fısıldadı ve boşta kalan elini Delilah'nın sırtına koyarak onu dar bir sokağa doğru yönlendirdi. Sepeti onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Sepeti taşırken balığa yem gösterir gibi Delilah'ya yolu gösterdi.

"Özür dilemeye çalışıyorum." dedi. Sesi net ve sertti. "Evlenme teklifini reddederek sana karşı kaba davranmış olabilirim."

Delilah nerede olduklarını anlamaya çalışırken sertçe "Kabasın," dedi. "Seni reddetmekte haklıymışım. Seninle evlenmek bir felaket olurdu."

"Bir savaş olurdu."

"Bitmek bilmeyen bir savaş."

Samson yarısı ağır patiska ile kapatılmış bir kapının önünde durdu. "Öyleyse bir konuda anlaştık. Bu ikimiz için de yeni bir başlangıç."

Delilah gülüşünde kaybolan sert bir bakış attı.

Karanlık yere bakarken "Burası da neresi?" diye sordu. İbranice konuşmalar sokağa yayılıyordu ve içeride birkaç masanın siluetini seçebiliyordu.

"Daha önce hiç gelmediğin yerlerden biri. Hadi gel." Sepeti kafasının üstünde taşıyordu, kapıdan geçebilmek için eğildi ve içeri girdi.

Delilah sokakta aşağı yukarı bakındı ancak onu takip eden kimsenin olmadığını gördü. Tanrıya şükür Samson onunla yalnız kalmaya çalışmamıştı. Samson'un fiziksel büyüsünün etkisine kapılmak değilde, kendi bildiği şekilde onu baştan çıkarmak zorunda olduğundan, yaşlı Phicol'a laf götürebilmek için onu mümkün olduğunca uzun süre onunla birlikte olmamalıydı. Samson'un onunla istediği gibi oynayıp, sonra da diğer kızlar gibi kenara atmasına izin vermeyecekti.

Havayı dolduran tatlı şarap kokusu buranın bir tür meyhane olduğunu söylüyordu ancak Filistin meyhanelerinin aksine kapının yanındaki tuğlanın üstünde oymalı testiler yoktu.

Delilah içerinin karanlığına alışmak için gözlerini kırparken, dikkatlice kapının eşiğinden atladı. Tahta sandalyeler masaların etrafına dizilmişti. Bir duvarın karşısında şarap testilerinin olduğu uzunca bir raf vardı. Rafların yanındaki alçak masanın üzerinde kadeh, kaşık ve küçük sürahi yığınları ile koca bir sürahi dolusu su duruyordu. Rafların arkasında üzerinde bir şeylerin kaynadığı bir ocak vardı.

Samson onu takip etmesini işaret etti. Delilah ana binanın arkasındaki terasa çıkan basamaklara tırmandı. Etrafını yüksek duvarlar çevrelediği için dışarıdan görülmüyordu. Hurma ağacından örülmüş kocaman bir tente ile teras serin tutuluyordu. Birkaç adam ve birkaç kadın terasta toplanmıştı. Erkekler sedirlere ya da sandalyelere yayılmıştı. Kadınlar ise solan çiçekler gibi erkeklerin arasma yerleşmişti. Samson geldiğinde bir ilgi kıpırtısı yaşandı ama Delilah kadınların Samson'un yanında onu gördünce, yüzlerindeki hayranlık ifadesinin hayal kırıklığına döndüğünü gördü.

Erkekler, nazik bir el bulmanın zorluğu hakkında şakalar yaparken kocaman elleri ile Samson'un kolunu tutarak ona ulaştılar. Samson, Delilah'nm sepetini onun ulaşamayacağı yükseklikte bir köşeye bıraktı ve ona oturmasını işaret etti. Delilah kalabalığın arasında kendine yol açtı ve elbisesinin omuzlarını dikkatlice düzelterek bir sandalyeye oturdu. Kalabalığın içinde fark edilmiyordu. Belki de Samson hâlâ onu arkadaşlarıyla tanıştırmakta tereddüt ediyordu. Yine de oturup etrafı izlemek ve dinlemek için mükemmel bir yerdi. Ekron aracılığıyla Phicol önemli talimatlar vermişti. Samson'un yandaşları, onu nasıl korudukları, güvendiği kişisel koruması hakkında da bilgi istiyordu. Burada hepsini görebileceğine emindi. Adamlarından ikisi Delilah'nın onlarla ilgilendiği kadar Delilah ile ilgileniyor görünüyordu. Tanıdık görünüyorladı ama onları eğitim alanında mı, yoksa pazarın etrafında mı gördüğünden emin değildi. Güçlü, ciddi bakışlı adamlardan biri Delilah'yı fark etmemiş gibi davranı-

yordu ama gözleriyle onu takip ediyordu. Yakışıklı ve kıvırcık saçlı bir adam da Delilah'yı göz hapsine almıştı. Bakışları bir kere karşılaştı. Delilah nazikçe gülümsedi ve daha sonra etrafını çeviren diğer insanlara dikkatini verdi.

Samson'un güvenini onu böyle bir yere getirmek için bu kadar çabuk kazandığına inanamıyordu. İşte buradaydı. Meyhane pis görünüyordu ama hiç şüphe yoktu ki şehrin, hiçbir Filistinli'nin yanma silah almadan gelemeyeceği ya da kesinlikle hiçbir Filistinli'nin davet edilmeyeceği İsrailli tarafının derinliklerindeydi. İki yüzlülüğü onu gerginleştirmişti. Ancak bir İsrailli olarak kendi insanlarının arasında olmaya her türlü hakkı vardı. Sinirlerini yatıştırır umuduyla ellerini yavaşça midesinin üstüne koydu. Her şeye rağmen burası bir meyhaneydi. Toplumsal bir buluşma alanı. İlk görevini yerine getirmişti ve artık rahatlayabilirdi.

Delilah iki adamın kendisine doğru gelip yanındaki sandalyelere oturduklarını gördüğünde, terasın diğer tarafındakilerle konuşmaya dalmış olan Samson'u izlemek için pek fırsatı olmamıştı. Jubal olduğunu düşündüğü adamlardan biri Delilah'ya küçük bir kadeh içki ısmarladı ama o dikkatlice içkiyi geri çevirdi.

"Şarap. Sana zarar vermez." dedi.

"Teşekkür ederim." Delilah, adama gülümsedi ve içkiden ufak bir yudum aldı. Görünen o ki, adam Delilah'nın her gün Achish ile şarap tatmak için saatlerini harcadığını ve şimdi de karışımları incelediğini bilmiyordu. Tattığı şarabın kendi ürünleri olmadığını söyleyebilirdi. Daha keskin bir tadı vardı. Pazardaki Rabet'in şaraplarından biri diye düşündü. Rabet'in toprakları güneşi çok iyi almıyordu ve şarapları da onlarınki kadar tatlı değildi. Tabii pahalı da.

Delilah "Jubal yaraların iyileşti mi?" diye sordu.

Adını bilmesinden hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Hep birlikte denememize rağmen onu yere düşüremedik." dedi. Delilah gülümsedi ve Samson'un etrafında toplanan kalabalığa baktı. Yaşlı bir adam topluluğa katıldı. Kıyafetleri çok tozluydu ve hırpalanmıştı. Ayaklarında sandalet yoktu. Tekrar tekrar başıyla selam verirken elleri Samson'a sunduğu kadehin etrafına dolanmıştı.

Delilah "Bu kim?" diye sordu.

Jubal "Adını bilmiyorum ama şehir kapılarının ötesindeki yerleşim yerlerinden birinde yaşıyor." dedi. "Oğlu limanın yakınındaki devriyelerle başını belaya sokmuş ve adamlardan birinin de bıçağı varmış. Samson çocukla konuştu ve kendisini nasıl daha iyi savunabileceğini gösterdi."

Abidan "...ve onu biraz sakinleştirdi." diye ekledi. "Çoğumuz için böyle şeyler yapıyor. Ancak hepimizin ona teşekkür edecek bir babası yok."

Jubal "Ona katılarak minnettarlığımızı gösteriyoruz," dedi.

Delilah bir ona, bir diğerine bakıyordu. Sadece ne kadar genç olduklarını görüyordu. Delilah'dan bile genç olabilirlerdi. Ancak sorumluluklarını büyük bir ciddiyetle üstlenmişlerdi ve bu sorumluluğun yükü altında yaşlanmış görünüyorlardı. Güçlülerdi. Phicol'ün korumaları gibi kaslılardı. Ancak ellerindeki, kollarındaki ve bacaklarındaki yaralar ve morluklar, Samson'la yaptıkları alıştırmalardan ya da anlayışsız Filistinli askerlerden kaynaklanıyor olmalıydı.

Samson adamlara "Hoşça kalın," dileklerini sundu ve elinde bir kadehle Delilah'nın yanına geldi. "Dene şunu."

"Bu ne?"

"Ne kadar çok soru soruyorsun. Sadece iç."

Delilah yarım ağızla gülümsedi. Bir kadehi paylaşmak, Jered'in Ashdod'da başlatmış olduğu Filistin evlilik âdetlerinin ikinci aşamasıydı. Önce ilgilendiğinin göstergesi olarak kadehi verirsin ama bu iki tarafın da söz verdiği anlamına gelmez. Ancak aynı kadehten içki içmek samimiyet göstergesiydi ve Delilah, Samson'un, kendisine bu kadehi teklif ederken Filistin âdetlerindeki önemini bildiğinden son derece emindi.

Delilah kadehi onun ellerinden aldı ve dikkatlice kokladı. "Bal, su, limon kabuğu ve karanfil değil mi? Ama bir şey daha var."

"Tarçın."

"Çok egzotik."

"Benimle paylaşacak kadar egzotik mi?"

Artık kesinlikle onun ilgisini çekmişti. Ancak daha harekete geçmeyecekti. Acele etmeyecekti.

İçkiye dokunmadan onu geri çevirirken "Eve gitmeliyim." dedi. "Öğlen, tam zamanında gelip Achish'e yardım edeceğime söz verdim."

Samson bir şey demeden kadehi elinden aldı ve sepeti aşağı indirip Delilah'ya yolu gösterdi. Delilah kibarca Abidan ve Jubal'e ve sessizce onu izleyen iki adama gülümsedi. Ardından karanlık odanın içinde Samson'u takip etti. Samson masadaki biriyle konuşmak için durduğunda, Delilah onu geçti ve çıktığı evi hatırlamak amacıyla etrafa bakınmak için sokağa çıktı. Phicol, herkesin ne kadar medeni ve normal olduğunu görseydi çok şaşırırdı. Kesinlikle Phicol'ün inandığı gibi, bir grup öfkeli ya da başıbozuk haydut değillerdi.

Samson meyhaneden çıktığında, Delilah pencerenin panjurunun altındaki tuğlaların birinde, bir çatlak fark etti. Neredeyse tuğladan duvarın sonuna kadar uzanıyordu. Pek fark edilmiyordu ancak bir daha geldiğinde burayı tanıyacağını biliyordu.

"Misafirperverliğin için teşekkür ederim." dedi.

"Misafirperverliğimi göstermek için bana pek şans vermedin."

"Eminim ki bir dahakine gösterebilirsin."

Samson cevap verecekmiş gibi durdu ancak aniden öne doğru eğilip Delilah'yı öptü. Ağzı sabitti ama Delilah'nınkine uymaya çalışıyordu. Delilah, Samson'un nasıl da tutkuyla sert nefes aldığını hissedince biraz başı döndü. Öpücüğün yoğunluğu altında zayıflamış bir halde Samson'un karşısında durdu. Samson başladığı gibi aniden kendini çekti ve sokak boyunca yürümeye koyuldu. Delilah, Samson'un dudaklarını hâlâ kendi dudaklarının üstünde hissederken, onun nefesindeki bal ve tarçını tadarken ayakta kalakaldı.

Onun Sokakta yürüyüp gidişini izledi.

Düşündüğünden daha kolay olacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beulah, Delilah'ın sandalet tabanından uzanan deri iplerin düğümlerini atarken "Geçen sene sandaletlerini bu kadar çabuk eskitmemiştin." dedi. "Ashdod'a haftada bir kez yürüyor olmalısın."

Öğlen yemeğinden beri dördüncü kez saçını tahta tokasının etrafında toplarken dalgın bir halde "Neden öyle yapayım ki?" diye sordu. Gözünün kenarına dikkatlice rastık çekmişti. Fakat başka bir şey sürmemişti.

"Ashdod'da çok hoş genç adamların yaşadığını duydum."

"Eee."

"Delilah? Beni dinliyor musun?"

Delilah avludaki kemerlerden birinden başlayıp annesinin oturduğu sandalyeye kadar uzanan ayna taşlardan yüzünü çevirdi. Beulah'nın gözlerinin kenarındaki ufak gülme çizgileri ve alnında endişenin izlerini taşıyan kırışıklıkları Delilah'nın suçluluk içinde susmasına neden oldu. "Özür dilerim anne. Saçım bugün şekle girmeyecek gibi duruyor."

"Bugün yolunda gitmeyen tek şey saçının şekli değil. Bu sandaletlerle her gün nereye gidiyorsun? Bunlar, kış festivali bittikten sonra sandaletlerine taktığım üçüncü çift ip."

"Mısır derisi olmalılar. Belki de inekleri öylesine kutsaldır ki, tanrılar ineklerin derilerini benim ayakkabılarımda olduğu gibi günlük şeylerde kullanılmasına kızıyorlardır. Bir dahaki sefere başka bir tezgâhtan alacağım."

"Delilah."

"Anne."

"Jered hakkında benimle konuşmak istemiyorsan buna saygı duyarım. Ancak sadece Hemin'i görmek için bu ayakkabıları eskittiğine inanmıyorum. Onun varlığına bile tahammül edemiyorsun. Özellikle şimdi hamileyken... Se't, duygularının tüm kontrolünü ele geçirmiş olmalı."

"Hemin bu dünyaya geldiğinden itibaren onun duyguları S'et'in ellerinde."

"Delilah bu da beni haklı çıkartıyor."

Delilah annesinin elini sıktı, önünde eğildi ve nazikçe onu alnından öptü. "Beni ya da Hemin'i dert etme."

"Peki kimi dert edeyim? Artık seni göremez oldum. Daha da kötüsü, burada olmadığın zamanlar nerede olduğunu da bilmiyorum."

Delilah şalı omuzlarından kayarken "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." dedi. "Öğlen, asmaları gezmek için tam vaktinde Achish'in yanında olmalıyım." İçinde bir yelpaze ve biraz paranın olduğu cüzdanını aldı ve annesinin bir kelime daha etmesine izin vermeden avludan çıktı. Delilah ona yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka çaresi de yoktu. Çok yakında annesinin güvenliğini sağlamak için ona para verebilecekti. Ancak önce yapması gereken işler vardı.

Delilah, pazar yolunda sandaletleri için yeni bir çift Filistin derisi satın aldı. Ardından da varacağı yere gitmek için uzun bir yol kat etti. İsraillilerin çoğunlukta olduğu bu alana geçerken yasa dışı bir iş yapıyormuş gibi hissediyordu ve içgüdüsel olarak omzundan arkaya baktı. Samson'un onu buraya ilk kez getirişinden sonra dört defa daha gelmişti. Delilah her gün aynı saatte, sabahın geç, öğlenin erken saatlerinde, gelirken; Samson belli bir rutini izliyormuş gibi görünmüyordu. Bazen Delilah geldiğinde orada oluyordu. Bir keresinde karşılaşmamışlardı. Yine de bu durum Delilah'nın güvenilir olduğunu düşünmesine yardımcı oluyordu.

Meyhane her zamankinden daha kalabalıktı. İç odaya geçtiğinde memnuniyetsiz iniltileri duyabiliyordu. Son birkaç gündür Filistinli askerler, İsraillilerin halka açık yerlerde toplanmasına engel oluyordu. Bir kısmı da burada toplanıp şikâyet ediyormuş gibi görünüyordu. Belli ki kadınlar bir tehdit olarak görülmüyordu ve Filistin arabalarının limandan gelişini engelleyebilecekleri şehrin iç kapıları gibi tuhaf yerlerde daha büyük sayılarda toplanarak tepkilerini gösteriyorlardı. Ancak erkekler kesinlikle bir tehditti. Acaba Phicol onları ayırmak yerine daha da birleştirdiğinin farkında mıydı? Şehrin bu bölümünde onlarca Filistinli toprak sahibi olmasına ve yapacak belirli bir işi olmayan çok az sayıda insan olmasına rağmen etrafta dolanabiliyordu.

Delilah, Samson'un en sevdiği ballı içkiden bir kadeh almak için durdu. Daha sonra terasta boş boş gezindi. Ancak Samson hiçbir yerde görünmüyordu. Belki de yandaşları ile antrenman yapmaya gitmişti. Ziyaretlerinde gecikmeler yaşanabileceğini düşünmeliydi, bu da Achish ile üzüm bağlarını günün başka bir saatinde gezmesi gerektiği anlamına gelmekteydi. Yavaşça içkisini yudumlarken her zamanki köşesine oturdu. Ancak içeri biri girdiğinde karanlık odaya bakmaktan kendini alamadı. Planlarının bu şekilde bozulması onu rahatsız ediyordu. Buraya hangi günler geleceğini, burada ne giyeceğini, ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını dikkatlice düşünüyordu. Ancak Samson'un burada olmaması yaşayacağı en kötü aksilik olmuştu.

"Birini mi bekliyorsun?"

Delilah, belki kendisinden on yaş büyük birine ait olan sese odaklandı. Mısırlılar gibi kendine bir beden küçük gelen, derin yakalı, yeşil bir elbise giymişti. Elbise iri göğsünü sıkmıştı ve Delilah'ya hiç de hoş olmayan bir şekilde yaprak sarmayı hatırlatıyordu. Saçı çok uzundu ve kuzgun karasıydı. Tek bir omzunun üzerinde toplanmıştı. Gözlerine dikkatlice rastık çekmişti. Delilah'nın onu incelediği kadar o da Delilah'yı inceliyordu. Bir an sonra dudakları bir gülümseme ile kıvrıldı.

"Buralarda Samson'u bekleyerek dolanan ilk kız sen değilsin. Bazı geceler bu sokakta onun balından bir yudum alabilmek isteyen kızların oluşturduğu bir kuyruk olur."

"Sanırım sen de onun ne kadar tatlı olduğunu biliyorsun."

Kadın başını acı bir kabulle yana yatırdı. "Tatlım, o güvenilir bir tip değildir."

Delilah gülerek "Onun ününü yeteri kadar duydum." dedi. "İyi ki ona bu ünü kazanmasında yardım etmemişim."

Kadın arkasını dönerken "Bunun kadar kesin bir ifade boğazını koparabilir." dedi.

Delilah kadının merdivenlerden inişini izledi. Meyhanedeki tüm kadınlar bir zamanlar Samson'un sevgilisi mi olmuştu? Mahalledeki tüm kadınları tanıyor olmalıydı.

Bu kadın dışında tüm kadınları. Özellikle bu kadın için biraz daha sabırlı olması gerekecekti.

Delilah, vücuduna daha iyi oturan ve Filistinlilerin tarzına daha az benzeyen yeni bir elbise yaptırması gerekip gerekmediğini düşünürken kucağındaki eteğini düzeltti. Meyhaneye gelen kadınlar haricinde, İsrailli kadınlar vücutlarını pek göstermezdi. Elbiseleri daha az pile ve süsle günlük kullanıma uygundu. Daha sonra şehre dönerken yolu üzerindeki terziye uğrayacaktı. Delilah'yı yeni bir elbise içinde görmek Samson için sürpriz olacaktı. Samson, neredeyse Delilah'nın tüm elbiselerini görmüştü ve artık Delilah'nın istediği her şeyi almak için de parası vardı.

Meyhanenin salonunda çınlayan kahkaha seslerini duyduğunda, elbisesinin rengine karar vermeye çalışıyordu. Kalp atışları hızlandı. Bir dakika sonra Abidan ve Jubal merdivenleri çıktı ve Delilah'nın her iki yanındaki koltuklara çöküp oturdular. Hayal kırıklığını sakladı ve içkisinden bir yudum aldı.

Delilah "Gittiğiniz her yere böyle giriyorsanız sizlerin Filistinlileri kendinizi fark ettirmeden yakaladığınıza inanmem." dedi.

Abidan "Pazarda bir fıkra duydum," dedi. "Onu anlatıyordum."

"Bana da anlat."

Jubal sırıttı. "Sizin gibi bir hanım için fazla kaba bir fıkra."

Delilah surat astı. "Beni bu kadar yükseklerde görmeniz ne hoş."

"Başka türlü davranmaya cesaret edemeyiz."

Delilah içten içe gülümsedi.

"En azından fıkranın neyle ilgili olduğunu söyle."

"Pekâlâ. Fıkra Efendi Phicol ve başlığına taktığı hasır otu ile ilgiliydi." Abidan manidar bir biçimde kaşlarını kaldırdı ve Delilah gülmeye başladı.

Jubal "Efendi Phicol ile Lachish'nin kutsal eşeği arasındaki fark nedir?" diye sordu.

Abidan "Dur, şunu dinle..." diye lafa karıştı. "Filistinli vergi memuru ile ilgili olanı duydunuz mu? Tüm yol boyunca İsraillilerin onu takip ettiklerini çünkü kendisini onurlandırmak istediklerini düşünmüş. Ancak daha sonra cüzdanında bir delik olduğunu ve Ashdod'dan oraya kadar tüm yola paraların saçıldığını fark etmiş."

"Efendi Phicol'ün odasında halı olmadığını söylüyorlar. Karısının üstüne basıyormuş."

Delilah'nm gözleri büyüdü. Hemin dehşete düşecekti. Phicol ile evlendiğine göre ister istemez bu şakalara malzeme olmuştur. Abidan ve Jubal daha zalimce gülerek hikâyeler anlatmaya devam etti. Delilah Filistinlilerin Samson ile hiç dalga geçmediklerini fark etti. Onun hakkında korku ya da öfke ile konuşuyorlardı. Ancak İsrailliler Phicol'den korkmuyor sadece onu küçümsüyorlardı. Phicol'ün Samson'u devirmek için kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı. Sizinle dalga geçen insanlarla nasıl savaşabilirdiniz?

Bu düşüncelere o kadar dalmıştı ki Samson'un tarasa çıktığını fark etmedi ve bu kadar ciddi bir adam tarafından gülerken yakalandığı için kendini suçlu hissetti. Samson her zamanki anlamlı tavırları ile Delilah'yı inceliyordu.

Jubal koltuktan kalkarken "Onu çok güldürdük. Seninle konuşacak hali kalmadı. Sözün kesilmeden bir saat konuşabilirsin."

Samson Delilah'ya "Bunu duydun mu? dedi. "Sessiz olacağını düşünüyorlar."

"Nasıl isterseniz." Delilah uzun bir süre boyunca dikkatle Samson' a baktı ve Samson başını salladı.

"Bu hiç doğal değil. Bu kadar sessiz durursan dalgalar çabuk dönecek ve güneş yönünü değiştirecek."

Delilah ciddi duruşunu bir gülümseme ile bozdu ve Samson'a bir içki kadehi uzattı. "Susamış görünüyorsun."

"Öyle mi?

"Evet. Ne yapıyordun?"

Ancak Samson yalnızca kadehi aldı ve kadehin kenarından Delilah'ı izleyerek içkisini içti. Delilah, Samson'un kaşlarının arasına dağılmış ve alnında bir çizgi oluşturan kum taneciklerini ve tuz kristallerini gördü.

"Tahmin edeyim. Sahil boyunca ata bindin." Delilah parmaklarını Samson'un alnına götürdü ama saçma dokunmadı. "Örgülerini rüzgârdan korumak için bir giysin var ama rüzgârın taşıdığı her şey yüzünde toplanmış."

Samson avucu ile alnını sildi ve sırıttı. "Farklı kabilelerden gelen çiftçiler arasında çıkan bir anlaşmazlığı çözmek için kuzeye, Ashdod yakınlarına gittim. Seni göremeyeceğimi düşündüm.'

Delilah gökyüzüne baktı. Delilah koltuktan kalkarken "Neredeyse öyle olacaktı. Eve dönme vaktim geldi," dedi. "Sen işini bitirdin ama ben benimkine başlamalıyım."

Samson meyhane boyunca Delilah'ya eşlik etti ve Delilah da ilk gelişinde kendisini dikkatle inceleyen kıvırcık saçlı adamın yanında olan yeşil elbiseli kadının kıskanç bakışlarını kasıtlı bir şekilde görmezden gelip Samson'u takip etti. Delilah adamın adının Caleb olduğunu öğrenmişti ama yanındaki kadının adını bilmiyordu. Samson ile birlikte meyhaneden çıkarken o ikisinin gözlerini üzerinde hissetti ama şimdi Samson'un yanındayken kadının ne düşündüğünü önemsemedi. Sokak boyunca dikkatli ve sessiz bir şekilde birbirlerinden uzakta yürürken köşeyi döner dönmez Samson'un kendisine uzanıp onu çekeceğini ve dudakları ile onun dudaklarını arayacağını biliyordu.

Bu öğleden sonra da farklı olmamıştı. Samson'un onu öperken gösterdiği arzuyu Delilah daha önce hayal etmediğinden emindi. Böylesine büyük bir adam için, Samson nazik biriydi ama Delilah'ya duyduğu arzu bugün her zamankinden daha güçlüydü. Öyle ki tam şekillenmemiş bu arzuyu ortaya çıkarmanın eşiğindeydi. Delilah yaşadıklarının keyfini çıkarırken her zaman kendisini bir adım geride tutmaya, kaptırmamaya çalıştı. Ancak yaşanan bu anlarda keyif sarhoşluğu yayılıyordu. İnsanların sokakta yaşayamayacağı bir yakınlığa ulaşmışlardı. Delilah parmaklarını Samson'un kaslı kollarına doladı, dudaklarını onunkilerden biraz uzaklaştırdı ve öpüşmeleri onun, kendinden geçirirken bile kapanmayan gözlerine baktı.

"Daha gizli bir yer bulalım," dedi.

Ancak Samson dili ile Delilah'nm dudağının etrafında beliren ter damlalarını yalarken ve dudakları yeniden onunkilere kavuşurken Delilah'nın ağzından çıkan kelimeleri yutmaya çalışıyor gibiydi. Delilah kendisini sarmaya başlayan arzuya karşı koymanın acısı ile yanıyordu.

Bu şekilde devam edemem. Kafasında Samson'a açıklamalar yapıyordu. *Ne zaman tam anlamıyla kendini bana bırakacaksın?*

Her zaman olduğu gibi birden bire Samson, Delilah'dan uzaklaştı. Sessizce Samson'un bu tutkusu için ona lanet etti ama kendisini kontrol etmesine de inanamayarak başını salladı. Gerçekten de Delilah'nm daha iyi idare edebilmek için uğraştığı aynı duygularda Samson usta mı olmuştu?

Evet, işte oradaydı. O parlak mavi gözlerdeki ufak küçük karanlık... Delilah için çıldıran ama sıradan kelimelerle maskelenen dipsiz çukur... "Delilah, seni tekrar göreceğim.

Delilah ne zaman diye sormak istedi. Ancak Samson çoktan yola koyulmuştu. Dudakları hâlâ Samson'unkilerin yokluğunu hissediyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Göreceksin."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Delilah, Phicol'ün özel odasına ilk defa girdiğinde bunu fark etmişti. Ancak şimdi yan odada içeri girmek için beklerken, odanın ne kadar soğuk olduğunu daha iyi hissetmişti. Oda gün ışığı almıyor değildi. Ancak sorun ihtişamlı mobilyalardaydı. Odada rahatlık yoktu. Aşınmış sıraları ve yamuk mumları ile meyhanenin terası bile buradan daha sıcak bir yerdi.

En sonunda Phicol içeri girdiğinde, Delilah onun kibrini daha da artırmamak için, kasıtlı olarak geç kalmasından rahatsız olmamış gibi görünmeye çalıştı. Köşedeki El ve Asherad heykelleri parlıyordu. Abidan ve Jubal'in fıkralarını hatırlarken gülmemek için neşeyle yanaklarını ısırdı.

Phicol "Ne anlatacaksın?" diye sordu. "Ekron, evde çok durmadığın dışında yaptıkların hakkında pek bir şey anlatmadı."

"Meşguldüm."

"Elinde yaptıklarını gösterecek bir şeyler var mı?"

"İstediğiniz nedir?"

"Samson'un son zamanlarda adamlarını kışkırtmak için neler yaptığına dair detaylı bir rapor istiyorum. Şehrin her yanında sorun çıkarıyorlar. Engellemek istediğim şey tam olarak bu."

"Bununla ilgili bir kanıtım yok."

"Canım, aradığın kanıt kanda. Geçen hafta sarhoş İsrailliler ve masum Filistinli vatandaşlar arasında çıkan kavgada askerlerimden sekizi yaralandı."

"Bundan haberim yoktu."

"Haberin olmalı. Bilgisizliğin için para ödemiyorum."

"Samson vaktini eğitimlerle ve şehir dışında adamlarıyla antrenman yaparak geçiriyor. Kapılardaki muhafızlar da size aynısını söyleyebilir."

"Orada boş bir araziyi kullanmasına izin verildi. Bir gözümüz onun üzerinde olacak."

"Öyleyse zaten her gün onlarca saatini orada harcadığını biliyorsunuz."

"Peki geri kalan saatleri?"

Delilah iç çekmemeye çalıştı. "Vaktinin çoğunu şehrin dışındaki İsraillileri ziyaret ederek, komşular arasındaki anlaşmazlıkları çözümleyerek, tüccarlar arasında anlaşmalar düzenleyerek ve görünürde sizin adamlarınızdan daha etkili bir şekilde huzuru sağlayarak harcıyor. Ayrıca dua etmeye de çok zaman harcıyor."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Ama Tanrısının onun için çok önemli olduğunu biliyorum. Sizin tanrınızın sizin için önemli olduğu kadar." Köşedeki heykellere kasıtlı olarak bir bakış attı.

"Açıkçası tahminlerime göre senin dua olarak düşündüğün şey daha çok kadınlardır. Dünyevi tanrıçalara kendini adamayı daha çok düşünüyor."

Delilah, özellikle Samson'un son öpücüğünü düşündüğünde kızardığını hissetti. "Bir şey söyleyemem. Ancak insanların çıkarları için ne kadar çok vakit harcadığını söyleyebilirim."

Phicol "Hah! Nifak tohumları ekiyor. Düşmanları arasında mutlu ve huzurlu bir gelecek inşa etmek için uğraşmıyor. Ba'al, bela konusunda onu görevlendirmiş."

"Tabii ki Ba'al ile ilgisi yok. O bir İsrailli, Filistinli değil. Ba'al'e inanmıyor."

"Kime taptığı umrumda değil. Kendi adı altında İsraillileri bir araya toplayabilecek kadar güçlü. Senin de söylediğin gibi kendi aralarında kavga eden onlarca ufak grupları bize karşı bir araya getiriyor."

Delilah sessizlik içinde dinledi. Phicol'ün konuşurken ayağını konuşmasının ritmine göre sallaması gözüne takıldı. Komik görünüyordu. Ancak kızgınlığı ortadaydı. Elbette bire bir dövüşte Samson'un rakibi bile olamazdı ama bu odanın içinde kelimeleri neredeyse ilahi bir etki ile yankılanıyordu.

"Her gün daha çok sorun çıkıyor" diye gürledi. "Pazar yakınlarında sokak tartışmaları, genelevlerin kapısında ve limanda kavgalar, dükkânlarında ve yollarında saldırıya uğrayan masum Filistinli tüccarlar... Samson bize karşı terör kampanyası yürütüyor. İnsanlarımızı korkutuyor ve o durdurulmalı. Senin tasvir ettiğin kişi, bizim sokakta karşılaştığımız adamın yanında masum bir çocuk kalır. Görünen o ki onun hakkında önemli hiçbir şey bilmiyorsun. Gümüşlerimi geri istemek zorunda kalacağım."

Delilah çabucak "Yine de sizden daha çok şey biliyorum." dedi. "Sizin tek gördüğünüz şey kavga ama Samson'un daha büyük bir kampanya yürüttüğüne dair hiç kanıtınız yok."

"Senin var mı?"

"Yarattığı bağlılığın kolayca yıkılamayacağını söyleyebilirim, bu yüzden onun güvenini kazanmak için tek umudunuz benim."

"Şu ana kadar seninle hiç özel bir şeyini paylaşmadığına eminim." Phicol, Delilah'yı baştan ayağı süzdü. "Rıhtımda yaşayan kadınlar Samson'un siyasi hırslarını senden daha iyi biliyorlardır."

Delilah, meyhanedeki zeytin yeşili elbiseli kadını düşündü ve Phicol'e karşı bakışlarını güçlendirdi. "Samson hakkında iki şey söyleyebilecek kadar onu iyi tanıyorum. İlki, sizin söylediğiniz gibi siyasi hırsları yok. Tahta oturmak ya da insanlara neler yapmaları gerektiğini söylemek istemiyor. Ancak kendi aralarında kavga etmekten yorulan insanlar onu dinliyor ve görüşlerini önemsiyor. İkinci olarak da sizden daha sabırlı bir adam olduğu için onun nazarında birkaç kişi güvenini kazanabilmiş."

Delilah, farkında olmadan Samson'un çoktan kaybolan tadını bulmak için dilini dudaklarında gezdirdi. Phicol onu zalim bir zevkle izledi.

"Görünen o ki senin tenine işlemiş. Ancak sen de onun tenine işlemek için daha çok çalışmalısın. İşini kolaylaştıracağım. Sevimli kafanı savaş planlarına ve ordusunun silahlarına yorma. Sadece geceleri nerede geçirdiğini öğren. Öyle bir yerde onu etkilemen çok zor olmamalı. Bana sadece bunu söyle. Gerisini ben hallederim. Ay yeniden dolunay olana kadar cevapları istiyorum.

"Ama buna üç gün var."

"Üzerinde çalışmaya başlasan iyi olur. Delilah unutma, o sabırlı bir adam olabilir ama aynı zamanda çok saldırgan bir adamdır. Pazardaki küçük arkadaşın Sarai, onun babasının işleri yeniden Samson'un adamlarının hedefi olmuş. Bu sefer Sarai'nin iki erkek kardeşi kötü yaralanmış. Samson hepimize karşı bir savaş başlattı. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu unutma."

Phicol'ün odasından ayrılırken Delilah'nın başı havadaydı ama içi kızgınlıkla yanıyordu. Filistinli efendi, hem talimatlarında hem de hareketlerinde etkili olmuştu. Delilah ilk defa kibirli dış görünüşünün ardında, aslında onun ne kadar başarılı bir manipülatör olduğunu gördü. Düşmanları kadar arkadaşlarını da nasıl kontrol edebileceğini bildiği için güçleniyordu. Delilah, ön kapıdaki silahlı adamın yanından geçerken, kendisini de emirler aldığı için bir asker gibi hissettiğinden, gururlu durmak için omuzlarını dikleştirdi.

Phicol'ün son sözlerini hatırlayarak asma bahçesine doğru yola koyuldu. Samson'un Filistinlilere karşı öfkesi çabuk yayılıyordu ve Delilah Sarai'nin yetişkinliğe yeni adım atan çekici erkek kardeşleri için endişelenmişti. Samson gerçekten onların dövülmesi için emir vermiş miydi? Belki de her şeye rağmen sadece bir zalimdi. Yine de kaygılıydı ve Samson'u şüphelendirmeden bu konuyu ona sormanın bir yolu olup olmadığını merak etti. Sarai'yi pazardan hatırlayacağına emindi.

Düşünceleri bir bağırışla bölündü. Delilah, evden kendisine doğru koşan Ekron'a bakmak için döndü. Tuhaf yürüyordu. Yaklaştıkça Delilah onun hafifçe topalladığını gördü ve çenesi de kötü bir şekilde yaralanmıştı.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

"Efendiyi gördün mü?"

"O şerefe nail oldum."

Ekron acayip bir bakış attı. "Onun hakkında böyle konuştuğunu duymasın."

Delilah eğilerek selam verdi. "Sadece onun efendiliğine saygı duyuyorum. Her neyse, sana ne oldu? Tahtına tırmanmaya çalışırken mi düştün?"

Ekron küstahça elini salladı.

"Ne fark eder?"

"Ekron..."

"Efendi, Samson'un insanlarımıza karşı geliştirdiği savaş planları ile ilgili sana son bilgileri verdi mi?"

Delilah "Ben bir İsrailliyim." dedi. "Bu yüzden bana ödeme yapıyorlar."

"Onları savunmamalısın. Sarai'nin erkek kardeşlerine neler yaptıklarını görmedin."

"Sen de mi oradaydın? Bu yüzden mi yaralandın?"

Ekron dalgınlıkla eliyle çenesini ovdu. "Niq'in kolu kırıldı. Ammit, aldığı kafa darbesiyle bilincini kaybetti. İki gün boyunca kendine gelemedi. Seramik stoğunun yarısının mahvolmasına rağmen babaları Sihon tüm bu süre içinde onun başından ayrılmadı."

"Son zamanlarda pazara gitmedim, bu yüzden de Sarai'yi görmedim."

"Çok üzgün."

"Olanlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Belli belirsiz elini salladı. "Efendi, onun hakkında bilgi toplamamı istedi. Samson'un bu saldırıyla doğrudan ilgisi olduğunu biliyorum, tabii ki duyduklarımdan. İsrailliler, sarhoş köpekler, Sihon'un ambarındaki kasaları ve kutuları devirip kırabildikleri kadarını kırmışlar."

"Sarhoş mu? Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ama Samson içki içmez. Onun Nazaret yemini..."

"Tekrar onu savunuyorsun. Delilah kimin tarafındasın?"

"Dedikodu ve gerçek arasındaki farkı biliyorum."

"Düşünmeden onu savunmaya başlıyorsun. Sen orada değildin ve gerçekte yaşananlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sen orada mıydın?"

"O vahşiyle çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Efendi onunla çok vakit geçirmediğimi düşünüyor."

Ekron bir an için sustu. Cevap verdiğinde sesi daha düzgün ve kontrollü çıkıyordu. "Samson'un adamlarının ne kadar tehlikeli olduklarını bilmen gerekiyor. Ammit çok ağır yaralandı. Onun hayatta kalamayacağım düşündüler. Şimdi bile bir daha konuşamayabilir ya da ayağa kalkamayabilir."

"Ancak Samson'un işlerini nasıl yürüttüğünü anlayamazsam, Filistinlilere yardım edemeyeceğimin farkında olmalısın. Kumsalda durup bir balığın kumlara atlamasını bekleyerek balık tutamazsın. Phicol'ün adamları yanlış yerlere baktığı sürece Samson yakalanamayacaktır. Şu ana kadar çok da başarılı olamadıkları görülüyor, değil mi?" Delilah, Ekron'un yaralı çenesine dokunmak için elini kaldırdı ancak Ekron Delilah'nm elini, yüzüne dokunmadan önce yakaladı.

"Sadece senin için endişeleniyorum." dedi. "O güvenilir biri değil."

"Ona güvenmiyorum. Ama onu tanımam lazım."

Ekron baş parmağıyla Delilah'nm elini okşadı. "Sana bir şey olursa çok üzülürüm."

"Biliyorum. Ama erkeklerin yanında nasıl davranılması gerektiğini de biliyorum."

Kızgın bir biçimde "Bildiğine eminim." dedi.

Delilah "Sadece bana güvenmelisin." dedi. Bu fikrin Ekron'un zihninde yanlış şeyler canlandırabileceğini düşündüğü için eğildi ve yanağından, yara izlerinin üzerinden onu öptü.

Ekron, bu hareket karşısında şaşırarak göz kırptı ve gülümsedi. "Pekâlâ."

Delilah *ama ben kendime güvenebilir miyim?* diye merak etti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Asma bahçesi öğlen güneşinin altında parıldıyordu. Yeşil yapraklar ve yeni meyveler, bulutsuz gökyüzünün maviliğiyle toprağın yanan altın sıcaklığı arasında, zengin desenleri olan bir kilim gibi uzanıyordu. Delilah, soğuk koridorda oyalandı ve bir an bu sıcakta şehre inip Samson'u aramaya dayanıp dayanamayacağını düşündü. Samson'un ona duyduğu arzu, bir gün daha bekleyebilirdi ancak Pcihol'ün verdiği müddet bitmek üzereydi ve Delilah yola çıkmalıydı.

Joshua, avluda Beulah'ya ev yönetimi hakkında saçma sorular sorarak onu oyalamaya çalışıyordu. Böylece Delilah fark edilmeden kaçabilirdi. Ancak koridora çıkmak için yanlış zamanı seçmişti. Beulah ayak seslerini duyunca çabucak dikleşti.

"Delilah yine mi dışarı çıkıyorsun?"

Delilah, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle annesine döndü. "Ah! Burada mıydın? Ben de seni içeride arıyordum."

Beulah, alaycı bir şekilde kafasını salladı ve Joshua Delilah'nm içerlemiş bakışlarından kaçmaya çalışarak oradan uzaklaştı.

Delilah annesinin koltuğunun yanma oturdu ve hemen ona sarıldı. "Öylesine güzel bir gün ki, denize gitmeyi düşünmüştüm."

"Orası güvenli mi? Bu sabah Ekron sahilde bazı sorunların yaşandığını söylemişti."

"Ekron her konuda çok dikkatlidir. Küçük Phicol'den daha farklı davranmasını beklemezdim zaten."

Beulah gülümsemesini bastırdı ve Delilah'nın elini avcunun içine aldı. "Her neyse. Seni Achish'ten önce bulduğuma memnun oldum. Haberlerim var. Mizraim, Dagon'un yaz sonu festivaline Jered ile katılacağına söz verdi. Sanırım Achish ve Mizraim sizin nişanınızı kesinliğe kavuşturmak istiyor. Törenin güzel olması için...."

Delilah çabucak "Evlenmek için hazır değilim." dedi. "Jered hoş, çok hoş biri. Ama aynı zamanda çok da gelenekçi. İşinin peşinde koşan bir kadın yerine, evinde rahat eden bir kadını tercih eder. İşleri bırakmak için hazır değilim."

"Az önce denize gitmek için işleri bırakıyordun."

Delilah iç çekti. "Benim için endişelendiğini biliyorum. Ancak asma bahçelerinin ardındaki dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Orada iş yapacaksam, öncelikle neler olduğunu öğrenmeliyim."

"Mizraim başarılı bir tüccardır. Jered ile evlenirsen ondan çok şey öğrenebilirsin."

Delilah bahane bulmaya çalışıyordu. Ancak sadece ne hissettiğini söylerse, annesinin onu daha iyi anlayabileceğini düşündü. "Anne daha hazır değilim. Senin sabrına ve sadakatine sahip değilim. Dışarıda ilgimi çeken çok şey var."

"Delilah, dışarıda çok karışık bir dünya var ve özellikle aradaki gerilimin artmaya başladığı zamanlarda her iki taraftan da yara alabilirsin. Ashdod'da daha güvende olursun. Bundan eminim."

Delilah annesini yanağından öperken, *Ekron neler söyledi acaba* diye merak etti.

"Dikkatli olacağıma söz verirsem, Achish'e Jered ile evlenmek için hazır olmadığımı anlatacak mısın?"

Beulah acıyla gülümsedi. "Her iki durumda da özgürlüğünü kazanıyormuşsun gibi duruyor."

Delilah, annesi onu bu kadar iyi tanıdığı için suçluluk duydu. Ama yapacak bir şey yoktu. Phicol'ün verdiği görev olmasa bile yuva kurmak için hazır olmadığını biliyordu. Bunun hakkında yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Kesin olan bir şey vardı. O da; ne İsrailliler, ne de Filistinliler tarafından incitilmek istemediğiydi."

Birçok yönden Ekron'un dünya görüşü çok kısıtlıydı. Şarabın sadece üzümden oluşmadığını ya da düşmanın sadece bıçak veya mızrakla savaşmadığını düşünemiyordu. Her zaman Efendi Phicol'ün sadık bir müridi olmuştu ve aklında Phicol'ün yürüttüğü siyasetin yanlış, Samson'unkinin ise doğru olabileceğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Delilah'nın aklı bu düşüncelerle öylesine doluydu ki meyhaneye giden yolda pazarı geçince yanlış yola saptı. O yola sapar sapmaz hâlâ Filistin mahallesinde olduğunu anladı. Samson'un gürleyen sesini duyup sonraki köşeye kadar onu izlemeden önce, adımlarını geriye doğru atmak üzereydi. Sokağın uzak bir köşesinde, etrafında dört ufak çocuğun toplandığı Samson ile çocukların eteğini sıkıca tuttuğu bir kadını fark etti. Bir anda Delilah'nm yüreği ağzına geldi.

Samson'un karısı mı vardı?

Çocukları...

Seni aptal diye düşündü. *Tüm bu süre boyunca sadece benimle ilgilendiğini düşündüm. Ama onu tanımıyordum bile.*

Delilah yaklaştıkça, kapının girişinde dikilen ve elinde bir çuvalı sallayan ikinci bir adam gördü. Sesleri duymaya başladı.

Adam Filistin dilinde "Ödeme yapmazsa burada kalamaz."

Samson "Kocası iki hafta önce balığa çıkarken bir kazada öldü." diye cevap verdi. "Hâlâ yas tutuyor ve kira ödemeyi bırak, çocuklarına yiyecek alacak kadar bile parası yok."

"Benim de çocuklarıma bakmam gerekiyor. Her neyse, İsrailliler dul kadınlarına bakmıyor mu? Aranızda paylaşın işte. Hey!"

Samson, adamın boğazına yapışıp onu havaya kaldırdığında adam çığlık attı ve Delilah da sokak boyunca koşup kavgaya karıştı.

Sakince "Onu bırak..." dedi. Korkudan ve nefessizlikten adamın gözleri yerinden fırlamıştı.

Samson omzunun üstünden Delilah'ya baktı. "Sen karışma. Petra, çocukları yanına al."

"Biz bir yere gitmiyoruz ve sen de bu adama hiçbir şey yapmayacaksın."

"Halkıma hakaret etti."

"Onlar benim de halkım. Sen onu öldürürsen sadece intikam almış olursun ama Petra yine sokakta kalır."

Samson, boğazını sıktığı için ev sahibinin yüzü morarmıştı. Delilah hızla cüzdanını karıştırdı. Üç gümüş çıkardı ve parmaklarının arasında tutup adamın yüzünün önünde salladı. "Sana olan borcu için yeter mi?"

Samson bir anda adamı bıraktı ve adam yere yığıldı. Gözleri hâlâ kocamandı ancak gümüşü görünce parlamışlardı. Gümüşlere uzandı.

Delilah, gümüşleri adamın ulaşamayacağı bir mesafede tutup "Bunun karşılığı ne olacak?" diye sordu.

Ev sahibi "Bana olan borcunu ödeyecek." dedi ve öksürdü. "Gelecek iki ayın kirasına da yeter."

"Yeniden kendi ayakları üstünde durması için yeterli bir süre." Delilah, şimdi ağlayan kadına baktı. Neler olduğunu anlamak için çok küçük olan çocuklar da ona baktı ama bozuklukların ışıltısından büyülenmişlerdi.

Alışveriş çabucak bitti ama Delilah aniden utandığını hissetti. Kadın, Samson'a teşekkür etmeyi bitirmeden Delilah uzaklaştı. Buna rağmen Samson onu sokağın köşesine ulaşmadan yakaladı ve gölgelik bir yere çekti.

Delilah'nm yanına geçerken kısık sesle "Pes edecekti..." dedi.

"Önce bayılacaktı ve kadın yine ona borçlu kalacaktı. Borcunu ödemeyecektin değil mi?"

"Asla Filistinlilerin cebine para koymam."

"O zaman bu işi benim yapmam iyi olmuş."

"Neden ona para verdin?"

"Diğer insanların acı çekmesinden zevk alınıyorum. Ayrıca kirayı almak için yarın yine gelecekti ya da evine başka biri taşınacaktı. Ailesini bir araya toplamak için zamana ihtiyacı var ve kira için endişelenirken bunu yapamaz. Ya da kapısının önünde çıkardığın sorunları düşünürken..."

"Ben sadece yanlış olan şeyleri düzeltiyordum."

Delilah sonunda ona bakabildi. "Hiç vicdanın..."

Sözlerinin geri kalanı Samson'un öpücüğü arasında kayboldu ve Delilah'nın gerginliği onun dokunuşlarıyla çözüldü. Samson ilk defa boynunu öpüyordu. Delilah, başının onun ellerinin arasma düşmesine izin verdiğinde kalbi öylesine hızlı atıyordu ki Samson'un dudaklarının onun teninin altında kalp atışlarını hissedeceğinden emindi. Zor nefes alıyordu. İstemeden de olsa boğulan ev sahibinin görüntüsü gözünde canlandı. Samson'un dünyasında tutku ve şiddetin arasında yakın bir bağ olmalıydı.

Samson dudaklarını boynundan çektiğinde Delilah rahatladığını hissetti.

Yanağına yaklaşıp "Meyhanenin iki sokak yanında bir mahzen var." dedi. "Hava kararınca yukarı gel."

"Bu gece mi?"

"Kimseye söyleme. Hiç kimseye. Sana en yakın olanlara bile."

"Anladım."

"İhanet bir anda olur."

Delilah, verdiği sözle ağırlaşan ancak hâlâ soğuk ve açık gözlerine baktı. O anda Samson'un zihnini okuyup okuyamadığını, ahırın çatısı altında saklanan ve birkaç kişi hariç kimsenin neleri satın aldığından haberinin bile olmadığı gümüşleri görüp görmediğini merak etti.

Kalbi göğsüne sığmıyordu. Ancak Samson bir kez daha eğildi ve dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

"Bu gece..." diye fısıldadı.

Sonra pazara doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Delilah ayakta durabilmek için bir evin duvarına dayandı ve gözlerini kapadı. Dolunayın gelmesine iki gece vardı. Phicol çok memnun olacaktı.

Delilah da... Samson'un ona karşı olan arzusu bu sefer içine işlemişti. Delilah, eğer Samson o anda birlikte mahzene gitmeyi teklif etseydi, Phicol'ü bir an bile düşünmeden teklifini kabul edeceğini biliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Phicol'ün her yerde casusu olabilirdi. Ancak Samson da her yere ulaşabiliyordu. Buna rağmen, Phicol'ün evine ana yoldan gitmek yerine arka yolu seçti. Eğer Delilah'mn ziyaretleri Samson'un kulağına giderse, rahatlıkla kız kardeşine uğradığını söyleyebilirdi. Hâlâ başardığı şeye inanamıyordu. Samson'un geceyi nerede geçirdiğini öğrenmekle kalmamış, geceyi onunla geçirme imkânı bulmuştu. Böyle giderse gümüşlerini kazanıp yarma kadar Samson ve Phicol'ü unutabilirdi.

Delilah, Phicol'ün evine vardığında Ekron ortalıkta değildi. Ancak belli ki kıdemli kâtip, Delilah'nın tüm görevini biliyordu. Delilah dış çalışma odasına girer girmez; "Efendimiz geri geleceğini söyledi." dedi.

"Bu gece buluşacağımız mahzen, batı kapılarının yanındaki İsrail mahallesinin kenarında. Kapıların girişlerinde fenerler var."

Kâtip "Samson'un hep uğradığı meyhaneye yakın mı?" diye sordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kâtip, uzun, düz burnunun üzerinden Delilah'ya baktı. Delilah onun akıcı aksanına, ciddi Filistinli giyimine, geniş alnına ve baharatlı yağların sürüldüğü uzun siyah saçlarına bakarak, kuzeyden, uzaklardan gelen Amqu olup olmadığını düşündü.

Elindeki kâğıtlara dönerek "Efendimiz Samson hakkınızda zaten birçok şey biliyor." dedi. "Siz ne zaman buluşacaksınız?"

"Bu gece, hava karardıktan sonra. Tüm gece onu oyalamaya çalışacağım. Ancak onu hazırlıksız yakalamak istiyorsanız, bana zaman vermeniz gerekiyor."

"Onu yorgun düşürecek bir şeyler bulacağına eminim."

Kâtip konuşurken bu gece yaşanacaklar hakkında imalı ya da zekice ifadelerde bulunmadığı için Delilah onun daha önce hiç baştan çıkarılıp çıkarılmadığını merak etti. Bu hali ile Phicol için ideal biriydi.

"Şafak sökmeden önce geleceğiz. Şimdi git."

Adamın kibirli davranışı Delilah'nın kendini bir uşaktan daha da küçük görmesine sebep oldu. Limandaki kadınların yaşadığı durum bu muydu?

Delilah'nm ayrıldığını fark etmemişti bile. Delilah, öğleden sonrasının büyük bir kısmını Efendi Phicol'ün vaazlarını dinlemekle geçireceğini düşünmüştü. Ancak onun yerine kendini orta avluda hiçbir şey yapmadan beklerken bulmuştu. Beulah'ın kendisini görmemesi ve tekrar dışarı çıkmasına engel olmaması için asma bahçesine geri dönmek istemedi. Joshua da bir kuzenini ziyaret etmeye giderken şehre uğrayıp Delilah'nm elbiselerini terziden almayı kabul etmişti. Asma bahçesindeki ahırlara gidip üzerini değiştirmeden önce çok vakti vardı.

Kabul etmek istemiyordu ama kendine olan güvenini kaybetmişti ve kendine hâkim olup olamayacağını merak ediyordu. Samson'un yanında, onun kendisi ile ilgilendiğinden hiç şüphe etmemişti. Ancak burada siyasetin soğuk, ruhsuz koridorlarındayken, duvarlara asılmış yakın ve uzak yerlerin haritaları arasında, Phicol'ün ordusundaki küçük askerlerden daha fazla bir anlamı olup olmadığını merak etti.

Taşa basan çıplak ayakların sesini duyduğunda düşüncelerinden uyandı. Phicol'ün çıplak göğüslü güzel muhafızlarından birine bakmak için başını kaldırdı. Samson hakkındaki düşünceleriyle neşelenen Delilah, tembelce gülümsedi ama muhafız sadece dışarı çıkması için kapıyı açtı.

"Kovuldum, öyle mi?

Muhafız bir şey demedi. Ancak korkunç bir bağırış duyuldu ve ikisi de avluya baktı.

Hemin, iki hizmetkârın desteği ile suda yüzmeye yeni alışmaya başlayan bir ördek gibi taşlarda paytak paytak yürüyordu. Eteklerinde ve kollarında siyah dikişlerin olduğu kahverengi bir elbise giymişti. Delilah onu en son gördüğünden beri çok kilo almıştı. Göbeği elbisenin altında kocaman duruyordu. Delilah görülmeden gidebilmeyi umdu ancak tüm bu kötü durumuna rağmen gözleri hâlâ keskindi. Kapıdan çıkarken Delilah'ya "Burada ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

"Seni ziyaret etmeye geldim."

"Neden?"

"Kız kardeş dayanışması."

Hemin, evlilik ve hamilelik tanrıçası Kathirat'ı utandıracak sözler söyledi ve avluda kumaş kaplanmış bir koltuğa çöktü.

"Bana yastık getir."

Hizmetçiler, Delilah'nın hizmetçilikte kendilerinden daha aşağıda olduğunu biliyorlarmış gibi beklediler. Delilah omuz silkti ve yandaki bir koltuktan dört büyük yastık aldı. Yastıkları Hemin'in şişmiş bedeninin arkasına koydu ve daha sonra yaptığına bakmak için geri çekildi.

Hemin kaşlarını çattı ve Delilah gülümsedi. "Teşekkür etmene gerek yok."

"Ben de yapabilirdim."

"Yapamazdın. Ayrıca ben bebeği düşünüyordum. Onun her türlü yardıma ihtiyacı var."

Hemin kızgın bir bakış attı. "Mutsuzluğumla eğlenmeye mi geldin?"

"Mutlu değil misin? Efendimize bir erkek çocuk, bir vâris vereceksin."

Hemin"in dudakları öyle hızlı inceldi ki, Delilah tuhaf bir bıçak acısı hissetti.

"Ah Se't. Bir kızın olacak değil mi?" diye fısıldadı.

"Ebe kadın öyle dedi" diye fısıldadı. "Eğer birine söylersen..."

"O kadar zalim değilim. Eğer bir kızın olursa zaten yeteri kadar derdin olacak."

Hemin şüpheci bir yüz ifadesi takındı. "Gerçekten burada ne yapıyorsun?"

"Babandan, Efendimize bir mesaj getirdim. Bir iş meselesi. Beulah da sana saygılarımızı sunmamı istedi."

"Senin annenin saygısı..."

Delilah şakıyarak "Belli ki bugün kendini iyi hissetmiyorsun." dedi. "Daha üç ay var."

"Belki de bir gün Kathirat'nın cehennemini sen de yaşarsın. Hizmetkârlar ile uyumaya devam edersen, o günleri çok yakında görürsün."

Delilah, *teşekkürler Ekron* diye düşündü. "Benim sevgililerim yakışıklı olduğu için, sadece boylarından bahsetmiyorum, beni kıskanıyorsun. Onlarda yarış atlarının gücü olduğu için onları seçiyorum. Bu akşam çok kuvvetli bir erkekle birlikte olacağım. Görseydin gözlerin yaşarırdı ve senin..."

Delilah'nm kulağının yanından bir yastık geçti ve kapının yanındaki duvara çarptı.

Hemin "Çık dışarı!" diye bağırdı. "Çık dışarı!"

Asker hâlâ avluda bekliyordu ve Delilah'ya konuşmanın son kısmını duyduğunu gösteren sinsi bir bakış attı. Uzayıp giden bir an boyunca Delilah, göğüs kafesinin mükemmel simetrisindeki tüysüz ve pürüzsüz tenine hayranlıkla bakarken gözlerini adamın göğsünden alamadı. Ancak hayal gücü Samson'la dolmuştu ve bu Filistinlinin heykellere benzeyen mükemmelliği karşısında hiçbir ilgi kıpırtısı duymadı.

Ayrıca, akşamın heyecanı ile midesi kasılmaya başlamıştı. Delilah sinirlerinin zayıfladığını hissediyordu. Öpüşmeleri, Samson'la yaşanacak olayın neye benzeyeceğine dair fikir veriyordu ama Joshua, İsraillilerin sahip olduğu ünün yanında pek de iyi sayılmazdı. Delilah şalının ucuyla kendisini yellerken, yalnız olduğu için memnun bir halde dışarı, gün ışığına çıktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gün batımından sonra Delilah pazar yerine gelene kadar şehrin kalabalığı da solan gün ışığı gibi azalmıştı ve sokaklar neredeyse bomboştu. Tüccarlar, birbirlerine anıran eşekleriyle şehrin kapılarından geçiyordu. Delilah, hızla pazar alanına yürüdü. Adımları, gün içindeki rüzgârların getirdiği kum fırtınasından kalanlar yüzünden yavaşlıyordu. Etrafta birkaç asker ve kuzeydeki mahallelere giden yollarında ilerleyen Filistinliler vardı. Ancak görünürde hiç İsrailli yoktu.

Delilah, böylesine boş sokaklarda yalnız başına durmasının dikkat çektiğini hissetti ama gölgeler boyunca hızla koşuşturmaktansa kendine güvenerek sokaklarda yürümek daha az dikkat çekerdi. Bu durum, hem Filistinli, hem de İsrailli olmanın tuhaf yanıydı. Joshua, İsrailliler için düzenlenen son sokağa çıkma yasağının akşamdan sonra şehri görünür şekilde boşalttığını söylemişti. Ancak Delilah Filistinlilerin bu yasaktan muaf olduklarını bilip bilmediklerini merak etti. Belki de onlar için şehrin karanlığı moral bozucuydu.

Belki kendi sinirlerini kontrol edemiyordu ama şehir Delilah'ya tuhaf göründü. Şehirdeki boşluk, Samson'un daha şüpheci ve tetikte olmasını sağlamış olabilirdi. Samson'un zihninde bu gibi düşüncelere yer olmadığından emin olmalıydı.

Tüm endişesi, mahzene girmeden önce tanıdığı birini görmekti. Phicol'ün kâtibinden başka kimseye görevinden bahsetmemişti ve yolu üzerinde Samson'un adamlarıyla karşılaşmak istemiyordu ama

meyhanenin önünden geçmeden de mahzene nasıl gideceğini bilmiyordu. İsrail mahallesine girerken adımlarını yavaşlattı. Saçıyla ve gümüş kemerindeki zincirlerle oynadı. Neyse ki meyhanenin bulunduğu sokak binalardan düşen koyu gölgelerle karanlıklar içindeydi. Meyhanenin içinde her zamankinden daha az insan olduğunu görebilecek kadar dışarıda beklemişti. Abidan, yanında Jubal olmadan meyhanedeydi ve Samson2un adamlarından biri olan ve meyhaneye ilk gelişinde kendisini gizlice izleyen tuhaf adamlardan biri, Ariel'le bir koltuğa oturmuşlardı. Delilah, birkaç gün önce kendisiyle dalga geçen siyah saçlı kadını köşede gördü. Kadın, parmaklarını siyah ve kıvırcık saçlarının içinden geçirirken yeniden Caleb'in omzuna doğru eğildi. Adam kadının dokunuşlarıyla rahatlamamıştı. Delilah onları izlerken adam kadını itti ve Ariel'in yanma oturdu.

Ancak Samson ortalarda yoktu. Onu mahzende bekliyor olmalıydı. Sokak boyunca, bir dizi köşeyi dönerek gerginlik içinde yürüdü. Samson'un elinde bir içkiyle kendisini karşılayıp karşılamayacağını ya da sadece onu görünce sarılıp doğruca yatağa götürüp götürmeyeceğini düşündü. Elbette Samson'un aralarındaki samimiyeti, Delilah'nm çok hoşlandığı öpücüklerinden öteye götürmeme olasılığı vardı. Ancak Delilah onun aklını çelmeliydi. Askerlerin Samson'u yakalarfia şansının olması için arzularına boyun eğmeliydi. Delilah her ikisinin de bu akşamdan zevk alması için neler yapacaklarını enine boyuna düşünerek kendini oyalamıştı.

Mahzenin olduğu sokak diğerlerinden daha genişti. Binaların rengi solmuş taşları, bembeyaz ay ışığı altında parlıyordu. Phicol'ün Samson için gönderdiği Filistin askerlerinden iz yoktu ya da en azından çok iyi saklanmışlardı. Delilah, ağır tahta kapılardan içeri girerken görülmediğinden oldukça emindi. Mahzenin önünde neredeyse bomboş olan bir avlu vardı. Binada hiç ışık göremiyordu. Terk edilmiş gibi görünüyordu.

Onca plana rağmen gelmemiş miydi? Bir şekilde kendisine kurulan tuzağı mı öğrenmişti? Daha da kötüsü, belki bu Delilah için hazırlanan bir tuzaktı. Samson, onun göründüğü gibi biri olmadığını

fark etmiş olabilirdi ve belki de onu etkileyerek ele geçirip, Efendi Phicol hakkında sorguya çekmek istiyordu. Samson'un kullanmasını söylediği kapının yanında Delilah yaptığı tüm baştan çıkarıcı hareketlere rağmen böyle bir şeyin mümkün olup olamayacağını düşünerek tereddüt etti. Anlamanın yolu yoktu. Aklım kullanması gerekiyordu.

Kapıyı çekip açtı ve içeri girdi. Bir an için, etrafındaki süzülen küçük lambalara bakarken hâlâ gökyüzündeki yıldızları gördüğünü düşündü. Biraz şüpheyle ileri doğru bir adım attı ama bir an sonra etrafındaki ışıkların yarattığı güzellikle gülümsüyordu. Diğer tarafta karanlık çatıya doğru yükselen, aralıklarına bile küçük mumların dizildiği spiral şeklindeki tahta merdiven, boş mahzenin ortasında duruyordu. Diğer mumlar, kirişlere iplerle bağlanmış siyah kadehlerin içindeydi. Küçük alevleri parıldıyordu ve tüm bu sessizliğin içinde Delilah gökyüzünde yürüyormuş gibi hissetti.

Mumlar yukarı doğru devam ettiği için belli ki merdivenlerden yukarı çıkması gerekiyordu. Sandaletlerini çıkardı, parmaklarıyla tutarak eteğini kaldırdı ve mümkün olduğu kadar sessizce yukarı çıktı. Arkasına baktığında mumların söndüğünü gördü ve bileklerini okşayan hafif rüzgârı hissetti. Etrafındaki sessizlikten büyülenerek bir an durdu. Daha sonra çıkmaya devam etti. İzlendiğinden emin olduğu için gergindi. Basamaklar düzleşti ve üst katın yarısından çoğunu kaplayan platformu daha fazla mum aydınlatıyordu. Odanın bir kenarında kürklerden ve battaniyelerden oluşan karanlık bir yığın vardı ama etrafındaki duvarlar gümüşle parlıyordu.

Döşeme tahtalarının sağlam olduğuna emin olduktan sonra daha yakından bakmak için yaklaştı. Mum ışığı bıçak kenarlarında, kısa kılıçlarda ve sabanların kenarında parlıyordu. Parlak cephaneler duvarlardan sarkıyordu ve cephanenin altındaki küplerin, çalışanların ve keskinleşmiş hayvan kemiklerinin karanlık hatlarını görebiliyordu. Bunların yanında ok ve yay yapmak için gereken tüy yığınları, farklı uzunluklardaki ince sopalar ve hintkenevirinden yapılan ipler vardı. Delilah'nın içindeki tuhaf his kayboldu. Samson bir ayaklan-

ma planlıyordu. Bu sivriltilmiş araçlar yüzlerce İsrailli adamın eline geçecekti. Bir katliam yaşanacağından şüphe yoktu. Bu düşünceyle karanlıkta titredi. Böyle bir şeyin yaşanmasına izin verilmemeliydi.

Sırtını duvara döndü ve arkasında dikkatle onu izleyen Samson'u gördü. Yakınlarda olduğunu umuyordu ama onun burada beklediğini görmek üstlendiği görevin gerçekliğini hatırlattı. Hemin'le nişanında giydiği gömleğe benzeyen siyah, ipek bir gömlek giymişti. Elbisesi beline kadar açıktı ve kemeri yoktu. Kısa bir an terkedilmiş bu depoda yapılan bu görüşme için fazla süslü giyindiğini düşündü. Samson'un gözlerinin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. Delilah gülümsedi. Belki de bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Onu selamlaması, mumlar için ona teşekkür etmesi, silahlar hakkında ikisinin arasında soğuk bir duvar yaratacak herhangi bir patavatsızlık yapmasını engelleyecek bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Samson'un hareketsizliği bu koca binada o kadar çok fark ediliyordu ki Delilah gözlerini onun üzerine dikti ve hiçbir söz söylemeden parmaklarını gömleğinin içine soktu, göğsünde gezdirdi ve daha sonra öpmesi için başını eğdi.

Samson konuşmadan Delilah'yı kendine çekti. Bu gizli karanlıkta, kalabalıktan çekinmiyordu. Samson'un dudakları Delilah'nınkileri arıyordu ama Samson boynunu öpmeye başladığında dudakları daha yeni buluşmuştu. Teninde hissettiği sıcak nefesine kapılıp onun yarattığı etkiyle Samson'a doğru eğildi. Delilah'nın parmakları onun göğsünde geziniyordu ve teni Delilah'nm üzerinde iz bırakmasına izin verircesine, Delilah'nm parmaklarının dokunuşuyla erimiş mum gibi şekilleniyordu. Delilah, Samson'dan daha fazlasını isteyerek ipek gömleğini elleriyle çekiştirdi ve teninden gelen gün doğumu kokusunu kokladı. Samson parmaklarıyla kemerini çözerken onun belini sardı ve bir an içinde, Deliah'ın elbisesi omuzlarından yavaşça zeminin deniz mavisi yüzeyine düştü. Delilah, Samson'un gömleğinin kalan düğümlerini biraz beceriksizce çözdü. Samson Delilah'nm ellerini kenara itti ve üzerindeki kumaşı yırtıp bir gölge gibi ayak ucuna attı.

Çıplak tenini Delilah'nın teniyle birleştirdi. Erkekliği sıcak ve sertçe kalçalarına bastırıyordu. Ancak Delilah, duvarın karşısındaki kürk yığınına doğru giderken onu bir süre daha bekletti. Samson, onu takip etti ve derme çatma yataklarının başında ayakta durup ona baktı. Bir elini Delilah'nın göğsünün altına dayayıp, diğer eliyle de sırtından kavrayarak kolayca onu durduğu yerde havaya kaldırdı ve nazikçe yatağa yatırdı. Samson, yavaşça Delilah'nın önünde eğildiğinde kürklerin içine battılar. Samson'un dili Delilah'nın vücudunda gezinen parmaklarını takip ederek karnına kadar nazikçe indi ve teni üzerinde daireler çizerek tekrar göğüslerine ulaştı. Samson kafasını her çevirişinde, örgüleri Delilah'nın kasıklarını okşuyordu. Neredeyse güçsüz düşmüştü ve şimdi içinde sersemletici bir beklenti uyanmıştı. Ancak Delilah kürklerin sıcak kucağından kalktı ve yüz yüze bakmalarını sağlayarak Samson'un önünde diz çöktü.

Mum ışığında gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. Bu Joshua' nın gözlerinde gördüğü bakış değildi. O zaman ikisi de eşitti. Samson'un içindeki arzunun kendisi için bile sürpriz olduğunu görebiliyordu. Samson pes etti. Delilah Samson'un gözlerinin nasıl teslim olduğunu fark ederek elleriyle onun göz kapaklarını kapattı. Ulu Samson bile sert görünüşünün altında yumuşaktı. Parmaklarını gözlerinden başlayıp ipeksi tüylerine ulaşana kadar tüm vücudunda gezdirdi. Delilah kontrolü tekrar ele geçirmek için Samson'u devirdi ama Samson'un nefes alışı hızlandı. Onu öncekinden daha derin öpmeye başladı. Delilah vücudunu gevşetmedi ve zamanla pes edip sırt üstü yattı. Delilah Samson'un önünde eğilirken Samson'un gözleri büyüdü. Nazik iniltileri, Delilah'nın saçlarının dalgaları arasından duyuluyordu. Delilah'nın arzuları üzerinde nasıl bu kadar kolayca etki sahibi olabildiğine şaşırarak onun altında sallandı. Delilah'nın göğsü yavaşça onun göğsünü okşarken ikisinin gözleri buluştu.

"Hep kendi istediğin olsun istiyorsun." diye mırıldandı. Kelimeler, zevkten hızlanan nefesinin arasına sıkışmıştı.

Delilah, ağırlığıyla ona karşı koyarken kibarca gülümsedi. "Beni bu yüzden seviyorsun."

İçinde daha sakin bir ritimde hareket etmeye başladı. Elleri kalçasına kaydı ama Delilah onun bileklerinden yakaladı ve iki kolunu ayırarak yatağa bastırdı. Kollarındaki kaslar gerildi ama onun kışkırtmasına direndi. Delilah, içindeki tutku başka bir şeyle, düşüncelerindeki daha mantıklı bir şeyle çakışırken kalbinin boğazında attığını hissetti. Yapması gereken şeyi gördü. Başını Samson'a yaklaştırdı.

Sesindeki gerginliği saklamaya çalışırken "Bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum." diye mırıldadı. "Beni bir daha görmek istemeyebilirsin."

Samson, sesi boğazında takılırken "Sen başkasın," diye fısıldadı. "Sen başkasın."

Samson'un gözlerindeki derin karanlığa inanabilirdi ama Delilah aniden kendi gücünden ürktü. Duvarın yanındaki ipi görünce rahatladı.

"O zaman sadece bu gecelik..." diye fısıldadı. "Seni bağlamama izin ver. Böylece benden bıksan da gidemezsin."

Samson, Delilah'yı yenmek için bileklerini kurtarmaya çalıştı ama Delilah onu sıkıca tutmuştu ve nefesi onun nefesine karışırken gözleri Samson'un üzerinde kilitlenmişti.

"Sadece bu gece için..." diye fısıldadı. "Bırak yapayım. Bırak yapayım."

"Ama..." Yüzünden tereddüt okunuyordu ama Delilah bakışını onun üzerinden ayırmadı. Samson'un bileği yavaşça Delilah'nın baskısı altında gevşedi. Delilah'yı yenme isteği karanlıkta yok olmuştu.

Delilah, Samson'u test etme amacıyla saçındaki tokayı çıkarmak için bir elini kaldırdı. Ama Samson orada, büyülenmiş bir halde yatıyordu. Kafasını onun göğsüne koydu ve saçları vücudunda kayarken yavaşça aşağı doğru indi. İzlediği yol Samson'da derin iniltiler yaratıyordu. Kalbi göğsünde öyle hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu. Orada uzanmış kendisini beklediğine hâlâ inanamıyordu. Gölgelerin arasına karıştı ve avuç dolusu iple döndü.

"Artık, şafak sökene kadar bu yataktan çıkamayacaksın." dedi.

Delilah'yı aramak için kafasını kaldırdı ama Delilah çabucak dört ipi çiftlere ayırdı ve Samson'u korkutmadan nazikçe onun bileklerinin etrafına sardı. Samson'un kendisini bağlayan iplerden başka bir şey hissetmesi için göğsüyle Samson'un çıplak ayaklarına dokunuyordu. Bir dakika içinde ayakları güvenle bağlamıştı. Tanımadığı bu his karşısında kıvrandı ama Delilah diliyle kasıklarına ve midesindeki düz ve oynayan kaslara ulaşarak ona doğru uzandı. Samson'un kafası sessiz bir kabullenişle arkaya düştü ve vücudu fiziksel birleşmelerinin getirdiği hazla ritmik olarak hareket etmeye başladı. Bir kez daha Delilah içine girmesine izin verdi. Samson daha da hızlandı. Elleri Delilah'nın göğsünü kavradı ve Delilah, ikisini de saran bu arzu dalgası dinmeden önce birkaç dakikası olduğunu biliyordu. Samson'un iki bileğini de çapraz tuttu ve başka bir iple sıkıca birbirine bağladı.

Kendini kurtarmak için oynarken şaşkınlıkla döndü ama Delilah içindeki arzu artıp yanan bir topa dönüşürken çabucak ve minnetle ellerini Samson'un göğsüne bastırdı. Bağlama işi bitmişti ve Samson artık onundu. Kalbi kulaklarında atıyordu ve teni yanıyordu. Unutulmaya hazırdı ve ağzından çıkan hırıltılı nefesten onun da aynı yere gelmek üzere olduğunu biliyordu. Delilah, yaşadığı sarhoşluktan titrediğini hissetti ama Samson aniden sessizleşti. Yüzünde kendinden geçtiğini gösteren bir ifade yoktu. Başını merdivenlere çevirdi ve nefesi yavaşladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. Delilah bir şey duymamıştı.

Samson "Elbiselerini giy!" diye tısladı. Sesinin sert tonu Delilah'yı mutlu uyuşukluğundan uyandırmıştı. Delilah başını onun omzundan kaldırdı ve Samson'un kafasını sertçe saçakların köşesindeki bir dolaba doğru salladığını gördü.

"Ne oluyor?"

"Git!"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Paniklemiş bir halde Samson'un üzerinden kalktı. Phicol'ün adamları gerçekten burada mıydı? Biraz daha bekleyememişler miydi? Hızla kalkıp yataktan çıkmıştı ama hâlâ Samson'un tenini hissedebiliyordu. Belki de hissettiği suçluluğun ağır, boğucu yüküydü.

Elbisesiyle kemerini yakaladı ve arzularının aniden yok olmasıyla sarsılırken hızla dolaba koştu. Evet, artık aşağıdan sesler geliyordu. Dolabın mandalını el yordamıyla buldu ve Samson'a son bir bakış atarak saklanma yerine sığındı. Yataktan kalkmayı başarmıştı ama elleri ve ayakları hâlâ bağlıydı. Zorla hareket ediyordu. Tutkulu âşık bir anda çıplak, kocaman ve davetsiz gelen misafire sinirlenen bir deve dönüşmüştü. Saklandığı dolabın kapısını aralık bırakmıştı. Samson'un, sandaletlerini tekmeleyip onları odanın karanlık bir köşesine fırlattığını gördü. Aynı anda ayağını bağlayan ipleri kopardı.

Delilah, kendisini iplerden ne kadar kolay kurtardığını görünce dehşete düştü. Ancak Samson ellerini fark etmeden önce, üç adam tavan arasına giden merdivenleri çıkmıştı. Adamlardan biri yanan bir meşale ve kısa bir kılıç, diğer ikisi ise uzun bıçaklar taşıyordu.

Samson "Bu ne anlama geliyor?" dedi. Adamlar cevap vermedi ama merdivenlerin başında toplandılar. Uzun kılıç taşıyan adamlar, içgüdüsel olarak üstünlüklerinin farkında olduklarından, iki yönden Samson'a saldırdı. Kılıçları gölgelerin arasında göz kamaştırarak sallanıyordu. Samson ilk atağı, suikastçilerden birinin sırtına sertçe vurarak geçiştirdi.

Delilah ürktü. *Daha fazla ip kullanmalıydım.*

Samson, ellerini bağlayan iplerle ilgili bu düşünceyi duymuş gibi bileklerini birbirinin etrafında dolayıp, dirseklerini zıt yönlerde çekerek kalan bağlarından da kurtuldu. Artık serbest kalmıştı ve silahlı adamlar saldırı konumuna geçiyordu. Delilah, karanlıkta Samson'un yumruklarını ve hareket eden ayaklarını zor görüyordu. Aniden Filistinli saldırganlardan biri yere düşüp yanında bıçakların ve sabanların kayışını da sürüklerken sebep olduğu kıvılcım sağanağı ile duvara çarptı. Samson adamı takip etti ve elmacık kemiklerine topuğu ile korkunç bir şekilde vurarak onu yere serdi. Samson adamın kılıcını alırken adam seğirdi.

Diğer iki adam artık kararsız görünüyordu ve hedeflerinin etrafında dönüyorlardı. Sanki ölümcül bir ayin dansı yapıyorlarmış gibiydiler. Samson düşmanlarının hareketlerini önceden tahmin ederek gıcırdayan zeminin üzerinde dikkatle hareket ediyordu. İkinci uzun kılıç aniden karanlıktan çıkıp Samson'a doğru sallandı ama o çabucak döndü ve arkasındaki meşale tutan adamın kaburgasına ayağıyla vurdu. Uzun ve kısa kılıçların ikisi de karanlıkta patlayan meşale yüzünden parlayarak havaya kalktı ve Samson aniden düştü.

Onu yakalamışlardı.

Ancak daha sonra yer sallandı ve alevler karanlığın içinde bir kirişi sıyırdı. Meşaleyi taşıyan adamın haykırışları uğursuz bir sessizliğe bürünürken Delilah adamın merdivenlerden yuvarlandığını gördü.

Meşale taşıyan adamı arkasında bırakan Samson, gölgelerin içinden ayağa kalktı ve şimdi bir şekilde iki kılıcı da ele geçirmiş olan adama döndü. Adam mum ışığında gümüşi yaylar çizerek Samson'a saldırdı. Hızlı ve hünerliydi. Samson, parlayan bıçak yüzünden bir an sakarlaştı. Uzun kılıcı düşürmeye çalıştı ama kısa bıçak eline saplandığında haykırdı. Samson bıçağını yere düşürüp elini çektiğinde kan büyük damlalar halinde etrafa saçılıyordu. Şimdi zor nefes alıyordu ve vücudu terden parlıyordu.

Filistinlinin gözleri büyük ve beyazdı. Yaralanan Samson adama cesaret verdi ve yavaş adımlarla onun etrafında dolanmaya başladı. Küçük bıçak uzamış, kılıç çekilmişti. Samson ellerinden başka kendini savunacak bir şeyi olmadan yere çömeldi.

Delilah, böyle mi olacak? diye düşündü. *Çıplak ve silahsız mı ölecek?*

Filistinli hançerle saldırdı. Samson aniden yana çekildi ve adamın elini saldırgan bir yılan gibi kavradı. Asker kılıcı salladı ama Samson adamın kolunu da yakalamıştı. Aniden şansı dönmüştü. Devin kollarındaki ve sırtındaki kaslar gerilmişti ve Delilah kemiğin mide bulandıran kırılma sesini duydu. Samson suikastçinin kolunu kırıyordu. Delilah kendi boğazında bir çığlığın yükseldiğini hissetti ama çıkan tek ses askerin sarkık kolundan yere düşen hançerin çınlamasıydı. Ancak Samson durmadı. Düşmanını dizlerinin üstüne çökertti ve Delilah Filistinlinin korku ve acıyla dolu yüzünü gördü. Samson kırılan kollardan birini bıraktı ve sakince hançeri aldı. Hançeri saplaması ve adamın içinde hareket ettirmesiyle, Filistinli sersefil bir halde ellerini karnına bastırarak haykırdı ve yere düştü. Delilah öfkesini bastırdı ve adamın bağırsaklarından akan parıltıları görmemek için gözlerini kapadı.

Ama Samson adama ikinci kez bakmamıştı bile. Bir adımda, düşen silahların altında yatan ilk suikastçinin yanına gitti. Hâlâ yaşıyordu. Samson, saban demirini iki eliyle tutup kafasının üzerinde kaldırdı. Delilah ürperdi ve dolabın kapısını kapadı. Bir daha o kapıyı açmak istemedi. Ancak boğucu karanlık bile eti kesen demirin korkunç sesinden onu koruyamazdı.

Ağzı kurumuştu. Mahzen artık sessizdi. Kendini asma bahçesinde, yaprakların arasında hayal etmeye çalıştı. Az önce gördüklerinden uzaklaşmaya çalıştı. Onu korkutan, saldırının gerçekleşme ve başarısızlığa uğrama hızı değil, üç askerin öldürülme şeklinin basitliğiydi.

Kesinlikle daha fazla ip kullanarak, Samson'u daha sıkı bağlamalıydı. Onu böylesine acımasız gördükten sonra, kendisini bağlatmaya izin vermesi bile olağanüstü görünüyordu. Sadece onu baştan

çıkarmak için para alıyordu. Onu öldürmek bir başkasının işiydi ve askerlerin başarısız olması onun suçu değildi. Üç adamdan daha kalabalık bir grupla gelmeleri gerektiğini bilmeliydiler. Abidan ve Jubal onun zayıf noktalarını -eğer böyle bir şey varsa- bilmelerine rağmen birlikte onu yenemiyorlardı. Phicol bunu daha iyi biliyor olmalıydı. Kibri batsın!

Dolabın kapısı açıldı. Samson tekrar giyinmiş ama ayakları çıplak bir halde orada duruyordu. Ayaklarında, kollarında ve yüzünde kan vardı. Alnı ter içindeydi. Delilah'nm korkması gerekenden daha az korktuğuna dair bir iz ararcasına gözlerini onun üstüne dikmişti.

Elini tutarken "Buradan gitmemiz gerekiyor." dedi.

"Ne oldu?" dedi. Sessindeki zayıflık gerçekti.

"Filistinli suikastçiler."

"Sen..."

"İçlerinden biri yaşıyor."

Delilah, çıplaklığından utanıp dolaptaki elbiselerini aldı. Büyülü buluşma yerleri artık kan ve ölüm kokuyordu. Az önce yoğun hazlar yaşadıkları yatağa bakamıyordu.

Samson "Şunu giy." dedi. "Daha fazla asker gelmeden buradan ayrılmalıyız."

Delilah, omuzlarının üstündeki kumaşı düzeltip, belinin etrafına gümüş zincirleri sararak elbisesini giydi. Onu bu zincirlerle bağlamalıydım diye düşündü. Zincir işini görürdü.

Samson'un kolunu omzunda hissetti ve Samson asker cesetleri arasında odadan çıkana kadar ona eşlik etti. Ancak Delilah adamların yüzüne bakmaktan kendini alıkoyamadı. Boğazı kesilmiş suikastçiyi tanıdığında kusma isteğini bastırmaya çalıştı. Bugün Phicol'ün evinde onu izleyen askerdi. Efendi adına düzenlenecek bir suikastte bulunmak için ilk seçilenlerden, Phicol'ün şahsi seçkin muhafızlarından biri olmalıydı. Şimdi kafası tuhaf bir şekilde dönmüştü ve gözleri boş bakıyordu.

Delilah, bayılırken geçmişi ve şimdiyi birbirine karıştıran hatıraları bastırdı. Yere çökmediğini, Samson'un onu kucaklayıp kaldır-

dığını anlaması bir dakikasını aldı. Sandaletlerini kucağına koydu ve sonra aşağıya doğru kararan merdivenlerden hızla indi. Merdivenlerden düşen asker ortalarda görünmüyordu. Samson bir tahtayı kaydırdığı duvardan çabucak geçti.

"Mümkün olduğu kadar çabuk buradan gitmemiz gerekiyor." dedi. "Yaralı olan onları uyarmaya gittiğine göre başkalarını da göndereceklerdir. Artık tehlikede olmanı istemiyorum."

Delilah, Samson'un hâlâ suikastçilerin saldırısı ile onun baştan çıkarma girişiminin aynı ana denk gelmesini fark edip etmediğini merak ederek başını salladı. Ancak artık kendi yargılarına güvenemiyordu. Tutkulu baş dönmesinin yerini, ani ölümlerin getirdiği korkunç bir zayıflık almıştı. Samson kendisini taşıdığı için mutluydu. Oynadığı oyuna devam etmeliydi. Samson'un bu durumu bir hayal kırıklığı olarak değil de, kızlara özgü bir şaşkınlık olarak yorumlamasını umuyordu. Nereye gittiklerine dair bir fikri yoktu ama güvenme sırası artık Delilah'daydı.

Belki de uyuyakaldığı için, Samson onu kendi ayakları üstüne koyunca şaşırdı. Etrafına bakarken, sokağa çıkma yasağı şehir kapılarından geçişi engellediği için önce şehirde olduklarını düşündü. Ancak durdukları yerde bulunan evlerin arasında daha fazla mesafe vardı ve kumsala vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Bir şekilde onu şehir sınırlarından çıkarmış ve kumsala getirmişti. Taze deniz havasının hatıralarını temizlemesi için derin bir nefes aldı. Samson elini tuttu ve onu alçak bir kapının altından geçerek iki binanın arasındaki bir boşluğa götürdü.

Delilah ayağa kalkarken "Neredeyiz?" diye sordu. Bina eski ve harabeydi. Çatıdaki sazlıklarda oluşan boşluklar sayesinde yıldızları görebiliyordu ve rüzgâr kibarca tahta duvarlardan içeri giriyordu.

Samson "Yeteri kadar uzakta..." dedi. Odanın köşesine gitti, bir parça kumaşı kâsenin içinde ıslattı ve kollarındaki, bacaklarındaki ve yüzündeki kanı silmeye başladı.

Delilah etrafına bakındı. Çatıdan gelen donuk ay ışığı etraftaki kasa, sepet, uzun şarap testisi, devasa halat, karışık hintkenevirleri

ve boş çuval yığınlarının üstüne düşüyordu. Ayrıca duvar boyunca bir sıra basit yatak vardı. Delilah, Samson'un onu en sondaki, üzerinde bir çift örgü battaniyenin ve kum birikintisinin olduğu yatağa götürmesine izin verdi. Duvardaki bir delikten gemileri karaya bağladıkları yeri ve bir çift teknenin denize gönderilirken kumlar üzerinde bıraktığı belli belirsiz izi görüyordu. Burası, sahiplerinin gece işe çıktığı bir denizci barakası olmalıydı.

Samson yatağı birleştirdi, battaniyeleri aldı ve sertçe onları çırpıp yeniden yatağın üstüne serdi.

Yatağın üzerine otururken "Gelgit duruldu, şafak sökene kadar kimse geri gelmeyecek." dedi.

Elini Delilah'nın beline sardı ve sessizce onu izleyerek öylece durdu. Delilah ölen askerlerin yüzlerini aklından çıkaramıyor, onların sessizleşen iniltilerinin korkunç sesini duymayı engelleyemiyordu. Uzun bir süre sonra sahip olduğu tek teselliye yöneldi ve Samson'un başını göğsünden dökülen ipek kumaşların üstüne bastırdı. Bir kez daha korkutucu bir hızla içinde arzunun yükseldiğini hissetti ve artık buna engel olamayacağını biliyordu. Samson'un dudakları yeniden onun boynundaydı. Delilah kalbinin dudaklarında attığını ve Samson'un belindeki kemeri çözdüğünü hissetti. Kemerin yere düşerken, denizden çok uzaklardaki bir düzine gemiden gelen küçük çan sesleri gibi sesler çıkardığını duydu. Samson üzerindeki gömleği tek eliyle çıkardı ve arkasındaki battaniyelerden birinin üzerine attı. Daha sonra Delilah'nın kucağına yerleşmek için onu nazikçe yatağa yatırdı. Saçları omuzlarının üzerinden dökülen siyah halatlar gibiydi.

Delilah'nın içine girmeye hazırdı ancak alışık olmadığı bu hassasiyet, Samson'u ele geçirmiş gibi görünüyordu. Tüm vücudu boyunca onu alnından, kulaklarından, burnundan, dudaklarından ve boynundan öptü. Her bir kaburga kemiğinin üzerinde dudaklarını gezdirdi. Daha aşağıya inmeden önce göbeğinde durakladı. Samson'a karşı hissettiği çaresizliği inleyen nefesinde duyabiliyordu. Bir an teslim olduğu için kendinden nefret etti. Ancak şimdi güvenebileceği tek kişi olduğu için onu mahzendekinden daha çok istiyordu. Samson

artık içindeydi ve denizdeki dalgalarla nefes alışlarını ayıramayacak duruma gelene kadar içinde hareket etti. Dudaklarındaki haykırışlar birbirine karıştı.

Ay ışığı altın rengine dönene kadar, gece boyunca tekrar tekrar birlikte oldular. Dalgalar barakaya yaklaşmıştı. Delilah, vücudunun kendi adına konuşmasına izin vererek hiçbir şey söylemedi. Kendilerini arzularının ellerine bırakıp birbirlerine sarılarak uyudular.

Gün aydınlanırken, Delilah'nın durumunun gerçekliği de ortaya çıkmaya başladı. Şüpheleri ikiye katlandı. Başarısız olmuştu. Sonsuza kadar bu barınakta saklanamazdı. Phicol, olayların böyle bir felakete nasıl dönüştüğünü anlamak için bilgi almak isteyecekti. İkinci kez Samson'a pusu kurmak için uygun olan bir yerin detaylarını isteyecekti.

Samson sonunda kalkıp yatağın ucuna giderken, şafak daha yeni yeni gölgeleri aralıyordu. Samson, Delilah'ın elbiselerini yerden aldı ve ipeği kızın üstüne bıraktı.

"Erkenden gitmelisin."

"Yalnız başıma mı?"

Samson başını salladı. "Bu balıkçıları tanıyorum. Onlarla konuşmak istiyorum. Sahil boyunca çözülmesi gereken anlaşmazlıklar var."

Delilah "Gitmek istemiyorum..." dedi.

Şu an bile Filistinli efendi, Ekron'a ve kâtiplere bağırıp Delilah'nın yokluğuyla ilgili bir açıklama beklerken odasında geziniyor olmalıydı. Phicol'ün yanında olmaktansa bu yatakta, Samson'la herhangi bir yerde olmak istiyordu. Bundan emindi. Ancak Phicol'ün ona karşı olan sadakatinden emin olması için bir dahaki sefere elinde değerli bilgilerle karşısına çıkması gerekiyordu. Samson'un kendisini bağlayan iplerden o kadar kolay kurtulması, Delilah'nın onu sıkı bir şekilde bağlamadığını gösterecekti. Elinde meşaleyi tutan suikastçi de cerrahın masasında yatarken bu konuyu Phicol'e anlatacaktı.

Sessizce "Seni tekrar ne zaman göreceğim?" diye sordu.

"Bu gece."

"Burada mı?"

Samson sırıttı. "O kadar şanslı değilim. Hava kararırken meyhaneye gel. Seni orada bulurum."

Bacaklarını yataktan indirdi, elbisesini giydi ve kemerini beline taktı. Saçını ördü ve ensesine saldı. Sandaletlerini giyip kendisine baktı. Dün gece kendisini çok güzel hissetmesini sağlayan elbise, bu sabah çok tuhaf görünüyordu. Onu bir daha giyip giymeyeceğini merak etti.

Samson hâlâ onu izliyordu. Belki de Delilah'daki huzursuzluğu fark etmişti. Onu kendine doğru çekti. Hâlâ çıplaktı. Delilah, Samson'un yeniden kendisini soymak isteyip istemediğini düşünürken göbeğinde uzayan tüylerle oynamaya başladı. Ancak Samson, Delilah'nın meraklı parmaklarını uzaklaştırdı ve onu dudaklarından büyük bir istekle öptü. Delilah, onun sonsuza kadar kendisine veda edip etmeyeceğini düşündü.

"Seni bu gece görecek miyim?" dedi. Sesinin bu kadar umutsuz çıkacağını ummamıştı.

Samson başını salladı ve kapıya doğru baktı. Delilah isteksizce döndü ve şafağın içine doğru yürüdü. Dışarı çıkınca arkasına dönüp Samson'a baktı ama o gömleğini ilikliyordu ve çoktan Delilah'nm orada olduğunu unutmuş gibi görünüyordu. Şehre doğru gitmek için sahile yöneldi. Bu şekilde giyindiği için insanlar ona tuhaf bakıyordu. Belki şehir merkezine yürümek yerine şehir kapılarının etrafından dolaşmalıydı. Şimdiye kadar Phicol'ün adamları suikast girişiminin başarısızlığa uğramasıyla ilgili olanları duymuştur. Bir süre bu yaşananları unutmayacaklardı.

Bir de diğer hatıra vardı. Samson'un teninin kendi tenine değerken yarattığı ihtirası ne güneş, ne de sabah serinliği uzun süre teninden çıkarabilecekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Joshua korkmuştu. "Annene söylememeliydin." dedi. "Beni yine limandaki ambarlara yollayacaklar."

Delilah gerçek bir pişmanlıkla "Özür dilerim," dedi. "Achish'e söylemeyeceğine söz verdi."

Yollarına çıkan bir asma filizini koparmak için durdu. Buradaki asmalar olmaları gerektiği kadar düzenli değildi. Elbette bunun sebebi Delilah'nm yokluğuydu. Delilah asmaları kesme ve düzenleme işini çok iyi yaptığından, bu konuda Achish ona güvenmişti. Ancak evde olmadığı için yardım da edemiyordu.

Joshua, Delilah'nm koluna girdi. "Seni özlüyorum. Eski düzenimizi... Bilirsin. Ama bu iş devam ederken de eğleneceğimiz konusunda anlaşmıştık. Senin için bir mazeret olsa da aklına ilk gelen kişinin ben olmasına memnun oldum."

Delilah, içindeki suçluluk duygusunu bastırmaya çalışırken "Yüzünü görmen gerekirdi..." dedi. "Bana doğruca gece nerede olduğumu sordu. Ben de aynı şekilde seninle, yatağında uyuduğumu söyledim. Elbette söylediği ilk şey evdeki hizmetkârlarla bu tür ilişkiler içinde olmamamdı. İkimizin de bundan ders alacağını düşündü. Ben de, annem ve babamgibi bir hizmetkâr olduğumu hatırlattım. Ayrıca bu durumun, Achish'in onu eş olarak seçmesinden ne farkı var ki?"

Joshua bir an için sessiz kaldı. Daha sonra Delilah'nm kolunu sıktı. "Beni ilgilendirmez."

"Evet."

"Umarım bu adam, tüm yaşananlara değer."

"Ben de öyle umuyorum."

"Sana bu kadar çok para verdiğine göre seni çok sevmiş olmalı."

Delilah "Biliyorsun, erkekler kadınlarla yatmak için para öderler." dedi.

Joshua net bir şekilde "Geceyi böyle bir adamla birlikte geçirmemeliydin." dedi. Tepenin yamacında Joshua, Delilah'yı sertçe yanağından öptü.

"Anneme, bir daha böyle bir şey yapmayacağıma dair söz verdim. Jered'le evlenip iyi eğitimli bir eş olarak Ashdod'a gitmemi istiyor."

Joshua göğsünü biraz kabartarak "Onunla evlenmeyeceksin değil mi?" dedi.

Delilah gülümsedi. "Neden? Senin için sorun olur mu?"

"Şimdi peşinde olduğun adamı seçmeni umuyordum. Daha tanışmadık ama ben yine de onu seçerdim."

Delilah, çığlık attıracak şekilde Joshua'nın kolunu çimdikledi ve kaçtı.

Arkasına bakmadan "Boşuna bekleme!" dedi.

Delilah vardığında meyhanenin yarısı boştu. Samson görünürlerde değildi ve sadece köşede muhabbet eden birkaç yaşlı İsrailli vardı. Delilah içeri girdiğinde hiçbiri dönüp ilgiyle ona bakmadı. O da, daha resmi bir kıyafet giymek yerine sade, renkli bir iş kıyafeti giydiği için memnun oldu. Artık tam anlamıyla Samson'un ilgisini çekmişti. Bu yüzden sürekli güzel görünmek ve İsraillilerin arasına karışmak için endişelenmiyordu.

Suikast girişiminin başarısızlığa uğradığı günün sonrasında korkuları ortadan kalktı ve kendine bir kez daha güvendi. Hatta ne Phicol görüşmeye çağırmıştı, ne de Ekron'u görmüştü. Başta, kendi hayatı için bu kadar çok para ödenmişken, Efendi Phicol'ün adamlarının hayatının ucuza geldiğini düşündü. Daha sonra da Phicol'ün başarısızlığından dolayı çok utanmış olabileceği aklına geldi. Ancak

bu konu üzerinde kafa yordukça Samson'un olayları anlamış olabileceği gerçeğini fark etti. Oynadıkları ölümcül oyun bir sırdı. Eğer Samson'un hayatına karşı gerçekleştirilen eylemler resmi olarak kabul edilirse, insanlar öfkelenebilir, hatta isyan çıkabilirdi. Hayır, entrikaları kapalı kapılar arkasında gerçekleştirilmeliydi.

Delilah, tezgâhın yanında kendisine bir içki almak için tereddüt etti. Samson güneş batarken geleceğini söylemişti, zaten kendisi de biraz geç kalmıştı. Başka açıklaması yoktu. Diğer yandan mümkün olduğu kadar normal görünmesi gerekiyordu. Masanın üzerine bir bozukluk bıraktı ve ballı sıcak içki istedi. Yaşlı adamların gözlerini sırtında hissediyordu. Adamlardan uzaklaşmak için kadehini alıp boş terasa çıktı. Buradaki mumlar daha yakılmamıştı. Belki de bu kadar müşteri için mum yakmaya gerek duymamışlardı.

"Delilah."

Delilah eline biraz içki dökerken: "Ah! Sen de kimsin?"

Karanlığın içine baktı ve gölgelerin arasında neredeyse görünmez olmuş bir halde arkadaki duvara ilişmiş birini fark etti. Samson'a göre oldukça zayıftı. Ancak gözlerini kısıp baktığında karanlık şekil göründü.

"Caleb?"

"Aferin."

"Yüreğimi hoplattın."

"Öyleyse özür dilerim."

Delilah, Samson'un yakınlarda olup olmadığını öğrenmek istedi ama Caleb'in bakışlarındaki bir şey tedbirli davranmasına sebep olmuştu. Delilah, geçen gece Caleb'in saçıyla oynayan kadını düşündü ve tam da o anda, sanki zihnini okuyormuş gibi Caleb'in elini saçlarından geçirmesine şaşırdı. Kadınların ona neden ilgi duyduğunu anlayabiliyordu. Yanağından burnuna doğru uzanan, neredeyse bir parmak uzunluğundaki yeni yarasına rağmen geniş, orantılı yüzü ve kusursuz teniyle çok yakışıklıydı.

Delilah, Samson'un gelişini görebilmek için meyhanenin arka kapısına yakın bir yerde, iyi aydınlatılmış bir sedire oturdu. Ancak

Caleb, basamağın üstüne çökerek gölgelerin arasında kaldı. Delilah hatırladığı kadarıyla daha önce onunla hiç konuşmamıştı ve Caleb ne Jubal'in rahat tavırlarına, ne de Abidan'ın espri anlayışına sahipti.

Delilah kibarca "Bugün alıştırma yaptınız mı?"

"Tüm gün. Samson burada olmadığı zamanlar alıştırmalara ben önderlik ediyorum."

Delilah kızardı. Belki de Samson dün gecenin yorgunluğu yüzünden uyuyordu. Delilah bardağı ağzına götürdü ve içti. İçkinin tadı ona Samson'u hatırlattı. Kumsaldaki barakayı düşünürken şurup boğazını ısıttı.

Caleb "Bitirdin mi?" diye sordu. Sözleri Delilah'yı düşüncelerinden çekip çıkardı.

"Ah, evet."

"Öyleyse kalkalım. Samson gelip seni almamı söyledi."

Neden bir şey söylemedin? diye merak etti. *Şimdiye kadar yola çıkmış olurduk.*

Meyhanenin dışında, Caleb hızla gölgelerin arasına karıştı ve Delilah onu yakalamak için biraz koşmak zorunda kaldı. Sırtlarını pazar yerine döndüler ama Delilah birçok dönüşten sonra nerede olduklarını kaybetti. Yürürken Caleb hiçbir şey söylemedi. Yol arkadaşının sinsi ve tuhaf olduğunu hissetti. Birçok kez dönüp arkasına bakmış ve doğrudan Delilah'yı incelemişti.

Aniden Caleb, Delilah'nm daha önce fark etmediğine emin olduğu bir kapıdan girdi ve merdivenleri tırmanmaya başladı. İçerisi çok karanlıktı ve Caleb'i takip etmek için ayaklarına güvenerek, ellerini duvarlara dayadı. Merdivenlerin başında Caleb, Delilah'nın elini yakaladı, sola doğru sert bir bakış attı ve gitmesine izin verdi. Tahtaya çarpan bir çift ses, ardından da adımları duydu ve bir kapı ardına kadar açıldı.

Sadece ay ışığının düştüğü yarısı kapalı bir terastı. Bazılarını Delilah'nm daha önce görmediği, toplanmış en az yirmi adam vardı. Uzak bir köşede duvara dayanmış Samson duruyordu. Delilah'nın varlığı ile Samson'un gözleri zevkten parladı ama ne aralarında daha

önce yaşananları diğerlerinin anlaması için bir şey söyleyip bir harekette bulundu, ne de onu yanına çağırdı. Delilah yüzündeki kızarıklıkları sakladığı için karanlıktan memnundu.

Bir ses "Her şeyi tek bir yerde saklayacak kadar aptaldık." dedi.

Samson "Her şeyi değil," dedi. "Hâlâ meyhanedeki kilerin zemininde önemli ölçüde yay ve kısa kılıç stoğumuz var."

İlk ses "Ashkelon'daki herkesin dikkatini çekmeden oradan çıkaramayacağımız silahlar..." diye söylendi.

Üçüncü bir adam "Ayrıca Filistinlilerin mahzeni nasıl bulduğuna dair sorunun da cevaplanması gerekiyor." dedi. "Şimdiye kadar tamamen güvenli bir yerdi."

Delilah sesin sahibini tanıdı ve alçak duvarda doğruca kendisine bakan Ariel'i gördü. Kızgındı ve başını sallayışından onun buradaki pek çok kişi adına konuştuğunu anlıyordu. Abidan ve Jubal bile her zamanki neşelerinden yoksundu ve Samson'un söyleyeceklerini duyabilmek için onu izliyorlardı.

Samson yavaşça "Pekâlâ..." dedi. "Söylemek istediğiniz bir şey varsa şimdi söylemelisiniz."

İlk konuşmacı "Hepimiz öyle düşünüyoruz," dedi.

Ariel "Onu sahip olduğumuz diğer bir gizli yere, buraya getiren sensin." dedi. "Böylece aklımızdakileri ona doğrudan sorabiliriz."

Delilah'nın kalbi göğsünde sıkıştı. *Ona ihanet ettiğimi biliyorlar. Nasıl cevap vereceğim?*

Samson "Delilah'ya hiçbir şey sormayacaksınız." dedi. "Ariel, bilmek istediğin bir şey varsa bana soracaksın."

Ariel duvardan atladı ve sırtını Delilah'ya dönük bir şekilde grubun ortasında durdu. "Pekâlâ. Nasıl olur da ona güvenirsin? Filistinli bir ailesi var..."

Delilah'nın boğazı düğümlendi ve Samson söylediklerini zar zor duyabildi. "Ama o bir İsrailli. Bizden biri."

Jubal "Bizden biri değil!" diye ortaya çıktı. "Ama bizden biri olabilir."

Ariel "Saf olma." dedi. "Herkes önce ailesini korur."

Delilah aniden *seni nerede gördüğümü hatırladım* diye düşündü. Hemin'in nişanında, Ariel korumalardan biriydi ve Caleb... Caleb...

Samson sesini biraz yükselterek "Yeter!" dedi. "Delilah!nm bize ihanet etmeyeceğini biliyorum. Eğer öyleyse Phicol çok iyi çalışmış."

Caleb, Delilah'nın yanından "Bence de..." dedi. "Takip edildiğime eminim. Meyhaneye giden yolda arkamda birini hissettim."

Başka bir adam gözlerini Delilah'nm üstünde tutup Caleb'e dönerek "Meyhaneyi bilmiyorlar, değil mi?" dedi.

Samson "Belli ki biliyorlar." dedi. "Halka açık bir yer. Ariel'in de dediği gibi saf olmamalıyız."

Caleb "Daha endişe verici olansa..." diye devam etti. "Buraya gelirken de takip edildiğime emin olmam. Arkama bakmama rağmen kimseyi göremedim. Çok dolambaçlı yollardan geldim ama hâlâ..."

Caleb'in sesi azaldı ve bir an için ortalık sessizleşti. Delilah etrafına bakmaya cesaret edemedi ama herkesin gözünün onun üzerinde olduğundan emindi. Bakışlarını Samson'un üzerinde sabitledi. Bir şekilde fark ettirmeden Samson'un hayatma girip çıkarken onu baştan çıkarışının, adamlarının kulağına gitmediğini düşündü. Ancak Samson'un tüm destekçi çetesi ile evlenmiş gibi olduğunu ve Samson'un ailelerine kimi getirdiğini öğrenmek istediklerini düşündü. Samson başlarmdayken kardeş gibiydiler ve bilinmeyen ama uzak olamayan bir sebeple Delilah da onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Samson çelik gibi sert bir sesl "Her gün söylediğim şeyi tekrar edeceğim..." dedi. "Bu sefer beni düzgünce dinleyeceğinizi umuyorum. Sabırlı olmalıyız. Bir ulusu devirmek öyle bir gecede ya da bir senede olacak bir iş değildir. Ömür boyu sürecek bir değişikliğin temellerini atıyoruz ve bizler yeni silahlar toplarken, sesimizle ve hareketlerimizle Filistinlileri yenmeliyiz. Şiddetle değil."

Ariel sessizce "Evet, öyle." dedi.

Samson grubun ortasına ilerledi. "Ayrıca, beni öldürmek için üç adam gönderdiler ve başarısız oldular. Yalnız hareket eden kimse beni yenemez."

Grubu gözden geçirirken bakışları kısa bir sürelüğüne Delilah'nın üzerinde durdu. Yapabildiği tek şey başını sallayarak onay vermesini durdurmak oldu. Mantığı kusurluydu ama kendine olan inancı tartışmayı bitirmişti. Delilah ona karşı bir şefkat kıpırtısı hissetti ve gizlice şalını sıkıca etrafına sardı. Delilah'nın baştan çıkartıcı hareketleri Samson'un gerçeği görmesine engel olmuştu ve Delilah'nın masumiyeti sadece Samson'un gücüyle ispatlanmıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Delilah yanındaki bir çalı hışırdayıp da onu rahatsız edene kadar üzüm dolu asma dallarını birbirine bağlıyordu. Onu izleyen Ekron'a baktı. Başarısızlıkla sonuçlanan suikast girişiminden sonra yedi gün geçmişti ama bu sürede ne Phicol'ü ziyaret etmesi gerekmiş ne de Ekron'u görmüştü. Umursanmadığı için kızmıştı ama çağrılmaktan da korkuyordu. Bu yüzden Ekron'u görünce canlı bir şekilde başını sallayıp yandaki asma sırasına geçerek kafa karışıklığını gizlemeye çalıştı.

İlgisizce "Kimsenin seni görmediğini düşündüğün anlarda böyle gülümsemene sebep olan kişi Samson olmalı." dedi. "Başarının tadını çıkarıyormuş gibi görünüyorsun."

Yorumu imalıydı ama Delilah ona bakmamak için kendini zorladı. "Phicol'ün yetersizliği yüzünden tüm çabam boşa gitti. Samson'a suikast düzenlemek için neden sadece üç asker gönderdi? Yoksa senin fikrin miydi?"

Ekron'un sessizliğinden ortaya attığı yemin, boşa çıkmadığını anladı ama ona bakmadan bir sonraki sıraya geçti.

Ekron en sonunda "Hâlâ efendinin hizmetkârısın..." dedi. "Bu yüzden son birkaç gün içinde öğrendiğin her şeyi bana anlatacaksın."

"Anlamak için bu kadar beklediğinize göre pek bir önemi olmamalı." Delilah sonunda Ekron'un yüzüne baktı. Onun, Samson'un düğümlerden bu kadar kolay kaçması yüzünden kendisini suçlu görmediğini fark edince şaşırdı. Belki de tüm detayları bilmiyordu.

Ekron çantasından bir tablet çıkardı. "Samson günlerini nasıl geçiriyor?"

Delilah, Caleb'in terasta söylediklerini hatırlayarak "Onu takip etmiyor musunuz?" diye sordu.

Ekron "Sen, ona bizim yaklaşabildiğimizden çok daha yakınsın." dedi.

"Tüm bunları daha önce Phicol'e de anlatmıştım. Samson alıştırma yapıyor, fiziksel oyunlar ve etkinliklerle arkadaşlarını eğitiyor ve ayrıca sorunlarını çözmek ve anlaşmazlıklara hakemlik yapmak için İsrailli tüccarları ziyaret ediyor."

"Ortalıkta bir dedikodu dolaşıyor. Kabile büyüklerinden biriyle..."

Delilah elini kaldırdı. "Ekron siyasetten anlamıyorum. Bu senin işin."

"Senin işin de onun tepesine dikilmek. Şimdi konuş."

Delilah'nın tepesi attı. "Unutma, size bir iyilikte bulunuyorum."

"Açıkçası bu iyilik sana hiç zorluk çıkartmıyor. Ancak Delilah, işe yarayacak çok az şey biliyorsun. Daha dikkatli olmalısın. Şu an sen bir casussun. Onun sevgililerinden biri değilsin."

Delilah, *ben onun tek sevgilisiyim* diye düşündü. *Bundan eminim.*

Ekron "Saldırı planlarını öğrenmemiz gerekiyor." diye devam etti. "Beersheba'nın yaşlılarıyla buluşup buluşmadığını da... İsrailllilerin güneydoğudan batıya gitmesi önemli bir gelişme olur. Çoğu geceyi onun yanında geçirdiğini biliyoruz. Bu yüzden eğer..."

Delilah, alaycı bir teslimiyetle elini salladı. "Elimden geleni yapacağım. Şimdi bırak da işime devam edeyim."

Elindeki tableti notlarını hatırlamak için kullandı ve asma sıralarının arasından şehre doğru hızla yola koyuldu. Delilah, derince iç çekerken onun gidişini izledi. Samson'un ketumluğu, Delilah'ya karşı hissettikleri yüzünden yok olmuştu ama Phicol hâlâ onun Delilah'dan birçok şeyi sakladığı konusunda haklıydı. Ekron'un bu şahsi sorgulamasına içerlese de, Phicol'ün onu köşeye sıkıştırmasıyla kıyaslandığında ucuz kurtulduğunu biliyordu. Son günlerde parayı Phicol'e geri verip, yenilgiyi kabul etmeyi sık düşünür olmuştu.

Ekron bile yüzündeki mutluluğu görebiliyordu. Delilah, onun, o gece Samson'un yatağının yanında, elbiseleriyle birlikte İsrailliler ve Filistinliler ile ilgili düşüncelerinden de kurtulduğunu fark etmemiş olmasını diledi. Başarısız suikastten beri o ve Samson her gece başka bir odada birbirlerini soydular. Birlikteliklerinde engel olamadıkları bir acelecilik vardı. Ancak Delilah, Nazaret'in birbirlerine karşı hissettikleri bu tutkuda huzurlu bir kayıtsızlık, Filistinlilere karşı yürüttüğü çalışmada sakin bir mola bulduğunu fark etmişti.

O günden sonra Delilah, Samson'un ona verdiği talimatları takip etti ve şehrin güneyine yakın dar bir sokağın içine girdi. Sokağın sonuna doğru bir kapıyı itip açtı. Kapı, Onan adında, Filistinlilerin ticaret kısıtlamalarını kaldırmaları karşılığında Samson'u ve onun yandaşlarını evinde ağırlamaktan mutlu olan, zengin bir İsraillinin bahçesine açılıyordu. Phicol'ün tam da istediği türde bir bilgiydi. Delilah, Samson'u alt etme fikrini kabul ettiğinden beri diğerleri için tehlike oluşturmaya başladığının farkına vardı. Onan denen bu adam ya da daha adil bir yaşam için uğraşan başka bir İsrailli, Phicol'ün gazabını üzerine çekecek kadar kötü adamlar mıydı? Delilah, tahminlerinin ağırlığı altında ezildiğini hissetti ve içindeki huzursuzluğu atmaya çalıştı.

O gün adamları Caleb çalıştırıyordu ve bir ağacın altına yerleşirken Delilah'ya kaçamak bir bakış attı. Samson bunları fark etmiş gibi görünmüyordu.

Delilah, Samson kadar grubun diğer üyeleriyle de ilgileniyordu. Caleb, çabuk ve hızlıydı. Karşısındakinin güçlü ve zayıf özelliklerini çabuk değerlendirebiliyordu. Konuşmak yerine harekete geçmeyi tercih ediyordu. Onunla çok az konuşabilirdiniz ve o sadece konuşması gereken zamanlarda konuşurdu. Ancak Delilah, Caleb'in katılımcı olduğunu biliyordu. Her zaman Samson'un yanına oturur ve önderinin söylediklerini dikkatle dinlerdi. Diğer taraftan Ariel ise gruptaki diplomat görevini üstlenmişti. O gece Delilah'nın güvenilirliğini açık bir şekilde sorgulamış olmasına rağmen Delilah, daha sonra onun gruptaki diğer kişiler konuşamadığı için o kadar net so-

rular sorduğunu anladı. Onun hakkındaki tüm şüphelerinin ortadan kalktığından emin değildi. Ancak gizlice fısıldamak yerine yüksek sesle konuşuyordu. Samson bir konu hakkında çözüm bulmaya ya da hızla büyüyen İsrailli isyancılar grubuna katılmak isteyen yeni gelenlerle tanışmaya gittiğinde, Ariel de yanında oluyordu.

Abidan ve Jubal, Delilah'nın en sevdiği grup üyeleriydi. Abidan mükemmeldi, Jubal kusurlu; biri grubun en yakışıklısıydı, diğeri orantısız uzuvların ve kırık bir burnun birleşimiydi. Sürekli birlikte gezmeleri, grupta sürekli gürültü olduğu anlamına geliyordu. Grup içinde moralleri yüksek tutmak, herkese şaka yapmak ve görevleri olmayan konularda yardıma koşmak gibi resmileştirilmemiş işleri vardı. Enerjileri hiç bitmiyordu ve Samson'un karizmasının yanında çocuksu bir toylukları vardı. Olayları çok ciddiye alıyorlardı. Gerçekten de Delilah, o gece Jubal'in onu diğerlerinin önünde savunmasından etkilenmişti. Aslında Ariel'in konuşması olmadan da onu savunurlardı. Samson'un aslan sürüsündeki yavrulardı ve Delilah, Samson gittikten sonra onların ne yapacağını merak ediyordu. (Bu durumda Delilah'da dönek dişi aslan mı oluyordu?)

Gözü, havada dönerek yükselen bir grup üyesine takıldı. Sırtı ona dönük olan Samson bir sopayı kolayca yakaladı, bir o yana, bir bu yana savurdu, ellerinde değiştirdi, döndürdü, hoplattı, belini döndürürken sopayı omuzlarında ileri geri hareket ettirdi. Ayakları yere sert basıyordu. Belinde deri kayışla bağlanmış, basma kumaştan sade bir etek giyiyordu. Yedi örgüsü de bir parça kumaşla ensesinde gevşekçe tutturulmuştu. Örgüler sırtında ağırca sallanıyordu ve Delilah, sığ dalgalar altındaki kumlar gibi oynayan kaslarının hareketlerinden büyülenmişti. Ağaçların arasında, hayali bir arkadaşla kavga etmek yerine, sadece kendi sınırlarını ölçmeye çalışırken çok huzurlu görünüyordu.

Samson'un bazı adamlarının yasadışı işlerle uğraştığından şüphesi olmasa da, yapılan işlerin birazını doğrudan görmüştü. Hâlâ Phicol ve diğer efendilerin paranoyalarını doğrulayacak kadar iş dönüyordu. Kendi halklarının ve bağımsızlık hakları dışındaki konularda çok konuşmuyorlardı. Görüldüğü kadarıyla her şey Filistin boyunduruğundan kurtulacakları gelecekteki gün için hazırlanıyordu.

Delilah, her sabah erken saatlerde Samson'un, Caleb'i diğerleriyle alıştırma yapmak için görevlendirdiğinde geliyordu. Gün ışığında banyo yapıyor ve asma bahçelerinde üç ya da dört saatlik çalışmayla aklını dağıtıyordu. Achish ile şarapları tatmak için buluşabiliyor ve işler hakkında konuşabiliyordu. Ancak öğlen yemeğinden sonra yeniden Samson'un yanına gidiyor ve Ashkelon'un çarpık sokaklarında dolanırken onu takip ediyordu. İsrailliler ona tapıyordu. Samson, isyan iplerini daha da sıkmak isterse, bunu gücü kadar sözleri ile de gerçekleştirebilirdi.

Ekron'a söylemediği şeyden, Beersheba'lı yaşlıdan, Samson da Delilah'ya bahsetmemişti. Sadece doğuya gidip, orada İsrailli bir gemi sahibiyle Mısır'dan yeni gelen pulluk demirleri fiyatı hakkında pazarlık yapacağını söylemişti. Ekron, alman bu demirlerin, İsraillilere ait gizli eritme potalarında eritilip bıçaklara ve kılıçlara; ekinlere, mallara ve hayvanlara zarar verebilecek her türlü keskin alete dönüştürüleceğini bilse kahrolurdu. İki hafta önce Samson böyle bir konuda ona asla güvenemezdi ama şimdi her şey değişiyordu. Phicol de Ekron kadar kızacaktı ama Delilah, burada Samson'un adamlarının yanında Phicol'ün işini kolaylaştırmak için pek hevesli değildi.

Samson'un, İsraillilerin kendi topraklarını elde etmek ve kendi hayatlarını idare etmek gibi temel haklarından bahsederken nasıl zorlayıcı olduğunu görmezden gelmek zordu. Çoktan toprağa karışmış ama bir zamanlar Achish'in sadık hizmetkârı olan babasını düşündü. Babası öldüğünde daha küçük bir çocuk olmasına rağmen, onun kendi ailesinin yaşayacağı ve kendi yiyeceğini yetiştireceği, bir ev inşa edebileceği küçük bir toprak parçasını nasıl istediğini hatırlıyordu. Asma bahçesinin yanındaki kulübelerinin camından dışarı doğru, büyük eve değil de kuzeydoğudaki toprağa doğru efkârla bakardı. Bu konu hakkında hiç konuşmazdı ve her zaman Achish ile asma bahçesine hizmet ederdi. Ancak Delilah babası ile asmaların arasında gezerken onun üzüm salkımlarını eline alıp "Bak, bir insan sahip olduğu ufacık bir toprak parçasıyla neler yapabiliyor." dediğini hatırlıyordu.

Samson kendisine nazikçe sarılıp, onu düşüncelerinden uyandırdığında hatıralara dalmıştı. Diğerlerinin önünde nadiren Delilah'ya dokunur, her zaman özlemlerini artıracak şekilde ondan biraz uzak bir mesafede otururdu. Delilah, bu sefer Samson'un yanına geldiğini bile fark etmemişti. Samson yanma oturunca, Delilah da grubun çalışmayı bitirdiğini fark etti. Abidan ve Jubal her zamanki gibi etraftakilere şakalar yapıyordu ve Ariel de Delilah ile göz göze gelince kafasını çeviren Caleb'e bir şeyler açıklıyordu.

Samson Delilah'nın yüzüne dikkatle bakarken "Sana seslendim ama aklın burada değildi." diye mırıldandı. "Onan'ın kızları yemeklerimizi getirdi."

Delilah gülümsedi ve Samson'un yüzüne düşen bir tutam saçı düzeltti. "Biraz sonra."

"Ne düşünüyordun?"

Delilah bir an tereddüt etti. "Babamı."

"Öz babanı mı?"

Başını salladı. "Senin hakkında ne düşünürdü diye merak ettim."

"Baban çok sevilen ve çok saygı duyulan biriydi."

Delilah oturduğu yerde kımıldadı. "Onu tanıyor muydun?"

"Ben yirmi yaşımdayken, baban ölmeden önce onunla bir kez görüşmüştüm."

"Nasıl biriydi?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Pek değil. Bir çocuğun babasını hatırladığı gibi hatırlıyorum. Nasıl bir adam olduğuna dair belirli şeyleri değil."

"Achish için çalışmayı seçtiğinde şaşırmıştım. Onun babası da Achish'in babası için çalışmıştı. Onun babasının babası ve onun da Achich'in ataları asma bahçelerini sizden çalana kadar uzanan babaları."

"Gerçekten basit bir hırsızlık mıydı?"

Samson başını salladı. "Babanın ailesi, kuzeydoğudaki tepelerinden, nehirlerin aktığı Nahal Sorek vadilerinden geliyor."

"Filistin toprakları sınırında olan o yerden mi?"

"Evet."

"O kadar uzaktan geldiğimizi bilmiyordum."

"Asmalar vadi topraklarında iyi yetişiyordu ama senin büyük büyük büyük babanın ailesi denize daha yakın olduğu için bu toprakları tercih etti. Buradaki su nehirden gelmek yerine topraktan çıktığı için hem bereketliydi, hem de şarabın satılabileceği şehre daha yakındı."

Samson arkasındaki bir kadehe uzandı ve onu Delilah'ya verdi. "Filistinliler bu toprakları işgal ettiğinde, yanlarında su bulma yeteneklerini de getirdiler ve onlar toprağı İsraillilerin kullandığından daha verimli kullanabiliyorlardı. Senin babanın atalarının bu topraklarda gördüğü bereketi, şehre ve denize yakınlığı onlar da gördü. Ancak bizim halkımız gittikleri her yeri kendi evleri olarak görürken onlar, Filistinliler bu toprakları gücün tek kaynağı olarak kullandı. Achish'in ailesi senin büyük büyük babanın asma bahçesinin bitişiğinde asma yetiştirmeye başladı. Bir nesil sonra senin ailenin işlerinin çoğunu çalmışlardı. Onların da toprakları Achish'in atalarına satmaktan başka şansı kalmadı. Babanın ailesi Achish'in ailesi için çalışmaya geldi ama babanın bundan memnun olmadığına eminim. Yeniden başlamak için bir gün Nahal Sorek'e dönmeyi düşündüğünü biliyordum."

Samson, olduğundan daha yaşlı görünmesini sağlayan olayları anlatırken Delilah kendini mest olmuş bir halde buldu. Beulah'nm kocası, Samson daha onlu yaşlarındayken ölmüş olmasına rağmen, babasından sanki arkadaşıymış gibi bahsediyordu. Delilah, merakla onaylamaktan başka bir yol olmadığını bilerek başını salladı. Annesinin tek tanrı Yahweh'e inanması için onu yarım yamalak da olsa teşvik etmeye çalışmasını görmezden gelirken, Samson'un sözleri içine işlemişti. Şimdi kimin tanrısının daha güçlü olduğuyla ilgili olmayan; halklar ve paylaşılan tarihle ilgili bir geleneğin içine sürüklendiğini hissediyordu.

Samson sessizce "Bu nedenle çabamız bu kadar önemli." dedi. "Sorun sadece insanları besleyebilmemiz değil. Devam etme içgüdümüzün güvenliğimizi ve emniyetimizi engellediğini öğrenmemiz gerekiyor. Delilah, başka seçenek yok. Filistinliler bizden aldıkları şeyi geri vermeli."

Konuşmasında öyle bir incelik vardı ki, Delilah az önce acımasız gücü ve dinmeyen öfkesiyle aynı adamdan bir savaş çığlığı duyduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Ancak arkasındaki, yaslandığı ağaçtan ne kadar eminse, konuştuklarından da o kadar emindi. Delilah birçok insanı kendini takip etmesi için nasıl ikna ettiğini anlamıştı. Sadece savaşmak isteyen gençleri değil, yaşlıları, dulları ve çocukları da...

Ancak Samson'un yaydığı tehdidin doğasında bunun olduğuna Phicol'ü nasıl inandırırdı? Her şeyden sonra, Samson çalışmalarını şiddetle başlattığı için Phicol sadece şiddeti anlıyordu. Delilah bunun nasıl devam edeceğini ve acı sonunu biliyordu. Ancak bundan daha fazlası vardı.

Delilah sabanları düşünürken "İsraillilerin demir işçiliğini Filistinlilerden öğrendiği doğru mu?" diye sordu.

Samson tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Aslında onlar bize kendileriyle savaşmamız için nasıl silah yapacağımızı öğretti."

Delilah kibarca güldü. Bunu kesinlikle Phicol'e anlatamazdı.

Samson'un omzunun arkasında yaşananlar dikkatini çekti. Birkaç adım ötede dolaşan Abidan ve Jubal'e doğru başını salladı. Samson eliyle onlara gelmelerini işaret etti. Yüzleri heyecanla parlarken yanlarına oturdular.

Delilah "Bugün yeteri kadar çalıştığınızı sanmıyorum." dedi. "Daha fazlasını öğrenmek için hevesli görünmüyorlar."

Samson kafasını salladı. Jubal'i göstererek "Bunun bir fikri var," dedi. Abidan'ı göstererek de "Bu da, bu işten faydalanacağını düşünüyor." dedi.

İki genç adam da birbirine aptalca bakış attılar ama Samson'a dönmek yerine Delilah'ya baktılar.

Jubal "Benim bir planım var." dedi. "Ama sen de bize lazımsın."

Delilah, Samson'a baktı ama o tüm dikkatini çocuklara vermişti.

Abidan "Delilah, hoş bir şaka yapacaksın..." diye başladı.

Samson "Kurbanın kim olduğuna göre değişir." dedi.

Jubal kocaman bir sırıtışla "Vergi memuru..." dedi.

Samson fikir üzerinde kafa yorarken kaşlarını çattı. Ancak Delilah çocukların halinden etkilenmişti ve öne doğru eğildi. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Abidan "Sadece bir arabanın içinde oturup güzel ve çaresiz görünmeni istiyoruz." dedi.

Delilah hayal kırıklığına uğrayarak "Hepsi bu mu?" dedi.

Jubal "Bu konuda çok iyi olduğunu düşünüyoruz." diye şaka yaptı.

Delilah yeniden Samson'a baktı. Bu sefer bakışları çakıştı. Ancak yüz ifadesi son derece normaldi ve çocukların bu fikri karşısında ne düşündüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Eğer hâlâ güvenilirliği konusunda şüphelenenler varsa, bu herkesin güvenini kazanmak için bir fırsat olabilirdi.

"Bana da anlatsanıza..." dedi.

Samson bir süre daha onu inceledi ve daha sonra gülümsedi. "Hep kendi bildiğini okuyacaksın."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Joshua, Achish'in en iyi arabasına tırmanması için Delilah'ya yardım etti. Kendi de sürücü koltuğuna yerleşti ve dizginleri eline aldı. "Hanımefendi, nereye gidiyoruz?"

Delilah gülümsemesini gizledi ve eteğinin kucağında olan kısmını düzeltti. İpek kaplama yastıklar ve başının üstündeki püsküllü örtüleriyle arabanın ne kadar rahat olduğunu unutmuştu. Achish'in neredeyse tüm işleri için kullandığı diğer arabadan daha küçüktü ve ikisi de gölgeli uçta oturuyordu.

Achish arabanın içine eğildi. "Sarai'ye söyle, kardeşinin aldığı yaraların çabucak iyileşmesi için tanrı Resheph'e bir testi şarap yaptım. Saygılarımı ve iyi dileklerimi ilet." dedi. Joshua'ya baktı. "Hem yolcuna, hem de atlara dikkat et."

"Elbette efendim."

Joshua, iki Arap kısrağını eğitiyordu ve Achish de onları bir yük arabası yerine, yolcu arabası olarak kullanmaya hevesliydi. Bu nedenle Sarai'nin babasının taşındığı kır evine yapılacak yolculuk herkesin hoşuna gitmişti. Beulah bile, Delilah'yı Joshua'dan uzak durması için uyarmasına rağmen durumdan memnun görünüyordu.

Arabaya doğru giderlerken "Hem arabada oturup hem de sürücünün elini tutmaya devam edemezsin." diye mırıldanmıştı.

Delilah kibarca "Tamam anne," dedi. "Çok düzgün davranacağım."

Joshua hürmetle başını salladı, dizginleri çekti ve atlar hareket etti. Tekrar konuşmaya başlamadan önce diğerlerinin duyma mesafesinden çıkmayı beklediler. "Gerçekten Gath'a mı gidiyoruz?"

"Sarai bu yolun dışında yaşıyor."

Joshua, omzunun arkasına baktı. "Pekâlâ. Demek istediğim, gerçekten Sarai'ye mi gidiyoruz?"

"Evet, yıllardır görüşmüyoruz."

Joshua'nın omuzları çöktü. "Sevgilini görmeye gittiğimizi düşündüm."

Delilah "Çok meraklısın..." diyerek güldü. "Öyle bir adamla neden tanışmak istiyorsun ki?"

"Tüm bu yaygaranın kimin için koparıldığını görmek istiyorum."

"O başka bir güne kaldı."

"Emin misin? Çok iyi giyinmişsin. Demek istiyorum ki, güzel görünüyorsun ama bu sadece Sarai'yi ziyaret edeceğin için değil."

Delilah kendi kendine gülümsedi. Joshua"yı etkilemek zor değildi ama çabasının işe yaradığını gördüğüne de memnun olmuştu. Güzellikte ikinci sırada olan, serçe parmağı kalınlığındaki halat gibi bükülmüş bilekliğini ve kulaklarından sallanan, bir çift, parlak lal taşı küpeden oluşan takı setini takmıştı. Kırmızı toprak boyası rengindeki bol pileli ve kesik yakalı diğer yeni elbisesini giymişti ve saçlarındaki dalgaları yüzünün ve boynunun etrafında tutturmuştu.

"Filistin Yüksek Konseyi'nden Sarai'nin babasını ziyarete gelenler olabilir." dedi. "Sadece bir bağ işçisi gibi görünemezdim."

Joshua yeniden dikkatini atlara verdi ve Delilah iç çekti. Bazen Joshua'nın merakı tuhaf oluyordu ve bugünün de o zamanlardan biri olduğu belliydi. Başlarına gelecek şeyin kötü talihten başka bir şey olduğunu düşünmeyecekti.

Aslında Delilah'nm da yolculukları sırasında başlarına gelecek şeyden pek haberi yoktu. Sadece Sarai'nin evine gelmeden önce uzun Gath yolunda bir yerlerde, vergi memurunun arabasını Gath civarındaki yerleşim yerlerinden topladığı vergileri Ashkelon'a götürmek için hareket ederken göreceklerdi.

Jubal, Delilah için hesaplamalar yapmıştı. Ancak Filistinlilerin İsrailliler üzerinde artırdıkları vergi sonucunda, memurun para sandığının her zamankinden daha dolu olacağı belliydi. Jubal, birkaç gece önce şehir kapısının dışındaki küçük bir İsrail yerleşim yerine uğrayarak zekasının sayıların ötesinde de işe yaradığını göstermişti. Samson onlara katılmamıştı. Günlük duasını etmek için, hayatının Delilah'yı uzak tuttuğu bölümüydü bu, yanlarından ayrılırken Delilah'ya hoşça kal öpücüğü verdi. Delilah bu durumu sorgulamadan kabul etmişti ancak bu sefer Jubal'in hüzünlü halinin yanında ayrılışlarından etkilenmişti. Abidan olmadan, gölgesi olmayan bir adam gibi kalmıştı. Ancak Delilah gittikleri yerde laubaliliğe yer olmadığını çabucak anlamıştı.

Şehrin kapılarına bakarken, altın manzaranın üzerindeki kara bulutlar büyük bir grup İsraillinin branda ya da yıldızlar altında kamp kurup sahip oldukları birkaç parça eşyayı yanlarındaki çuvallara yerleştirdikleri için şehri iğreti göstermişti.

Delilah, Jubal onu kamp alanının yanına götürürken "Bu insanlar ne zamandan beri burada?" diye sordu. "Birkaç hafta mı?"

"İki yıldır..."

"İki yıl mı? Evleri yok mu?"

"Delilah burası onların evi. Burası benim evim."

Delilah, başka ne yapılacağını bilmediğinden Jubal'e uzanıp elini nazikçe sıktı. Etraftaki birkaç parça ateşte odun yerine deniz yosunu yandığı için biraz tuzlu bir duman yükseliyordu ve kampın sınırındaki lağımdan yükselen kötü kokunun üzerinde derme çatma bir kapak vardı. Çocuklar annelerinin kollarında sessizce inliyor ya da tozun içinde oynamak için çırpınıyorlardı. Delilah etrafta hiç adam olmadığını fark etti.

Jubal "Vergi memuru yine de ödeme yapılmasını istiyor, görüyorsun." diye devam etti. "Paran olsun ya da olmasın, Filistinliler yaşayanların yanında ölüler için de vergi alıyor. Ayrıca kaçış yolu da yok. Ateşlerin üzerinde hiç yemek yok ve kadınlar erkeklerin eve getirdikleriyle yetiniyorlar."

Delilah, yatağında huzursuz bir gece geçirmişti. Burnunda hâlâ kamp yerinin kokusu vardı. Jubal'in yoksul arkadaşlarının ve ailesinin yüzü uykusunu bölmüştü. Yatakta yalnız olmak da tuhaftı. Kısa bir süre için Samson'un kendini ısıtacak başka birini bulup bulmadığını merak etmişti. Ancak bunu düşünür düşünmez doğru olamayacağını da fark etmişti. Jubal onu bahçeden çıkarırken, Samson'un Delilah'ya gülümsemesinin onuru ile kendini rahatlatmıştı.

Delilah'nm duygusal nedenler dışında bu pusuya yardım etmek için kendi sebepleri vardı. Phicol'ün kuyruk sallayan başka bir açık saçık Asherah heykeline ihtiyacı yoktu. Kendilerini bile besleyemeyen insanlarla savaşmak için İsraillilerin parasına ihtiyacı yoktu.

Joshua, arabayı Gath yoluna çevirirken, Delilah Jubal'den aldığı birkaç talimatı daha gözden geçiriyordu. *Gath yoluna girdiğinde, vergi memurunun arabasına bak. Sürücünün yüzünü görür görmez durmak için bir şeyler yap. Sana ya da sürücüne kötü bir şey olmayacağını unutma.*

Delilah yoldan çıktığından beri biraz zaman geçmişti ve bu yolu daha iyi bir hayat bulmak için yürüyen biçare yoksul İsrailli ailelerin olduğu Ashdod yoluna benzetip rahatsız olmuştu. Birçoğunun sahip olduğu çok az şey vardı ve Delilah bir soygunun gerçekleştirilmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Bu insanların ayaklanıp bir zamanlar kendisinin olan şeyleri alması mümkün değil miydi? Ancak gözleri hayatta kalabilmek için yere sabitlenmişti ve başka bir şey yapmak için istekleri yoktu.

Gath yolunun uzunca bir kısmı dardı, kulübe ve ahırların arasında iki arabanın geçeceği genişlikte çok az yer vardı. Şehre yakın olmasına rağmen pusu kurmak için iyi bir yerdi. Gerçekten de zırhlı arabanın onlara doğru geldiğini görmüştü. Arabanın içindeki sürücü ve vergi memuru dışında dört muhafız da arabaya yürüyerek eşlik ediyordu. Onlar yaklaşırken, Delilah perdenin altında bulunan çerçeveyi tutmak için parmaklarını perdenin arasına soktu ve ayaklarını duvara dayadı.

Aniden Arap kısraklarından solda olanı eğildi ve diğerini de yanında çekerek meyletti. Joshua dizginleri çekerken bağırdı ama at ayaklarının üstünde durmaya çalışırken dizginlere doğru bocalayıp sendeledi ve kişnedi.

Delilah sıkıca tutunurken "Topallıyor mu?" diye bağırdı. Atlar birbirleriyle boğuşurken, araba bir o yana bir diğer yana şiddetle sallanıyordu. Joshua arabayı kontrol altına almak için uğraşıyordu.

"Hadi kızım! Neyin var?" Joshua doğru dizgin çiftini çekti. "Delilah kalk ve şunları tut. İkisini birden kontrol edemiyorum."

Delilah arabanın önüne çarparak ileri doğru sendeledi. Tırmanmak için elbisesini dizlerinin üzerinde toplaması gerekti. Joshua'dan dizginleri alıp kısrağı sakinleştirmek için onun yanına oturmak bir yana, ayağını Joshua'nın koltuğunun yanına bile koyamıyordu.

Joshua, kısrağın dizginlerini çekip elini burnunun üzerine koymaya çalışırken; "Diğerini durdurmayı dene" diye bağırdı. "Hadi, gel. Derdin ne senin?"

Aniden kısrak arabayı şiddetle öne doğru sarsarak ayaklarını altına toplayıp ekürisi ile yere çöktü. Delilah, koltuğa ata binermiş gibi değil de, düzgünce oturabilseydi atı kontrol edebilirdi. İleri baktı ve vergi memurunun silahlı muhafızının ona doğru koştuğunu gördü. Memurun arabası onları yakalamak için hızlanmıştı.

Askerlerden biri "Hanımefendi iyi misiniz?" diye bağırdı. Delilah'nın aşağı inmesi için elini uzattı ama Delilah başını salladı.

"Burada daha güvendeyim."

"Düşebilirsiniz. Aşağı inmeniz gerekiyor. Arabanıza ne oldu?"

Delilah, kısrağın yanına eğilmiş olarak Joshua'nın durduğu diğer tarafı gösterdi. Atın bu kadar sakin olabilmesine canı sıkılmıştı.

Askerler dizginlerinden kurtulmuş atı çabucak fark etti. Filistinlinin arabası önlerinde bir yerde durduğunda diğer at kalktı ve araba tekerlerinin üzerinde sallandı.

Vergi memuru ahşap panjurlardan bakarken "Sorun neymiş?" diye sordu. Delilah adamın oturduğu koltuğun etrafının ahşapla kaplandığını fark etti. Örtüsü sadece görünüşteydi. Güvenliğini ciddiye aldığı kesindi.

"Atlardan biri topalladı. Neredeyse düşüyorduk. "

Kan donduran bir çığlık lafını kesti ve bir anda ahırların içinden etrafa fırlayan, yüzleri külle boyanmış, saçları bezin altına saklanmış, kırktan fazla adam iki arabanın da etrafını sardı. Keskin silahlar yerine basit aletlerle etrafa saldırdılar. Askerler hemen kılıçlarını çekti ve arabalarının etrafını sardı. Ancak sayıları çok azdı. Kılıçlarını gösterdiler ama saldırmadılar.

Adamlardan biri vergi memuruna "Açılın!" diye haykırdı. Delilah sesin sahibinin Jubal olabileceğini düşündü ama o kadar iyi saklanmıştı ki emin olamadı. "Arabanızı açın ve İsraillilerin parasını bize verin."

Vergi memuru öfkeyle "Hayatta olmaz!" diye bağırdı. "Bunlar, efendilerin emirleriyle Filistin Yüksek Mahkeme kanunları altında toplanan Filistin Şehirleri Konfederasyonu'nun malıdır."

Balta, arabanın bir yanını baştan aşağı çatlatarak, vergi memurunun camdan kaçmasına sebep olup tahtayı gıcırdattı.

Vergi memuru ciyaklamaya başladı. "Ulu tanrı El adına, size emrediyorum..." Ama hırsızlardan gelen küfür sesleriyle lafı yarıda kesildi. Delilah, arabanın zemininden akan para selini görmek için yere baktı. Balta, sandıklardan birine isabet etmiş olmalıydı.

Hırsızların daha fazla cesarete ihtiyacı yoktu. Saniyeler içinde arabayı yana yatırmışlardı. Vergi memuru dışarı çıkarılmıştı, askerler ve sürücü bağlanmıştı. Para güvenle çuvalların içine konmuştu.

Alaycı bir ses "Peki siz bayan," dedi. "Bize neler vereceksiniz?"

Delilah, o fark etmeden arabanın arkasma atlamış olan ele başına döndü. Gözlerinde gerçek bir tehdit vardı. Parmaklarını rahatça Delilah'nın kolyesinin altına soktu.

"Ne tatlı şeysin sen öyle." Kolyeyi hızla çekti ve kilidini kopardı. Kolyeyi parmaklarının arasında döndürdü.

"Bilekliğini beğendim. Küpelerini de. Seni incitmek istemiyorum."

Joshua atın yanında eğildiği yerden "Onu rahat bırak!" diye bağırdı.

Delilah onun sessizce olduğu yerde kalıp, araya girmemesini istedi. Jubal, sadece Abidan ile birlikte ikisinin grup içinde bu yemden

haberi olacağını söylemişti, bu yüzden diğerleri hâlâ sorun yaratabilirdi. Ancak adam kirli yüzüyle Delilah'ya yaklaştıkça onun Jubal olduğundan daha az emin oluyordu. Kalan mücevherleri çıkarıp teslim ederken pek de emin olmadığını hissetti.

"Onu bırakın dedim." Joshua ayağa kalkmıştı ve sürücü koltuğuna tırmanmaya çalışıyordu. Ancak hırsız onu yavaşça itti ve Joshua sırt üstü yere düştü.

"Çocuk, seni de incitmek istemiyoruz. Peşinden geldiğimiz şeyi ve daha fazlasını aldık." Adam bağırdı ve saniyeler içinde hırsızlar geldikleri hızla ortadan kayboldu. Vergi memurunun arabası hızla Ashkelon'a giden yolda ilerliyordu ve diğer adamlar da ortadan kaybolmuştu.

Delilah yola atladı ve Joshua'yı yerden kaldırdı. "İyi misin?"

"Biraz hırpalandım. Sen nasılsın? Seni öldüreceğini sandım."

İçtenlikle "Göründüğü kadar korkunç değildi. Beni de korkuttu." dedi. "At ölmüş mü?"

Joshua, elini kısrağın boynunda gezdirdi ve küçük tüylü bir mızrağı atın etinden çıkardı. "Aşağı, onun yanına indiğimde bunu buldum." Joshua, Delilah'nm geri çekilmesine neden olarak dilini mızrağın üzerinde gezdirdi.

"Acıyla sıçradığını fark ettim ama ilaç içine işlemişti ve ayaklarını kontrol edemiyordu. Şimdi sakince nefes alıyor. Ayılmasını bekliyorum."

Delilah, korumalarına karşı titreyen vergi memuruna baktı. Ucuz atlatmış diye düşündü. Belki de Samson, çocuklara Delilah'nın önünde kimseye zarar vermemelerini söylemiştir. Mahzendeki gecenin böyle olmadığını biliyordu.

Delilah bağlanmış adamlara doğru sendeledi ve düğümlerini açmaya başladı. "Başınıza gelenlere çok üzüldüm. Ancak atları sakinleştirmek için gelerek hayatlarımızı kurtardınız."

Vergi memuru sallanarak "Canınız sağ olsun," dedi. "Başıma gelen bu olayları anlatırken bana şahitlik etmek için benimle birlikte Efendi Phicol'e gelmeniz gerekiyor. Çok öfkelenecek."

Delilah tatlılıkla "Efendi Phicol mü?" dedi. "Ama o benim kız kardeşimin kocası."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Phicol "Seni tanımasaydım, bu işin içinde olduğunu düşünürdüm." dedi.

Öfkesini içinde tutmaya çalışsa da, Delilah onun patlamaya hazır bir baraj gibi göründüğünü düşündü.

Sesindeki korkuyu gizlemeye çalışarak "Sizi temin ederim ki," dedi. "Yaşananlar benim için de hoş değildi."

Phicol derin bir nefes aldı ve yavaşça sandalyesine oturdu. Filistinli efendinin onu görmek isteğini Ekron bildirmişti. Ekron ile birlikte Phicol'ün evine gitmeden önce zihnen kendini bu görüşmeye hazırlamak için çok vakti olmamıştı.

Phicol "Şu otlakçı İsraillilerin benden ne kadar para çaldıkları hakkında bir fikrin var mı?" diye tersledi. "Bu parayı sizin maaşlarınızdan çıkarmak gibi bir düşüncem var."

Delilah hırçın cevaplarından vazgeçmemeye karar verdi. "Kendi hayatım için endişelenirken, sizin hazinenizi sayma fırsatım olmadı." dedi.

Odanın köşesinde Ekron dişlerinin arasından nefes alıyordu ama Phicol gerçekten de gülümsüyordu.

"Sevgili kızım; ya çok zekisin, ya da inanılmaz derecede aptalsın."

Daha uysal görünmeye çalışarak "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum." dedi.

Çok sonra Phicol Delilah'yı gönderdi. Delilah yeniden açık havada olduğu için memnundu. Beklediği öfke fırtınasını koparma-

mıştı ama bir yandan da bu durum daha korkutucuydu. Gerçekten de Phicol, Delilah'nm güvenilirliğinden şüpheleniyor ve bu nedenle aralarındaki ilişkiyi kesmek için süreci yavaşlatıyor olabilir miydi?

Görünüşte, durumu şeffaftı. Joshua kesinlikle ondan şüphelenmiyordu ve kısrağın da mızraktan aldığı yara tamamen iyileştiği için içi rahattı. Mucize eseri araba zarar görmemişti ve eve vardıklarında Achish çok rahatlamıştı. Saldırıyı anlatırken Beulah'nın sinirleri gerilmişti. İki tam gün boyunca Delilah'nm asma bahçesinden çıkması yasaklandı. Dikkatini asmalara vererek kendini meşgul edebilirdi ama Delilah, Samson'un nerede olduğunu merak ederek saatlerce uzanırken, vücudunun onu arzulamasından dolayı aklı karışmıştı. Gecelerinin olduğu kadar, gündüzlerinin de düzeni Samson'a göre ayarlanmıştı.

Soygundan üç gün sonra Achish, Delilah'ya acıdı ve ödenmesi gereken faturalar için onu şehre yolladı. Delilah işlerini çabucak bitirdi ve Samson'un orada olmasını umarak meyhaneye gitti. Onu teras duvarına tünemiş, Ariel'le konuşurken gördüğünde tereddüt etti. Aniden kendisini nasıl karşılayacağından emin olamadı. Ancak Samson onu fark ettiğinde, hem memnuniyeti, hem cesaret kırıklığını aynı yoğunlukta hissetti.

Ariel gittikten sonra Samson "Buralardan bu kadar uzun süre uzak kalman çok ihtiyatlı bir hareket..." dedi. " Soygundan sonraki gün çok fazla Filistinli ziyaretçimiz oldu. Senin burada olmaman daha iyiydi."

"Ben ihtiyatlı davranmadım. Ailem tehlikeye aşırı tepki verdi ve beni gözlerinin önünde tutabilmek için evde kalmamda ısrar ettiler."

"At iyileşti mi?"

"Tanrıya şükür iyileşti. Jubal çok inandırıcı bir haydut olmuştu."

"O Jubal değildi, Maoch'tu. Senin kim olduğundan haberi yoktu. Saldırganın kim olduğunu bilmezsen daha güvende olacağını düşündük."

"Peki Jubal orada mıydı?"

Samson güldü. "Seni tamamen savunmasız bırakamazdım."

Delilah soğukça "Ah, teşekkür ederim," dedi.

"Şana şükranlarını sunmak istiyor. Bu gece geri gelecek misin?"

"Gelmek isterdim ama ailem hain İsrailli soyguncuların elinden kurtuluşum için Tanrı El'i onurlandırmak adına bir kutlama düzenliyor."

"Böyle bir kutlamaya katılmak isterdim."

Samson'un şaka yaptığını anlamadan önce Delilah'nın gözleri kocaman açıldı. "Efendi Phicol'ü uzaktan rahatsız etmekten memnun musun? Kesinlikle kalpsizin teki ve soygundan beri ağzından şimşekler çakan Ba'al Hadad kadar kızgın.

"Çok fazla tanrınız var."

"Filistinlilerin çok fazla tanrısı var demek istiyorsun sanırım. Benim değil."

Samson bir süre sessiz kaldı. "Bu seni daha sonra göremeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Çok sonra geleceğim."

"Sahildeki kulübeye gel. Yolu hatırlıyor musun?"

Delilah başını salladı.

"Seni bekliyor olacağım."

Delilah, onun elini tutmak için uzandı ama Samson ayağa kalktı ve son bir bakışla meyhaneden çıktı.

Kutlamanın küçük bir aile etkinliği olması gerekiyordu ancak Efendi Phicol ve yanında getirdiği çalışanlarıyla bunun küçük bir etkinlik olması pek zordu.

Tören, tören kadehinin asma bahçesinde ezilen ve pişirilen posayla doldurulmasından sonra, ailenin evdeki Tanrı El mihrabı önünde toplanması ile başladı. Delilah her zaman sıvıları tüketen renkli ateşten etkilenirdi. Daha sonra Achish, geleneklerin söylediği gibi kadehi tutması için ona kutsal kumaşı verdi. Joshua partiye olmasa da, törene davet edilmişti. Delilah, Efendi Phicol'ün bu durumdan rahatsız olduğunu bildiği halde, törensel Filistin kadehini saldırı boyunca kendisini koruyan bir İsrailli köleye vererek gereken cevabı vermişti.

Önünde tuttuğu kadehle kalabalığın arasından geçerken "Joshua atları kurtarmakta o kadar hızlı olmasaydı, bugün hayatta olmazdım." dedi.

Kadehi Joshua'ya verdi ve o da seçilmiş kişi olduğu için utandı. Achish ve Beulah, Delilah'nın bu davranışı üzerine kibarca başlarını sallarken, Delilah gözünün kenarıyla sinirden beyaza dönmüş olan Ekron'u görebiliyordu.

Joshua törenden ayrıldıktan ve aile avluya geçtikten bir süre sonra Delilah, Ekron'a "Eminim sen de benim için aynısını yapardın." dedi.

"Gath yolunda olmamalıydın. Babamın o yoldan gitmene izin vermesi büyük sorumsuzluk. Siz ikiniz İsrailliler hakkında söylediğimiz lafların bir tanesini bile dinlemiyor musunuz?"

"Savaş sokaklara kadar dökülmüşken bizi evlerimizin içinde tutmayı düşünmüyorsun değil mi? Onların baskılarına karşı koymak istiyorsak, hayatlarımıza her zamanki gibi devam etmemiz daha iyi olacaktır."

Ekron, ona kızgın bir bakış attı ve kendisi için yeni bir kadeh özel tören şarabı doldurdu. Achish'den başka hiç kimse Delilah'ın, Hemin'in doğumu için Efendi Phicol'e söz verilen şarapların olduğu raftan bu akşamki kutlama için iki testi aldığını bilmiyordu. Ezilmiş ve süzdürülmüş en tombul meyveler gibi dillerinde bıraktığı tat geçmiyordu ama,Delilah şarabın tüm bu mükemmelliğinin Ekron'un basit damak zevkinde kaybolduğunu söyleyebilirdi.

Kendi kadehini yudumlarken "Her şeye birden sahip olamazsın," dedi.

Ekron rahatsız olarak iç çekti ve içki bardağını kenarlarına şarap saçarak bıraktı. Hızla avlunun diğer tarafında duran Phicol'e doğru gitti. Kalkmış bir yelpazenin arkasında Phicol'ün kulağına bir şeyler söyledi. Nutuk atılacaktı ve Phicol, Hemin akşam için eve gitmeden önce bunu yapma niyetindeydi.

Hemin, ebe kadının iki kişi için yemek yemelisin öğüdünü çok ciddiye alıyordu ama Achish'in çalışma odasından özel olarak onun için getirtilen geniş koltuğun üzerinde rahatsızca kıpırdanıyordu. Karnındaki bebeğin varlığı canını sıkıyordu ve etrafındaki herkese,

hatta babasına bile bağırıyordu. Beulah, bir avuç dolusu vişne almak için Delilah'nın yanma geldi ve birlikte dikkatlice yiyecekleri incelemeye koyuldular.

Beulah sessizce "Onunla bu kadar çok vakit geçirmen ne hoş" dedi.

"Bebek ne kadar erken doğarsa, hepimiz için o kadar iyi olur."

"Hâlâ üç ayı var. Yakında onu bir bakıcıya vereceğini sanıyorum. Filistinli kadınlar çocuk büyütmek için kendilerini yormazlar."

"Bunu hep üzücü bulınuşumdur."

Beulah bir parça koyun peynirine uzandı. "Kadehi Joshua'ya vermen çok hoştu."

"Anne, o iyi bir adam."

"Senin için yeteri kadar iyi değil."

Delilah hiçbir şey söylemedi. Cevap vermesi daha fazla sorunun sorulması anlamına geliyordu ve Delilah annesinin yüzünde daha önce hiç görmediği ve bu nedenle kendisini endişelendiren bir ciddiyet görüyordu. Beulah'nın aile hayatı konusunda muhafazakâr görüşleri olabilirdi ama Delilah onun insanların yaşamları hakkında çok anlayışlı olduğunu biliyordu. O kadar çok yalan söylemişti ki, suçluluğun verdiği derin acılar artık pek de hatırlamadığı basit ağrılara dönmüştü. Annesinin, yakında Phicol'ün rüşvetinin tadını çıkaracağını düşünerek kendisini rahatlattı. İşi biter bitmez...

Hemin aniden sinirli bir bağırışla ayaklarının üzerinde sallandı ve Efendi Phicol'e eve gitmek istediğini haykırdı. Phicol konuşmasını böldüğü için ona söylendi ama o da hızla ayağa kalktı. Delilah, onun kutlamadan ayrılmak için bir bahane bulduğuna memnun olduğundan şüphelendi. Tüm akşam, insanlar ona yaklaşmadığı sürece onlarla konuşmayı reddederek avlunun kenarındaki gösterişli bir sandalyede oturmuştu. Ekron, ateşin ne kadar sıcak olduğunu bilmeyen bir pervane böceği gibi onun yanında durmuştu. Phicol, iki muhafızını arabaya kadar Hemin'e eşlik etmesi için yollayıp eteklerini toplarken, Ekron Delilah'nın yanına geldi. O ağzını açmadan önce Delilah neler söyleyeceğini biliyordu.

"Efendimiz seninle konuşmak istiyor." diye mırıldandı. "Arka kapının dışında bekle."

"Şu anda uygun olmaz."

Ekron, Delilah'ya baktı. "Ne demek istiyorsun? İstediğin zaman gidersin, bu sadece aptalca bir kutlama."

"Unutmuş olmalısın ama bu benim aptalca kutlamam."

"Sarai'yi görmeye gitmemiş olsaydın..."

"Ekron, senin hakkında güzel bir şeyler söylemek için..."

Ekron şaşkınlıkla geri çekildi ve tısladı. "Buna hakkın yok. Ayrıca, onu görmeye gitmeseydin vergi memuru soyulmayacaktı ve Efendi Phicol bu kadar çok kızıp hıncını benden çıkarmayacaktı."

"Benim Sarai'yi ziyaret etmemle, soygunun hiçbir bağlantısı yok. Bu fikre de nereden kapıldın?"

Ekron, Delilah'nın meydan okuyan gözlerine bakmak dışında bir şey söylemedi. Delilah aniden endişelendi.

"O gün üç yüz parça gümüş değerindeki mücevherimi kaybettim."

"Kolayca yerini doldurabilirsin."

"Bağrışan, elli hırsız tarafından çevrildim."

"Şüphesiz bazılarını tanıyorsun."

"Yeter!"

Achish'in dikkatini çekecek kadar sesini yükseltmişti ve Achish artık onları dikkatle izliyordu.

Delilah, Ekron'a sahte bir incelikle gülümsedi ve eve gitti. Ekron'un düşüncelerinin altında kıskançlığın yattığını biliyordu ancak, Delilah'ya karşı olan düşkünlüğü, çocukken güzel olmasına rağmen artık başına dert açıyordu. Her şeyin dışmda, siyasetle ilgili bir hayatı seçen oydu. Şimdi de sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Durumdan memnun olmadığı belli olan Phicol gerçekten de arka kapıda bekliyordu. Parmaklarıyla Delilah'yı gösterirken ellerini birbirine bastırmıştı. Delilah resmi bir selam vermesi gerektiğini biliyordu.

Onun yerine "Beni mi çağırdığınız?" diye sordu.

"Bana her şeyi anlatmadığından çok eminim."

Delilah dikkatle onu izledi. Elbette haklıydı ama Delilah'nm gizlediği şeyleri bilmesine imkân yoktu.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" dedi.

"Çok şey Delilah, çok şey..." Etki yaratmak için durdu ve daha sonra devam etti. "Ancak belirli isteklerim olacak. Gelecek hafta Dagon'da yapılacak festivale Samson'un da katılmasını sağlamanı istiyorum."

"Neden?"

"Önemli noktalarda ağzı sıkı davranmana rağmen, mahzendeki silah deposu Samson'u tutuklamam için yeterli oldu. Ancak..."

"Bana minnettar olmalısın."

"...ancak onu özellikle Filistinlilerin olduğu, halka açık bir yerde tutuklamak istiyorum. Böylece onu korumak veya savunmak isteyen kişi sayısı da çok olacaktır. Bizim halkımız arasında Samson'un çok düşmanı var ve ben de onu yakalamanın zor olacağından eminim. Bu sayede Filistinli kalabalıktan da ani gelişen bir yardım alabilirim."

"Onu her yerde tutuklayabilirsiniz."

"Kendi adamlarımı tehlikeye atarak değil. Benim duygusuz bir adam olduğumu düşündüğüne eminim tatlım ama senin yattığın o İsrailli hayvan için yeteri kadar kan kaybettim. Onu kontrol edebildiğim bir yerde yakalamalıyım. Ancak ona ulaştığım zaman benden kurtulmuş olacaksın. Fakat İsraillilerin yükselişiyle ilgili neler planlıyor, önce bu konuda merakımı tatmin etmeliyim."

Delilah'nın ağzı kurudu. "Çünkü o olmadan ayaklanmayı yönetecek bir lider ve böylece de bir amaç olmaz."

"Elbette." Phicol arabasına döndü. "Dagon festivali tatlım. İlk akşam pazar alanında. Unutma."

Araba giderken Delilah soğuktan titredi. Festival onun için yılın en sevdiği zamanıydı. Bereket ve onun getirdiği mutluluk, gösterişli ziyafetler ve elbiseler, aile oyunları, spor müsabakaları... Filistinlilerin hepsinin kötü olmadığını, onların da geleneklerinde birlikte eğlenebilecekleri zevkli şeyler olduğunu göstermek için festivalin bir kısmını Samson'la geçirmeyi planlıyordu. Ancak Phicol, Delilah'ın buna ne kadar önem verdiğini biliyormuş gibi onun bu güzel hayallerine ulaşmış ve acımasızca onları parçalamıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şiddetlenen dalga ile tekneler sahile çıkmıştı. Delilah adımlarını yavaşlattı. Samson buluşacakları yer konusunda fikrini mi değiştirmişti? Tekneler içerdeyse balıkçılar da içerde olmalıydı. Burası onların yemek yeyip uyudukları yerdi. Samson'a çok saygı gösterseler de buluşmaya gelen bir çifti iyi karşılamayacaklardı.

Delilah bu gece başkasını görmek istemiyordu. Kulübeye yaklaştıkça, etrafın ne kadar sessiz olduğunu ve etrafta kimsenin olmadığını fark etti. Dalgalar daha da şiddetlendi ama kulübenin içine girdiğinde Samson'un bağdaş kurmuş, sırtı ona dönük bir şekilde oturduğunu fark etti. Ellerini önünde birleştirmişti ve kıpırdamadan, ay ışığında oturuyordu. Dagon festivalindeki açılış geçit töreninde sokaklarda dolaştırılan normal boyutlardaki Filistinli tanrı ve tanrıça heykelleri gibi görünüyordu. Ay ışığı, vücudunu her zamankinden daha büyük gösteriyordu ve saç örgüleri sırtında, bağlanmamış halde sallanıyordu. Gümüşi ışıkta parlıyorlardı ve Delilah bir çocukken ilk defa festival geçit törenindeki koruyucu tanrı Asherah'nın heykeline dokunduğu gibi, örgülerden birine dokunmak için uzandı.

Parmakları tereddütle ona uzanırken Samson başını geri attı ve göğe doğru bağırdı. Delilah, gözleriyle onun çatıya ve yıldızlarla kaplı gökyüzüne dilikmiş gözlerini takip ederken, ellerini kendi göğsüne bastırdı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıya doğru giderken *dua ediyor*, diye düşündü. Her öğlen Delilah'yı bırakıp bağlılığını

sunmak için gitmesine rağmen, daha önce onu dua ederken hiç görmemişti. Çocukluğunda babasının ettiği gece dualarını hatırlamasına rağmen, Beulah Achish ile evlendikten sonra bu tür dua törenlerini Filistinli ev halkına saygı göstermek için bir kenara bırakılmıştı.

Delilah, dudakları onun dudakları ile birleştiği zaman çıkan sesleri, Samson içindeykenki haykırışlarını hatırladı. Ancak bu sesler Samson'un kalbinden geliyordu, vücudundan değil. Gökyüzünde süzülen, daha hafif, daha saf sesler... Ülkedeki herkesin onu duyacağından emindi. Tam şu anda uykularından uyanıp bıçaklarını indirerek, balık ağlarına bakıyorken sesin kaynağını arıyorlardır. Tüyleri ürperdi. Ses çok net ve derindi. Samson çabucak ayağa kalktı ve onun beklediğini görünce şaşırdı.

"Geldiğini duymadım." dedi.

"Seni rahatsız etmek istemedim. Özür dilerim."

Rahatsız olduysa bile bunu göstermedi ve yanına gelip onu öptü. Tutkusu, mahzendeki geceden sonra Delilah'yı şaşırttı. Akşamki olayları, onun varlığı, etrafında her şeyi aşan cüssesi ile unutmak için karanlık şehri geçip buraya gelmişti. Ancak şimdi kumlu zeminde birbirlerini ararken zihnindeki düşünceleri bastırmaya çalışıyordu.

Dagon festivali tatlım.

Samson'un parmakları onun göğsünde gezindi ve nazikçe kalçasındaki kıvrımlardan öptü. Delilah ellerinin onun üzerinde ne kadar küçük olduğunu düşünerek parmaklarını onun omzunda gezdirdi. Samson, Delilah'nın onu ne kadar istediğini, onun içindeki ateşi yakmasına ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamış gibiydi. Ancak Samson içine girerken bile karanlıkta Ekron'un yüzünü görebiliyordu. Evdeki açık avluda geçen son konuşmalarını hatırladı.

"Bir adamı ölüme sürüklemek nasıl bir his?" diye sormuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Efendimizin onu sadece tutuklamak istediğine inanmıyorsun değil mi?"

Ekron'un gülüşü kuru, imalı ve acıydı.

"Delilah, eğer Efendi Phicol'ün sözlerine inanıyorsan kendini kandırıyorsun demektir."

Delilah içinde kabaran arzuların her zamankinden daha çabuk tatmin olmasma izin verdi. Yarı istekli olsa da Samson'un onu ezebileceğinin farkındayken, hâlâ ona sarılıyordu. Daha sonra, ikisinin de derinliklerinden yeni bir arzu dalgası yükseldi.

Çabucak bitmişti. Samson'un üzerinde yatıyordu. Kafasını göğsüne yaslamıştı. Kalbinin atışı kulaklarında duyuluyordu. Samson'un parmakları onu sakinleştirdiğinin farkında olmadan saçlarında geziniyordu. İçindeki suçluluk duygusu göğsünün içinde, onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Gerçek ziyaret amacını sakladığı, mahzendeki ilk gecelerinde olduğu gibi Samson'un sessiz sarılışının altında onu ele verebilecek sözleri gizliyordu. Ondan şüphelenmemişti. Peki ya şimdi? İhanetin en yakın olduğu anda ona karşı arzularının çoğaldığını biliyor muydu?

Onun karşısında güven içinde yatarken uyumak için esnedi. Ancak Phicol'ün sızlanan talimatları, üzerinde yük olmuştu ve herkesten uzak bu büyülü yerde festivalden doğal bir şekilde bahsedebilmenin bir yolunu arıyordu. Zihninden çeşitli düşünceler geçirirken altında yatan Samson'un sesini duydu.

"Törenin nasıldı?"

Delilah onun yüzünü görebilmek için biraz kenara çekildi. "Sen hoşlanmazdın." dedi. "Hemin varlığını hissettirdi."

Samson sessizce güldü. Derinden gelen rahatlatıcı bir sesti. "Belki de haklısın ama asma bahçelerindeki hayatını merak ediyorum."

Delilah, ilgisinden etkilenerek başını yeniden onun omuzlarına koydu. Daha önce ayrı olduklarında neler yaptığını hiç sormamıştı. Delilah da her zaman ne yaptığını bildiğini sanmıştı. Otoritesinin kaynağının bu olduğunu hissetti. Delilah dahil herkes hakkında çok şey biliyordu. Bu konudaki bilgisizliğini kabul etmek onu beklenmedik şekilde zayıf göstermişti.

Delilah parmaklarını Samson'un göğsündeki tüylerin üzerinde gezdirdi. "Fazla merakın tehlikeli olabileceğini duymuştum."

Samson homurdandı. Huysuzluğu geri dönmüştü. "Yalanla ve güç kullanarak insanları yönetmek tehlikelidir. Merak doğaldır."

"Pekâlâ..." derken Delilah tereddüt etti. "Gelecek hafta Dagon festivali var. Elbette annem de Achish'le birlikte orada olacak. Bizi uzaktan izleyebilirsin."

"Seni uzaktan izlemek kesinlikle çok tehlikeli. Sen ne kadar uzakta olursan, ben yanımda olmanı o kadar çok istiyorum." Samson'un eli Delilah'nın kalçasına kaydı ve onu nazikçe kendisine doğru bastırdı.

Samson'un yükselen isteğini hissedebiliyordu. Elbette Samson'un hareketlerini takip etmek için Delilah'ya olan yakınlığını kullanmak Phicol'ün istediği şeydi. Ancak mahzende olduğu gibi zevkin ve ölümün birbirine olan yakınlığı göz ardı edilemezdi ve Ekron'un alaylarından kurtulamazdı. Samson'un festivalde öldüğünü görmeyecekti ama her zaman onu ölüme götüren kişi olduğunu bilecekti.

"Her halükârda festivale katılmayı düşünüyordum." diye devam etti. "Gümüş ve altın ödüllerin sunulduğu güç yarışmaları var. Bir kereliğine de olsa kendi başıma Filistinli parası çalmak beni memnun edecektir."

Çabucak "Yarışmalar ilk gün düzenleniyor." dedi Delilah.

"Biliyorum. Filistinli çocuklardan oluşan grup, komik tanrı heykellerini sokaklarda dolaştırdıktan sonra, birbirlerinin arkasına sıralanıyorlar değil mi? İki takım da halatın iki ucundan tutuyor ve diğer takımı aradaki çizginin öte yanına sürüklemeye çalışıyor."

"Arabacılar Kupası."

"Gümüş paralarla dolu gümüş kupa."

"Tanrı heykellerini taşımayacaksın değil mi? Bu dinimize hakaret olarak kabul edilir."

"Hep kışkırttığın arkadaşın, Se't'i taşımadığım sürece, hayır öyle bir şey yapmayacağım."

Delilah "Kaos Tanrısı," diye sırıttı. Sadece sahneyi hayal edebiliyordu. Samson devasa heykeli elbiselerin, hasadın ve sebzelerin üstüne doğru yıkarken ve beş küçük çocuk Samson'un yanındaki akortsuz borazanlara ve davullara doğru kaçarken Phicol yükseltilmiş kürsüsünde kızgınlıkla ciyaklıyor.

Samson "Kutsal şeylerine hakaret etmek daha kolay olur." dedi. "Filistinlilerin kendi festivallerine kaosu getirebilseydim..."

Delilah ellerinden destek alarak karanlıkta Samson'un yüzüne bakmak için kalktı. "Sorun çıkarmaktan bahsediyorsun değil mi?"

"İsraillilerle Filistinliler bir araya geldiğinde her zaman sorun çıkar."

"Festivalde de mi?"

Delilah göğsünde yükselen endişeyi bastırmaya çalıştı. Bu tam da Phicol'ün istediği şeydi ve Delilah bunun hakkında bir şey söyleyemiyordu. Ancak Samson böyle bir gösteriye katılacaksa, Phicol'ün adamlarından gelecek saldırıya hazırlıksız yakalanacaktı. Daha da kötüsü, Ekron bu koca devin nasıl da kolayca yakalanmasına izin verdiğine gülecekti ve Delilah da kendini ele vermemek için onlarla gülmek zorunda kalacaktı.

Durumun gerçekleri tüm zevkini söndürmüştü. Samson'un gitmesine izin veremezdi. Phicol kesinlikle mahzende yaptığı hatayı tekrarlamayacaktı. Bir kez daha Samson'un kaderini izlemek zorunda kalacaktı.

Dikkatle "Filistinlilere saldırmanın en etkili yolunun bu olduğuna emin misin?"

"Eğer paralarını etrafa saçmak için bu kadar heveslilerse ben de o parayı onlardan almak isterim."

Samson, Delilah'nm yanaklarını okşarken nazikçe başını onun başına yasladı. "Endişelenme. Gerçekten güvende, beklenmedik derecede zengin ve son derece gururlu olacağım. Küçük sevimli ellerinin arkasından benim için tezahürat çığlıkları atabilirsin."

Delilah içinde, derinlerde bir yerde büyüyen bir korku hissediyor olmasaydı, Samson'un festivale katılma heyecanından büyülenebilirdi. Delilah yeniden Samson"u itti.

"Samson, dinle. Gitmeni istemiyorum."

İncinmiş görünüyordu. "İsraillilerin bu yarışlara girmesini engelleyen kurallar mı var?"

"Bildiğim kadarıyla yok ama..."

"Öyleyse katılacağım."

Samson Delilah'yı bir kez daha öpmeye çalıştı ama bu sefer Delilah ellerini onun göğsüne dayayarak daha sert itti. Dirseği gerilmişti. "Senin oraya gitmeni yasaklıyorum."

Yüzünde şaşkınlık izleri vardı ama hâlâ gülümsüyordu. "Bana yasak mı koyuyorsun?" Parmağını Delilah'nm dirseğine bastırdı ve kolayca onun kolunu büktü.

Delilah kenara çekildi ve ayağa kalktı. "Neden söylediğim hiçbir şeyi dikkate almıyorsun?" dedi.

Samson, Delilah'ya uzanmaya çalışırken "Çünkü çıplaksın..." dedi.

Delilah daha da uzaklaştı. "Görmüyor musun? Onlara sataşmaya devam edersen sonunda sabırları taşacak. Seni incitecekler."

Samson'un gülüşü sonunda kayboldu. "Daha önce de denediler. Bu sefer de başaramayacaklar."

"Tanrının seni koruyacağını düşünüyorsun değil mi?" dedi. "Onların da tanrısı var."

Samson ayağa kalktı ve örgülerini kafasının ardına attı. Delilah'ya esrarengiz bir şekilde baktı. "Aramızdaki fark şu; ben tanrıma güveniyorum. Eğer benim sonumun geldiğini düşünüyorsa, bunu kabul edeceğim."

Delilah elbiselerini kaptı ve hızla onları giymeye başladı. "Öyleyse aptalın tekisin" dedi. "Vaktimi seninle harcamayacağım."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kalabalık çoktan Ashkelon'un merkezinde toplanmıştı.

Achish, arabaya çıkması için Delilah'a elini uzatırken "Güzel görünüyorsun," dedi. "Senin için aldığım yeni elbiseyi giymemiş olsan bile..."

Delilah beyaz elbisesinin eteklerini temizledi ve sonra parmak uçlarında havalanıp üvey babasını yanağından öptü. "Özür dilerim. Onu son gece için saklamayı düşünmüştüm. Her zaman festivalin en sevdiğim günü olmuştur."

Achish kocaman bir gülümsemeyle ve arabaya Delilah ile binen Beulah'nın elini tutarak "Genç hanımların aklından neler geçtiğini anlamıyorum." dedi.

Delilah "Aldığın çok güzel bir elbise. Çok şanslıyım." dedi.

Achish sola doğru dönerken "Onu bugün giymediğin için pişman olabilirsin." diye mırıldandı. Delilah, onun bakışlarını takip etti ve gülümsemeye çalıştı. Mizraim, yan arabada sabırsızlık içinde oğlu ile bekliyordu.

Sessizce "Jered..." dedi.

Achish "Senin için hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştüm." dedi. Delilah üvey babasının çok büyük bir memnuniyetle etrafı inceleyen bakışlarını yakaladı. Jered ve Mizraim'in festivale katılacağını tamamen unutmuştu. Genç adam her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu ama Delilah sosyalleşmek için enerjisinin olmadığını fark etti. Zihni

Samson'la yaşadığı son tartışma ve daha sonra yaşanan öfke patlamasıyla meşguldü. Bir adam ne kadar inatçı olabilirdi ki?

Achish "Tahminime göre seni özlemiş..." diye devam etti. "ve seninle kendi şehrinde biraz vakit geçirebilmesi için onu festivale ben davet ettim. Mizraim'in burada yeni bir ambar açma ihtimali var ve Jered'i ambarın başına geçmesi için gönderecek. Görünen o ki, ona şehri gezdirmen ve buraya temelli olarak taşınmanın nasıl olacağını göstererek yardımcı olman işe yarayacaktır."

Delilah, sadece oturup ona bakmaktan başka bir şey yapamayan ve bu durumun canını sıktığı belli olan Jered'e başıyla selam verdi. Temelli olarak buraya taşınmak mı? Yeni bir ambar mı? Son haftalarda Ashdod'a gitme konusunda göstermiş olduğu isteksizlik yanlış yorumlanıp burada kalmak istediği anlaşılmış gibi görünüyordu. Genç aşk kuşları için yeni bir alternatif plan düşünmüşlerdi.

Delilah, Mizraim ve Jered'e yaklaştı. Yaşlı adam saygıyla selam verdi ve daha sonra Delilah da Jered'i selamladı.

Yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle "Delilah nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim Jered. Umarım rahat bir yolculuk geçirmişsinizdir. Ashkelon'a hoş geldiniz."

"Ziyaret etmek için güzel bir zaman. Dagon festivali her zaman bir şehrin en iyi yanlarını gösterir."

Delilah, yaşlı Phicol iş çeviriyorsa pek de öyle olmaz diye düşündü. Kalabalığın arasında Abidan, Jubal, Ariel ya da Caleb'i arıyordu. Samso'"un delice planını gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceğine dair fikri yoktu. Öfkesini dindirip mantıklı düşündüğünü umuyordu. Sorun çıkarsa, Jered ve Mizraim Ashkelon'a taşınma planlarını yaptıkları hızla bozacaklardı.

Jered ilerideki büyük boş koltukları göstererek "Sanırım orada, merkezin yanında oturuyoruz." dedi.

Delilah'nm kalbi ezildi. Tüm akşamını Samson'u düşünmek yerine, Jered'i eğlendirmek zorunda kalarak geçirmesi yetmezmiş gibi, tüm bunları Efendi Phicol'ün burnunun dibinde yapması gerekecek-

ti. Koltukların çoğu, Filistinli politikacılar ve iş adamları için meydanın üç tarafına geçici olarak yerleştirilmiş platformların üzerindeydi. Dört sıradan oluşan sandalyeler ve tahtlar ise saygın kimseler ve özel misafirler için ayrılmıştı. Efendi Phicol'ün ailesi olarak, Delilah ona eşlik etmek zorunda olduklarını unutmuştu. Mizraim ve Jered de onların misafirleri olduğu için birlikte oturacaklardı. Samson'un tutuklanışını göstermek için hazırlanmış bir şeref tribünüydü bu. Kesinlikle Phicol'ün niyeti buydu.

Jered, nişanlı çiftlerin toplum içinde birlikte yürüme isteğini gösteren bir hareketle elini kaldırıp Delilah'ya sundu ama Delilah tereddüt etti. Jered'in sürpriz gelişi ve Achish'in arkasından döndürdüğü dolaplar onu rahatsız etmişti. Bu olayda annesinin iş birliği olduğu için ona da söyleyecek bir çift sözü vardı. Ancak herkesin gözü onun üzerindeydi. Delilah, hissetmediği bir yakınlığın göstergesi olsa da Jered'in elini tuttu.

Yerlerine oturduklarında Jered'e işleri, seyahati, Ashkelon'da nerede kaldıkları ve nerede bir ambar kiralamayı düşündükleri gibi nazik sorular sordu. Ancak Delilah cevapları dinlemiyordu. Kalabalığın içinde Samson'dan bir iz arıyordu. Açılışın, bu festivalin en önemli bölümü olduğunu anlatırken önlerinde koşturan kalabalığı ve ana caddede toplanan tören kafilesini, ilgisizliğinin bahanesi olarak sundu.

Kalabalığın arasında Abidan ve Jubal'i ararken "Festivalin en ufak bir ayrıntısını bile sana anlatmayı unutursam, sana karşı saygısızlık etmiş olurum." dedi.

Jered gözlerini onun üzerinden alamadan "Eminim ki, seninle birlikteyken her şey daha ilgi çekici görünecektir." dedi.

Delilah "Çok naziksin." diye mırıldandı.

"Pek değil. Delilah görüyorsun ki..."

Delilah, Jered'e hükümdarlık topluluğunu göstererek "Baksana..." dedi. "Bu Efendi Phicol saygı değer ev sahibimiz ve üvey kız kardeşim Hemin, onun eşi."

Jered bilerek öksürdü ve Delilah ve onun ailesiyle Efendi Phicol'ü selamlamak için ayağa kalktı. Ekron Jered'e memnuniyetsizlikle baktı ve Delilah sonunda onun bakışlarının hak etmediği bir kızgınlıkla kendi üzerinde sabitlendiğini gördü. Ekron'un Joshua'yı aşağıladığını ve Samson'dan nefret ettiğini biliyordu. İkisi de Ekron'un İsraillilerle ilgili politik görüşlerine uymadığı gibi, onun kıskanç davranmasına da sebep oluyordu. Ancak Jered en azından sosyal mevkii itibariyle onun dengiydi.

Jered, Ekron'un yüzündeki ifadeyi fark etmiş gibiydi. Başka birinin arzularını yıkmış olduğunun farkında olarak Delilah'ya içerlemiş bir bakış attı.

Delilah, Jered'in eline dokundu. "Üvey kardeşim, Efendinin hizmetinde çalıştığı için üzerine büyük sorumluluk alıyor. Zaman zaman yeni gelenlere karşı şüpheci davranabiliyor. Hem babam da seni seviyor."

"Öyle mi?"

Delilah, şaşkınlığı için kendine kızdı. Memnuniyetle gülümserken "Öyle görünüyor" dedi.

Delilah her sene böyle dediğini biliyordu ama tanrı ve tanrıça heykelleri her zamankinden daha harika görünüyordu. İlahi Kutsal Tanrı El, bu sene öğleden sonraki güneşte parlayan altın rengine boyanmıştı. Ateş tanrısı Molech, etrafını saran üzüm posası ile ateşten bir dairenin ortasında duruyordu. Dönüşümlü olarak; bir sene hastalık, bir sene sağlık tanrısı olan Resheph bu sene duru beyaza boyanmıştı ve geçen seneki çürümüş yemeklerle bezenmiş siyah korkutucu haline kıyasla, bu sene büyük gelişme göstererek etrafına bitki yağlarından gelen hoş kokular yayıyordu.

Her zaman olduğu gibi Efendi Phicol kürsüsünden inip şehrin en büyük tanrısı olan Melqart'ın kucağına oturmak için çağrıldı. Kendi mor ipleri heykelin kırmızı ipleriyle karışırken yüksekte, meydanın etrafında bir tur attı. Phicol büyük bir lütufla vatandaşlarını selamlıyordu ancak Delilah'nm gözleri Phicol'ün geçit törenini bozmak için törene erkenden getirilen Se't heykeli üzerindeydi. Delilah, bu hare-

ketten Samson'un sorumlu olup olmadığını anlamak için kalabalığı gözden geçirdi. Ancak bu mesafeden hiçbir şey göremiyordu.

Jered ciddiyetle "Se't olay çıkaracak gibi..." dedi.

Delilah kayıtsızca "Önemli değil, bu Phicol'e kaderimizin bizim elimizde değil de, tanrıların elinde olduğunu hatırlatır." dedi.

Jered gergin bir halde gülümsedi. "Böyle bir şeyi söylediğini duymalarında bir sakınca yok mu?"

"Elbette hayır. O aileden sayılır. Ayrıca politikacılar halklarının güveni olmadan ilerleyemezler."

Jered, Delilah'nın şaka yapıp yapmadığından emin olamayarak "Belli ki Efendi Phicol iyi iş çıkarmış." dedi.

"Şu anda kendinden çok emin görünüyor. Şimdi ve yeniden bunu hatırlaması canını yakmayacaktır. Bırakalım da Se't onunla dalgasını geçsin. Onun için iyi olacaktır."

Se't'in gelişinden Samson sorumluysa, sahnenin arkasında olmalıydı. Çünkü tanrıları taşıyan arabacı takımı kesinlikle Filistinliydi. Belki de Phicol'ün Samson için planladıkları duyulmuştur. Hatta belki de İsrailliler her zamankinden daha dikkatli davranmışlardır. Teorik olarak sokağa çıkma yasağı hâlâ kaldırılmamıştı. Festival için bu kadar insanın sokağa çıktığı bir günde bu kuralı uygulamak zor olacaktı.

Se't'in zamansız gelişini festivalin son tanrısı, Hasat Bereket Tanrısı Dagon'un gelişi takip etmişti. Heykelin üzerinde durduğu platform yağa bulanmış onlarca hamal tarafından taşınıyordu. Her zaman olduğu gibi Dagon çiçeklerle ve meyvelerle süslenmişti. Buğday bağlarının, taze pamuk balyalarının, arı kovanlarının ve meyveler, çiçekler ve sebzelerin süslediği bir platformdaydı. Her sene heykelleri değişen diğer tanrıların aksine Filistin halkı için onun vazgeçilmezliğini ve halkın ona olan inancını simgelemek adına, Dagon için onlarca yıldır aynı heykel kullanılıyordu. Kutsal bir figür olduğu için kimsenin onu boyamaya ya da restore etmeye izni yoktu ancak mucize eseri festival boyunca hiç zarar görmezdi ve her sene en az bir önceki sene olduğu kadar iyi görünürdü.

Dagon, hükümdarların grubunun önündeki yerini alırken, Phicol kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ve beklenen sorunun ortaya çıkması için meydanı gözleriyle tarıyordu. Bir ya da iki kez Delilah ile gözleri kesişti ve Delilah bilerek bakışlarını kaçırdı. Delilah, kalabalığın içinde ortaya çıkıp, Efendi Phicol'e meydan okuyan Samson'u görmeyi istese de, çok sevdiği bu festivale de saygı duyuyordu. Bu festivalin amacının bir insanın toprakta bir şeyler yetiştirmekten aldığı zevki ve sorumluluğu kutlamak olduğunu anlıyordu. Bu yüzden de tören Filistinliler içindi. Babası bu düşünceyi onunla çok önceden, o daha bir çocukken paylaşmıştı. Güreş öğrencilerinden biri Dagon'un durduğu platformdan bir küp şarabı alıp Efendi Phicol'e getirirken, Delilah Jered'in üzerinden uzandı ve Achish'in elini sıktı. Bu onların şarabıydı. Delilah'nın kendi elleriyle baktığı asmalardan yapılan şarap. Bu onun şarabıydı ve birçok yönden bu onun festivaliydi.

Meydanın uzak ucundan bir haykırış yükseldi. Delilah Achish'in elini hissetti ve İsrailli bir grubun hızla yaklaştığı tarafa doğru baktı. Samson onlara önderlik ediyordu. Onun Filistin sahasında kendinden bu kadar emin yürüdüğünü görmek Delilah'nın kalp atışlarını hızlandırmıştı. Ancak zihninden Samson'un dönüp kaçması için çığlıklar atıyordu. Samson'u izleyen grubun içinde Caleb'i gördü. Platforma yaklaşırken o da Delilah'ya baktı ve bakışları kesişti. Delilah biri fark eder diye cevap vermeye cesaret edemedi ve bakışlarını uzağa doğru çevirdi.

Jered koltuğundan kalkarak "Şu İsrailli baş belası, burada ne yapıyor?" dedi.

Delilah sessizce "Burası onun da şehri." diye cevap verdi. "Belki da Dagon'a saygılarını sunmaya gelmiştir."

"Öyle bir şey yapmayacak."

Samson doğruca Delilah'nın birkaç sıra önündeki bir platformun üzerinde duran Phicol'e yürüdü. Kollarını iki yana sarkıtmıştı. Başındaki yedi büyük örgüyü sırtında toplamıştı. Göğsü çıplaktı ve sade bir etekle sandalet giyiyordu. Teni çöken akşam karanlığında yanmaya başlayan meşalelerin ateşiyle parlıyordu. Delilah'yı fark ettiyse de belli etmedi ama herkesin gözünün üzerinde olduğunu biliyor olmalıydı.

Filistin dilinde "Arabacılar kupasını almaya geldim." dedi. Berrak sesi, huzursuz kalabalıktan gelen öfkeli söylentileri bölüyordu. "Bana kim meydan okuyacak?"

Ekron, Efendi Phicol'ün yanına koştu. "Bizim dilimizi konuşuyor olabilirsin ama Filistinli değilsin. Oyunlarda yer almak için uygun değilsin."

Ancak Ekron tahtın önüne doğru eğildiğinde, Phicol ona bir tokat attı. "Kurallarımızda bu adamın yarışmasını engelleyecek bir madde yok. Bizimle birlikte yarışabileceğini söylüyorum."

Jered, Delilah'ya dönüp "Adamlarımız onu kolayca yenecek." dedi. "İyi bir gösteri çıkacağına emin olsam da, bunu denemek için aptal olmalı."

Ancak Delilah onun ne söylediğini duyamadı. Askerler meydanın iki yanında da sıra olmuştu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Delilah, neler yaşanacağına dair bir ipucu vermesi için Phicol'ün yüzünü inceledi. Elbette burada, bir festival gününde kan dökülmesine izin vermeyecekti.

Phicol sabırla Samson'u izliyordu. Onun kendine olan güvenine kapılmış bir kalabalık vardı. Delilah'nın, Ekron'un dikkatinin Samson'un üzerinde olmadığını anlamak sadece bir dakikasını almıştı. Bunun yerine Ekron dikkatle kalabalığın diğer ucundan Delilah'yı izliyordu. Ekron'un bakışına soğuk bir bakışla karşılık verdi.

Etrafındaki kalabalık sessizleşti ve askerlerin Samson'u diğer İsraillilerden ayırarak yavaşça yaklaştığını fark etti. Samson, tanrıyı taşıyan hamalları görmek için sırtını Phicol'e döndü.

"İlk takım siz misiniz?" diye sordu Phicol.

Genç adamlardan biri "Biziz!" diye bağırdı. "Dagon'un taşıyıcıları olarak, kupadaki ilk sırayı almak bizim hakkımız."

Arkadaşlarından sevinç çığlığı yükseldi ve yedi güreş öğrencisi, Samson ve askerler arasındaki boşluğa geçti. Sağlıklı, güçlü erkeklerdi. Çoğu başarılı güreşçilere yakışır şekilde kısa ve tıknazdı. Halatın yanında hemen hizaya geçtiler. En kısaları en önde en uzunları en arkadaydı.

"Halatı getirin!" diye tezahürat yaptılar. "Halatı getirin!"

Hükümdarlık platformunun altındaki bir grup hakem, Delilah'ya tavukların kuluçkaya yatmış halini andıran bir etek ve şapka kargaşasında hızla toplandı. Askerler, Samson ve geri kalan İsrailliler ara-

sında sabit bir yay oluşturmuştu. İlk maçta, her iki taraftan da kimsenin müdahale etmeyeceği ortadaydı. Peki ya sonrasında? Delilah sırtından süzülen terleri hissetti. Bu onun hatasıydı. Samson'u, görünmezliği hakkında ikna edip bu iş için cesaretlendirmişti. Samson'un bu işi, cesaretiyle Delilah'yı etkilemek gibi yanlış bir fikirle yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Halat getirilip yere serilmişti. Bir dakika içinde güreşçiler halatı alıp aralarından geçirdi. Samson halatı sırtına ve koluna dolayarak kolayca başının üstünden çekti ve halatı gerginleştirdi. Hakemlerden biri, iki taraf arasındaki tozlu alana iki çizgi çekti ve daha sonra halatın ortasına törensel bir ip bağladı.

"Çekin!" diye bağırdı.

Güreşçiler topuklarını toprağa gömdü ve halata asılmaya başladı. İzleyicilerden ritmik bir haykırış yükseliyordu. Heyecanlı kalabalık çabucak tezahüratı kapmıştı. Başta Samson halatı hafifçe parmaklarıyla tutuyormuş gibi görünüyordu ama Delilah yavaşça omuzlarındaki gerilmiş kasları, yere kenetlenmiş ayaklarını ve halatı sıkıca kavrayışını gördü. Rakipleri halatı çekti, haykırışlar yükseldi, ancak tüm çabalarına rağmen Samson hareket bile etmedi. Daha sonra, haykırmaya ara verdikleri bir anda aniden halatı çekti. En öndeki adamı çizginin diğer tarafına geçirerek adamları ileri çekti. İlk adamdan sonra diğerleri de birbiri üzerine yıkıldı.

Delilah mutlulukla yerinden kalkmak istedi ama güreşçilerin mağlubiyetiyle kalabalık sessizliğe gömülmüştü. Caleb tamamen sessiz bir halde İsraillilerin arasında duruyordu. Sadece bekleyip ne olacağını mı izleyeceklerdi?

Güreşçiler bu kadar çabuk yıkılmalarına kızıp birbirlerine bağırarak ayağa kalktılar. Bir sonraki takım ileri atıldı. Bu seferki rakipleri denizin anası, Elat heykelini getiren limandaki nakliyecilerdi. Güreşçiler, kaybettikleri için kandırılmış gibi hissederken, liman çalışanları ile aralarında biraz itiş kakış yaşandı. Yarışmanın yeniden başlaması için halatı yakalayan kişi Samson'du. Liman çalışanları Samson'un sabırsızlığını meydan okuma olarak algıladı ve halatı tu-

tup hakemin hazır olmasını beklemeden çekmeye başladılar. Kurallara göre bu takımda da yedi kişi vardı. Liman çalışanları bir önceki gruba göre daha uzun ve daha yapılıydı. Delilah yeniden Samson'un onları yenen gücünü gördü. Halatı kontrol etmek için uğraşırken vücudu geriliyordu. Bu sefer çıplak topuklarını, tozun içine gömmek zorunda kaldı. Arkaya doğru giderken uçuşan kumlar gerilmiş bedeninin etrafında dolanıyordu. Ancak bir kez daha yedi adamı çizginin diğer tarafına çekmeyi başardı.

Liman işçilerinden biri "Rövanş!" diye bağırdı.

Güreşçilerin takımı ortaya çıkarken kalabalık onaylayarak teklifi kabul etti. Efendi Phicol kabul ettiğini göstermek için hakeme kafa salladı. Kızmış olsa bile bunu duygusuz yüzünde göstermiyordu. Delilah, gözleriyle göremediği bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Samson yalnızca omuzlarını silkti ve sabırla bekleyip; güreşçiler ve liman çalışanları düzenleme yaparken bir kez daha halatı etrafına doladı. Delilah onun kış rüzgârına karşı ayakta duran sakız ağacı kadar sakin olmasına inanamıyordu.

Jered ayaklarının üzerinde zıplayıp yumruğunu havaya savururken "Şimdi gününü görecek!" dedi. "Hadi çocuklar, hadi!"

Delilah *Asıl sevgilim asıl* diye içinden tezahürat etti. *Seni yenmelerine izin verme.*

Delilah düşüncelerini son anda engelleyebildi ve Jered'e baktı. Etkileyici çocukluğu şu anda çok naif görünüyordu. Açık dünya görüşü, rahatsız edecek derecede basitti. Delilah siyasetçi değildi ama Samson'un halatı kontrol etmek için verdiği mücadelenin, Jered'in gördüğü gibi Filistinliler arasında bir doğru-yanlış savaşı olmadığını biliyordu.

Delilah koltuğundan kalktı ve Jered'in ona uzanamayacağı bir yere geçti. Omzunun üstünden "Bu saçmalığa katlanamayacağım!" diye bağırdı. "Tezahürat edecek daha anlamlı bir şey bulamaz mısın?"

"Arna Achish, Arabacılar Kupası'nı çok sevdiğini söylemişti."

Ayağa kalkıp kan için haykıran Filistinli asillerin oturduğu sıranın görüş alanından çıkmanın verdiği mutlulukla "İsrailliler tarafından mahvedilmeden önce diyelim." diye söylendi.

Ne olacağını anlamak için kalabalığa bakarken, *tüm bunlarda yanlış bir şey var* diye düşündü.

Kalabalığın haykırışları daha da şiddetlenip yükseliyordu. Delilah, çabucak etrafa bakınırken kalp atışının yükseldiğini ve avuçlarının terlediğini hissetti. Ancak askerler silahlarını kaldırmış bir halde hizalarını bozmadan hareketsizce duruyordu. Phicol de hâlâ sessizce gösteriyi izleyip koltuğunda oturuyordu.

Delilah, Phicol'e görünmeden Samson'a bakmanın en iyi yolu olarak platformun arkasına tırmandı. Kalabalıkta onu arayan Ekron'u görebiliyordu. Ancak o buraya saklanmıştı. Samson iki takımı da çizginin diğer tarafına yıkarken, Delilah Samson'un her bir kasıyla halata asıldığını göremesine rağmen, Samson'un gerilimi hissetmediğini fark etti. Bu zor bir iş olmalıydı çünkü her bir adımla parlayan teni dalgalanıyordu. Aniden büyük bir hayal kırıklığıyla meydan okuyanlardan biri halatın diğer tarafına geçti.

Kalabalıktan öfkeli bağrışlar yükseldi. Tezahüratla coşan Filistinli halat yarışmacıları, aniden Samson'a doğru sendeledi. Diğer İsrailliler hemen tehdidi gördü ve saldırıyı destekledi. Delilah korkudan buz kesmişti.

Planları bu muydu? Phicol kendi halkının, onun için cinayet işlemesine izin mi verecekti?

Delilah gözetleme noktasından yere atladı ve şu anda yerde yatan dövüşçüleri desteklemek için havayı yumruklayan kollardan kaçınmak için kalabalığın arasında emekledi. Şimdi Phicol'e çok yakındı ve Ekron'un ayaklarını birkaç kişi ötede görebiliyordu. Ama Samson için ne yapabilirdi? Samson ve diğerleri dörde karşı bir durumundaydı.

Sağa döndü ve Ekron'un yanına çıktı.

Kızgın bir şekilde "Umarım tatmin olmuşsundur" dedi. "Onu öldürene kadar döverseniz elinize hiçbir şey geçmez."

Ekron "Onu buraya sen getirdin." diye cevap verdi.

"Hayır! Kibirliliğin ve onu yenmeye taktığın aklınla onu buraya sen getirdin."

Ekron'un arkasından kan donduran bir çığlık yükseldi ve Ekron omzunun arkasından çığlığın geldiği yere baktı. Hemin, etrafında toplanan kalabalık tarafından kıstırılmış bir halde oturduğu sandalyesinde bağırıyordu. "Yardım edin!" diye haykırdı.

Phicol, Delilah'yı fark ettiğinde "Onu buradan çıkar!" diye emir verdi. Ekron'a dönüp "Sen aşağı in ve bu karışıklığın kontrol altına alındığından emin ol, halkım için tehlike yaratıyor." dedi.

Ekron platformdan indi ve Delilah en alt kata doğru hareket etti. Delilah yaklaştıkça Samson'un ona saldıranlarla nasıl başa çıktığını görebiliyordu. Adamlar onun diğerleriyle kolayca başa çıkışına bakarak büyüyen bir güven duygusu hissetti. Samson'un gözleri parlıyordu, alnında parlayan tere rağmen sakin görünüyordu. Tuhaf bir şekilde düştükleri yerde inleyip etrafında yığınlar oluşturan saldırganlar, Samson'u yeni saldırılara karşı koruyordu. Caleb'i ve sırtlarını birbirlerine vermiş birkaç İsrailliyi kalabalığın dışında savaşırken gördü. Bir grup orada ve bir grup da buradaydı. Tüm dikkatler Samson'un üzerindeyken sayılarını artırmış görünüyorlardı. Kırk ya da elli kişi kendi zararlarının hırsını kalabalıktan çıkarıyordu.

Delilah nereye bakacağını bilemiyordu. Kalabalık kontrolünü kaybederse başının belaya gireceğini fark etti. Ama nereye gidebilirdi? İleride, Ekron karmaşaya kendi yumruklarını da ekleyerek Samson'a giden yolda yığılmış insanları geçmeye çalışıyordu. Ancak Delilah bir çıkış yolu aradı ve sağındaki kalabalıkta parlak bir çıkış gördü. İlk takımda olmayan güreşçilerden biri grubun ucunda duruyordu. Elinde, keskin ucunu sakladığı bir bıçak vardı. Birçok yönden bu hareketi gizlenmişti ama Delilah burada, yerden yüksekte, hakemlerin platformunun önünde parlayan meşalelerden bıçağın sırtını görebiliyordu.

Birinin bileğini sıktığını fark edip aşağı baktığı anda Samson'a doğru bağırmak üzereydi.

"Gitme vakti geldi." Ariel toprak hizasındaydı. "Hâlâ vaktin varken buradan çıkmalısın."

Delilah, hakemler grubunun gözünün önünde platformun önündeki tentenin altında toplanmış ve bağıran kalabalık tarafından kıstırılmış Jubal, Abidan ve Samson'un samimi olduğu diğer yandaşlarını görmek için baktı. Yeniden baktığında güreşçinin Samson'a doğru ilerlediğini gördü.

"Beni nasıl buldun?"

Ariel "Boş ver!" diyerek sırıttı. "Platformun altına emekle. İşler daha da kötü olacak."

Kalabalığı gösterip "Şu adamın bıçağı var." dedi. Ancak adam görüş hizasından çıkmıştı. "Onu kaybettim. Ah Se't. Onu kaybettim."

"Sorun yok. Samson biliyor."

Ariel durumu açıklayamadan, o ve diğerleri Delilah'nm etrafına akın etmişti. Bir an için birbirine dolaşan bacakları ve ayakları izleyip, kalabalık arasında Ariel'in ince bacaklarım ve Jubal'in güçlü bileklerini takip etmeye çalışarak platformun altına çöktü. Onları, Samson'u burada bırakmak çok kötü hissetmesine sebep oldu. Ancak Samson'un yalnız olmadığını biliyordu. Caleb, askerî kuşatmanın bir tarafındaki İsrailli ayaklanması ile ilgilenecekti. Ariel Samson'u kurtaracaktı ve diğerleri de onları savunacaktı. Etrafındaki kargaşanın sesiyle kendini kötü hissetti ama eğitimini aldıkları şeyi yapmalarına izin vermeliydi.

Başının üstünde bir yerlerde Jered'in, Delilah'nın aniden nereye kaybolduğunu Achish'e açıklamaya çalıştığını biliyordu. Hepsi düşünüldüğünde bu çok utanç vericiydi. Hiç sevimli olamamıştı. Onun için böyle bir sürpriz düzenlememelilerdi. Beulah'nın kızını kendisinden iyi tanıması gerekiyordu.

Delilah platformun arkasına emekledi ve şimdi pis olan elbisesini saklaması için uzun boyalı ipekten şalını döndürüp başına doladı. Bir an için gözlerini kapadı ve daha sonra ayakları onu batıya, kumsala doğru götürdü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Normalde insanı sakinleştiren ve huzur veren dalgalar şimdi Delilah'nın sinirlerini bozuyordu. Sahile vuran sesleri, sadece Samson' un geri dönmesini beklerken gecenin ne kadar uzun sürdüğünü hatırlatıyordu. Bu akşam şehrin içinde hiçbir yer güvenli olmayacaktı. Muhafızlar da şehir kapılarının ardında bulunan İsraillilerin her zamanki toplanma yerlerinde arama yapacaktı. Bu kadar yakındayken bile hayal gücü ona Samson'un yakalandığı, yaralandığı, işkence gördüğü ya da öldürüldüğüyle ilgili oyunlar oynuyordu.

Umudun yerini korku almıştı. Kum tepelerinin ardından sessiz bir kahkaha duyduğunu sandı ve karanlığı dikkatle dinledi. Yeniden duymuştu. Kesinlikle yumuşak, alaycı ve tanıdık bir kahkahaydı bu. Hızla elbisesindeki kumları temizledi ve sahildeki kulübeye doğru gitti. İbranice konuşulduğunu fark etti.

Abidan ve Jubal görüş alanına girdi.

Jubal "İşte buradasın!" dedi.

Delilah'nın nefesi kesildi. Jubal'in yüzü kanlar içindeydi ve saçları dağılmıştı.

"Ne oldu sana böyle?"

Abidan "Onun bir şeyi yok" dedi. "Ama ben çok ağır yaralandım." Kollarını Delilah'ya uzattı ve Delilah kolu boyunca uzanan dört açık yarayı gördü.

Delilah ona doğru yaklaştı ama hassasiyetini Abidan'ın kahkahası bozdu.

"Bana bunu yapan bir kadındı. İnanabiliyor musun?"

Delilah gülerken "Hemin mi?" dedi.

"Hayır! O, tahtında oturuyor ve durmadan bağırıyordu."

"Samson nerede?"

"Farklı bir yoldan geliyor. Güvende olmak için farklı yollardan geldik."

"Ağır yaralanan kimse var mı?

Abidan sırıtarak "Filistinlilerin çoğu yaralı" dedi.

Delilah'nın arkasından bir ses "İşte buradasın!" dedi. Delilah, kolunun üst kısmına bir avuç dolusu kumaş bastıran Ariel'i görmek için döndü. "Bana biraz deniz suyu getirir misin? Şu yarayı temizlemem gerekiyor."

Delilah, yaraya bastırdığı kumaşı çekip Ariel'i gölgelerin içinden alarak ay ışığına getirdi. Koyu kan, siyah ve yapışkan görünüyordu. "Çok kötü görünüyor."

"Senin saldırganın işi"

"O benim saldırganım değildi."

Ariel elini Delilah'nın koluna koydu. "Dalga geçiyorum. Öyle dedim çünkü onu gören sendin."

"Acıyor mu?"

Ariel alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tam bir acemiydi."

Abidan "Yine de seni yaralamış." dedi.

"Deniz suyu getireceğim." Delilah kulübenin kapısının arkasından bir çift kova aldı ve daha sonra kovaları yıkayabileceği bir yere, su kenarına koştu. Su dizlerinin hizasına gelene kadar denizin içinde ilerledi ve kum tanelerinin ve yosunların olmadığı, akan suyla kovalarını doldurdu. Kovalar ağırdı ama şarap testilerini etrafa taşıdığı için yük taşımaya alışıktı. Dikkatle dengesini sağladı ve sahile doğru yola koyuldu. Görevine öylesine yoğunlaşmıştı ki önüne çıkana kadar Samson'un geldiğini fark etmemişti.

"Ah! Tanrıya şükür."

"Bırak da yardım edeyim."

Delilah, Samson'a bakarken kovaları önüne koydu. Derisinde birkaç çizik ve hafif sıyrıklar vardı ve omuzları çökmüştü. "Düşününce, çok da kötü görünmüyorsun."

"Kovaları versene."

Delilah başını salladı. Sertçe "Tek yapabildiğim bu..." dedi. "Lütfen bırak da yardım edeyim."

Samson hem kovaları, hem de Delilah'yı taşıyıp taşıyamayacağını anlamaya çalışarak onu inceledi. "Elbisen ıslanmış."

"Bir şey olmaz."

"Tribünde çok güzel görünüyordun."

"Beni görebileceğini düşünmemiştim"

"Her şeyi gördüm. Hatta Jered'in sana nasıl baktığını bile gördüm."

"Adını biliyor musun?"

"Ashdod pazarından. Hatırlıyor musun?"

Delilah sessizce güldü. Sadece birkaç ay önceydi ama üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi, çok şey değişmişti.

Sahile çıktığında "Ağır yaralanan kimse var mı?" diye sordu.

"Yok sayılır. Benim adamlarım daha iyi dövüşüyor. Üzerinde düşüneceğin silahların olmayınca daha hızlı hareket edebiliyorsun."

"Caleb nasıl? Onu kalabalığın içinde gördüm."

"Bu gece buraya gelmeyecek. Diğerlerini şehrin dışında toplamasını söyledim."

Delilah, içindeki gerginliği akşam serinliğine bırakarak iç çekti. "Hâlâ meydanın ortasına kadar ilerlediğine inanamıyorum. Phicol'e doğrudan meydan okuyabilirdin."

"Zaten öyle anlayacaktır."

"Peki meydandan nasıl kurtuldun. Her yerde Filistinliler vardı."

"Endişeli görünüyorsun."

Delilah durdu ve kovaların bacaklarına çarpmasına sebep olarak Samson'a döndü. Sahildeki kulübenin arkasındaydılar. İçeride çocukların yaralarını karşılaştırarak ve dövüş maceralarını anlatarak şakalaştıklarını duyabiliyordu.

"Öldürüleceğini düşündüm."

"Delilah, beni öldürmek için kızgın bir kalabalıktan daha fazlası gerekiyor."

"Daha ne kadar ileri gidebilirsin?"

"Gidebildiğim kadar. Özgürlüğümüzü kazanmalıyız."

Delilah kovaları yere koydu ve kollarını Samson'a doladı.

"Phicol'ü tanıyorum," dedi. "Onun ne kadar ileri gidebileceğini de biliyorum."

Samson, Delilah'nın başını öptü. "Ben de onu tanıyorum."

Samson, artık Delilah'nın aralarında dolanmaması gerektiği konusunda ısrar etti. Delilah şafak sökmeden önce gitmek için çok isteksizdi. Samson, askerlerin şehrin kapılarından görünmeden kimsenin geçemeyeceğine dair kibirli ve yanlış düşünceleri yüzünden şehrin bu yakasını aramayacakları konusunda çok emin konuşmuştu ama yine de temkinliydi.

Asma bahçelerine giden yolda Delilah, Samson'un kendine olan güveninin bu kalabalık saldırıda yıkılıp yıkılmadığını düşündü. Belki de sadece onun görevini ne kadar ciddiye aldığını görmüştü. Onun konuşmalarını ve dualarını duymuş, hazırlıklarını görmüştü. Ancak iki toplum arasında gerçekleşen tam bir savaştan sonra onu hiç görmemişti ve bu durumda Delilah'yı rahatsız eden bir şeyler vardı. Artan bir öfke, belirsizlik ya da belki korku olabilirdi bu. Bilmiyordu. Ancak içinde bir şeyler değişmişti. Delilah'nın, Ariel'in yarasını temizlemesine ve ardından temiz bezle sarmasına izin vermişti. Daha sonra Delilah'nm elinden tuttu ve onu kulübeden çıkardı.

"Diğerlerine ne oldu?" diye sordu Delilah. "Buraya gelecekler mi?"

"Festival bitene kadar kimse harekete geçmeyecek. Daha sonra tekrar toplanacağız." Delilah'yı uzun uzun öptü ve daha sonra onu bıraktı.

"Yeniden ne zaman görüşeceğiz?"

"Seni bulurum."

"Şehre gelmeyi düşünme bile."

"Ben seni bulurum."

Delilah, şehir duvarlarının arkasından, asma bahçelerine giden uzun yolu takip etti. Sabah olmak üzereydi ama hâlâ etrafta çok fazla insan vardı. Fark edilmeden kalabalığın arasına karışmak kolay olacaktı. Elbisesi ıslaktı ve üzerinde Ariel'in yarasından sıçrayan kan lekeleri vardı. Bazı genç adamların hâlâ ortalıkta dolandığı bu karışıklıkta fark edilmesi çok zordu. Adamları durdurup yüzlerine fener ışığı tutan askerler her taraftaydı. Akşamki kargaşanın dedikodusu her yere yayılmıştı ve Delilah tüm İsrailli askerlerin çoktan evlerine gidip kapılarının çalınmasını beklediklerinden emindi. Phicol geçen geceki yakalama başarısızlığından sonra kızmış olmalıydı ve şehrin de onun gazabını hissedeceğine şüphe yoktu.

Hakkında endişelenmesi gereken bir de Jered vardı. En azından o asma bahçesinde kalmıyordu. Achish, onun ve Mizraim'in kalması için şehirde bir yer ayarlamıştı. Bu sayede Delilah onunla ve onun büyük hayal kırıklığıyla yüzleşmek için vakit bulacaktı. Beulah ve Achish arasında rahatsız edici konuşmalar olacaktı. Delilah, yürürken rahatsız edici düşüncelerin yatışmasını umut ederken hüsran içinde başını salladı. Bahçe yoluna girdiğinde hâlâ kafasında ortadan yok oluşuna dair mazeretler uyduruyordu. Az ilerideki ağacın önünde oynaşan bir gölge gördüğünde yüreği ağzına geldi. Gökyüzü siyahtan maviye dönüyordu ama henüz etrafı düzgünce görebilmek için yeterli ışık yoktu.

Delilah bir an için şehre geri dönmeyi düşünerek durdu. Etrafta hiç kimse yoktu ve en son ne zaman bir asker gördüğünü hatırlamıyordu. Onca şeyden sonra, bu gecede onların yardımını istemek tuhaf olacaktı.

Hava hâlâ tam aydınlanmamıştı ve Delilah aniden tüm gecenin hayal kırıklığını üzerinde hissetti ve korkusu açığa çıktı. "Kim var orada?" diye bağırdı.

Ekron ileri atıldı.

"Tanrı aşkına..." Delilah onun elinden kurtulmak için çırpındı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de aynı şeyi soracaktım."

"Önce ben sordum."

Ekron suratını astı. "Seni bekliyordum."

"Neden?"

"Festivalde misafirlerini terk ettin. Babam çok kızdı."

"Achish öyle bir şey yapmaz."

"Sen nereden bileceksin..."

"Ekron, onunla vakit geçiren benim."

"O benim babam."

"Senin baban kızmaz. O korkar, kaygılanır, kuşkulanır ama asla kızmaz. Bu onun en kötü özelliği. İnandığı şeyleri ne zaman savunması gerektiğini bilmiyor ve sürekli başkalarına boyun eğiyor."

"Peki sen neye inanıyorsun Lilah?"

"Bana böyle seslenme."

"Ah, affedersin. Her neyse. Tamam, babam kızmamış olabilir ama Efendi Phicol kızdı."

Delilah, hızla yoldan yukarı çıkarken "Tahmin edebiliyorum." dedi. "Kendini tam bir aptal gibi gösterdi. Aynadaki yansımasını göremeyen bir aptal."

"Bir İsrailli olarak Filistinli deyimlerini çok iyi biliyorsun."

"Şimdi de İsrailli mi oldum?"

"Sana uyduğuna göre..."

"Sana ve Phicol'e uyduğuna göre..."

"Gümüşleri düşünmeden kabul ettin. Ancak şimdi vicdanının sızladığını tahmin edebiliyorum. Samson bu gece şanslıydı."

Delilah "Phicol dikkatsizdi!" diye parladı. "O kibirli ve dikkatsiz biri. Bir devi yere sermek için bıçaklı bir adam yolluyor. Kötü eğitilmiş bir avuç vatandaşına güveniyor."

Ekron "İyi konuşuyorsun ama..." dedi. "Tek bir kelimesine bile inanmıyorum."

Delilah, tekrar durup "Ne yaptığını gördün." dedi. "Askerlerini kullanmadı. Bir sürü askeri vardı ama o sıradan insanların kavga çıkarmasına izin verdi. Tam bir korkağın yapacağı..."

"Önderimiz öyle istiyor..."

"O benim önderim değil Ekron, senin önderin."

"Bak işte, bir İsraillisin. Sana tekrar soruyorum. Delilah, kimin tarafındasın?"

"Ben taraf tutmuyorum Ekron. Senin gibi değilim. Kim olduğumu anlamak için arkasına sığınmamı gerektiren biri yok."

"Ah, yapma. Serbest çalışan bir casussun. Parasını ödeyen seni satın alabilir. Efendi Phicol'ün planlarını anlatman için İsrailliler sana ne ödedi?"

"Komik olma."

"Güçlü kolları, siyah kıvırcık saçları, rahat tavırları ve örtünün altındaki muhabbetleriyle mi seni etkilediler? Delilah neden kavgayı izlemek için kalmadın? Neden Samson'un bizi yenmesini izlemedin? Çünkü kaybedeceğinden korktun. Onu yakalayacağımızdan ve hemen orada, Filistin topraklarında öldüreceğimizden korktun. Sevgilinin elimize düşmesini izlemeye dayanamadın."

Delilah hızla yürüdü. Yüzü yanıyordu. Tırnakları yumruk yaptığı ellerine batıyordu.

Ekron "Samson şehirde!" diye bağırdı. "Asma bahçesinde değil. Delilah hadi ona koşsana. Ya da bunu yaparsan kimin tarafında olduğun mu ortaya çıkacak?"

Delilah durdu. Nefesi hızlanıyordu ve göğsü hızla inip kalkıyordu. *Seninle uğraşıyor çünkü onu incittin,* diye düşündü. *Samson'u kıskanıyor. Hepsi bu.* Yavaşça döndü ve Ekron'a doğru yürüdü. Öfkeden titrediğini hissediyordu ama artık kendine hâkim olamıyordu.

"Ekron, benim Samson'u baştan çıkarma fikrinin sana ait olduğuna eminim. Senin değil de Joshua'nın yatağına girdiğimden beri benden intikam almaya çalışıyorsun."

Ekron'un yumruğu Delilah'nın yüzüne öyle hızlı çarptı ki, Delilah daha ne olduğunu anlayamadan başı geriye düştü. Kolları iki yanında sallanırken sendeledi. Şalı ayak bileklerine düştü. Hızla yere çakıldı.

Ekron ileri atıldı. Bir eliyle ağzını kapamıştı. Yere, Delilah'ya bakıyordu. Gözleri kocamandı ve kendine inanamayan bir halde başını sağa sola sallıyordu. Delilah konuşamayacak kadar şaşırmış bir halde ona baktı. Yanağı çoktan şişmişti.

Ekron "El aşkına! El aşkına..." diye bağırdı. "Özür dilerim." Ekron kendine gelmeye çalışıyordu ve Delilah'yı ayağa kaldırmak için elini uzattı. Ancak Delilah onun elini itti.

"Benden uzak dur."

Ekron, Delilah'nın önünde diz çöktü. Ay ışında gözlerindeki yaşlar parlıyordu.

"Lütfen beni bağışla."

"Defol!"

Delilah, sendeleyerek dizlerinin üstüne durdu ve sonra elbisesindeki ve şalındaki tozu temizleyerek ayağa kalktı.

Ekron yeniden ona uzanıp "Dur, yüzüne bakayım." dedi. Ancak Delilah geriye kaçtı.

"Bir daha sakın bana dokunma."

"Delilah, lütfen." Sesi boğuklaştı ve Delilah onun ağladığını gördü. Gözyaşları, yamuk ağzının yanından aşağı damlıyordu.

"Neden affedeyim ki? Sen benim yaptığım şey yüzünden beni hiç affetmedin."

"Affetmem gerekiyordu. Şimdi anladım"

Acı bir ses tonuyla "Bu benim de seni affetmem gerektiği anlamına geliyor, öyle mi?"

Delilah asma bahçesine döndü.

Ekron arkasından "Beni affet!" diye bağırdı. "Lilah!"

Bitkin bir halde "Efendi Phicol'e geri dön" dedi. "Eve git."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Delilah her şeye rağmen kahvaltıdan kaçmak istiyordu ama annesi ve Achish ile yüzleşmeyi ertelediği sürece işlerin daha da zor olacağını biliyordu. Festivali terk etmesi kabul edilebilirdi ama yüzündeki yara izini açıklamak zor olacaktı. Ayna taşı camın kenarına taşıdı ve Ekron'un yüzünde bıraktığı morluğu inceledi. Cam kaya çok parlaktı ama rengi koyuydu. Yüzündeki yaranın rengini öyle çok değiştiriyordu ki taşa bakmak yerine bir tas su alıp camın önüne koydu ve yüzündeki yaranın korktuğu kadar kötü olup olmadığına görmek için sudaki yansımasına baktı. İyileşmesi birkaç gün alırdı ama yine de Ekron gözünü morartmadığı için şanslıydı. Tüm gece ağrı yüzünden uyuyamamıştı. Ağrı olmasaydı da daha fazla uyuyabileceğini sanmıyordu zaten.

Delilah verandaya girer girmez Achish sandalyesinden kalktı ve hızla ona doğru yürüdü.

"Senin için çok endişelendik. Tanrılar aşkına. Sana ne oldu?"

Delilah, morluğu doğrudan görülebilsin diye kafasını kaldırarak annesine baktı. Gizlememek, olayın masumca görünmesini sağlamak daha iyi olacaktı.

"Efendi Phicol'ün evinde düştüm. Dün gece Hemin'i yalnız bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim ve onlara gittim. Ancak evde kimse yoktu. Ben de karanlıkta geri dönüş yolunu bulamadım. Kapı eşiğine takılıp düştüm, yüzümü merdivene vurdum."

Achish elini yavaşça Delilah'nın yüzüne değdirdi ve baş parmağıyla şişliğe dokundu. "Doktoru çağıracağım."

Delilah, Achish'in elini yüzünden çekip annesinin yanma doğru giderken "Gerek yok!" dedi.

Beulah sandalyesinden kalktı ve dikkatle Delilah'nın yüzüne baktı. Delilah, annesinin gözlerine bakmamaya çalıştı ama Beulah'nm parmakları yüzünde gezinirken, annesinin içinde şüpheler olduğunu biliyordu.

"Gördüğünüz gibi çok iyiyim. Bugün bitkilerle yüzüme maske yapıp dinleneceğim. Şişliğin ineceğinden eminim."

Achish, endişeyle Delilah'yı izlerken masanın yanında duruyordu.

En sonunda "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Delilah'nın kalbi sıkıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Achish iç çekti ve Beulah'nın yanına gitti. "Şu anda Hemin'le birlikte olmanın çok kolay olmadığının farkındayız. Ariadnh bile hamileliğin Hemin'in duygularını etkilemesinden endişeli. Çok kötü göründüğünü biliyorum ve dün gece kendi gibi davranmıyordu."

Beulah "Achish şunu demek istiyor..." dedi. "Hemin kendi acıları yüzünden senin de acı çekmeni istediyse, bunu bize açık yüreklilikle söyleyebilirsin. İkinizle de ilgilenmek istiyoruz."

Delilah üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. "Ah, hayır! Öyle bir şey değil. Hemin ve benim için endişelenmenize gerek yok."

Achish, Delilah'nm cevabıyla rahatlayarak gülümsedi. "Çok memnun oldum. İkinizin çok iyi anlaşamadığını biliyorum ama hamileliği süresince ona karşı hep nazik ve anlayışlı oldun. Hemin'in senin nezaketine karşılık, seni böyle cezalandırdığını düşündüğüm için çok gergindim."

Delilah masanın yanma oturdu. Kâsesini meyve ve kaymakla doldurdu. Üzerine de biraz bal gezdirdi.

Achish "İştahın yerinde görünüyor" dedi. "Yemeğini düzgün yersen, yaran da çabucak iyileşir. Ama bugünlük asma bahçesinde çalışmana izin vermiyorum."

"Ama Achish..."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Yüzün hassas. Güneşin altında durmana izin veremem."

"Tamam."

Achish, karısını ve üvey kızını alınlarından öptü ve verandadan ayrıldı. Beulah onun gidişini izledi ama Delilah meyve kâsesine odaklanmıştı. Kolay kısım bitmişti.

Annesi, Delilah'nın yemeğini bitirmesine izin verdi ama Delilah, annesinin kendisini inceleyen bakışlarını hissediyordu. Delilah son kayısı parçasını da ağzına attığında annesi konuşmaya başladı.

Beulah hızlıca hareket edip Delilah'nın yanındaki sandalyeye geçerken "İyi hikâye uydurdun." dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben senin annenim ve bana yalan söyleyemezsin. Çok şey gördüm ve bir yumruğun izini gördüğüm yerde tanırım."

Delilah iç geçirdi ve kâsesini kucağına koydu. "Endişelenme."

"Burada daha az zaman geçirdiğini, kendine ait bir hayatın ve arkadaşların olduğunu kabulleniyorum. Hatta Jered'le bir geleceğinin olmadığını bile... Her zaman isteklerinin güçlü olduğunu ve seni kısıtlamaya çalışmanın kabaca ve aptalca olacağını da biliyordum. Ancak seni bu hale getiren adamı derhal terk etmeni söylüyorum. Sana bir kere vurduysa yeniden vuracaktır. Böyle bir ilişkinin, seni mahvedebileceğini anlayacak kadar seni tanıyorum. Hiçbir adam böyle bir fedakârlığa değmez."

Delilah gülümsedi. "Böyle bir adamla işim olmayacağına kesinlikle söz veriyorum."

Beulah gözlerini kıstı. "Bir nedenle sana inanıyorum."

"Bu konuda sana hiç yalan söylemedim."

"Geri kalan her şey hakkında söyledin yani."

Delilah kederli bir halde başını salladı. "Seni endişelendirmek istemedim. Benim için nelerin önemli olduğunu öğreniyorum."

Delilah kâsesini masaya koydu ve yeniden doldurdu. Yorgunluğuna rağmen, iştahı yerindeydi. Beulah'nın sorularından kurtulmak için bir şeyler bulmaya çabalıyordu.

Sonunda "Kendimi arıyorum." dedi. "Büyümek böyle bir şey, değil mi? Sana söylenenleri ya da senden beklenenleri değil de, kendi bildiğini yapman, değil mi?"

Beula; "Bu soruları babanın cevaplamasını tercih ediyorum." dedi.

"Seni bunun için eleştirmiyorum. Ama kim olduğumu, kim olduğumuzu öğreniyorum. Bu da benim için neyin önemli olduğunu görmemi sağlıyor. Achish her zaman bize karşı nazik olsa da ve ben ona hayran olarak büyüsem de, asla bu ailenin içinde mutlu olamadım. Asla onu üzecek bir şey yapmam."

"Ama?"

Delilah kaşığındaki kaymağı yaladı. "Babam neden Nahal Sorek'e dönmedi?"

Beulah şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Vadi topraklarını düşünmeyeli yirmi seneden fazla olmuştur."

"Gerçekten mi?

Beulah iç çekti. "Tamam, belki bir kez düşünmüş olabilirim. Baban öldüğünde, onu oraya gömebilir miyiz diye düşündüm. Ancak cenazeyi o kadar uzak bir yere götürmek için geleneklerimize göre çok az vaktimiz vardı. Baban hastalandığında, Achish bana çok nazik davrandı. Ben de bu konu hakkında düşünmedim."

"Babam neden gitmedi peki?"

"Senin yüzünden."

"Daha doğmamıştım bile."

"Doğmamıştın ama yeni evlenmiştik ve bir bebeğimizin olmasını istiyorduk. Üç düşük yaptım ve sana hamile kaldığımda, baban Nahal Sorek'e dönüp kendi bahçesini yetiştirmeye karar vermişti. Ama ona bir bebeğimizin olacağını söylediğimde, bu sefer bebeğimizin sağlıkla doğmasını umarak Achish'in doktorundan yararlanabilmemiz için planlarından vazgeçti. Yaptığı doğruydu ve bunun için ona her zaman minnet duydum." Beulah elini kaldırdı ve Delilah'nm saçını şişliğinin yanından çekerek şefkatle okşadı. "Sana bir gelecek vermek için hayallerinden vazgeçti."

"Onu özlüyor olmalısın."

"Özlüyorum. Achish de bunu biliyor. O da babanı özlüyor. Babanın, şu anda senin üstlendiğin göreve benzeyen bir görevi vardı. Achish her zaman babana ve sana ne kadar çok güvendiğini söylerken dürüst davranmıştır."

"Nahal Sorek'e gidecek miydin?"

"Elbette. Baban, İsrailliler ile Filistinliler arasında yaşanacak en kötü savaşın yaklaştığını biliyordu. Kabilelerden yeni bir lider geleceğini ve insanların kendilerine ait olan şeyleri savunma konusunda bilinçlendiğini görmüştü. Achish'le olan yakınlığı yüzünden İsrailliler onu hep eleştirdi. Ölüm gününe kadar aslında bunların sorun olmadığı bir yerde yaşamak istedi. Denizci bir halk olarak, onların her zaman kıyı topraklarından yararlanacaklarını ve içerdeki vadileri bıraktıklarına inanmıştı. Ancak sonunda açgözlülüklerinin onları denizden uzak topraklara çektiğini fark etti."

"Politikacı gibi konuşuyorsun. Sakın Phicol seni böyle konuşurken duymasın."

"Phicol'ün beni böyle konuşurken duymaması için uğraşıyorum." Beulah yeniden şişliğe baktı.

"Sana yemin ederim ki bana vuran o değildi."

"Yeteri kadar uzun ve öfkesi kum fırtınası gibi esiyor. Dün gece, daha önce hiç görmediğim kadar kızgındı." Beulah bir süre sessiz kaldı. "Delilah, senin babanın İsrail halkı ile ilgili bir öngörüsü vardı. Bir gün İsrail halkının özgürlüğünü kazanacağı zamanların geleceğine inanıyordu. Bahsettiğim bu yeni lidere çok güveniyordu."

Delilah annesinin Samson hakkında konuştuğuna emin olarak onu dikkatle izledi. "Güven kolay kazanılmıyor."

"Babanın güvenini kazanması için özel bir adam olması gerekiyordu. Kendisi ve yandaşları için hiçbir korkusu olmamalıydı. Baban insan sarrafıydı ve umuyorum ki, onun bu özelliği sana da geçmiştir."

"Ben de öyle umarım."

"Delilah, kimse seni İsrailli mirasına sahip çıkmayı seçtiğin için suçlayamaz. Bu çok zor bir karar ve büyük ailenin içinde çok da beğenilmeyecek. Ancak risklerin farkında olduğuna inanıyorum."

Delilah konuşmaya başladı ama Beulah elini onun kolunun üzerine koydu. "Bir şey daha söylememe izin ver. İsrailli bir sevgilin varsa, sadece hayal kırıklığına uğramakla kalmayıp çok da sinirlenecek bir sürü erkek var demektir. Delilah, havada intikam kokusu var. Özellikle son geceden sonra. Düz bir yolda gitmeye gücü olmayanları yoldan çıkarmaya çalışıyorlar."

Delilah, annesi kalkarken onu izledi. Annesine Samson'un hepsinden daha doğru yolda olduğunu ve tüm erkeklerden daha çok cesareti ve inancı olduğunu söylemek istedi. Yalnız kaldıklarında, vücutları birbirlerine sarıldığında ve tüm dünya umurlarında olmadığında nasıl biri olduğunu anlatmak istedi. Ne kadar mutlu olduğunu, ne kadar korkmuş olduğunu, ne kadar kızgın ve şaşkın olduğunu anlatmak istedi.

Ancak bunun yerine öpmesi için yanağını Beulah'a uzattı ve annesinin sessizce eve girmesine izin verdi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Delilah'nın yüzündeki yaranın iyileşmesi ezilmiş karakafes otu yaprağını devamlı olarak elmacık kemiğine sürmesiyle bile tam dört gün sürdü. Şişlik, sarı yeşil bir renge bürünmüştü. İyi bir Mısır yüz pudrası ile morluk saklanabiliyordu. Samson'dan ayrılmanın acısına rağmen Delilah festivalin karmaşasından uzak, asma bahçesindeki zorunlu hapsinden garip bir biçimde zevk alıyordu. Üçüncü akşam Jered, Mizraim'le festivalin bitişini kutlamak için akşam yemeğine geldi. Ancak Delilah annesinin, yüzündeki morluğu gizleme teklifini reddetti.

"Bırak da beni olduğum gibi görsün." diye ısrar etti. "Ayrıca, bana duyduğu büyük tutkunun azalmaya başladığını tahmin ediyorum."

Aslında Delilah aralarında bir sorun olmasından korkuyordu ve akşam yemeğinde masaya birlikte oturduklarında, cilveli içgüdülerini bastırıp Jered'e karşı daha nazik oldu. Jered saygılı ve kibardı ama bu gece sadece havadan sudan konuşup politikadan uzak durma konusunda her zamankinden daha dikkatliydi.

Delilah, avluda vedalaşırken ona sessizce "Seni biraz korkuttum, huzursuz ettiysem özür dilerim." dedi.

Jered kederle gülümsedi. Delilah'nın itirazlarına engel olmak için elini kaldırırken "Ben de seni sıktığımı düşünmüştüm." dedi. "Ben sıradan bir adamım ve değişebileceğimi de sanmıyorum."

Delilah tüm içtenliğiyle "Bana verdiğin kâseyi hep koruyacağım." dedi. "Kendine uygun bir kız bulman için de sana şans diliyorum."

"Baban, benim çok nitelikli biri olduğumu söylüyor."

Delilah parmak uçlarını öpüp Jered'in yanaklarına dokundurarken "Çok da yakışıklısın." dedi. *Sadece benim için doğru adam değilsin.*

Doğru adam, şehrin içinde bir yerdeydi ve Delilah onun hâlâ hayatta ve iyi olması için her gece dua ediyordu.

Festival bittikten iki gün sonra, Delilah yüzünün şehre inmek için yeteri kadar iyileştiğini düşündü. Samson'u görmeden bir gün daha geçirebileceğini düşünemiyordu. Onu bulacağını söylemişti ama Delilah onun asma bahçesine gelemeyeceğinden emin olmasına rağmen yokluğu onun hayatı hakkında endişelenmesine sebep oluyordu. Bu nedenle, en azından onunla konuşabilir umuduyla sabah pazara gitti.

Festivalin sonunda şehrin durumu değişmiş gibiydi ama hâlâ şehir kapılarında bir koşuşturma vardı. Etrafına bazı Filistinlilerin ve İsraillilerin toplandığı şehir kapılarına resmi yazılar asılmıştı. Delilah öğreneceği haberlerden korkarak kalabalığın arasına karıştı.

Duyuruda, en azından Samson'un yakalandığına dair bir haber yoktu ama onun kadar kötü bir şey yazılmıştı. Phicol, şehir duvarları içinde Samson'a eşlik ederken görülen kişilerin yakalanıp sorgusuz sualsiz idam edilmesini emretmişti ve Samson'u ölü ya da diri yakalayıp hükümet konağına getirene bin yüz gümüş vaadetmişti.

Yakan güneşe rağmen titriyordu. Bu, Ashkelon'daki herkes kadar, Delilah için de açık bir mesajdı. Delilah'ya verdikleri parayla aynı miktarda bir ödül teklif etmeleri, ona üstlendiği görevde başarısız olduğunu göstermek içindi. Parayı hak ettiğini kanıtlamak için Samson'u ağma düşürmesi gerekiyordu, ama bunu yaparsa da Samson'a yandaşlık ettiği için tutuklanacaktı. Delilah şalıyla saçlarını örttü ve yürüdü. Aslında, gösteriş yapmaktan ve yüzünü göstermekten mutlu olurdu. Ancak Phicol'ün duyurusu istenen etkiyi yaratmıştı ve artık dikkat çekici ve savunmasız hissediyordu. Sakinleşmek için çıktığı pazar gezisi hiç de istediği gibi sonuçlanmamıştı. Beulah'ya bazı işleri halletmek için söz vermeseydi çoktan eve gitmiş olurdu.

Sarai tezgâhının başında değildi. Ekmek satan sevimli İsrailli kadın da ortalarda yoktu. Tüccarlar arasında normalden daha fazla boşluk vardı ve Delilah birçok İsraillinin sorunlar yatışana kadar, ortalarda görünmemeye çalıştığından şüphelendi.

Yüzündeki morluğa çevrilen bakışları etkileyici bir gülümsemeyle savuştururken işlerini çabucak halletti ve şalı bir sehpaya takıldığında kendini, işleri bu kadar çabuk halledebildiği için tebrik etti. Şalını yavaşça çekti ama kurtaramadı. Şalı takıldığı yerden kurtarmak için döndüğünde, şalın takılmadığını, biri tarafından tutulduğunu gördü. Siyah pelerin ve büyük şapka takan bir dev, parmaklarının arasındaki şalı ile bir tezgâh dolusu peynirin arkasına oturmuştu.

Samson'du.

Delilah şaşkınlığını bastırdı ve tezgâha yaklaştı.

Sessizce "Keçi peyniriniz var mı?" diye sordu.

"İyisinden yok." Duraksadı. "Yüzüne ne oldu?"

Delilah iç çekti. "Burada olmaz."

"Sana ne oldu? Hiç şal takmazdın."

"Sen de hiç şapka giymezdin. Sana hiç yakışmamış."

"Seni görmem gerekiyordu."

Delilah içini saran ve midesinde kelebekler uçuşturan bir arzu dalgası hissetti ama bu dalga hiç de hoş olmayan başka bir hisle karşılaştı.

"Güvenli değil."

"İkimiz için de. Onan'ın meyve bahçesine gel."

"Güvenilir biri mi?"

"Evet. Aşağı kapıya, kulübelere git. Bizi görmeyecekler."

"Tamam." Delilah masanın üstüne bir bozukluk bıraktı ve bir peynir alıp sepetine yerleştirdi. Sonra da arkasını dönüp uzaklaştı.

Takip edilme ihtimaline karşı Onan'ın bahçesine giden uzun yolu izledi. Ancak bir şekilde Phicol'ün artık hoşgörü göstermeyeceğini düşünüyordu. Phicol'un askerleri gördükleri yerde saldıracaktı.

Kulübeler terk edilmişti ama Delilah yeni yapılmış yer döşemelerini görebiliyordu. Silahları orada mı saklıyorlardı? Samson'u kapıdan en uzak olan üçüncü kulübede buldu. Şapkasını çıkarmıştı ve ellerini saçlarının içinden geçiriyordu.

Delilah içeri girer girmez ona doğru yürüdü ve arzuyla onu öptü.

Delilah "Seni özledim!" dedi. Bunlar Delilah'nm ona söylediği belki de ilk dürüst sözlerdi ve Samson'un bunu fark etmemesini umdu.

Samson cevap olarak yeniden onu öptü ve elini yüzüne koydu.

"Sana kim vurdu?"

"Önemli değil."

"Önemli."

"Samson!"

"Sana bunu yapabilecek ya da bunu yapma şansına sahip olabilecek sadece birkaç kişi var. Achish çok zayıf, Jered çok korkak, Phicol'ün dövecek kendi karısı var ve Phicol'ün karısının kendi..."

"Hemin zor biri, doğru."

"Öyleyse Ekron."

Delilah kaşlarını çattı. Saklamanın anlamı yoktu. Samson, ona bunu yapanları tahmin edebilecek kadar hayatını biliyorsa, gerçeği saklamanın anlamı yoktu.

"Sana vurma hakkını nerden alıyor?" Samson'un sesi öfke doluydu.

"Bir kazaydı."

"Delilah, parmak eklemlerinin izi yüzünde çıkmış. Bu kaza olamaz."

"Annem gibi konuşuyorsun."

"Öyleyse zeki biri olmalı. Ekron da bir aptal. Küçük zavallı bir aptal."

Delilah, Samson'un yanağına dokunmak ve onu sakinleştirmek amacıyla yüzünü kendisine çevirmek için elini kaldırdı. "Bunu biliyor."

"Ne bildiğinin farkında değil. Yaşamak için tehlikeli bir yol. Kendini savunamayan insanlara saldırmanın nasıl bir şey olduğunu ona göstereceğim."

Delilah sertçe "Öyle bir şey yapmayacaksın!" dedi. "Herkesin gözünden uzakta duracaksın. Bu kadar hızlı ve önemsiz bir intikam

hırsıyla kimsenin Filistinlilere karşı saldırıya geçmesine izin vermeyeceksin ve ben de senin böyle bir şey yapmana izin vermiyorum."

Samson, şefkatle parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdi. Artık acımıyordu ama burada düşmanları arasında, şehrin tehlikeli kalbinde Samson'un Delilah'ya bakışında teslimiyet vardı. Delilah'ya karşı duyduğu aşk öylesine şeffaftı ki bu Delilah'nın daha da korkmasına sebep oldu. Delilah'nın da en az kendisi kadar tehlikede olduğunu biliyor olmalıydı. Her zaman duyduğu güveni kanıtlamıştı.

Kulübenin içinde yakınlaşacakları hiçbir yer yoktu ve Delilah, Samson onu geri gönderdiğinde daha yeni gelmişti. Ancak Samson iki gün sonra Ashdod yolunda, gün doğumunda buluşacaklarına söz verdi. Açıklamayı reddetse de Delilah'dan arabayla kendisine eşlik etmesi için Joshua'ya haber vermesini istedi. Delilah zorlukları düşünmeden kabul etti ve oradan ayrıldı. Şehir sınırlarının dışında, Phicol'ün yetkisi yoktu. Bu yüzden Samson'la orada buluşmak daha güvenli olacaktı.

Delilah'nm günün geri kalanında yaptıkları hoş olmaktan çok uzaktı. Achish, doktordan sinirleri yatıştırdığı iddia edilen bir paket kuru bitki almasını istemişti. Bitkiler Hemin'e lazımdı. Delilah üvey babasının isteğini kabul etmişti ve paketi kendi elleriyle teslim edecekti. İlaç kadar, yaptığı hareketin de rahatlatıcı bir etkisi olacaktı.

Ancak Ekron da orada olacaktı.

Belki de yaptığı işi patronuna anlatmıştı. Şüphesiz, yaptığı şey onu Phicol'ün gözünde yükseltecekti. Görevi buydu: Kaltağa göz kulak olmak.

Hemin'in bakıcısı dışında kimseyi görmeden eve girip çıkması mümkündü. Ancak arka kapıdan girdiği anda Se't'in zarları sallayıp kötü bir atış yaptığını anladı.

Phicol, başka bir siyasetçiden sıkıcı öğütler dinlerken öğlen yemeğini yemek için avluda oturmuştu. Ekron mum bir tablete not alır vaziyette yere bağdaş kurmuştu. Delilah balık havuzunun uzak ucunda tereddüt etti ama Phicol onu fark etti ve siyasetçiyi kovarak onu yanma çağırdı. Ekron gitmek için kalktı. Phicol parmaklarını şıklattı ve Ekron yeniden oturdu.

Phicol Delilah'ya "Bizi ziyaret etme lütfunda bulunduğunuz için çok müteşekkiriz." dedi. "Yüzünün nasıl göründüğüne bakmak istiyorduk."

Delilah *en azından numara yapmak zorunda değilim* diye düşündü. Phicol'ün yayıldığı koltuğa yaklaştı. Bir tabak doğranmış incir ve peynir, midesinin üstünde duruyordu. Delilah, bu kadar genişlemişken Hemin'in onu nasıl beğendiğini düşünmeden duramadı. Ancak Phicol'ün tavırları şu anda şaka kaldıracak gibi değildi.

Delilah'ya bakarak "Festivaldeki yakalama olayı tam bir felaketti!" diye hırladı.

"Efendimiz hayal kırıklığına uğradı."

Yüzünden kızgın olduğu anlaşılıyordu ama sesi sakindi. "En iyi yetmiş askerim etrafını sarmışken nasıl kaçmayı başardığını anlamıyorum."

"Belki de efendimizin stratejisi çok düzenliydi. Samson'un doğaçlama konusunda özel bir yeteneği var."

"Seni yatakta nasıl etkilediğiyle ilgilenmiyorum."

Delilah, imalı sözleri görmezden geldi. "Efendimizin birçok kez onun saldırılarının tahmin edilemez olduğundan bahsettiğini söylüyordum."

"Delilah, kendi uzmanlık alanınla ilgilenmeni tavsiye ederim. Parana sahip çıkmak istiyorsan önümüzdeki üç gün içinde başarısızlığa uğramayacak bir tuzak kurmalısın. Ücretin daha onda birini harcadığını biliyorum. Bu yüzden parayı senden aldığımda kaybını daha derinden hissedeceksin."

"Ne zaman istediyseniz Samson'u size getirdim" dedi.

"Bu sefer başarısız olursan önceki yaptıklarının bir anlamı kalmayacak. Ayrıca Ekron'un hislerimize tercüman olduğunu düşünüyorum."

Üvey kardeşi yerinde rahatsızca kıpırdadı.

Delilah "Öyle oldu," diye cevapladı.

Phicol çeyrek inciri çiğnedi. "Tuzağı nasıl kuracaksın?"

"Hazır olduğumda detayları Ekron'a bildireceğim.",

"Yeniden mahzene gidemeyiz. Belki de Onan'nın bahçesini kullanırız."

Delilah yüzündeki şaşkınlığı saklamaya çalıştı. Phicol tahmin ettiğinden daha fazlasını biliyordu. "Pekâlâ." dedi. "Bu arada Hemin için bir paketim var."

"Ekron'a ver. Seni görmek onun canını sıkacaktır."

Delilah, Ekron'un yüzünde bıraktığı morluğu görünce Hemin'in büyük ihtimalle mutlu olacağını düşündü ama Ekron peşindeyken kapıya doğru yürüdü. Tek kelime etmeden paketi verdi ancak giderken Ekron ona doğru uzandı.

"Bana dokunma."

Ellerini çekti. "Tamam. Dokunmayacağım. Ancak bu sefer efendinin, Samson'u yakalama konusunda çok kararlı olduğunu anlamalısın. İstediği şeyi yapmazsan sadece paranı değil, her şeyini kaybedeceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öyle işte."

"Ne? Asma bahçesi, toprak, ev? Bu mu? Benim hatam yüzünden ailemi cezalandırmaya çalışıyor. Bu çok komik ve haksızca. Baban her zaman saygın biri..."

"Delilah, Efendi Phicol'ün istediklerini elde etmedeki kararlılığını küçümseme."

Delilah üvey kardeşine baktı. Ona vurduğu geceden sonra içinde bir şeyler kaybolmuş gibiydi. Daha yaşlı ancak daha savunmasız görünüyordu. Merhamet ya da şefkat hissetmesi gerektiğini biliyordu ama içindeki bu duygular ölmüştü. Ekron gerçekten korkmuştu. Bu durum Delilah'yı da korkutuyordu.

"Bunları yapmasına izin vermeyeceğim."

"Dediğini yapacak mısın? Samson'u bulmamız için gideceğiniz yerin ayrıntılarını bana söyleyecek misin?"

Delilah başını salladı. Kelimeler olmadan yalan söylemek çok daha kolaydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Samson, Delilah'yı ata bindirdiğinde yağmuru bekleyen gökyüzünde yükselen güneş kırmızı ışıklarını yaymaya başlamıştı. Yine pazarda taktığı şapkayı takmıştı ama bu sefer Delilah gün doğumuna karşı kocaman cüssesiyle onu uzaktan tanıyabilmişti.

Delilah'nın arkasından ata binerken "Joshua nerede?" diye sordu. At, sarı bir aygırdı ve Delilah Samson'un bacakları arasına sıkışmış onun kolları arasındayken, onun atı her zamanki gibi rahatlıkla sürmesine izin verecek kadar küçüktü.

"Gitmesi için izin verdim. Ashdod'daki erkek kardeşini görecekti. Bilinmeyen bir yerde beni bıraktığı için pek mutlu değildi ama seni görmesini istemedim."

Samson, dizginleri hızla salladı ve at yürüdü. "Kimi koruyorsun? Onu mu, beni mi?"

"İkinizi de."

Sakin gülüşü Delilah'yı şaşırttı. Gece soğuk geçmişti ve birkaç saat sonra hava ısınacak olmasına rağmen Delilah düz mavi elbisesinin üzerine kalın yün örtüsünü aldığı için memnundu. Samson, onun arkasına yerleşmişti ve omzunun üzerinden bakıyordu.

"Bugün altın ya da mücevher yok mu?" dedi.

"En son şehirden çıktığımda, vahşi İsrailliler tarafından soyuldum."

Samson çenesini okşadı. "Bu sefer seni ben korurdum."

"Her neyse. Nereye gidiyoruz?"

"Sorek Vadisi'ne."

"Beni eve mi götürüyorsun?"

"Orası benim de evim."

Delilah yüzünü görmek için arkaya döndü. "Aynı yerden mi geliyoruz?"

Samson gülümsedi. "Birkaç nesil önce ailelerimiz aynı ova üzerinde yaşıyormuş. Annem hâlâ orada."

Delilah istem dışı bir hareketle saçını düzeltip kulağının arkasına attı ve elbisesinin etek ucuyla oynadı. Daha yemek yememişti, midesi kazınıyordu.

Delilah "Keşke bana söyleseydin," dedi. "Asma bahçesinden bir şeyler getirirdim. Bir hediye..."

"Delilah, hediye senin kim olduğunu değiştirmeyecektir. Şarabı değil ama insanların karakterlerini çok iyi anlayabiliyor ve ayrıca onu etkilemen de gerekmiyor."

"Sorek Vadisi'ne götürdüğün diğer kadınlara da bunu söylediğinden eminim."

Samson onu kulağının üstünden öptü. "Daha önce evime hiçbir kadını götürmedim."

Alçak bir tepeyi tırmandılar. Delilah, doğuda parlamaya başlayan güneşe gülümsedi ama yine de huzursuzdu. Annesi o kadar bilgili biri ise belki Delilah'nın geçmişte yaptığı iki yüzlülükleri de hemen hissederdi.

Ellerini, dizginleri tutan Samson'un ellerinin üzerine koydu. Orada bir yerde, şehirden uzakta, kendi hayatlarından uzakta, davranışları üzerine yapılan yorumlardan, onları seven ya da onlardan nefret eden, onlardan korkan ya da onlara meydan okuyan insanlardan uzakta, hayat çok basit görünüyordu. Kuzeydoğuya doğru uzanan tepelere doğru dönüp sessizlik içinde atlarını sürdüler. Delilah gözlerini ve aklını ona, onun dizginleri tutan ellerine, sırtına değen göğsüne, şapkasının altında sıkışmış kalın örgülerine, kollarındaki gerilime vermişti. Ona söylediği her bir sözü hatırlamaya çalışıyor-

du. Vadiye yaklaştıkça, ufukta beliren ovalar yeşerdi ve güneş öğlen vaktini gösterdiğinde, Samson bir zamanlar Delilah'nın ailesinin terk ettiği toprakları anlattı ona.

Dar bir noktadan nehri geçtiklerinde öğlen olmuştu. Atları, güneyde vadiyi bölen taşlı yükseltileri geçerken zorlandı. Uzak bir uçta, ayaklarının altındaki sağlam toprakta, Samson küçük bir yerleşim yerinde attan indi.

Delilah da attan indi ve Samson nehrin yanındaki çadır kümesinin arasından geçerken arkada kaldı. Samson onu takip etmediğini görünce Delilah'nm elinden tuttu ve onu karşılamak için hızla toplanan insanların arasına güvenle çekti. Etrafını saran insanların adını biliyordu ve onların omuzlarını ve ellerini sıkarak, bacaklarına yapışan çocukların saçlarını okşayarak onları içtenlikle selamladı. Ancak Delilah'yı hiçbirine tanıtmadı. En son çadıra yaklaştıklarında etraflarındaki kalabalık azaldı. Delilah insanların merakının farkındaydı ama derin bir nefes aldı ve şimdi çadırdan çıkan, yüzünde kocaman bir gülümseme olan küçük bir kadına odaklandı.

Ellerini oğlunun yüzüne koyarken "Geleceğini biliyordum." dedi.

Samson tek kelime etmeden annesine sarıldı ve yüzünü annesinin saçına gömdü. Bu kadar küçük ve zayıf bir kadının, böylesine bir dev doğurması şaşılacak bir olaydı. Ayrıca Delilah onun ne kadar genç göründüğünü fark ettiğinde şaşırdı. En azından elli yaşında olduğuna emindi ama saçı tamamen beyazlamamıştı ve yüzünde Ariadnh'inkinden daha az kırışıklık vardı.

Samson annesinden ayrılırken "Azubah," dedi. "Seninle tanışması için Delilah'yı getirdim."

Kadın Delilah'ya döndü ve elini uzattı. Elini sıkıca tuttu ve içtenlikle gülümseyerek Delilah'yı yanma çekti. "Abner'in kızısın. Bunu anlayabiliyorum."

Delilah inanamayarak başını salladı. "Evet... Ben... Ama o öldü. Siz..."

"Yolculuk sizi yormuş olmalı. İçeri gelin. Size yiyecek, içecek bir şeyler vereyim."

Delilah'yı çadırın içine soktu. Sağlam direklerin üzerine gerilmiş, kırmızı tenteden toprağa sağlamca tutturulmuş bir yapıydı. Delilah, yanaklarının kızarmasına sebep olan bir hayranlıkla kendine bakan Samson'u izledi. Annesinin onu görür görmez sevmeyeceğinden korkuyordu ama Samson'un, Delilah'yı onu seven insanlarla tanıştırmaktan çok mutlu olduğu görünüyordu. Delilah, gözlerini ondan ayırıp Azubah'ı takip ederken, Samson'un keyiften nefesi kesilmişti.

Kasvetli olmak bir yana dursun, çadırın uzak ucu akıllıca bir fikirle ısıyı dışarıda tutan ama ışığı geçiren bir kumaşla kaplanmıştı. İçerideki rahatlığa karşı koymak mümkün değildi. Çeşitli boyutlarda ve renklerde bir sürü battaniye ve yastık, çadırın içerisine gelişi güzel atılmıştı. İçeride insan olmamasına rağmen çadır sıcak ve sevimliydi. İki bölüm, iç çerçeveden sarkan güneşlik ve perdeyle ayrılmıştı. Belki de yatak odalarıydı. Nehre biraz uzak olmalarına rağmen, hafif akıntıları duyabiliyordu. Delilah, başka bir ülkeye gitmiş gibi hissetti. Çok sevdiği asmalarının arasından bile daha huzurlu bir yere...

Örtünün altında bir çift yemek tezgâhı vardı. Dışarıda, açık havada sessiz bir ateş yanıyordu. Tezgâhların karşısında küçük tahta kutularla ve kumaş keselerle dolu bir tahta sandık vardı. Azubah önünden geçerken sandığın kapağını kapadı.

"Köyün ilaçlarını saklıyorum. Komşumun kızı yakında doğum yapacak. Son zamanlarda çok huzursuzluk çekiyor."

Delilah "Hindiba kullanıyor musunuz?" diye sordu.

Masanın altından bir toprak kap dolusu bal peteği çıkarırken "Bazen," dedi. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Üvey kız kardeşim de hamile ve onun doktoru kötü durumunu rahatlatmak için hindiba kökü yemesini önerdi."

"Hemin'den mi bahsediyorsun?"

Delilah şaşkınlıktan durdu ve başını salladı. Samson'un annesi atılan nişanı bildiğine göre, nişandan sonrasını ve Delilah'nın da içinde olduğu bölümü biliyor muydu? "Babamız geçen gün onun için biraz hindiba kökü almıştı ama işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum."

"Hindiba da bu amaçla kullanılabilir. Ama küçük dozlarda altın çiçek çayı daha etkili olur."

"Bu bitkiyi daha önce hiç duymadım."

"Yüksek dozda alındığında hastalığa ve körlüğe sebep olduğu için Filistinliler onun zehir olduğunu düşünür. Ama üzüntüyü hafifletmek için birebirdir. Hemin'e götürmen için biraz vereyim. Biraz da kırmızı gelincik almalısın. Doğum yaparken işe yarayacaktır. Hemin'in hassasiyetini azaltarak bebeğin geçişini kolaylaştıracaktır. Zaten durumu kötüyse de, bebek ilk nefesini aldığında annesinin hiddetini üzerine çekmeyecektir."

Delilah gülümsedi ve Samson'un Hemin hakkında annesine neler anlattığını merak etti. Hemin'le tanışmadan neredeyse onu mükemmel bir şekilde tarif etmişti. Yine de Delilah doğum sırasında bu ilaçları ona nasıl sunacağından emin değildi.

Samson'u görmek için arkasına baktı ama o çadırın dışında bir çift genç adamla konuşuyordu. Kesinlikle Samson'u gördükleri için mutlulardı ve Samson ellerini sallayarak onlarla gülüyordu.

Azubah "Sanırım nehrin kenarına yuva yapan kuşlar hakkında konuşuyorlar." dedi. "Hemen köyün yanında. Samson küçük bir çocukken, kanat genişlikleri yüzünden bu kuşlara büyük ilgi duyardı. Nehir yatağında kollarını ardına kadar açıp, kuşların arkasından uçacakmış gibi koştuğunu hatırlıyorum."

"Filistinlilerin ba-sheq dediği kuş mu? Yeni doğan bebeklerin ruhunu taşıyan kuş?"

"Evet öyle. Sadakati ile bilinirler. Chacidhah bir eş bulduğunda ömrünün sonuna kadar onunla yaşar." Azubah nazikçe gülümsedi ve düz bir kâseye biraz bal koydu. "Her iki kültürün özelliklerini de bilmek zorunda olmak, ama ikisini de tam anlamıyla bilememek senin için zor olmalı."

Delilah kafa salladı. "Kendi kültürümü tanımakta çok geç kalmışım."

Azubah, Delilah'yı geçip çadırın girişine bakarken "Herkesten daha iyi bir öğretmenin var." dedi. "Samson'u doğuracağım zaman

vadinin yukarısında, nehrin sığ bir noktasından geçiyordum. Annem ülkeden ayrılmam için ısrar etti ama ben toprağa kök salmış gibiydim. Saatlerce suda uzandım ve sonunda Samson doğduğunda suyun üzerimden aktığını ve tüm acımı götürdüğünü hissettim. O günden beri Samson'un halkımızı, nereden geldiğimizi, bizi ilgilendiren şeyleri, nasıl yaşadığımızı nasıl bu kadar iyi anlayabildiğine şaşırırım. Topraklarını avucunun içi gibi biliyor ama bunun yanında tarihini de biliyor. Halkların nasıl ayrıldığını ve hâlâ onları neyin bir arada tuttuğunu..."

Delilah "Ashdod'daki İsraillilerin arasında çok büyük itibarı var." dedi.

"Buradayken onu çok göremeyeceğinden korkuyorum. Yakındaki bir köyde yaşanan bir sorunu çözmek için çağırmışlardı. Samson'un bile bu sorunu çözmekte zorlanacağını sanıyorum."

Delilah gülümseyerek "Ben de bir sürü anlaşmazlık gördüm." dedi.

Azubah, bal kâsesine bir bardak su dökerken "Bu işlerle uğraşmaya çok küçük yaşta başladı." dedi ve tezgâhların birinin üzerinde, bir kutunun içinde karıştırmaya başladı.

Delilah "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedi.

"Onun en sevdiği içkiyi nasıl hazırlayacağını biliyor musun?"

"Malzemeleri biliyorum ama tarifi tam bir muamma."

"Samson hiç kimsenin o içkiyi benim kadar güzel yapamadığını söyler ama bu bir annenin oğlundan duymaya alışık olduğu övgülerden biridir."

"Detayları benimle paylaşırsanız çok memnun olurum. İltifatları kendime saklamak istemiyorum."

Azubah sakince gülümsedi. "Tam tarifi seninle paylaşmaktan memnuniyet duyarım. Ancak Delilah tatlım, Samson'un sana bakışlarından anladığım kadarıyla onun kalbini kazanmak için başka bir şeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Samson'un toplantısı bittiğinde, sadece üçü birlikte çadırda yemek yediler. Yemek, karmaşık Filistin âdetlerindekiler gibi değildi.

Delilah kaşığını kâsesine daldırırken "Umarım buradayken biraz dinlenme fırsatı bulursun." dedi. "Ancak annen bir anlaşmazlığı çözmek için gideceğini söyledi."

Samson sevgiyle Azubah'a gülümsedi ve tabağına koymadan önce bir dilim kızarmış kuzu eti kesti. "Sanırım bu anlaşmazlığı kendisinin de kolayca çözebileceğini sana anlatmamış."

"Demek ki bilgeliğinin kaynağı o." Delilah ne kadar düşüncesizce konuştuğunu fark edince irkildi. Samson'la dalga geçmeye alışıktı ve burada kendini çok rahat hissettiği için misafir olduğunu unutmuştu.

Samson kaşını kaldırdı. "Eğer herkes bunu bilseydi, bu topraklar üzerindeki bütün nüfuzum kaybolurdu."

Azubah gülümsedi ve onun kolunu okşadı. "Köyün ilaçları bende olduğu için tüm insanların bana dertlerini anlattıklarından bahsediyor. Bu yüzden anlaşmazlık yaşayan tarafların Samson'a anlatmayı kabul ettiklerinden daha fazlasını biliyorum. Tabii hiç aralarına girmedim. Bir hakemin neler yapması gerektiği geleneklerimizce belirlenmiştir."

"Bu nedenle köydeki birçok kişi annemin fikrini önemsiyor. Sorunlar ortaya çıkmadan önce onları çözmek için annem burada olamazsa, benim işim daha da çoğalır."

Azubah, Delilah'ya baktı. "Az önce bahsettiğim pohpohlama işte buydu."

Samson'un annesi, Delilah'nın yardım isteğini reddedip, boş tabakları toplamaya başladı ve onları çadırın dışına çıkardı. Yalnız kalmışlardı.

Samson sessizce "Buraya ait gibi duruyorsun..." dedi.

"Sen de öylesin." Samson'a baktı. "Gitmek istemiyorum."

"Geri dönüş yolumuzun planını yaptığım için benden nefret etme. Diğer köye gitmek için erkenden ayrılmalıyım ama vaktinde geri döneceğim. Böylece gece yarısından önce Ashkelon'a varmış oluruz. Seni özlemelerine fırsat vermeden eve dönmüş olursun."

"Keşke annem de burada olsaydı. Burada onun da farklı bir hayatı olurdu."

Bunu mümkün kılacak param var diye düşündü. Birden aklına bir sürü fikir geldi. Belki geri dönünce annesini buraya getirmek için onunla konuşabilirdi. Kendine geldi: Ne boş hayallerdi bunlar. Sanki Phicol onun haksız yere kazandığı parayı almasına ve malları iade etmeden gitmesine izin verecekti.

Samson, Delilah'nın düşüncelerini dağıttı. "Senden bir ricam olacak."

Delilah çabucak ona baktı. "Elbette. Nedir?"

"Babamın mezarı köyün biraz dışında. Ben..."

Delilah öne eğildi ve elini tuttu. "Bir Nazaret olarak onun mezarına gidemezsin."

Samson'un yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Biliyorsun."

Delilah'nın kalbi Samson'un yüzündeki gülümseme sayesinde mutlulukla doldu. "Ne istersen yaparım."

Samson bir şey söyleyecekti ama onun yerine Delilah'ya uzandı ve parmaklarını boynunda gezdirerek gözlerinin derinliklerine baktı. "Toprağına şarap dökmeni istiyorum. Benimle aynı yemini etmedi ve o ballı şarabı severdi."

"Sabah diğer köye gittiğinde ben de mezara gideceğim."

"Ayrıca öldüğümde oraya gömülmek istiyorum."

Delilah hızla başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak."

Delilah battaniyelerin üstünden emekledi ve kollarının yettiği ölçüde Samson'u sarıp kucağına kıvrıldı. Onu sonsuza kadar Ashkelon'dan, Phicol'den, Ekron'dan ve Filistinlilerin getirdiği tüm dertlerden uzakta, burada, bu rahat, güvenli çadırın içinde tutmak istedi.

Bir kez daha ama bu sefer daha sertçe, kelimeleri sanki girip kalbine yerleşeceklermiş gibi Samson'un göğsüne doğru söyledi. "Böyle bir şey olmayacak..."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Samson, güneş doğmadan önce çadırdan ayrıldığında, Delilah zar zor uyanabilmişti. Ancak bir süre sonra sessizce çıtırdayan ateş onu harekete geçirdi ve yumuşak battaniyesinden ayrıldı. Sabah soğuğu bastırmıştı ve teni nemliydi. Mevsim dışı yağmurların gece uğrayıp uğramadığını merak etti. Samson'un yanında bıraktığı yataktaki boşluğa bakarak çabucak elbisesini giydi. Birbirlerine ihtirasla sarıldıkları yataktaki hatıralarını bulmak için boşluğa uzandı.

Dışarıda Azubah ateşin yanına çömelmiş, közleri bir sopayla kurcalıyordu. Yağmur yağmamıştı ama gökyüzü koyu griydi. Samson'un annesi, oğlunun dönüşü sayesinde dünkü güneşli havada mutluluktan uçtuğu yerde, bu sabah üzerindeki karanlık gökyüzünün altında küçük ve sıkışmış görünüyordu. Delilah çadırın yanında tereddüt etti ama Azubah'nın zaten onun varlığının farkında olduğunu biliyordu. Yine de kadının ona doğru dönmesini bekledi.

Delilah sessizce "Yakında gideceğimiz için üzülüyorum," dedi. "Daha uzun süre kalmak isterdim."

Azubah "Ben de öyle." diye cevap verdi.

Delilah yaklaştı. Azubah'nm yüzü sanki dün gece onu çok üzecek bir şeyi öğrenmiş gibi yaşlanmış görünüyordu. Delilah onun derdini anlayabilmek için bir ipucu ararken, Azubah onun ellerini tuttu.

"Delilah, halkımız zor zamanlar yaşıyor. İşler daha da kolay olmayacak."

"Biliyorum. Ashkelon'daki hayat çok gergin."

"Vadide daha uzun süre kalabileceğimizi sanmıyorum."

"Filistinliler yeniden toprakların kendi hakları olduğunu mu iddia ediyorlar?"

Azubah başını bir yana yatırdı ama cevap vermedi.

"Bir şey mi duydun?" Delilah, alevlerin ruhunu ısıtmasını umarak ateşe baktı. "Filistinlilerle olan mücadelesinde Samson'a yardımcı olacak bir şeyler mi biliyorsun?"

Azubah "Senin için zor olmalı..." dedi. "Bir savaşta iki tarafın da tam ortasında duruyorsun."

Yaşlı kadının bakışları öyle derindi ki, Delilah dün gece uyurken ağzından bir şeyler kaçırarak başını belaya sokup sokmadığını düşündü.

Yaşlı kadın "Artık doğru yolu bulmuş olman önemli." dedi. "Babanın yaptığı gibi bir seçim yapmak için doğdun ama kendin ve halkın için doğru olan kararı verebilecek gücü buldun."

Delilah'nın ağzı kurumuştu ama gözlerini Azubah'tan alamıyordu. Kendisini "Samson için korkuyorsun." derken duydu.

"Bir anne için normal bir şey."

"Hayır. Başka bir şeyler var."

Ancak Azubah ateşin yanından kalktı ve çadırın içine girdi. Bir dakika sonra elinde biri beyaz, biri siyah kumaştan yapılma iki kese ile döndü.

"Bu sabah kocamın mezarına gideceğini biliyorum. Bu yüzden unutmadan önce sana bunları vereceğim. Beyaz olanın içinde Hemin'in acılarını azaltmak için altın çiçek var. Üzerine kaynayan suyu dök ve su renkleninceye kadar kaynat. Siyah kesede kırmızı karanfil var. Toz halindedir. O yüzden, içtiği herhangi bir şeye karıştırabilirsin. Burada iki doz var. Tozu ikiye ayır ve şarapla karıştır. Tek doz yeterli olacaktır. Ancak doğum çok uzun sürerse ikinci dozu kullanabilirsin."

Delilah ayağa kalktı ve cüzdanına koymak için keseleri Azubah'tan aldı. "Samson hakkında bilmem gereken, tehlikedeyse ona yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Onun güvende olduğuna inanmıyor musun?"

Delilah'nın zihninde Phicol'ün şişman yüzü belirdiğinde kalbi sıkıştı.

Delilah yavaşça "Görüyorsun, bunlar zor zamanlar..." diye cevap verdi. "Kibirlerinin onları daha da sert davranmaya zorlayacağını bilecek kadar uzun süre Filistinlilerle yaşadım. Efendi Phicol göründüğü kadar aptal değildir."

Azubah "Öyleyse Samson için dua et!" dedi. "Kendisi için yapacağı şey bu olurdu. Ona doğru yolu göstermesi için tanrıya güveniyor. Sen de birçok tanrı yerine, bir tanrıya güvenmeyi öğreneceksin."

Delilah sessizce "Öyleyse kocanın mezarında işe başlayayım." dedi.

Azubah onun elinden tutup "Gel, yolu göstereyim." dedi.

Ashkelon'a giden yolda, vadilere gelirken yaşadıkları zevkli yolculuktan eser yoktu. Delilah gergin ve yorgun hissediyordu. Vücudu, atın her hareketinde sarsılıyordu. Köyden ayrılışı hızlı olmuştu. Müzakereler, Samson'un düşündüğünden uzun sürdüğü için vedalaşmaları kısa oldu. Azubah, Delilah'yı yanaklarından öptü ve oğlunu kollarıyla sıkı sıkı sardı. Parmaklarıyla Samson'un kafasında bir işaret yaptı ve çadıra girdi. Samson da arkasına bakmadı. Şehre yaklaştıklarında Delilah, Samson'un kendisine her zamankinden daha sıkı sarıldığını hissetti. Phicol'ün isteklerinden nasıl kurtulacağını düşünmeden duramıyordu. Ekron'un uyarısına rağmen kendisine emredilen son sahtekârlığı yapamamıştı. Harcadığı parayı kazanmanın bir yolunu bulup parayı Phicol'e iade edecekti.

Samson "Delilah, yardımına ihtiyacım var." diyerek onun düşüncelerini böldü. Köyden ayrıldıklarından beri konuşmamıştı.

Delilah, Samson'un yüzünü görmek için onun kolları arasında döndü. Samson atı yavaşlattı ve Delilah, dün Joshua'nın onu bıraktığı yerden çok uzak olmadıklarını fark etti. Onu çoktan beri orada bekliyor olmalıydı. "Hangi konuda?"

"Bundan daha önce hiç bahsetmedim. Ama artık geri dönüyoruz ve senin de bilmen gerektiğini düşündüm. Yandaşlarımdan birinin, bana ihanet etmesi için Filistinliler tarafından tehdit edildiğinden şüpheleniyorum.

Sesindeki endişeyi saklamaya çalışarak "Bunun daha önce olmadığına şaşırdım." dedi.

"Bunlar zor zamanlar..." dedi. "Rüşvete karşı koymak daha da zor oldu."

Delilah kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. "Birini sana karşı kullanmak çok pahalıya mal olur."

Samson "Tek başına para yeterli olmayabilir." dedi. "Ancak Phicol hain İsraillinin idamdan kurtulmasını temin edecek kadar akıllıdır. Bazıları için bu yeterli olur."

Delilah, Joshua'nın yatağında saydığı parlak gümüş paraların yansımasının gözlerinde de belireceği korkusuyla bu düşünceyi zihninden atmaya çalıştı. Samson haklıydı. Paradan daha büyük ödüller de vardı. Gümüş, Delilah'nın hizmetini satın almıştı ama Samson, onun sadakatini farklı şekillerde geri kazanmıştı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Benim arkamı kolla. Etrafımdaki adamları benim kadar iyi tanımıyorsun. Bu yüzden onları daha tarafsız olarak değerlendirebilirsin. Ayrıca kadınlar, erkeklerin davranışlarındaki ufak ayrıntıları daha kolay fark edebiliyor."

Başka şartlar altında Samson'un sözleri komik gelebilirdi ama şimdi ihtiyaç duyduğu çok açıktı. "Belirli birinden şüpheleniyor musun?"

"Herkesten..."

Delilah, suçunu kendine sakladı.

"Yani hiç kimseden. Benim için işin zor tarafı bu. Bu adamların çoğunu çocukluğundan beri tanıyorum. Hepsini kardeşim kadar iyi tanıdığıma inanıyorum. Ama her sepette diğer meyveleri de bozan çürük bir meyve vardır. Eminim ki, seni sadakatle izleyenler düşmanlığın hızla büyümesine izin vermezler."

"Umarım haklısındır. Ancak sen bana güven hakkında çok şey öğrettin ve ben senin bana olan güvenini boşona çıkarmayacağımı umuyorum."

Delilah, korkunun acı tadını bastırdı. Döner dönmez parayı Phicol'e geri verecekti ve sonuçlarıyla yüzleşecekti. Yanına Beulah'yı da alıp vadi topraklarına gidecek ve orada Azubah ile yaşayacaktı.

Delilah, Samson'un eline çok büyük gelen kolunu sıktı. "Elimden geleni yapacağım."

Samson dikkatle onu incelerken "Senin için de endişeleniyorum..." dedi. "Benimle gelebilmek için Achish ve annene ne yalan söyledin?"

"Bir şey söylemedim. Ashdod'a gideceğimi söyledim."

"Jered"i görmek için mi?"

"Tam olarak değil. Orayı tek başıma görmek istediğimi söyledim. Bu şekilde orada yaşamak isteyip istemediğimi anlayacaktım. Onların umutlarıyla zalimce oynadım, ama..."

"Öyleyse ailen aramızdaki ilişkiyi onaylamıyor."

Çabucak "Bilmiyorlar ki..." dedi.

"Gerçekten mi?"

"Her zaman asma bahçelerine gelip, oradan çıkıyorum. İçeri girip çıkan çok insan var ve benim hareketlerimi fark etmiyorlar."

"Ekron ne yapıyor? Kumların üstündeki fareyi avlamak için tepesinde dolanan kuşlar gibi seni takip ediyordur."

"Şey..."

"Delilah onun için mazeret bulma. Sana karşı olan tutkularını kontrol edemiyor ve böyle bir adam, etrafındaki herkes için tehlike oluşturur."

Samson, atın yürümesi için dizginleri salladı ve Delilah yeniden önüne döndü. Arabacılar kupasındaki halatın, Samson ve Ekron arasında gerildiğini hissetti. Ancak elinden gelen bir şey yoktu. Sadece kendi üstüne düşeni yapmak zorunda kalacaktı.

Samson, Delilah'yı uzak bir mesafede bırakıp dört nala yola devam ettiğinde, Joshua sabırla arabanın yanında bekliyordu. Delilah arabaya doğru gitti ve bindi.

İmalı bir şekilde "Ashdod nasıldı?" dedi.

Delilah gülerek "Çok hoştu." diye cevap verdi.

Joshua "Umarım buna değer..." dedi. Katırları tuttu ve yola koyuldular.

Delilah yorgundu ve arabanın sarsıntısı bir süre sonra uyumasına sebep oldu. Joshua sessizce seyahat edecek kadar kibardı. Ancak Ashkelon'a yaklaştıklarında, Joshua onun kaburgalarını dürttü. Şehir kapılarına akın eden kalabalığı göstererek "Bunun içine girmek istemiyorum." dedi. "Asma bahçesine doğru kısa yoldan gideceğim."

Delilah'nın uykusu, rahatsızlık duygusuyla bozuldu. Delilah öne doğru eğildi. "Hayır!" dedi. "Neler döndüğünü öğrenmek istiyorum."

Şehre yaklaştıklarında bir haykırış duyuldu. Duvarın yanında toplanmış, mal arabaları olan İsrailli çiftçilere bozuk meyve atan Filistinlileri görebiliyorlardı. Joshua dizginlere dönüp "Güvenli değil," dedi. "Şunlara bak!"

Delilah elini Joshua'nınkilerin üstüne koyup atları durdururken "Bilmem gerekiyor!" dedi.

Joshua itiraz eden bir bakış attı ama Delilah pes etmedi. "Pekâlâ," dedi. "Oraya tek başına gitmeyeceksin. Sana bir şey olursa evdeki hiç kimse beni bağışlamaz." Arabayı duvar boyunca sürdü ve eşekleri bir direğe bağladı. Delilah inerken Joshua'nın kendisine yardım etmesine izin verdi.

Kalabalık büyük olduğu için ve herkes nereye gittiğini bilmiyormuş gibi göründüğü için kapılarda toplanan kalabalığın arasına merakla karıştı.

Aralarına karıştıklarında Joshua "Yüzlerine baksana," diye fısıldadı. "Festivalde yaşananlar gibi."

Delilah başını salladı. Samson'un varlığının yol açtığı kavgaya benziyordu ve kalabalıktan daralan sokakların içine girdikçe gürültü artıyordu. Ritmik bir haykırış vardı ama Delilah ne dediklerini anlayamıyordu. Gürültü, deniz kabuğunun içinden gelen sesler gibi duvarlarda yankılanıyordu. Delilah, Joshua'ya baktı. Filistinli kölelere ait bir kıyafet giydiği için rahatlamıştı. Koyu, kıvırcık saçları ile çarpıcı bir şekilde İsraillilere benziyordu ama üzerindeki Filistin kıyafeti Delilah'ya ait olunduğunu gösteriyordu.

Aniden kalabalık durdu. Kalabalık ilerleyemeyecek kadar büyümüştü. Tapınağa yaklaştılar. Delilah gidecek farklı bir yol ararken, çan çaldı. Tek bir çan sesi... Tekrar, tekrar...

Joshua "Bu adak çanı, değil mi?" diye sordu. "Ama festival biteli çok oldu."

Dar bir sokağın içinde Delilah kalabalığı itti ve güneye doğru giden dolambaçlı bir yol buldu. Joshua'nın kendisini takip ettiğini ve yavaşlamasını istediğini fark etti. Ancak içindeki rahatsızlık hissi attığı her adımda büyüyordu. Sokaklar doğrudan kalabalığın daha az olduğu sokaklara çıkmıyordu. Çan çalmaya devam etti. Sanki Delilah'nın adımlarını takip ediyormuş gibi her beş adımda bir çan sesi. Rahipler evinin arkasındaki dar sokağa gitti. Kalabalığın en yoğun olduğu yer burasıydı ve tüm dikkati tapınağın basamaklarında toplanmıştı. Kalabalığın ön taraflarına yakın bir yere geçmeyi başardı.

Delilah dirseğiyle kendine yol açarken adamın biri "Kan görmekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Şimdi gözlerin bayram edecek. Yüce El bu gece ziyafet çekecek."

Kanlı sırtları ve yumrukları gördü. Kolları arkalarında bağlanmış, ayak bileklerinden zincire vurulmuş iki genç adam metal bir kafesin içinde, yüzleri tapmağa dönük bir şekilde dizlerinin üstüne çökmüştü. Zıtlık şaşırtıcıydı. Beyaz elbiseler, parlak pelerinler ve başlıklara karşı mahkûmların yarılmış taze eti.

Çan durdu. Delilah boğazında yükselen öfkeyi bastırdı. *Burada neler oluyor?*

Mahkûmlardan biri konuşacakmış gibi diğerine döndüğünde, Delilah yanındakine bu soruyu sormak üzereydi. Kanla kaplanmış kıvırcık saçlar, şişmiş ve yaralanmış yüz... Bu kıvırcık saçlar, belirgin çene...

Abidan.

Jubal.

Onlar kurban edilecekti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Delilah, tapınak merdivenlerine ulaşana kadar arkasındaki savaş düzenine geçmiş asker kordonunun kapadığı yolda, kalabalığı bir uçtan diğer uca kadar geçti. Askerler, parmaklıklar arkasındaki mahkûmların üzerine silahlarını doğrultmuştu. Delilah'nın çılgın düşünceleri her bir küçük detaya takılıyordu. Kaçacakları hiçbir yer yoktu.

Phicol, toplanan tüm efendilerin tam ortasında duruyordu. Uzun şapkası ve tören kıyafeti onun diğer efendilerin de lideri olduğunu gösteriyordu. Ekron bir sıra arkada duruyordu. Gözleri parlıyordu ve dili ile dudaklarını yalıyordu. Kana susamış olduğu belliydi ama Delilah, Hemin'i de bu kutlamada gördüğü için daha da şaşırdı. En yakında o duruyordu. Sarı üzerine siyah baskılı elbisesinden belli olan karnı ile bir sütuna yaslanmıştı. Solgun ve yorgun görünüyordu ama yüzünde bir gülümseme vardı. Delilah'yı görünce sırıttı.

Bir muhafız Delilah'nın önüne geçti.

"Bırak geçeyim!" dedi Delilah.

Muhafız arkasına baktı ve Ekron başını salladı. Muhafız kenara çekildi.

Delilah, tapınağın basamaklarına çökmüş ter ve kanın tadını alabiliyordu. Merdivenlere çıkmadan önce kendisini sakinleştirmeliydi. Derin bir nefes aldı ve ruhban takımının arkasındaki basamakları çıktı. Rahiplerden biri adak duasını okuyordu ve Delilah fazla zamanının kalmadığını biliyordu. Ekron'un kolunu yakaladı ve kendine doğru çevirdi.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı. "Bu adamlar sana hiçbir şey yapmadı."

Arkasında duran Hemin "Onları tanıyor musun?" diye sordu. "Arzu ile dolup taşan gece ziyaretçilerin onlar mı?"

Ekron kız kardeşini görmezden gelerek "Onlar Samson'un yandaşları," dedi. "Bu yeterli."

"Ama sana bir şey yapmadılar."

Ekron soğuk bir şekilde "Delilah, onların durumunu benimle bağdaştırmaya çalışmanın anlamı yok." dedi. "Efendi Phicol yakalanmalarını emretti."

Adını duyar duymaz Efendi Phicol Delilah'ya döndü. Ellerini beli hizasında birleştirmişti ve şişman yüzü her zamanki gibi soğuktu.

"Neler olduğunu duyunca ortaya çıkacağını düşündüm."

Delilah "Onları bırak!" diye isyan etti. "Onlar iyi adamlar, genç iyi adamlar. İstediğin onlar değil."

"Delilah, onların hayatı için bana yalvarmanın hiçbir anlamı yok. Eğer bunu biri yapacaksa, o kişi Samson olmalı. Ancak o nerede?"

"Onun casusu olarak beni al."

"Ah!" dedi Phicol. "Bunu duymak için uzun zamandır bekliyorum."

Delilah yanağında ıslak bir şey hisseti ve Hemin yeniden tükürürken Delilah döndü. Yanağında hoş olmayan bir ıslaklık ve üvey kardeşinin zehrinin getirdiği sıcaklık vardı.

Hemin "İsrailli köpek!" diye söylendi.

Phicol "Canım," diye devam etti. "Arkadaşlarımızın arasında daha kibar kelimeler kullanmaya çalışmalısın. Duygularına katılıyorum ancak bunu ifade etmek için daha diplomatik bir şeyler bulmalısın."

Delilah şalının ucu ile yüzünü sildi. Ekron gözlerine inanamıyormuş gibi bir ileri, bir geri, bir ona, bir de Abidan ve Jubal'e bakıyordu.

Şaşkınlıkla "Onları savunacak mısın?" diye sordu. "Onlarla da yattın mı?"

Delilah ona kızgın bir bakış attı ve çocuklara doğru ilerlemeye çalıştı ama Ekron kolundan tuttu.

Phicol başını salladı. "Canım, artık onlara yardım edemezsin."

Delilah, Ekron'un elinden kurtuldu ve efendilerin oluşturduğu kalabalığın arasından mahkûmlara bakarak yere çöktü. "Abidan, benim, Delilah."

İki çocuk da ellerini ona doğru kaldırdı ve Delilah tüm korkunç yaraları ve kanı görmezden gelerek onların gözlerine baktı. Kalabalıktan gelen bağrışların arasında umutsuzca İbranice "Sizin için elimden geleni yapacağım!" diye haykırdı.

Phicol, Delilah'yı ayakları üzerinde sürüklerken, İbranice "Tam olarak ne yapabilirsin?" dedi. Delilah'nın şaşkınlığından mutlu olarak yeniden Filistin dilinde konuşmaya başladı. "Birden fazla dil konuşabilen tek kişi sen değilsin. Pekâlâ tatlım, bu caniler için kendini dizlerinin üstüne mi atacaksın?"

"Ama onlar sadece çocuk."

"Sadece çocuk olabilirler ama ellerinde Filistinli kanı var."

Umutsuzluk içinde "İstediğin kişi Samson." dedi.

"Ancak onu bana getirmeyeceksin, öyle değil mi? Canım, onu bana getirmeyi reddederek buna sen sebep oldun. Bu sayede onun dikkatini çekebileceğimi biliyorum."

"Senin tehditlerine ve korkutmalarına boyun eğmeyecektir. O senin eline düşmeden önce her bir İsrailli kendi hayatından vazgeçmeye hazırdır."

Phicol, sakin bir şekilde "Bir tanesi hariç..." dedi.

Delilah onun ne söylediğini anlayabilmek için bir an düşündü. Ancak sonunda, istemeden de olsa tapmak girişinde, gölgelerin arasındaki Filistin askerleri içinde duran bir adam dikkatini çekti. Caleb.

Phicol, Delilah'nın kulağına "Delilah, sadece bir kişi," dedi. "Sadece doğru bir kişi hariç." Phicol güldü. Nefesi Delilah'nın yanağına değiyordu. "Kabul ediyorum, paramı senin yüzünden boşa harcadım. Onlardan birinin aklını çelebileceğimi düşünmeliydim."

Delilah, kötülük, suçluluk ya da zafer görmeyi beklediği Caleb'in bakışlarında sadece yanan ihtirası görünce titredi.

Phicol'e "Ona ne teklif ettin?" diye sordu.

"Tahmin edemiyor musun?" diye cevap verdi. "Hep arzuladığı bir şeyi. Kıskançlık, güçlü bir içkidir. Görünen o ki, Hemin'in nişanında seni fark etmiş ve o günden beri seni aklından çıkaramamış."

Delilah yutkundu. Ağzı kurumuştu. Oradaydı değil mi? Samson adına çeyizi reddeden kişi...

Phicol "Sana sahip olduğuma göre," diye devam etti. "Ödemesi kolay bir borç olacak."

Delilah inanamayarak başını salladı ama geçmişten gelen anılar yerine oturdukça hareketsizleşti. Etrafmdayken Caleb'in sessizliği, meyhanede ilk kez karşılaştıklarında ona bakışı, terastaki hareketleri, meyve bahçesindeki hali, festivalde kalabalığın içinde yaptıkları... Bunları nasıl gözden kaçırmıştı?

Phicol "Pekâlâ, burada olduğuna göre bize katılabilirsin." dedi. Balkonu gösterdi ve özel muhafızları merdivenlerde bir duvar oluşturdu. Delilah geri gitti ama Ekron kolunu yakaladı.

Ekron'la boğuşurken "Bırak gideyim!" diye bağırdı ama Ekron onu çok sıkı kavramıştı ve çabalamanın anlamı yoktu.

Phicol "Canım," dedi. "Sen şeref konuğumuzsun."

Askerlerin oluşturduğu duvar boyunca arkasında diğer efendiler ve Hemin ile birlikte ilerledi. Onlar geçene kadar Ekron Delilah'nm bileğini sıkıca tuttu. Daha sonra onu Caleb'in önünden geçirdi ve merdivenleri çıkardı. Delilah, Ekron'a neler olduğunu sormak istedi ama aklının karışık olduğunu ona göstermemek için bunu yapmadı.

Ancak balkona ulaştıklarında Ekron onu Efendi Phicol'e doğru itti. "Davranışlarının sonucuna katlanacaksın!" dedi. "Para aldığın işi yapmış olsaydın, sadece bir kişi ölecekti."

Delilah kenarda sendeledi ama Ekron onu yeniden Phicol'ün yanına sürükledi ve orada tuttu. Ekron elleriyle Delilah'nm kollarını iki yanında tutuyordu.

Delilah, aşağıdaki çocuklara baktı. Abidan'ın soldaki olduğunu biliyordu. Ancak yakalandıklarında yaşadıkları vahşet görünüşlerini değiştirmişti. Sadece vücut yapılarından onları tanımak mümkündü. Delilah'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Çaresizce Abidan'ın güzel, dertsiz gülüşünü ve Jubal'in düşünürken eğri burnunu yamultuşunu düşündü.

Kötülük belirtisi bir metal çınlaması ile hain haykırışlar daha da arttı. Filistinliler kurban kanı istiyordu. Delilah celladın merdivenlerde belirmesini bekledi. Ancak aniden kalabalığın sesi boşlukta kayboldu ve ayaklarının altındaki tapmak sarsıldı. Gürültü, geride korkunç bir ses bıraktı. Bir yaratığın, herkesin sesini bastıran kükreyişi. Delilah kafesin neden oraya konulduğunu anlamıştı.

Onu boğacakmış gibi üzerine çöken korkusunu bastırmakta zorlandı.

"Bu olamaz!" diye inledi. "Lütfen."

Ekron'un elleri daha da sertleşti ve nefesi Delilah'nm boynundaydı.

Filistinli askerlerden biri kafesin kapağını kaldırmak için halat kullandı. Abidan ve Jubal kendilerini neyin beklediğini biliyor olmalıydı. Birlikte yukarı kaçmaya çabalarken, elleri Delilah'nm daha önce birçok kez gördüğü gibi birbirine kenetlenmişti.

Delilah, arkasındaki Ekron'a döndü. Yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

"Bu hale mi geldin?" dedi.

Ancak Ekron'un cevabı korkutucu kükreyişin içinde kayboldu. Delilah dört terbiyecisinin arasında sakince yürüyen arslanı görmek için aşağı baktı. Her birinin elinde yaratığın boynunda sağlamca düğümlenmiş sopalar vardı. Açık kapıya doğru gittiler.

Kalabalık sessizdi.

Düğümler sırayla çözüldüğünde, aslan içeri girdi ve kapı kapandı. Yaratık, bir tuzaktan şüphelenmiş gibi çocuklardan bir ya da iki adım ötede durdu. Delilah'nm dudaklarından dualar dökülüyordu. *Tanrım onları koru. Onları koru.*

Ancak kalabalığın içinden biri haykırarak sessizliği bozdu ve diğerleri de bağırmaya başladı. Arslan, pençeleriyle eğilip Abidan'ın üzerine atladı. Jubal, aslanın yüzüne yumruk atmasına rağmen, onu arkadaşından uzak tutamadı. Arslan, pençesinin tersiyle göğsünü yararak onu yere serdi. Jubal acı ile haykırdı. Abidan dizlerinin üstüne çöktü. Kan ve altın sarısı kürk karmaşasında, Delilah arslanm çocuğun kolunu ısırıp, ekmeği koparan asker gibi onu vücudundan kopardığını fark etti. Eli boşlukta sallanıyordu. Dişlerinin, boğazma doğru son bir hamlesiyle Abidan ölmüştü.

Jubal yerde yatıyordu. Göğsü kan içinde kalkıp iniyordu. Arslan ona doğru ilerlerken Delilah döndü ve gözlerini kapadı. Arslan onun da canını alınca Jubal'in çığlıkları kesildi.

Delilah, şalının kenarını tuttu ve öğürtülerini dindirmek için onu ağzına götürdü. Ancak gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Görebilmek için defalarca gözünü kırptı ama tapmağın basamakları kanla ve kırılmış kemiklerle kaplanmıştı. Arslanı bu kadar çok heyecanlandıran iki cansız bedenin kime ait olduğunu bilmek imkânsızdı. Phicol aniden adamlarını kafesin üstüne gönderdi. Arslanm dikkati dağıldı ve yukarı baktı. Yüzü kurbanlarının kanıyla kaplanmıştı ve Delilah yeteri kadar görmüştü. Ekron'un elinden kurtuldu ve merdivenlerden aşağı koştu. İki asker onu yakaladı ama Phicol'ün gitmesi için izin verdiğini duydu.

Delilah, şehir kapılarına yöneldi ama gözyaşlarına boğulmuştu. Şaşırdı ve tökezledi. Joshua onu kolundan tutana kadar onu fark etmeyecek kadar kör olmuştu.

"Benimle gel" dedi.

Delilah cevap vermeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkamadı. Joshua'nın onu arabaya götürmesine izin verdi. Arkasından intikam çığlıkları atan kalabalığın sesi duyuluyordu ve şehir kapılarına kadar hiçbir direnişle karşılaşmadılar.

Sessizlik içinde yola devam ettiler. Delilah kontrol edemediği iç çekişleriyle sarsılıyordu. Zamanla gözyaşları tükendi. Asma bahçelerine giden yola döndüklerinde, arkasındaki arabanın içinde bir şeyin

hareket ettiğini fark etti. Döndüğünde güneşliğin altından kendisine bakan Ariel'i gördü.

Çocukların bu kadar kötü bir şekilde öldüğünü gördüğü andan sonra Ariel'i canlı görünce ona doğru uzandı. "Nasıl..."

Ariel güneşliği biraz ileri çekti. "Neler olup bittiğini anlamak için şehir kapılarının dışındaydım. Sürücünü fark ettim. Seni almak için geri döndüğünde arabanın içine saklandım.

Joshua arabayı bir ağacın yanma çekti ve onları konuşurken yalnız bırakmak için aşağı inip, eşeklerin eyerleriyle ilgilendi.

Delilah yeniden Ariel'e baktı ama gözlerindeki acı öylesine derindi ki başını çevirdi. "Abidan ve Jubal'in başına gelenleri biliyorsun."

"Yakalandıklarını biliyordum. Onan'ın meyve bahçesinde yakaladılar. Onlara yardım etmek için geç kalmıştım."

Delilah yutkundu ve yeniden yukarı baktı. "Bu bir mesajdı."

"Samson'a kendim söyleyeceğim."

"Beni de yanında götür. Phicol'ün bana söylediklerini ona söyleyebilirim." İç çekti. "Hangi adamının bu işten sorumlu olduğunu da söyleyebilirim."

"Sadece şanssız bir tutuklama değil miydi?"

"Caleb onları ele vermiş. Phicol onu satın almış."

"Caleb mi?" Ariel başını salladı. "Emin misin?"

Delilah onayladı. Bu korkunç olayın kendisiyle ilgili kısımlarını anlatmadan ona söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Gerçeğin Samson'dan uzak bir yerde, Caleb'de gizli kalacağını umuyordu.

Ariel arabadan atladı. "Eve git. Birkaç gün içinde seni bulurum."

"Samson'a söyle..."

Ancak Ariel sokaktan aşağı doğru gitmiş ve çoktan gözden kaybolmuştu. Joshua bir an tereddüt etti ama sonra sürücü koltuğuna çıktı ve yeniden eşekleri yola sürdü.

"O da Samson'la mı?" diye sordu.

Delilah kendinde cevap verecek gücü bulamadı ama Joshua başını salladı. Sessizce "Seni birine emanet etmem gerekseydi, o kişi Samson olurdu." dedi.

Ona bir şekilde olanları anlatması gerektiğini biliyordu ama arabada oturacak gücü bile yoktu. Hâlâ ailesi ve onların hayali Ashdod gezisiyle ilgili soruları ve kasabada hızla yayılan dedikodularla yüzleşmesi gerekiyordu. Hissetmediği huzuru ve bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğü gücü bulmalıydı.

Uyumak, yaşadıklarının acısını götürmedi. Sabahın ilk ışıklarında Delilah banyo yapmak için kendi suyunu aldı ve kanın kokusu üzerinden çıkana kadar defalarca keselendi. Ancak temiz elbiselerin içinde bile bundan kurtulamamıştı. Mavi elbisesini ve şalını mutfağa götürüp ateşe attı. Dün Samson'un yanında giydiği elbiseydi ama onu bir daha görmeye yüreği dayanmazdı.

Bir süre sonra Beulah, kızını babasının mezarında buldu. Delilah'nm omzuna sarılmasını sağlayana kadar saçıyla nazikçe okşayıp onun yanında çömeldi. Akıtacak gözyaşı kalmamıştı. Sadece kaybın geride bıraktığı anlamsız boşluk vardı. Sonunda Delilah konuşana kadar Beulah onun saçını okşadı.

"Benimle vadi topraklarına gelmeni istiyorum."

"Delilah, bizim hayatımız burada, Achish'le."

"Bu bize göre bir hayat değil. Phicol'ün İsraillilere nasıl davrandığını biliyorsun."

Beulah elini Delilah'nın omzuna koydu. "Achish'e bize bakacağı konusunda güvenmeliyiz."

"Artık hiç kimseye güvenmiyorum. Phicol her şeyi yapabilir." Oturdu ve annesine baktı. "Lütfen, benimle gel. Vadi topraklarında gidebileceğimiz güvenli bir yer olmalı. Babam için, bunu eve gitmek gibi düşün."

Bir an için Delilah annesinin kabul edeceğini düşündü. Ancak babasının ölümünden beri annesinin ihtiyatlı davranma konusunda edindiği alışkanlıklar bu düşüncenin hızla kaybolmasını sağladı. Onu ikna etmek için daha mantıklı sebepler gerekiyordu. Ancak Delilah konuşmaya çalışırken, Joshua'nın açıkça onu beklediğini ve asma bahçesinin kenarında dolandığını gördü. Beulah da onu fark etti ve kibarca ikisini başbaşa konuşmaları için yalnız bıraktı.

Joshua "Arkadaşın," dedi. "Dün gördüğümüz.."

Delilah başını salladı. Ariel'in adını bilmemesi onun yararına olurdu.

"Sana bir şey söylememi istedi. Arslan ölmüş."

"Samson'un elinde mi?"

Joshua kafasını salladı. "Arkadaşın olay yaşanırken orda değilmiş, ama dedikodu tüm şehirde dolaşıyor. Arslan tapınağın aşağısında bulunmuş. Bir eşeğin çene kemiğinden yapılmış sivri bir aletle boğazı kesilmiş."

Delilah korktu. Samson'un akıl sağlığı için endişelendi. O yaratığa yaklaşmaya nasıl cesaret etmişti?

"Dahası var. Tapınaktaki adak taşına arslanın kanıyla yazılmış İbranice bir mesaj varmış."

Delilah nefesini tuttu. Bu hareketin anlamı çok derindi. "Ne yazılmış?"

"Arslan tanrının ellerinde öldü. Bu çene kemiği, tanrının silahıdır. Tanrının ruhunun gazabına uğrayacaksınız."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Delilah, üç gün boyunca odasından neredeyse hiç çıkmadı. Tapınak merdivenlerinde yaşananların hayali veya felç geçirmiş ya da öfkesiyle ne yapacağını bilmeyen bir Samson düşüncesinin yarattığı korku ona işkence ediyordu. Tapınaktaki olayların zamanlaması, Achish'in, Ashdod gezisi hakkında Delilah'yı sorguya çekmesine engel olmuştu. Sorgulamadan kaçmıştı ama saçma yalanları, yüzleşmek zorunda kaldığı, dehşete düşüren gerçeklerin yanında anlamsızdı. Ashkelon sokakları idamın getirdiği sevinçle coşan kalabalıkla dolu olmasına rağmen, asma bahçesi tüm yaşananların aksine sessizdi. Güvenli odasından bile Delilah, Achish'in bu yaşananlardan rahatsız olduğunu söyleyebilirdi.

Beulah idamdan sonraki akşam, Delilah akşam yemeğine gelmek yerine odasında kalmayı tercih edince düşüncelerini ona anlatmak istedi.

Beulah "Siyasi nedenleri anlıyor," dedi. "Ancak durumun insani bir tarafı olmadığını kabul ediyor. Neden bu iki adamı halka açık bir gösterinin malzemesi yaptılar?

Delilah bir battaniye yığınının altından "Onlar iki çocuktan başka bir şey değildi." dedi. Hava yeniden ısınmıştı ama o bunu hissedemiyordu.

Beulah kızının eline uzandı. Dikkatle "Achish senin taşıdığın yükü büyük ihtimalle anlamayacaktır." dedi. "Ancak şehirde yaşanan bu değişimden kesinlikle rahatsız olduğunu bilmeni istiyor. İsrailli-lere her zaman adaletli ve eşit davrandı."

Delilah kızgın bir şekilde "Karşı çıkması gerektiği zaman Phicol'ün karşısına çıkmadı." dedi. "Hiç kimse ona karşı çıkmadı. Abidan ve Jubal'in ölümlerinden Phicol sorumlu ama bu durumun yaşanmasından her bir Filistinli sorumludur."

Beulah sessizce "İsimlerini biliyorsun..." dedi.

Delilah, başının etrafındaki battaniyeyi kaldırıp yatağında döndü. "Onları tanıyordum ve seviyordum."

"Delilah..."

Aniden yatakta doğrulup oturdu. "Peki ya sen anne? İsrailliler bu topraklara girdiğinde asma bahçelerini terk etmezsen, sana ne olacak?"

"İşler oraya varmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun anlamıyorum."

Bundan sonra Beulah onu yalnız bıraktı ve Delilah suçluluk duygusuyla birlikte bu durumdan memnun oldu. Ancak sonraki birkaç günde, her şeyi annesine itiraf etme isteğinin yerini Caleb'in bir sonraki hareketinin acısı aldı. Elbette Filistinli askerler Caleb'in onlara söylediği tüm gizli yerleri arıyordu.

İçinde hâlâ, ufak bir yerde onu utandıran bir düşünce vardı: Phicol'ün elinde olan Caleb ile Samson, Delilah'nm ihanetini öğrenecek miydi? Kendisini güçsüz ve kendisinin ördüğü ağa dolanmış hissettiği ilk gün değildi. Ancak bir sırdaş arıyordu. Annesine anlatamazdı. Utanç, adi rüşvetin detayları, öndere ihanet... Hepsi çok fazlaydı.

Asma bahçesinde oturmanın ve dertlenmenin anlamı yoktu. Bir şeyler yapmalıydı.

Üçüncü akşam Joshua ona doğru koşarak geldiğinde, ihtimaller üzerinde düşünerek asma sıraları arasından rahatsızca bir aşağı, bir yukarı yürüyordu.

"Arkadaşından bir mesaj getirdim."

"Ariel'den mi?"

Joshua başını salladı. "Derhal güneydoğudaki harabelere gitmeni istiyor."

En sonunda, Samson onu çağırmıştı.

Joshua arkasında onu takip ederken, Delilah eve doğru yola koyulmuştu.

"Saçakların altında birkaç torba var" dedi. "İçinde de para var."

"Hakkında bir şey bilmemem gereken torbalar mı?"

"Kendine biraz para al. Yüz gümüş kadar."

"Delilah..."

"Ciddiyim. Kardeşine götür ya da bir yere sakla. Ne istiyorsan onu yap. Sadece al. Bana da yüz gümüş getir."

"Pekâlâ. Zeytin ağacının altında buluşuruz."

Delilah odasında kahverengi bir elbiseyle şalı hızla giydi ve hizmetkârların bölümünün arkasından arka merdivenleri kullanıp avluya indi. Joshua, ona dolu küçük bir paket verdi. Delilah paketi çantasına koydu ve onu yanağından öpüp asma bahçesinin içinden şehre giden yola çıktı. Kısa bir süre sonra, şehir kapılarının dışına çıkan açık alana doğru yönünü değiştirdi. İçgüdüsel olarak zaman zaman arkasına baktı.

Vicdanın seni takip ediyor.

Dışarıdaki kulübelere ve çadırlara ulaştığında yavaşladı. Derme çatma evlerin arasında dikkatle ilerliyordu. Burada Samson'u nasıl bulacaktı?

Ariel aniden Delilah'nın yoluna çıktı ve ellerini, ellerinin arasına aldı.

"Geldiğin için teşekkür ederim." dedi. "Kolay olmayacaktı."

Delilah yeniden gözyaşlarının aktığını hissetti ve cüzdanını açtı. "Biraz param var. Bunu çocukların yaşadığı yerde dağıtmanı istiyorum." dedi.

Ariel cüzdana baktı.

"Burada çok para var. Nasıl..."

"Önemli değil. Sadece işe yaradığını görmek istiyorum."

Ariel, keseyi gömleğinin altındaki kemere tutturdu ve başıyla mahallenin derinliklerini gösterdi.

"Beni takip et."

Delilah'nın alışık olmadığı bir yerdi ve yıkık dökük sokaklar arasında kendini rahatsız hissediyordu. Akşam karanlığında nerede olduklarını söylemek zordu ama Delilah pişmiş ekmeğin kokusunu ve çamaşırhaneden gelen ekşi kokuyu hissediyordu. Ariel'in arkasından dar duvarların arasında bir yola girdi ve kendini çoğunu meyhaneden tanıdığı adamlarla dolu küçük bir alanda buldu. Samson kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde odanın karşı ucunda duruyordu. Samson onu fark ettiğini gösteren aşırı bir harekette bulunmasa da, Delilah gözleri birleştiğinde, içinde büyük bir rahatlama hissetti. Samson da onun gibi bir daha görüşeceklerinden şüphe etmiş miydi? Ariel, Samson'un yanına gitmesi için Delilah'ya yolu açtı ve onu bir sandalyeye oturttu. Samson ona tekrar bakmadı ama Delilah bu şartlar altında bile olsa yeniden onunla birlikte olmanın rahatlığını içinde hissetti.

Odada, acı ve öfke vardı. Delilah, tek bir lambanın ışığının altında onlarca yüzün gözyaşlarıyla ıslandığını gördü. Arkadaşlarının ölümünden beri ilk kez bir araya toplandıklarını ve dahası onu beklediklerini fark etti. Bir süre hiç kimse konuşmadı ama sonunda Ariel boğazını temizledi ve konuştu.

"Caleb'e ne yapacağımız konusunda karara vardınız mı?"

Samson "Hiçbir şey..." dedi.

"Ancak bizim hakkımızda, senin hakkında çok fazla şey biliyor."

"Yapacak bir şey yok."

"En azından kuzeyde saklanmak için yeni bir yer bulabilirsin."

Samson "Bu ne işe yarar ki?" dedi. Sesi her zamanki canlılığından yoksundu. "Beni tanıyorsa, kolaylıkla nerede olduğumu bilebilir."

"O zaman bırak da onu öldüreyim. Bu sayede onlara hiçbir şey anlatamaz."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Samson, kalabalık, alanı doldururken ayağa kalktı. "Hayır. Tek yol savaşmaya devam etmek ve düşmanımızın bizi öncekine göre daha iyi tanıdığını farz etmek. Caleb'in bir önemi yok."

Ariel "Ama o yaşıyor!" dedi.

Samson ona döndü. "Onun için hiçbiriniz hayatınızı riske atmayacaksınız. Bunu kesinlikle yasaklıyorum. Onun lanetli ruhu için daha fazla adamımı kaybetmeyeceğim."

Kısa süre sonra toplantı bitti. Samson'un kısa vadede emirleri gizlenmek ve ondan gelecek haberleri beklemeleri olmuştu. Oda, birbirine sarılan ve acımasız bir sessizlik içinde odayı terk eden adamlardan sonra boş kalmıştı. Onlar gittikten sonra, Delilah toplandıkları alanın dört barakadan oluşan, içinde bir yatağın ve köşede küçük bir ocağın olduğu, tavandaki küçük delikten havalanan derme çatma bir ev olduğunu gördü.

Sessizce "Burada mı yaşıyorsun?" dedi.

Samson başını salladı. "Bu gece burada kalacağım. Yarın gideceğim."

Delilah çatıdaki delikten gökyüzüne bakarak Samson'un yanma gitti. Ellerini Samson'un sırtında gezdirdi ve daha sonra kollarına dokundu. Vücudundaki gerilimi hissedebiliyordu. Samson'un iki kolunda da bandaj vardı.

"Arslanı öldürdün."

"Tanrım beni öfkesiyle ödüllendirdi."

Gözlerini kapatmak ister gibi kollarıyla Delilah'yı sardı. Delilah da kendini onun kollarına bıraktı.

"Burada kapana kısılmış gibisin." dedi.

"Kendi aptallığımda kapana kısıldım."

"Birinin sana ihanet edeceğini biliyordun. Bana sen söyledin."

"Ama o kişinin Caleb olacağını bilmem gerekiyordu."

Delilah yutkundu. *Ona şimdi söyleyebilirim*, diye düşündü. *Yalnızız*. Bunun yerine sadece "Neden?" diye sordu.

Ancak Samson bir adım geri çekildi ve gömleğinin düğmelerini açıp yere düşmesine izin verdi. Vücudu Delilah'nın bildiği gibi güçlü ve muhteşemdi. Ancak üzerinde hâlâ meyvelerin olduğu kırık bir asma dalı gibi içinde bir şeyler kırılmıştı. Delilah elbisesini çözdü ve başının üzerinden geçirip çıkardı. Kendi çıplak tenini Samson'un çıplak tenine hızla yapıştırdı.

Karanlık odada öpüşerek uzun bir süre ayakta durdular. Mahalledeki mırıltılar, solmuş yapraklar gibi düşüyordu. Delilah'ya aylar sürmüş gibi gelen ayrılıktan sonra vücutlarını yeniden keşfediyorlardı.

Samson, Delilah'nın içine girdiğinde, titredi. Delilah gözlerini kapadı. Sadece tenindeki ıslaklığı hissettiğinde tekrar açtı. Samson, ondan utanmadan sessizce ağlıyordu. Ama gözyaşları Delilah'nın yüzüne, boynuna, göğsüne düşerken içindeki acıyla nefesi hızlanıyordu. Delilah, tüm dikkatini onu içinde bulunduğu acıdan kurtarmak için ona vermişti. Delilah da ağlamak istedi ama bunun geride sadece suçluluk duygusu bırakacağını biliyordu. Yaptıklarını, gittiği korkunç yolu Samson'a anlatmak istedi. Ancak kelimeler yetmiyordu. Konuşmaya çalıştı ama hiç konuşamadığını fark etti.

Bu akşam Samson'la ilgilenecekti. Onun isteklerine ve ihtiyaçlarına uyacak, güçlü olan kendisiymiş gibi, tapmakta yaşananların korkusundan sıyrılmış gibi ona sahip olmasına izin verecekti. Ancak içindeki dalganın onu da kapladığında anladı. Samson, paylaştıkları tutku geçici de olsa, Abidan ve Jubal'in kurban edilişini, günahlarını affedecekmiş gibi hatıralarını da silmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra Delilah bir bardak su almak için yataktan kalktı ve ibriğe dayanmış bir kese buldu.

Sessizce "Bu ne?" diye sordu.

Samson yatakta tek kolunun üstüne kalktı ve elini başının üstüne koydu. Örgülerini sırtında toplayan deri tokayı çıkardı. Örgülerin ucundaki küçük deri şeritleri teker teker söktü. Örgüleri çözme ayini, karanlıktaki Delilah'yı büyülemişti. Omzundaki yelesini kabartarak parmaklarını örgülerinin içinden geçirdi.

Delilah, onun bu sözsüz hareketlerinin kendisini ona yaklaşmaya ve saçlarına dokunmaya davet ettiğini biliyordu. Ancak odanın diğer tarafına geçmekte hâlâ tereddüt ediyordu. Delilah olmadan örgülerine neredeyse hiç dokunmazdı ama şimdi ondan önce saçlarını açmıştı. Delilah sonunda Samson'un yanına gitti. Samson yatağın ucunda oturmuş, saçlarını omzunun üzerinde açarken, onun bacak-

larının arasında durdu. Saçlarının ağırlığını, canlılığını teninde hissetmek için ellerini saçlarının içine soktu. Parmaklarını kafasından saç uçlarına kadar gezdirdi. O kadar canlı duruyorlardı ki, kendisini saçların içine sarmak, onu hissetmek istedi ama tereddüt etti. Tüm rahatlığına ve samimiyetine rağmen Delilah bu anın, fiziksel çekicilikten daha fazla şey ifade ettiğini biliyordu. Saçlarını çözmesi, kutsal bir hareketti.

İbriğin yanına gitti ve onu geniş bir kabın içine boşaltıp kabı yatağa götürdü. Samson yerde, kabın önüne çömeldi ve Delilah sessizce onun saçını suyun içine soktu. Saçları yavaşça ıslanıp ağırlaşana kadar parmaklarıyla üzerine su döktü. Bu eğilmiş, saçlarının çözülmüş ve ıslak haliyle çok savunmasızdı. Delilah'ya sonuna kadar güvenerek gözlerini dünyaya kapatmıştı. Delilah, Samson'un ıslak saçları kendi omuzlarına dökülüyor gibi sorumluluğunun ağırlığını hissediyordu. Daha sonra Samson yavaşça elini ıslak saçında gezdirdi ve suların vücudunda yollar oluşturmasına izin verirken saçlarını arkaya attı. Saçları teni üzerinde kıvrılıyordu.

Delilah ona keseyi verdi ve Samson da onun eline gümüş bir şişenin içinden tatlı kokulu bir yağ döktü. Su yatağı ıslatmaya başlayana kadar Delilah yağı parmaklarının ritmik hareketleriyle, tekrar tekrar, sağa sola doğru Samson'un saçlarına sürdü ve saçlar ellerinin altında yumuşamaya başladı. Delilah, saçlarını omzundan çekmek için onun boynuna dokunmuştu ki Samson'un gerildiğini hissetti.

Samson parmağını dudaklarına götürdü ve ayağa kalktı. Ancak Delilah çoktan duvarlardan gelen sesleri duymuştu. Bir anda odanın içine ışık doldu. Delilah elbiselerine yöneldi ancak onları almaya fırsatı olmadığından, yataktan kalkıp Samson'un arkasına geçti.

"Bir şeyi mi böldüm?"

Delilah sesin sahibine baktı. Efendi Phicol, Caleb'in tuttuğu meşaleden aydınlanan yüzüyle odanın ortasında duruyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Askerler de vardı. Phicol'ün etrafında toplanmış en az on asker...

Delilah umutsuzca, buradan çıkış yok diye düşündü.

Odadaki tek ses meşaleden gelen çatırtıydı. Phicol ve Caleb içeri girdiğinden beri Samson hareket etmemişti. Gözlerini hainin üzerine dikmişti.

Ancak Caleb de Phicol gibi Delilah'ya bakıyordu. Gözleri meşalenin ışığında parlıyordu. Phicol, Delilah'mn çıplak vücuduna duyduğu merakı saklamıyordu. Diliyle dudaklarını yaladı. Caleb de büyük bir zevkle Delilah'yı izliyordu.

Samson kollarını kaldırdı. "Pekâlâ!"

Delilah "hayır!" dedi. Samson'u geri çekmek için kollarını onun omuzlarına doladı. "Yapamazsın!"

Phicol hırıltılı bir kahkaha attı.

"Samson, bize teslim mi oluyorsun?" dedi. "Eğer öyleyse Delilah'nın zarar görmeden gitmesine izin vereceğim."

Samson derin bir nefes aldı. "Senin sözlerin hindiba bitkisi gibidir. Nefesinin rüzgârında bile kaybolup gider."

Phicol "Yakalayın onları!" dedi.

Adamlar hareket etmedi.

Samson odayı çabucak geçti ve Caleb'in elinden meşaleyi alıp su dolu kâsenin içine batırdı. Oda ay ışığıyla dolmuştu.

Sonra büyük bir haykırışla duvarlar yıkılacak gibi oldu ve aniden gece havası Delilah'nın tenini kapladı.

Samson'un adamları içeri girmiş, Filistinlilere saldırmıştı. Ellerinde derme çatma silahlar vardı: yemek tencereleri ve tahta sopalar.

Delilah yataktan çıktı ve yerdeki elbiselerini aldı. Hemen onları giydi ve yüzü kanla kaplanmış İsraillilerden biri yanına yıkılırken kenara çekildi. Her yerde kıvranan, savrulan bedenler vardı ve hava çığlıklarla ve öfkeli haykırışlarla dolmuştu. Kavga Filistinlilerin aleyhine döndü. Kılıçları alındı ve onlara saplandı. Bacakları koparıldı. Mahallenin karanlığından çıkarlarken haykırışlar yankılanıyordu.

Delilah, belli ki kendisine doğru emekleyen Caleb'i gördü. Delilah hızla öne atıldı ve çıplak ayağıyla onun boynuna bir tekme savurdu. Delilah tekmenin acısıyla yüzünü buruşturdu ama Caleb inleyerek sırt üstü yere yattı.

Phicol kaçıyordu ama Ariel ve Samson'un iki adamı; kardeş olan Micah ve Tomer, kolayca etrafını sarmıştı. Kalan Filistinliler ya yerde ölmüş yatıyordu ya da kaçmıştı.

Samson, Delilah'nın yanına geldi.

"İyi misin?"

Kanla yıkanmış ve ölen ya da ölmekte olan adamlarla kaplanmış yere baktı.

"Yaralandın mı?" dedi.

Diğerleri çadırın çatısını taşıyan direklerden birine Phicol'ü bağlıyordu.

Tomer bıçağını çekip "Onu şimdi öldürmeliyiz!" dedi.

Samson "Hayır," dedi. "Onu burada bırakın."

Micah şaşırdı. "Neden?"

Samson "Öyle istiyorum." dedi.

Arkasında, Ariel Caleb'i ayaklarına doğru sürüklüyordu.

Biraz uzaktan gürültüler geliyordu. Adamlar bağırıyordu ve içlerinden biri "O nerede?" diye sordu.

Ariel yataktan bir çarşaf aldı ve Samson'a fırlattı. "Gitmemiz gerekiyor."

Samson çarşafı beline doladı ve Delilah'nın kolunu tuttu. Delilah yerdeki cüzdanını gördü. İçinde neredeyse hiç para yoktu. Phicol'un onu izlediğinden emindi. Samson'un ağzından dökülen kelimelerle rengi biraz yerine gelmişti.

Phicol "Eğer onunla gidersen asla geri dönemezsin." dedi.

"Her halükârda geri dönmeyeceğim. Senin gibi bir Filistinli varken, ben nasıl Filistinliymişim gibi davranabilirim? Bu toprakları parçalıyorsun."

"Bunlar bizim topraklarımız."

"Asla sizin topraklarınız olmadı."

"Beni dinlemezsen pişman olursun."

"Pişman olmaya alışığım."

Delilah, viran mahallenin içinde Samson'u takip etti.

Delilah, Ashkelon yakınlarında bir yerde mağaraların olduğunu bilmiyordu. Ufak bir tepeyi tırmanırken deniz yosunlarının tatlı kokusu burnuna geldi ve altında uzanan parlak denizi gördü.

Samson "Bizi takip etmiş olmalı." dedi. "Daha dikkatli olmalıydık."

Delilah sürüklenmesine izin verdi. Midesinde bir boşlukla yaşadıklarını zihninden geçiriyordu. Artık kendisi için değil, ailesi için korkuyordu. Beulah, Achish hatta Ekron... Elbette Phicol'ün onlarla ilgili tehditleri boştu. Hemin'in de ailesiydiler ve toplum içinde saygı gören insanlardı.

Samson, havanın daha rutubetli ve rüzgârsız olduğu, sahile inen bir yola saptı. Kayanın içinde kemerli bir mağara vardı. Derinliği sadece bir çift meşaleyle tahmin edilebiliyordu. İlk bakışta etraf boş gibi göründü ama daha sonra Delilah mağaranın arkasında Micah ve Tomer'i ve onların arasında bir kayanın üzerinde sessizce oturan Caleb'i gördü. Yaklaştıkça, Delilah Caleb'in boğazında bekleyen bıçağın metal parıltısını fark etti. Bıçağı Ariel tutuyordu. Sakin ve hayalete benzeyen bir cellat gibiydi.

Delilah, Samson'un arkasında, mağaranın girişinde tereddüt etti. Caleb'in yaptıklarını güvenli bir İsrailli sığınağında değil de, gözlerden uzakta, başka bir yerde ödeyeceğini düşünmüştü. Ama işte buradaydı. Yakalandığı için mahvolmuştu ama hâlâ hayattaydı. Samson elbette onun hainliğinin ne kadar ileri gittiğini bilmek isteyecekti. Delilah aniden kaçmak istedi. Ölümle burun buruna gelen Caleb, onunla bu suçu paylaşan herkesi ele verecekti. Şalına sıkıca sarıldı ama titremesi içinden geliyordu.

Ariel gölgelerin arasından "Seni bekliyorduk!" dedi.

Samson sakince "Başka kimse burayı biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Böyle daha iyi olacağını düşündüm."

Samson mağaranın ortasında duruyordu. Başı neredeyse taş tavana değecekti. Delilah'nın birkaç saat önce iyileştirmeye çalıştığı bu yaralı adam şimdi yaşadıkları kavgayla yeniden doğmuştu. Toplantının merkezinde, herkese meydan okuyordu. Abidan ve Jubal'in ruhları yanındaydı. Bu mağarada Caleb'in hiçbir yandaşı yoktu.

Samson Caleb'e "İnancına ne oldu?" diye sordu. Alçak sesle konuşmasına rağmen söyledikleri tüm mağarayı doldurdu. Caleb yukarı baktı ama konuşmadı.

Samson "Ne zaman bir İsrailli olmaktan vazgeçtin?" dedi.

Caleb kelimelerin içinde boğularak "Devam edemedim..." dedi.

"Bunun ölümüne bir savaş olduğunu biliyordun."

"Devam edemedim."

Samson "Ne değişti, söyle!" diye emretti. "Bu savaşın içinde büyüdün."

Caleb, gözlerini Samson'dan uzaklaştırdı ve Delilah mahallede olduğu gibi yeniden o gözlerin kendi üzerinde durduğunu hissetti.

Tanrım. Beni ele verecek.

Caleb açıkça "Filistinliler kazanacak," dedi. "Sayıca üstünler. Daha iyi savaş malzemeleri var ve yandaşlarını beslemek için paraları var. Kazanana kadar durmayacaklar."

Samson, Caleb'in üzerine eğildi. "Senin de benim gibi tanrının emriyle savaştığımıza inandığını sanıyordum."

Caleb "Onlar bizim tanrımızı umursamıyor!" diye çıkıştı. Kendini öldürmeye hevesliymiş gibi boynunu bıçağa bastırıyordu. Ancak Ariel bıçağın keskin tarafını ondan uzaklaştırdı. "Onların tanrılarına baksana. Hepsi dünyayla ilgili. Bereket, hasat, ateş, savaş, su... Onlar toprağa, suya, halkını beslemek için yağmalayıp hasat ettikleri şeylere inanıyor. Ancak biz halkımızı besleyemiyoruz. Bizim dualarımızı bile duymayan bir güce inanmamızı istiyorsun."

Caleb'in gözleri kısa bir süre için üzerinde durduğunda, Delilah korkularını bastıramadı. Caleb "Samson, inandığınız her şeye hakaret ettim." diye devam etti. "Hâlâ yaşamama izin verecek misin?"

Ariel bıçağın keskin tarafını çevirdi ve Delilah irkildi. Caleb, Delilah'ya baktı ama o, bıçağın hareketini beklerken, sadece Ariel'e bakıyordu. Ariel de sadece liderinden bir işaret bekliyordu.

Samson aniden "Bırakın gitsin!" dedi.

Ariel "Bunu söylemiş olamazsın!" diye haykırdı. "Abidan ve Jubal'e yaptıklarından sonra onu bırakacak mıyız?"

"Ariel, emirlerim böyle."

Ariel uzun bir süre bekledi ve bıçağı gürültüyle kayaların üzerine attı.

Caleb tereddüt etti, şaşırdı. Daha sonra mağaranın girişindeki arkadaşlarına doğru yalpaladı. O geçerken Delilah kasıtlı bir şekilde Samson'a baktı.

Yamaç yolunda ilerleyen ayak seslerini dinlediler. Artık Caleb'i işitemez olduklarında Ariel yere çöktü. "Hepimize ihanet etti."

Samson "Artık Filistinlilerin de işine yaramaz." dedi.

"Ama doğruca onların yanma gidip mağarayı anlatacaktır."

"Anlatmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Seni bir kere kandırdı zaten."

Samson, Ariel'in önüne çöktü. "Onun iki yüzlülüğünü hepimiz biliyoruz. Hepimiz Abidan ve Jubal için yas tutuyoruz. Ancak Phicol artık onu kullanamaz. Caleb, onun için önemli olan her şeyi kaybetti. Tanrı ondan bunların hesabını soracaktır."

Delilah, Samson'un yüzünü incelerken nefesini tuttu.

Samson'un içinde kabullenemediği bir şeyler var mıydı? Caleb'in sözlerine rağmen içinde, ufacık bir yerde Delilah'nın da ona ihanet ettiğini biliyor muydu?

Samson, Ariel'i kaldırdı ve elini arkadaşının omzuna dayadı. "Bu gece sadece Caleb'in ve Phicol'ün hayatta kalabildiği bu felakete onları Caleb sürükledi. Phicol'e geri dönse de, artık güvenilmeyecek hain bir İsrailli olacaktır."

Ariel bir süre liderinin gözlerine baktı ve daha sonra bıçağını alıp kemerine taktı. Delilah tuttuğu nefesini sessizce bıraktı.

Micah "Phicol'ü öldürmeliydik." dedi.

Samson "Onu düşündüm," dedi. "Onunla dalga geçtik. Sonuçlarına katlanacağız. Ancak onu öldürseydik, her şey daha kötü olurdu."

Delilah, denize bakmak için yavaşça mağaranın girişine yürüdü. Phicol'ün ona savurduğu tehditlerden çok yaşanan olayların sonucundan korkuyordu. Bilmediği şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Yolunu seçmişti.

Delilah, Samson'un kollarını belinde ve çenesini başının üzerinde hissetti. Seçtiği yol ne olursa olsun birileri zarar görecekti. Delilah bu anın sürebildiği kadar uzun sürmesini istedi. Sessizlik onu memnun etmişti. Daha fazla yalan söylemesine gerek kalmıyordu.

Caleb onu birkaç kelimesiyle mahvedebilirdi ama öyle yapmadı. Kendi yalnızlığında, hâlâ Delilah'ya özlem duyuyordu ve Delilah bunun kendisini hak ettiği adaletten uzak tutacağını biliyordu.

En sonunda "Korkuyorum..." dedi.

Samson'un kolları onu daha da sıkı sardı. "Ben de..." dedi.

OTUZ-BEŞİNCİ BÖLÜM

Gece huzur içinde geçse de, Delilah sahilde yaşadığı bu güvenli saatlerin geçici olduğunun farkındaydı. Ertesi gün öğleden sonra mağaradaki yatakları için temiz deniz çayırı toplamak üzere tepeye tırmandığında, şehrin üzerinde süzülen duman bulutunu gördü. Bir yerde büyük bir yangın çıkmış olmalıydı. Phicol intikam almaya çabuk başlamıştı.

Samson, Delilah'yı bakıcılık görevini memnuniyetle kabul eden Tomer'e emanet edip sabah erkenden gitmişti. Tomer, ona su kenarına giderken ağıyla birlikte eşlik etti ve balık tutmadaki beceriksizliğini sergiledi. Birkaç başarısız ağ atma denemesinden sonra, Delilah kumlara oturdu ve ustaları izledi. Micah ve Tomer'i birlikte gördüğünde Abidan ve Jubal'i hatırlamamak zordu. Kardeşler, ölmüş arkadaşlarına fizik olarak benzemeseler de, birbirine olan bağlılıkları onları hatırlatıyordu. Delilah, kendi ailesini düşündü. Ariel'in Joshua'ya tüm ailesine iyi olduğunu söylemesiyle ilgili mesajı iletip iletemediğini merak etti.

Samson, o akşam geç saatte Micah ile geri geldi ve Samson denizde yıkanırken Delilah onu izledi. Samson gergin ve sessizdi. Sahile çıkmadan önce uzun bir süre suyun üzerinde tek başına yattı.

Samson, yanında kurulanırken Delilah "Şehirde işler kötüleşti mi?" dedi.

Samson ceketini giydi. "Katliamdı. Tüm gün mahallelerde kavgalar yaşandı. Filistinliler, İsrailli tüccarlara saldırmış. Sadece bugün on yedi İsrailli öldürüldü. Tüm İsraillileri şehir merkezine girmekten sürekli olarak alıkoyan bir yasak çıktı."

"Pazar yerine de mi?"

"Evet."

"Bu insanların nasıl para kazancağını düşünüyorlar?"

"Düşünmüyorlar. Üzgünüm ancak Onan'ın meyve bahçesinin, ahırlarının ve evinin baştan aşağı yandığını söylemek zorundayım."

"Tanrım. O iyi mi?"

Samson bir süre sessiz kaldı. Yeniden konuştuğunda sesi boğuktu.

"O iyi ama, karısı ve kızları yangında öldü."

Delilah ellerini ağzına götürdü. "Hayır."

"Görünen o ki yangını çıkaran meşaleyi bizzat Phicol taşımış."

Delilah, zihnine hücum eden Onan'ın aile bireylerine ait sevimli yüzleriyle arkasını döndü. Phicol meyve bahçesinden bahsetmişti. Samson'un yandaşlarına saldırıyordu. Delilah elbette bunları söyleyemezdi. Samson'a uzandı.

Samson bir süre sonra "Halkımızı şehirden çıkarmalıyız." dedi. "Phicol'ün onlara ulaşamayacağı bir yere götürmeliyiz. Yollar tüm yönlere dağılmış ailelerle dolu ama birbirimizden ayrı olursak güçlü olamayız. Judah sınırına yaklaşınca efendiler bizi izlemekten vazgeçecektir."

Samson, uzun süre oturamayacak kadar huzursuz olduğundan, banyo yaptıktan sonra şehre geri döndü ve o gece Delilah mağaradaki yatağında tek başına yattı. Ancak Delilah, zihnindeki felaket görüntüleri yüzünden uyuyamadı. Rüyalarından birinde, Onan'ın yanan bahçesinden gelen dumanın kokusunu aldı. Tomer onu nazikçe kolundan sarsıp uyandırdığında ve mağaranın içine ışık dolduğunda uykuya henüz dalabilmişti.

"Seni bugün yalnız bırakmak zorundayım. Denizden uzağa taşınmak için halkımızı bir araya toplarken Samson'un bana ihtiyacı var. Sorun olur mu? Senin için geri geleceğiz."

"Ariel herhangi bir şey dedi mi?"

Tomer başını salladı. "Gece geri gelmedi."

Delilah onu giderken izledi ve hızla eşyalarını topladı. Ariel'in asma bahçesinden mesaj getireceğini düşünmüştü ama artık bekleyemiyordu. Achish'in ve annesinin güvende olduğunu bilmesi gerekiyordu. Joshua'yı ne kadar merak ettiği anlatılamazdı. Tomer de gittiğine göre onu burada tutacak kimse yoktu.

Delilah, asma bahçesinin bıraktığı gibi durduğunu görünce rahatladı. Yamaçtaki çitlerden tırmanana kadar, en kötüsüyle yüzleşmeye kendini hazırlamıştı. Onan'ın bahçesini duyduğundan beri, Ekron'un Phicol'le ilgili uyarısı kulaklarında çınlıyordu.

Söylediği şeyi yapmazsan, her şeyini kaybedersin.

Asma sıralarının arasından eve doğru koşarken, kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Annesini avluda oturmuş bir sepet dolusu üzümü bağlamak için ip bükerken gördüğünde neredeyse ağlayacaktı. Ashkelon parçalanırken annesinin burada huzur içinde tek başına oturmuş, mutluluk içinde çalışırken görünce bir an için kuyunun yanında tereddüt etti.

Beulah, Delilah'nın yaklaşırken çıkardığı sese doğru döndü ve sandalyesinden fırladı. Delilah, kollarıyla sıkıca onu sardı.

"Delilah! En sonunda geldin! Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yoktu."

Delilah onu sıktı. "Bir haber göndermeyi denedim." Annesinin kollarından uzaklaştı ve onun yüzüne baktı. "Senin uykusuz geceler geçirmene sebep oldum. Beni bağışla anne."

"Artık buradasın. Yanımdan ayrılmana izin vermeyeceğim."

Delilah, annesinin ellerini tuttu. "Anne birkaç parça eşyanı hazırla ve hemen benimle burayı terk et. Burada kalman senin için güvenli değil. Phicol, İsraillileri ayıklıyor."

"Endişelenme. Dedikoduları duydum. "Ekron şimdi evde. Durumu Achish'e açıklıyor."

"Anlamıyorsun!" dedi. "İnsanlarımız öldürülüyor. Bizim için bir yer, güvenli bir yer buldum."

"Hayır Delilah. Benim evim burası. Achish bana, bize her zaman çok iyi davrandı. Onu sadece dedikodular yüzünden terk edemem."

"Anne bunlar dedikodu değil. Phicol hakarete uğradı ve şimdi kimin acı çektiğini umursamıyor. Seni yakalarsa, Achish'in duygularını önemsemeyecektir."

"Öyle bir şey yapmaz."

"Yapar. Biliyorum."

Ancak Beulah yine başını salladı ve Delilah güçsüz düştüğünü hissetti. Phicol'ün onu kişisel olarak tehdit ettiğini anlatmanın hiçbir yolu yoktu. Zamanları da yoktu.

Beulah, ellerini kızının yüzüne koydu. "Samson'a güvendiğini ve onun İsrail halkı için büyük bir anlam ifade ettiğini biliyorum."

"Samson burada olduğumu bile bilmiyor."

"Ama Phicol aileden biri."

Beulah, kendi fikirlerinden emin bir halde gülümsedi ve üzerinde çalıştığı ipi alıp koltuğuna geri döndü. Delilah, başka bir mantıklı sebep düşünürken onu takip etti ama Joshua koşarak avluya girdi.

"Geri döndüğünü duydum ama gitmen gerekiyor. Hemen, şimdi. Phicol özel korumalarıyla buraya geliyor."

Delilah annesinin yanına gitti. "Senin için geleceğini söylemiştim."

Beulah "Özel korumalarını, kendisini sokaktaki karışıklıklardan korumak için getiriyordur."

Joshua "Annen için geldiğini sanmıyorum." dedi.

"Benim için mi geliyor?"

"Son iki gündür seni bulmak için şehri altüst etti. Her bir İsrailliye senin yaptıklarını ödeyeceğini söylemiş."

Beulah'nın gözlerinde aniden bir korku belirdi. "Gitmen gerekiyor. Samson'a git. Hemen."

"Anne, lütfen."

"Git. Ben güvende olacağım."

Delilah düşünmeye çalışırken çılgın gibi etrafına bakındı. Phicol onu aramak için buraya geldiğinde Ekron ne yapacaktı. Achish'e durumu nasıl açıklayacaktı?

"Anne tekrar geri geldiğimde buradan ayrılmak için hazır olmalısın. Bir şey almam gerekiyor, daha sonra senin için geri geleceğim."

Bir cevap beklemeden koşup, hizmetkârların bölümüne yönelerek avludan çıktı. Joshua hemen arkasındaydı. "Para hâlâ çatıda mı?"

"Evet. Yanında mı götüreceksin?"

"Elbette. Onu yasal sahibine bırakmak gibi bir niyetim yok."

Joshua kolunu yakaladı. "Onlar Phicol'ün gümüşleri mi? Ondan mı çaldın?"

"Öyle sayılır." Joshua'nın odasına çıkan merdivenleri tırmanırken Delilah nefes nefese kalmıştı. "Şunu zeytin ağacının yanma götürmeme yardım et. Oraya saklayabiliriz." Aceleyle çuvalı çekiştirdi ve çuval ayağının dibine düştü. Askerlerin aşağı inerkenki ritmik adımlarının seslerini duyabiliyordu."

Delilah, Achish'"n avludan gelen sesini duyduğunda, askerler kuyunun olduğu tarafta etrafı arıyordu. "Efendim. Bu sabah sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Delilah, avluya baktı. "Anne!" diye fısıldadı.

Beulah, ona baktı ve parmaklarıyla sessiz olmasmı anlatan bir işaret yaptı. Koltuğundan kalktı. Delilah yüzünü buruşturdu. Kendisini göstermeden annesini buradan çıkarmanın yolu yoktu.

Joshua "Hemen buradan çıkalım!" dedi. "Onun için geri gelirim."

Yokuştan aşağı doğru mümkün olduğu kadar sessizce indiler ama gümüş torbası çok ağırdı ve Delilah'nm bacakları ağaca ulaştığında güçsüz düşmüştü. Joshua ilk dala tırmanıp aşağı uzandı. Delilah, gümüş dolu torbaları ona uzattı ve arkasından dala tırmanmaya çalıştı. Güçsüz düşmüştü. Yere çöktü.

Joshua daha da yukarı tırmandı. "Delilah, hadi. Ortalıkta duramazsın."

Asma bahçesinden korkunç bir çığlık yükseldi.

"Anne!" Delilah, eli ağacın bir dalının üzerinde, öylece durdu.

Joshua onu bileğinden yakaladı ve yukarı çekti.

"Delilah! Saklan!"

"Bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Hayır! Delilah! Bir şey yok."

Evden daha çok çığlık yükseldi. Korkunç sesler sabahı yırtıyordu. Çığlıklar, başladıkları hızla kesildi ve asma bahçesine sessizlik çöktü.

Joshua'nın gözleri korkudan büyümüştü. Ağzında aynı kelimeler tekrar ediyordu: "Yapabileceğin bir şey yok. Yapabileceğin bir şey yok."

Delilah'ya sarılmıştı. Delilah'nın gözlerinden yaşlar boşalıyordu ve Delilah eve bakmak yerine Joshua'ya bakıyordu. Bu olamaz. Achish'in evinde olmaz. Benim annem olamaz.

Dalların arasından yeniden eve bakmaya cesaret ettiğinde, avludaki pencerelerden duman çıktığını gördü. Phicol, ordusunun başında asma bahçesindeki yoldan aşağı geliyordu. Ekron'un yanında olduğuna dair bir belirti yoktu

Delilah, elini Joshua'dan kurtarmaya çalıştı ama Joshua çok sıkı kavramıştı.

"Yapma! Seni yakalamak için kurulmuş bir tuzak bu." diye fısıldadı. "Phicol seni görürse öldürür."

"Bırak gideyim!" Delilah, Joshua'dan kurtuldu ve ağaçtan aşağı atladı. Önce tökezledi, ardından koştu.

Birkaç adım sonra Joshua onu yakaladı. Elleriyle belini sardı. Yere yatırdı. "Delilah, lütfen! Yapma!"

Delilah tırnaklarını toprağa geçirirerek kurtulmaya çalıştı. Joshua onu bırakmadı ve Delilah hıçkırarak ağladı.

Askerler gözden kaybolur kaybolmaz, Joshua'nın kollarından kurtuldu ve yanan eve doğru elinden geldiği kadar hızla koştu.

Pencerelerin hepsinden duman çıkıyordu. Havada yanan tahtanın ve kumaşın kokusu vardı. Delilah dumanın azaldığı yerde dizlerinin üstüne çöktü ve avluyu geçti. Kapıdan koridora kadar emekledi. Ağır duman yüzünden gözlerini kısmak zorundaydı. Parmakları ıslak bir şeye dokundu.

Kan.

Elinin etrafında koyu bir leke oluştu. Biraz ileride iki bahçe çalışanı, boğazları kesilmiş halde yatıyordu. Onların ilerisinde de üç hizmetçi kız ve aşçı... Elbiseleri, mideleri civarında kana bulanmıştı. Mide bulantısı Delilah'nın başını döndürdü.

Hepsini öldürmüş.

Dumandan ve bu dinmeyen hastalık yüzünden öksürürken kusacak gibi oldu. Hangi yoldan emekleyeceğini anlamaya çalışırken umutsuzca etrafına bakındı. Çalışma odasına mı, kütüphaneye mi? Yoksa...

Koridorun sonunda, kalın dumanın altında gölgede kalmış ona doğru uzanan bir el gördü. Delilah, ele ulaşabileceği bir yere gelene kadar emekledi. El, çok ağırdı. Bir el bu kadar ağır ve bu kadar soğuk olmamalıydı.

Vücut, önünde kaydı. Kafası tuhaf bir şekilde yuvarlandı ve Delilah çığlık attı. Annesinin yüzü açık ve solgundu, ama boğazı kan gölüne dönmüştü. Elbisesi kandan kopkoyu olmuştu.

Delilah, inledi ama duman acısını boğdu. Annesinin az önce sıcak ve sevgi dolu olan elleri şimdi soğuk ve cansızdı.

Yapabileceğin bir şey yok.

Delilah, parmaklarını dudaklarına bastırıp öptü ve annesinin elini bıraktı. Yeniden avluya doğru emekledi. Duman etrafını öylesine sarmıştı ki nefes alamıyordu. Bir hareketlenme, kahverengi bir elbise yığınının oynadığını gördü. Biri hayattaydı. Ayağa kalktı ve dumandaki bu karanlık öbeğin yanına koştu. Onu tuttu ve tüm gücüyle çekti. Kendisinde tahmin edemeyeceği bir güç buldu. Açık havaya çıktıklarında çektiği vücudun kim olduğunu gördü.

"Achish!"

Achish öksürmeye başladı. Öksürürken korkunç bir şekilde sallanması, onu hareket ettirmeyi zorlaştırıyordu. Ancak kollarını Achish'in altına yerleştirdi ve kuyunun yanına ulaşana kadar onu çekti. Onu bir kayanın üstüne bıraktı. Ellerini suyun içine daldırıp avucuyla ona içmesi için su getirdi.

"Achish!"

"Delilah!"

"Evet, benim. Konuşma. Suyu iç."

Achish başını salladı. "Gitmelisin!" derken öksürdü.

"Seni bırakamam."

"Gitmelisin." Achish hafifçe göğsüne vurdu ve Delilah ceketinin, kumaşı ve etini parçalayan üç derin yaradan akan kana bulandığını gördü. Delilah ellerini sıkı tutmak için uğraştı.

"Seni buradan çıkaracağım" dedi.

"Ama Ekron... Ekron..."

"Sorun yok. Onu bulacağım, endişelenme."

"Ekron..."

Sonrasında Achish inledi ve hırıltılar çıkardı. Vücudu ağırlaştı.

Delilah ona baktı. Ölmüştü. Hepsi ölmüştü.

Önünde bir yerlerde gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu ve bir duvar yıkıldı. Ev yıkılıyordu. Ekron hâlâ içerideydi. Çatıdan tahtalar düşüyordu ve etrafa kıvılcımlar yayılıyordu. Bazıları Delilah'nın üzerine düştü ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Gitmesi gerekiyordu.

Burada yapacağı bir şey kalmamıştı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Geri dönmem gerekiyor!" dedi Delilah. "Anlıyorsun, değil mi?"

Delilah, kayaların üzerinden geçip Joshua'yı mağaraya getirdiğinde, Samson onu merak içinde bekliyordu. Adamları, araştırmaya çıkmak için hazır bir halde etrafında toplanmıştı. Samson Delilah'yı yanma çekti ve uzun bir süre sarıldı. En sonunda "Bu da kim?" diye sordu.

Delilah'nın zihni intikam ve hayatta kalma planlarıyla o kadar çok dolmuştu ki, Joshua mağaranın girişinde, Samson'un önünde durana kadar, güzel ama narin vücudunun kocaman devin yanında bir cüce gibi durduğunu, bu anın onun için ne kadar zor olduğunu fark etmemişti. Joshua, Delilah'yı sevgili olarak uzun süre önce kaybetmişti. Ancak şimdi onu koruma görevini de bırakıyordu. Beceriksizce onların arasma geçti.

"Bu Joshua. Bana kaçarken yardım etti."

Delilah, ailesinin başına gelenleri kekeleyerek anlatırken Samson onu dinledi.

"Bana ulaşmak için sana saldırdı."

Delilah bir cevap düşündü. Delilah, saklamakta zorlandığı gerçekleri açığa çıkarmadan, Samson'a nasıl karşı çıkacağını bilemedi. *Phicol bana saldırdı, çünkü ona ihanet ettim. Çünkü onu aptal yerine koydum.*

Samson "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Bu yaptığı yanma kalmayacak."

Başını delirmişçesine sallarken, Samson'un ellerine yapışıp "Hayır!" dedi. "Bu Phicol'ü hiçbir şeyin durduramayacağını gösterir. Samson dolduruşa gelme. Bana savurduğu tehditlerin seni yok etmesine izin verme."

Sessizce "Bunun için çok geç..." dedi.

Delilah, onun acımasız ifadesine baktı. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?"

"Phicol'ün yaptığı affedilemez bir şey. Yaptığı şey intikam almamızı gerektiriyor."

Delilah, hayal kırıklığı içinde kafasını salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Sana bunu yasaklıyorum."

Samson "Onun cezasını çektiğini görmek istemiyor musun?"

Delilah "Öldüğünü görmek istemiyorum." dedi. "Artık benim ailem sensin. Dünyanın geri kalanı orada değilmiş gibi davranıp burada olmaktan mutlu olmak yerine tehditleri önceden fark etmiş olması gereken bendim. Phicol bizi bulduğu gece, doğruca asma bahçesine gidip annemi Ashkelon'dan çıkarmalıydım."

Samson "Seninle gelmezdi." dedi.

Delilah geri çekildi. "Nereden biliyorsun?"

"Bugüne kadar Achish'in yanında kalması ile aynı sebepten ötürü gelmezdi. Achish'i seviyordu. Hiç kolay olmayacağını, işlerin daha da tehlikeli hale geleceğini biliyordu. Yine de onun yanında kaldı. Senin gibi. Benim gibi."

Delilah ürktü. Nasıl oluyor da diğer insanların kalbini bu kadar iyi bilirken, Delilah'nın kalbindeki kararmış, zehirli noktayı onca zaman fark etmemişti? Hayır, annesi gibi değildi. Annesi iyi, sevimli ve sadıktı. Herkese kalbini açardı.

Ama ben kendimi sattım. Tereddüt ettim ve kararsız kaldım. Seni sevince tüm hatalar yok olacakmış gibi davrandım. Anneme hiç benzemiyorum.

Delilah, elini Samson'un yanağına koydu ve ona bakması için yüzünü çevirdi. "Hâlâ yapabilecekken Ashkelon'u terk edelim istiyorum."

"Yapamayız."

Phicol seni öldürene kadar durmayacak. Ariel'i, Micah'i, Tomer'i ve bu topraklar üzerindeki her bir İsrailliyi... Diğer şehirlerdeki efendiler de Phicol'ün yaptıklarını duyacak ve ondan aldıkları cesaretle aynısını yapıp insanları şehirlerinden atacaklar. O zaman elimizde hiçbir şey kalmayacak. Şehirler arasındaki topraklar bile..."

"Bu savaşı kazanana kadar bir yere gitmiyorum. Tanrıma ve insanlarıma güveniyorum."

"Ama kazanamayacaksınız."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Phicol'ün ne kadar ileri gidebileceğini gördüm."

"Onu zaten yeteri kadar tanıdığını sanıyordum."

Delilah derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. Samson'un derin mavi gözleri dikkatle onu inceliyordu. Delilah'nın gözlerindeki korkuyu gördüğünde yarım adım geri çekildi.

Kendini en kötüsüne hazırlıyorsun diye düşündü. *Haklısın da...*

Samson'un elini tuttu. Söyleyeceklerinin yanında bu şefkat gösterisi saçma duruyordu. Yapacağı ufak konuşmayı daha önce hiç tekrar etmemişti. Ancak şimdi beklenmedik bir şekilde hazırdı ve içindekileri dökmek için acele ediyordu.

"Birkaç ay önce, seni devirmek için Phicol beni işe aldı. Her şeye rağmen benimle evlenme teklifini reddettikten sonra bile bana karşı ilgi duyduğunu düşünüyordu. Seni yakalamak için beni kullanmak istedi. Böyle bir şeyi tek başıma başaracağımı sanmıyordum, ama kabul ettim. Çünkü İsrailliler ile Filistinliler arasındaki bu anlaşmazlık her iki tarafa da zarar veriyordu. Çünkü iki halkın da arasında yaşıyordum. Bu durumu herkesten daha iyi anlayabilecek bir konumdaydım."

Samson'un tepkisini ölçmek için durdu. Ancak yüzü sakin ve boştu. Samson, Delilah sanki bir ateşmiş de, yanmaktan korkuyormuş gibi ellerini çekti.

Kurumuş dudaklarını yaladı. "Yanıldığımı çok uzun süre önce öğrendim. Sadece Phicol'ün planı hakkında değil, her şey hakkında yanılmıştım. Filistinliler ve İsrailliler. O tarafın ya da bu tarafın himayesi altında olmadan yaşayamayacağımı bana sen öğrettin."

Samson başını salladı ve kumun üstüne düşerken arkaya doğru tökezledi. "Sen olamazsın."

"Lütfen!" dedi. "Lütfen. Vadiden dönüş yolunda sana yardım etmemi istemiştin. Şimdi sana yardım ediyorum. Abidan'ı, Jubal'i ve Caleb'i kaybettin. Güvenin sarsıldı. Sana bunları o yüzden anlatıyorum. Dürüstlüğün, kararlılığın ve inancınla beni kendine bağladın."

Ortaya koyduğu bahaneler tuhaf görünüyordu. Durumunu açıklamak için güzel kelimeler kullanamadığını biliyordu. Aniden asma bahçesindeki yolda karşısına dikilen Ekron'u düşündü. Kendisini haklı çıkarmak için boş sözler söylemişti. Delilah'dan bağışlanma dilerken yolda gözyaşları dökmüştü ama Delilah onu bağışlamamıştı. Peki şimdi neden Samson onu anlamalıydı? Bitkin bir halde Samson'a gülümsedi.

"Phicol seni sevdiğimi biliyor. Bu yüzden gitmelisin. Diğerlerini öldürdüğü gibi seni de öldürecek." Samson'a uzandı ve elini tuttu. Elleri Beulah'nınkilerin aksine yumuşak ve ağırdı. "Buna dayanamam."

Delilah'nın söyleyecek sözü kalmamıştı ve yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Samson, sadece ellerini Delilah'nın ellerinden çekerek cevap verdi. Yüz ifadesi çok az değişmişti. Mavi gözlerinde artık yaz sıcağı değil, kış soğuğu vardı ama, Delilah Samson'un onu yeniden değerlendirirken kendisini ilk defa görüyormuş gibi baktığını hissetti.

Delilah "Lütfen bir şey söyle!" diye yalvardı. "Sana yalan söylemeye devam etmek çok zordu."

Samson, Delilah'nın yanından geçip mağaranın girişine yöneldi. Yanından geçerken Delilah onun kolunu yakaladı ama Samson onu itti.

"Samson, lütfen. Ashkelon'dan gitmelisin. Gitmelisin."

"Hayır." Kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde, cüssesiyle mağaranın girişini kapatıp sırtını girişe dönmüş, ayakta duruyordu. "İsraillilerin amaçlarını görebilseydin, neden onu terk etmediğimi anlardın. Kendimi bu amaca adadım."

"Samson..."

"Neden senin öğütlerini dinleyeyim?" diye bağırdı. "Bana cevap ver."

"Çünkü seni seviyorum!"

Samson, Delilah'ya döndü ve elini kaldırdı. Delilah kendini korudu ama darbe inmedi. Yeniden gözlerini açtığında, Samson ayakta duruyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Delilah o an ona sarılmaktan başka hiçbir şey istemedi ama bu, sahile vuran dalgayı geri döndürmek gibi bir şeydi.

Sadece fısıltıyla yeniden "Seni seviyorum..." dedi.

Samson, Delilah2yı mağarada bırakıp sahile doğru yürümeye başladı. Arkasından koşmak istiyordu ama sakinleşmek için kendini zorladı. Bugün tekrar tekrar yaptığı şey buydu. Yaptıklarının sonuçları önünde canlanırken oturmak, beklemek ve izlemek zorunda olmak... Acımasızca denize sürüklenen bir tekne gibi, şimdi de Samson ellerinden kayıyordu. Kendini çok yalnız hissetti.

Onu da kaybedemem.

Ancak daha kaybetmemişti. Söyledikleri bir şekilde kalbine dokunmuş olmalıydı. Ona bir kere tüm kalbiyle güvenmişti. Belki yeniden güvenirdi. Onu hırpalamamış ya da başından göndermemişti.

Delilah, Samson'un arkasından sahile inmeye korkup mağaranın içinde bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. Ancak karamsarlığı, aşkını ve korkusunu karıştırıp onu kimsenin geçemeyeceği gölgelere boğdu. Şu anda yaşamaları için tek çözümün kaçmak olduğunu Samson'a anlatması gerekiyordu. Hikâye uydurmanın anlamı yoktu. Zaten onu dinlemiyordu. Onu gitmek zorunda bırakırsa, bu onun rızası dışında olacaktı, onun güçlü rızası...

Tüm öğlen boyunca, Delilah onları ağrıyan bir kalple izledi. Samson, suyun kenarında Tomer ile tekrar tekrar ağları denize atan Joshua'nın yanında durdu. Orada, bir taş atımı uzaklıkta suyun içinde olmasına rağmen, denizin diğer kıyısında farklı bir ülkede gibiydi. Delilah sık sık onu düşünceli bir halde kendisine bakarken yakaladı. Saatler geçtikçe onun sahilde yürüyeceği ve Delilah'nın kovulduğu kesinleşmiş gibiydi.

Ancak artık bu durum Delilah ile ilgili değildi. Yarattığı zararı geri alamazdı. Bedelini ödemeliydi. Samson'a iki kere ihanet etmişti ve o da kaçmıştı. Elbette Delilah'yı bağışlamayacaktı. Onu tekrar aldatacaktı ama bu sefer Samson'un yararına olacaktı.

Adamlar ağlara takılan balıkları toplarken, Delilah ateşin üstüne bir kazan koydu ve suyu ısıtmaya başladı. Su kaynarken içine bal kattı. Samson en sevdiği baharatlar olmadan sade bir içkiye alışıktı ama Delilah vadiden ayrılmadan önce Azubah'nın ona verdiği tarçın çubuklarını hatırladı. Mağaranın arkasına gitti ve keseyi bulmak için çantasını karıştırdı. Parmağına bir şey takıldı ve Azubah'nm ona verdiği şifalı bitkilerin olduğu keseyi çıkardı. Beyaz keseydi. Altın çiçek...

Delilah, zihninde beliren fikirle yeniden canlandı ve keseyi yere bıraktı. Pek hoş bir yol değildi ama acısızdı, Samson'u şehirden çıkarmak için kolay bir yoldu.

Delilah yeniden çantasını aldı ve içinde kırmızı gelinciğin olduğu siyah keseyi buldu. Üzerinde çok düşünmeden keseyi alıp ateşin yanma gitti ve tüm keseyi ballı içki kazanma döktü. Birkaç tarçın çubuğu kırdı ve kazanın içine ufaladı. Daha sonra bu karışımı bir sopayla karıştırdı. Kaybedecek zaman yoktu. Tomer birazdan Delilah'nın akşam yemeğine temizlemesi için elinde balıklarla gelecekti. Delilah bir şekilde Tomer ve Samson'un bu içkiden içtiğine ve Joshua'nın da içmediğine emin olmalıydı.

Adamlar mağaranın girişinde belirdi ve Joshua Delilah'yı sevinçle selamladı. Görünen o ki, Samson aralarında geçen konuşmadan kimseye bahsetmemişti. Samson mağaranın girişinde, havayı koklayıp merakla Delilah'yı incelerken tereddüt etti. Delilah'nın kalbi yerinden çıkacaktı. Kırmızı gelincik kaynatıldığında kokuyor muydu? Ancak Samson ateşe doğru yürüdü ve birkaç adım ötede yere oturdu. Delilah onun yüzündeki ifadeyi anlayamıyordu ve bu zoraki normalliğin diğerlerinin yararı için olduğunu fark etmişti.

Yeniden burnunu çekti ve Delilah kokladığı şeyin sadece tarçın olduğunu fark etti. "Annen tarifini verdi." dedi.

Samson ona biraz daha yaklaştı ama hâlâ dokunmuyordu. "Biraz limon kabuğu da olabilirdi."

"Elimde yoktu." İleri uzandı ve tencereye uzanmaya çalışan Tomer'in eline vurdu. "Henüz değil. Biraz daha kaynasın."

Joshua'ya baktı. "Balıkları yıkamam için bana biraz temiz su getirir misin?"

Tomer "Ben getiririm." dedi.

Delilah "Bırak Joshua gitsin. Eğer bir süre daha burada yaşayacaksa kendi yolunu bulmalı." dedi.

Tomer omuzlarını silkti ve Delilah'nın karşısına oturdu. Joshua görüş alanından çıkar çıkmaz Delilah iki kadeh doldurup adamlara ikram etti.

İki adam da sonuna kadar içti ve Delilah elini Samson'un elinin içine koydu. Samson elini çekmeyince kalbinde umutlar yeşerdi. Onu bağışlama yolunda ilerlemiş olması mümkün müydü? İçkiyi ağzının içinde döndürdü ve daha sonra yuttu. Delilah başını salladı.

"İyi mi?"

"Tadı biraz farklı."

"Karanfil. Karanfil olmadan tarçın..."

Tomer "Başka bir şey daha var..." dedi. Delilah, adamların ikinci kadehlerini içişini, izlerken kadehleri yeniden doldurdu. Kırmızı gelinciğin ne kadar hızlı etki edeceğine dair bir fikri yoktu ama uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Tomer aniden konuşamamaya başladığında, ona balık tutmayı öğreten babasından bahsediyordu.

Samson "İyi misin?" diye sordu.

Tomer birden dizlerinin üzerine çöktü.

Samson onu kaldırmaya çalıştı ama Delilah'nın arkasına devrildi. Delilah endişeli görünmeye çalışarak ayakta duruyordu.

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Sen... Ne yaptın? İçkinin içinde ne vardı?"

Samson ayağa kalkmaya çalışırken Joshua elinde bir testi suyla mağaradan içeri girdi.

"Neler oluyor?"

Samson mağara duvarına tutunup kalkmaya çalışırken Delilah'ya "Bana ne yaptın?" diye bağırdı.

Delilah'nın sakinliği gözyaşları içinde kayboldu ve Samson'a sarıldı. "Özür dilerim. Beni bağışla. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Ne..." Samson tökezledi. Daha sonra ayakları gevşedi. Elleri üzerine düştü ama kendisini kaldıramadı. Kafası yere, Joshua'nın ayaklarının yanına yığıldı.

Joshua, Delilah'ya baktı. "Ne yaptın?"

Delilah gözyaşlarını silmeye çalıştı ama onları durduramıyordu. Samson'un yanına çöktü ve nazikçe yanaklarını okşadı. "Tek yolu buydu."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Delilah, Joshua'ya ilaçlı içkiyi anlattı. Joshua tek bir kelime etmeden onu dinledi ve başını salladı.

Delilah nefes almaya çalıştı ve elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. Yaptıklarının işe yaraması için kendini toparlamalıydı.

"Sahilin yukarısında İsrailli bir çiftçi var." dedi. "Ona biraz gümüş ver ve arabasıyla atını kayanın tepesine çıkar."

"Sen ne yapacaksın?"

"Hadi git. Sen geri dönene kadar hazırlanmış olurum."

Joshua, Delilah'yı mağarada tek başına bırakıp kayaya giden yola koyuldu. Tomer, sırtı yerde horluyordu. Delilah, boğulmaması için onu yan çevirdi. Samson tüm ağırlığıyla öne düşmüştü. Delilah onun derin bir uykuya daldığına emin olamayıp etrafında dolandı. Gözleri kapalı olmasına rağmen yüzünde kızgınlık ve kırgınlığın karışımı bir ifade vardı. Delilah onun saçlarına dokundu. Yapması gereken bir şey daha vardı.

"Tanrım beni bağışla," dedi. "Beni anlamasına yardım et."

Delilah, Tomer'in bıçağına uzandı. Bıçağı öptü ve derin bir nefes aldı. Samson'la yüz yüzeydi. Dikkatlice kafasını yerden kaldırdı ve bıçağı yaklaştırıp sakallarını kesti. Tomer bıçağı bilemişti. İlk darbede bir avuç dolusu sakal koptu. Hayatında hiçbir erkeği traş etmemesine rağmen, hızla ve dikkatle sanki bir balığı temizlermiş gibi kolayca sakalları temizleyebilmek için bıçağı onun yüzünde gezdiriyordu.

Yüzünün bir bölümünü bitirince ayağa kalktı ve Samson'un başınm üstünde ata binecekmiş gibi eğildi. Saçlarının örülü olması Delilah'nın işini kolaylaştırıyordu. Onları sıralanmış ölüler gibi burada yatırdığı için kendini katil gibi hissediyordu. Yedi örgü de temizlenmişti. Delilah, bıçağı dikkatle başına ve çenesine götürüp kalan saçları ve sakalları temizlemekle uğraşıyordu.

Kilden yapılmış çok hassas bir kâse gibi başı arkaya düşmüşken, Delilah onu dikkatle inceledi. Ne kadar da genç görünüyordu. Ne kadar savunmasız. Delilah'nın umduğu gibi sakalları gidince diğer İsraillilere benzemişti. Sadece sakallarının tenini güneşten sakladığı yerler tuhaf bir şekilde solgundu. Kafası devasa omuzlarında küçücük duruyordu.

Delilah yere oturdu ve Samson'un başını kucağına aldı. Parmaklarıyla nazikçe kaşlarını okşadı. Nefesi yavaştı ve doğruca Delilah'nın kollarındaki tüylere değiyordu.

Joshua öksürene kadar onun geldiğini ve mağaranın girişinde beklediğini fark etmedi.

"Ah Delilah." Yakına geldiğinde fısıldamıştı.

"Bir şey söylemene gerek yok. Ne yaptığımı biliyorum."

Parmaklarıyla oynarken "Biliyor musun?" dedi. Yüzü korkudan beyazlamıştı. "Tanrıya şükür bu halini görmedi."

Delilah "Ama onu tanıyamadın, değil mi?" dedi.

Joshua tereddüt etti. Delilah'nm yanma çöktü. Hayretler içinde kafasını salladı ve yine hayretle "Onu nasıl kaldıracağız? Benim kaldırabileceğim yükün iki katı ağırlığında." dedi.

Delilah ayağa kalktı. "Onu çekmek için balık ağlarını kullanacağız."

"O halkımızın lideri ve sen onu bir sepet dolusu balık gibi mi taşıyacaksın?"

"Başka yolu yok. Onu vadi topraklarına, annesinin yanına götürmeliyiz. Orada güvende olacak ve biz de Judah sınırını geçebileceğiz."

Joshua "Öyle olsun!" dedi.

Bir ağı tuttu ve içinde kalan balıkları çıkardı. Daha sonra ağı Samson'un yanına serdiler ama onu ağın içine yuvarlamak çok zordu. Samson'u mağaradan çıkarıp yola götürene kadar ikisinin de nefesi kesilmişti. Güneş batmıştı. Delilah yorgun bir halde yere oturdu.

"Haklısın!" dedi. "Yapamayacağız."

"Bir fikrim var. Bekle."

Delilah kayanın tepesindeyken, karanlıkta kayboldu. Kısa bir süre sonra Delilah toynakların yere çarparken çıkardığı yumuşak sesi duydu. Joshua, dizginlerinden çektiği iki atla geri dönmüştü. Diğer elinde bir halat taşıyordu. "Bunu ağa bağla. Atları kullanıp onu çekeceğiz."

Delilah, Tomer'in ona öğrettiği düğümü kullanarak halatı ağın etrafına sardı. Daha sonra Joshua yavaşça atları yürüttü. Tanrıya şükür, yol düz ve taşsızdı. Samson'un vücudu kalın ağın üstünde yavaşça kayarken, Delilah onun başını koruyordu. Yolculukları çok yavaştı ancak en sonunda atlar Samson'u arabanın yanına getirmeyi başarmıştı. Onu arabanın içine sokmak Delilah'nm kalan tüm enerjisini de alıp götürmüştü. Joshua, Samson'un vücudunun altına ellerini yerleştirdiğinde ve son birkaç adımlık mesafede onu kaldırırken inledi. Terden sırılsıklam olmuştu. Delilah mağaraya gidip battaniyeleri ve birkaç parça eşyasını alırken Joshua serinlemek için arabanın koltuğuna uzandı. Delilah hızla etrafına baktı ve ateşi söndürmek için üzerine su döktü. Tomer kıpırdamamıştı.

"Özür dilerim." diye fısıldadı.

Joshua dizginleri eline aldı ve araba ileri doğru hareketlendi. Delilah Samson'u battaniyelere sardı ve çenesinde kalan sakalları okşadı. Şimdi bir çocuk gibi çok kırılgan görünüyordu. *Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim,* diye söz verdi.

Arabayı şehre doğru sürdüler ve sonra kuzeye döndüler. Yol ıssızdı ama arabanın tekerlerinden gelen devamlı gıcırtılar ve ağustos böceklerinin cırıltısı gecenin gergin sessizliğini azaltıyordu. Meşaleleri olmadan yolculuk ediyorlardı ama yolu aydınlatmaya yetecek kadar ay ışığı vardı. Delilah terk edilmiş asma bahçesini ve yokuşun tepesindeki siyah bir nokta gibi görünen yanmış evi fark etti.

Delilah, kendini her zamankinden daha kararlı hissederek "Parayı almalıyız!" dedi.

"Tanrım! Hayatını tehlikeye atmayı seviyorsun."

"Ashkelon'dan çıkarsak elimizde bir şey kalmayacak. Bu..."

Joshua "Biliyorum..." dedi. Dizginleri çekti. "Biraz daha kuzeye gideceğim, daha sonra mahallelerin arasından geçmek yerine kestirmeden gideriz."

Delilah başını salladı ve arabanın arkasında cüzdanını aradı. Bıçağı çekti. Saçlarını toplayıp büktü ve bıçakla kesti. Kesilen saçı yola fırlattı. Şehrin etrafından tanınmadan geçmeleri gerekiyorsa, Samson'unki ile kıyaslandığında kıymetsiz olsa da, kendisi de bazı fedakârlıklarda bulunmalıydı. Alışık olmadığı, serinlikte titreyereyen çıplak kalan ensesine dokundu.

Joshua "Hayır!" dedi.

Yukarıda, arabaların ve askerlerin oluşturduğu bir barikatta meşalelerin parlak ışıkları parıldıyordu. Kesinlikle onları durduracaklardı. Peki ama adamlara ne diyecekti?

Joshua "Geri dönelim mi?" diye fısıldadı.

"Hayır! Devam et."

Yaklaştıkça Delilah'nın kalp atışları hızlandı. *Bu beladan kurtulabiliriz.*

Askerlerden biri diğerlerinden ayrıldı ve elini kaldırdı. Joshua, atları durdurdu. Delilah, Joshua'nm daha dik oturduğunu gördü. Askerler yaklaşırken Delilah bacaklarının üstünü bir battaniye ile örttü. Meşaleleri arabanın yan tarafını aydınlatıyordu. Askerler Delilah'yı incelerken gözleri erimiş madeni paralar, çölde bazen uzakta dolanan kurtlar gibi parlıyordu. Delilah sinirlerini zorlayıp gözlerini kırptı.

Filistin dilinde "Bu erkek kardeşim." dedi. "Sıtmaya yakalandı. Size de bulaşmaması için uzak durun."

Askerlerden biri "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

"Şehrin dışına, kimseye zarar veremeyeceği bir yere."

Asker "Uğurlar olsun!" diye cevap verdi ve el salladı.

Kısa bir süre sonra, Joshua arabayı yoldan biraz dışarı çıkardı. Samson, Delilah'nın arkasında belli belirsiz hareket etti. Üzerindeki balık ağını çözmüşlerdi ama yine de battaniyelerle bağlamışlardı. Uykusunda beceriksizce kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Delilah, Samson'un alnını okşayıp ona susmasını söyledi. Ancak gergindi. "Neredeyiz?"

"Asma bahçesinden çok uzakta değiliz."

Delilah seçenekleri düşündü. *Samson'u arabada bırak ve gümüşlerle dolu ağır çantaları almak için koş ya da tehlikelere rağmen arabayla eve yaklaş.* "Bence yapabildiğimiz kadar yaklaşmalıyız. Çantalar..."

"Bu da ne?"

Delilah, sağda Joshua'nın baktığı, birkaç meşalenin onlara yaklaştığı yere baktı.

"Ah Se't!" diye fısıldadı. "Git. Hadi git."

Ancak Joshua atları çabucak döndüremedi ve arkalarındaki meşalelerin ateşi yaklaştı. Joshua dizginlere asıldı ama atları ilerletene kadar kılıçlarını çekmiş askerler arabanın etrafını sarmıştı.

Delilah "Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu.

Askerlerden biri "Burada, yoldan bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Delilah erkek kardeşinin hastalığıyla ilgili bahaneyi tekrarlardı.

Askerlerden biri Samson'un traşlı başına yaklaşmak için meşalesini aldı. Kesinlikle onu tanımamıştı.

Asker "Özel mülkün içindesiniz." dedi. "Kapılara doğru gidin ve seyahat için izin alın.""Özel mülk mü?"

"Burası Efendi Phicol2ün mülkü."

Delilah içinden küfür etti ve içinde öfkenin kabardığını hissetti. Elbette onun mülküydü. Her zaman asma bahçesinin kendisine ait olmasını istemişti.

"Özür dilerim." dedi. "Kaybolmuş olmalıyız. Ancak gördüğünüz gibi kardeşim çok hasta."

"Bir bakayım."

Delilah dondu. Diğer atın yaklaştığını fark etmemişti ama sesi kesinlikle tanımıştı. Efendi Phicol, meşale ışığında parlayan tören kıyafetiyle ortaya çıkmıştı. Tıknaz atının üstünde otururken zalim bir memnuniyetle bakındı.

Phicol "Battaniyeyi çekin de sevgili erkek kardeşini görelim." dedi.

Asker battaniyeyi yakaladı. Samson hareket etti ve kafasını yavaşça döndürdü. "Ekron bir gecede büyümediyse, sanırım bu Samson."

"Efendim, emin misiniz?"

Phicol arabaya yanaştı ve beceriksizce Delilah'nın kolunu tuttu. "Ona bak. Kurbanlık koyun gibi traş edilmiş. Ekron! Buraya gel."

Delilah, üvey kardeşinin geçmesi için çekilen meşalelere bakmadan duramadı. Ölmemişti. Askerler Delilah'yı yakalamıştı ve arabadan aşağı indirmişti. Delilah çığlık attı. Tekme attı. Ancak Ekron'un önünde yere serildi. Kendini sakinleştirmek için Ekron'a ulaşmaya çalışırken ayaklarıyla çırpındı. Ancak Delilah ona ulaştığında Ekron sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi geri çekildi.

Delilah "Yaşıyorsun..." dedi. "Baban öyle çok endişelenmişti ki..."

Ekron "Elbette yaşıyorum." diye tersledi onu.

Phicol Delilah'ya "Beni hayal kırıklığına uğrattın." dedi. "Bu kadar kolay yakalanmamalıydım. Asma bahçesine neden bu kadar yaklaştığını merak ediyorum. Tabii... Tabii arkanda çok değerli bir şey bırakmadıysan. Mesela gümüş?"

Araba arkasında sarsılırken Delilah vakit kazanmaya çalışıyordu. Askerler kılıçlarını çekip hizaya geçmişti.

"Yapma!" diye haykırdı. "Ona dokunma!"

Araba sallandı ve Samson yavaşça kalkıp oturdu. Kılıçlara çarpıp parlayan meşale alevlerine gözlerini kısıp baktı. Esaretinin sebebini anlamaya çalışırken, ellerini sağa sola çarpıp şaşkınlıkla etrafa bakıyordu.

"Bana ne yaptınız?" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, ne yaptınız?"

Phicol "Sanırım sevgilin hepsinden kurtulabilir." dedi.

Delilah'nın gözleri yaşla doldu. Samson uyurken yaptıkları çok doğru görünüyordu. Ancak şimdi kırılmış, yaralanmış ve kendini koruyamayacak bir haldeydi ve bunu Delilah yapmıştı.

İçgüdüsel olarak Samson'a uzandı. Ekron elini yakaladı ve arkaya doğru büktü.

Joshua, sürücü koltuğundan "Onu bırak!" diye bağırdı.

Ekron alay ederek "Sen nasıl bir adamsın?" dedi. "Sevgilini başka bir adama satıyorsun. Aldığı paradan sana pay mı verdi?"

Samson, arabanın içinde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ancak hâlâ sersem bir haldeydi ve kendini bir arabanın arka tarafında bulma hissi onu şaşırtmıştı. Ellerini tekrar tekrar başının üzerinde gezdirirken yere çöktü. Etrafında savrulan kılıçları fark etmemiş gibiydi.

Delilah, Phicol'e "Bırak onu!" diye yalvardı. "Ona baksana. Artık Filistinlilere nasıl zarar verebilir? Sen kazandın. Bırak gitsin."

Phicol soğuk bir şekilde "Delilah oyun bitti." dedi. "Daha fazla pazarlık ya da şans yok. Bitti."

Samson "Delilah?" diye bağırdı. "Bunu bana sen mi yaptın?"

Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak bu sefer arabanın yan tarafına çok yakındı ve araba sağa doğru tehlikeli bir şekilde sallandı. Joshua arabadan atladı ancak Samson içindeyken araba yıkıldı. Odun parçaları etrafında uçuşurken Samson kirin içine yuvarlandı.

Delilah ona doğru eğilerek "Seni korumaya çalışıyordum." dedi. Ancak Ekron kollarını öyle sert sıktı ki, Delilah haykırdı.

Phicol askerlere "Onu buradan götürün!" diye havladı. "Adamları onu almaya gelmeden önce buradan uzaklaştırmalıyız."

Ekron Delilah'yı biraz daha geriye çekti. Artık sadece Samson'un etrafını saran askerleri görebiliyordu. Samson kollarını etrafa savurdu ancak askerler onu halatlarla sarmıştı. Delilah, daha önce yaptığı gibi yine halatlardan kurtulmasını umdu. Ancak şu anda ondan böyle bir güç gösterisi beklemek aptalca olurdu. Arabanın içinden ağı aldılar ve Samson'un üzerine attılar. Ağın içine tıkıldığında Samson neredeyse hiç hareket edemedi. Kolları ve bacakları denizden gelen yaralı bir yaratık gibi hareket ediyordu.

Delilah'nın ayaklarının bağı çözüldü ve Ekron onun Samson'un önünde yere yığılmasına izin verdi. Delilah, Samson'un halat ve ağ karmaşası içindeki yüzünü hâlâ görebiliyordu. İkisinin gözleri buluştuğunda Samson'un gözlerindeki güzel mavilik, karanlıkta soğuk griye dönüşmüştü. Delilah çoktan onu kaybetmişti.

Altı adam bohçayı yakaladı ve yeniden arabaya yükledi.

Phicol "Sonunda işleri bizim için kolaylaştırdın." dedi. "Neredeyse beni hayal kırıklığına uğratıyordun."

Delilah kirin içinde "Onun yerine beni al!" diye yalvardı. "Lütfen beni al."

Phicol "Benim için sen bozuk mal sayılırsın." dedi. "Ancak Ekron seni alabilir. Hâlâ senin pis çekiciliğine karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum."

Ekron, patronun sözlerinden etkilenmiş görünüyordu. Beceriksiz bir şekilde Delilah'nın başına dikildi. Ekron tereddüt ederken, Delilah yanından geçen bir şey hissetti. Joshua'nın, Ekron'un üzerine atladığını gördü. Eli meşalenin ışığında parlıyordu. Tomer'in çok fazla acıya sebep olan bıçağını bulmuştu. Bıçağın ucunu Ekron'un boğazına dayadı.

Joshua "Bırak gitsin!" diye bağırdı. "Bırak gitsin, yoksa seni öldürürüm."

Phicol başını sallarken "Aptal çocuk!" dedi. Joshua'nın arkasında bir hareketlenme oldu ve ağzı karaya vurmuş balık gibi açıldı. Bıçağı elinden attı ve göğsüne baktı. Gümüş bir uç göğsünden çıkıyordu ve etrafına koyu bir leke yayıyordu.

Delilah çığlık attı. Joshua ahmakça bıçağa baktı ve daha sonra gözleri Delilah'yı buldu. Kan ağzında toplandığı için dudakları ve çenesi karardı. Kanı tükürdü. Bıçağı çekti ve iki büklüm oldu. Kumların üstüne yan tarafa doğru düştü.

Ekron, Joshua'nm ölmekte olan bedeninden iğrenerek uzaklaştı.

Phicol "Samson"u uzaklaştırın!" dedi. "Kaltağı bırakın."

Delilah arabaya girmeye çalışırken ona doğru emekledi ama iki asker onu geri çekti ve araba hareket etti.

Arabayı yakalayan Delilah "Samson, onlarla savaş!" diye bağırdı. "İnandığın şeyleri hatırla! Vazgeçme!"

Ancak Samson ona bakarken sadece arabanın içinde yatıyordu..

Phicol atma doğru yürürken "Ekron, seni tebrik etmeliyim." dedi. "Onun Samson'u baştan çıkarma fikri kötü bir anlaşmaydı. Bazen senden şüphelendim. Ancak doğru sonuca ulaştık."

Ekron'u Delilah ile karanlıkta yalnız bırakırken dizginlere asıldı ve korumalarıyla birlikte gözden kayboldu. Karanlıkta Joshua'nın acısını paylaşmak için onun yanına doğru süründü. Ancak Joshua'nm nefesi güçsüz ve hızlıydı. Göğsü sırılsıklamdı. Delilah, onun yüzünü ay ışığına doğru çevirdi. Göz kapakları yarı açıktı ve ağzından tükürük ve kandan oluşan baloncuklar çıkıyordu.

"Joshua?"

Güçsüz bir halde bakışlarını Delilah'ya çevirdi ve Delilah da hayran olduğu çocuğu ararken parmaklarıyla onun alnını okşadı. Teni çoktan soğumuştu.

"Teşekkür ederim arkadaşım. Teşekkür ederim."

Uzun, boğuk bir nefesle ruhu Joshua'yı terk etti. Delilah onun başını nazikçe indirdi.

Ekron başında dikiliyordu. "Bunların hepsine sen sebep oldun!" dedi.

Delilah acı içinde "Hayır!" dedi. "Bu belayı üzerimize sen saldın. Samson'un üzerine. Benim üzerime. Annemin. Hatta kendi babanın..."

Ekron homurdandı. "O da layığını buldu."

Delilah ayağa kalkmaya çalışırken "Sana neler oluyor?" diye sordu. Artık onun ayağının altında sürünmeyecekti. "Baban dudaklarında senin adınla öldü."

Ekron"un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ancak hemen yok oldu. Delilah'nın bileğini sıkıca kavradı. "Yolumuza çıkmamalıydı. O zaman zarar görmezdi. Ona açıklamaya çalıştım ancak asla beni dinlemedi."

Ancak *Ekron... Ekron...* Delilah kuyunun yanındaki Achish'in son sözlerini iyi hatırlıyordu. Gerçek, vücuduna yayılan bir hastalık gibi bir anda ortaya çıkmıştı.

"Aman tanrım. Onu sen öldürdün." dedi.

Ekron'un sessizliği Delilah'ya gereken cevabı verdi.

"Kendi babanı öldürdün" diye devam etti. "Ekron, hayır..."

Ekron ağzını tuhaf bir biçimde bükerek "Bizi durdurmaya çalıştı..." dedi. "Anneninki daha kolay oldu."

Delilah'nın bedeni sarsılmaya başladı. Ekron'a yumruklarıyla saldırdı. Ekron ilk darbeyi aldı ve Delilah'nm yumruğu ufak bir çizik yarattı. Delilah tırmalıyor ve dişlerinin arasından nefes alıyordu. Ancak aniden bacakları havalandı ve Ekron bacaklarını Delilah'nm belinin iki yanma doğru açarak onu yere serdi.

Taşlı kum Delilah'nın sırtına acıyla battı ama Delilah Ekron üzerine eğilirken, yüz yüze geldiklerinde ona karşı çıkmaya çalıştı.

"Tanrılar bile sana bakmaya utanır!"

Ekron, Delilah'yı zaptetmek için uğraşırken nefes nefese kalmış bir halde "Babam zayıf biriydi." dedi. "Sadakati yok olmuştu. Bu zamanda onun gibilere ihtiyacımız yok. Benimle sadakati öğreneceksin."

Delilah yeniden onunla boğuştu ama kaçacak yer yoktu. Şimdilik Ekron yenmişti.

Ancak Delilah hâlâ başını kaldırabiliyordu ve kalbini dolduran öfkeyle doğrudan Ekron'un gözlerinin içine baktı. "Senden hiçbir şey öğrenmeyeceğim."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki ay sonra

Ekron titredi. Dudaklarının arasından güçsüz bir inilti çıktı. Saçları alnına yapışmıştı ve gözleri şişmişti. Nefes nefese kalmış bir halde kendini bıraktı.

Delilah, başını çevirdi ve üvey kardeşinin kokusunu içine çekmemek için uğraştı. Duvarda, gölgeleri birbirine geçmişti. Gözlerini kapadı. Bekledi.

Ekron'un nefesi yavaşladığında, Delilah'nın üzerinden kalktı.

Delilah hâlâ yatıyordu. Teri, tenini soğutuyordu.

Dışarı çıkarken "Temizlen!" dedi. "Bugün Efendimizin masasına hizmet edeceksin."

Delilah kanepeden kalktı ve elbiselerini çıkardı. Sallanarak ayna taşa yürüdü ve saçlarını kulağının arkasına attı. Yakalandığından beri geçen sürede saçları pek uzamamıştı. Kesinlikle sol gözündeki morluğu kapatmaya yetmezdi. Ekron sağ eline ağır bir altın yüzük takıyordu.

Oda özellikle Delilah'ya ekşi kokuyordu. Sadece her gün burada yaşadığı aşağılanma değil, Ekron'un dekorasyon için seçtiği abartılı tablolar da buna sebep oluyordu. Ancak tüm ev böyleydi. Efendi Phicol'ün arazisinin yanında aceleyle dikilmişti. Temeli yerine otururken ve sıvası ağustos güneşinde kururken bile gıcırdıyordu.

Delilah evi iyi biliyordu. Yer taşlarının her bir karesini ovmuştu. Yorularak, yaptıklarından, düşüncelerinden saklanıyordu, bu yüzden çok çalıştı. Ekron onun yeni görevini anlaması için elinden geleni yapmıştı. Gece gündüz fark etmeksizin yemek yapması için çağırmış, etrafı temizletmiş, yatağındaki ipek çarşafları değiştirtmişti. Mayalanmayı uzun zaman önce bırakmış bir şişe şarap gibi hareketlenen arzularını gideriyordu.

Samson ölmüştü.

Yakalanmasından sonraki sabah, Ekron erkenden gelip de Samson'un kardeşlerini İsrailli isyancıların elinde kaybeden üç Filistinli asker tarafından boğularak öldürüldüğünü soğuk bir ifadeyle söylediğinde, Delilah boş bir odada sert bir kanepede uyanmıştı. Ekron gidene kadar ruhunu saran amansız acıyı bastırmıştı. Daha sonra ağlayıp, Samson'un son anlarını düşünmemek için bir köşeye çökmüştü. O an geldiğinde kendini korumuş muydu? Phicol onu yakaladığında, Samson'un kalbi çok kırılmıştı. Kaderini sessizlik içinde kabul etmesinden korktu. İntikam arzularıyla elbette ona işkence etmiş olmalıydılar.

Günün geri kalanında güneşin evin üzerinde dolandığını umursamayarak bilinçsiz bir şekilde yatmıştı. Ekron geri dönmüş ve Delilah'ya saldırmıştı. Delilah, Ekron kanlar içinde inleyen bir halde geri çekilene kadar ona tekme attı, onu tırmaladı ve ısırdı. Arkasından lanet okudu, ona, ölüm tanrısı Mot'tan peydahlanmış biri olduğunu söyledi. Onu korkaklıkla ve katillikle suçladı. Bunları en başından beri bildiğini ve o daha bir çocukken bile ruhundaki çürüklüğü gördüğünü haykırdı. Ekron, Delilah'nın öfkesinden cesareti kırılınca tek söz söylemeden odayı terk etti.

Ancak bu ayrılık kısa sürdü. Delilah uyurken yeniden geldi. Bu sefer yanında bir kara ağaç sopası getirmişti ve içtiği sert içkiden de cesaret almıştı. Delilah'nm yüzünü tırmaladığı ve elbisesini parçaladığı yerlere pansuman yapmıştı. Ancak içtiği şey Ekron'a acımasız bir güç vermişti ve Delilah ona karşı koyamadı. Delilah kör gibi elleriyle sopayı kavrayana kadar Ekron ona defalarca vurdu. Delilah,

herkesi, hatta Samson'u bile yardıma çağırırarak acı içinde ağladı. Ekron güldü ve Delilah'nın bacaklarını ayırdı. Delilah'nm karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Daha sonra Ekron zevkten ıslakken Delilah'yı mutfağa sürükledi. Onu kilere attı ve kendisine yemek yapmasını emretti. O andan sonra Ekron, Delilah'mn asla ondan beklemeyeceği bir şekilde zalimce davrandı. Ekron'un Hemin'den farklı olduğunu düşündüğü onlarca yıldan sonra, Delilah aslında onun daha da kötü olduğunu fark etti. Ekron'un aslmda çok yabancı olmadığını, çocukluklarında ondan gördüğü ufak tefek inceliklerin aslmda kendisine duyduğu tutkudan kaynaklandığını anladı.

Başlangıçta, en azından asma bahçesinde çalışmasına izin vermesi için onu ikna etmeye çalıştı. Topraklar Ekron'a miras kalmıştı ve Ekron da hem topraklar üzerindeki umursamazlığını, hem de Delilah'yı kendini avutacak işler yapmaktan alıkoymadaki ısrarını göstermek için bahçe hasadının kasti olarak Delilah'nm önünde yapılmasını emretti. Ancak bir öğlen saatinde hizmetkârlardan biri koşarak gelip de, üzümlerin suyunu çıkaramadan çürüdüklerini söylediğinde Delilah parladı.

Bahçe işçisinin önünde Ekron'a "Babanın mirasından kalan hiçbir şeye önem vermiyorsun!" diye bağırdı. "Tüm hayatı boyunca sana ve Hemin'e rahat bir yaşam sunmak için çalıştı. Sen de şimdi tüm bu çabayı mahvediyorsun. Böylece ondan daha iyi olduğunu mu kanıtlıyorsun? Bu işi bile düzgünce yapamayacak kadar aptal olman dışında..."

Ekron onu orada dövdü. Daha sonra Delilah onun babasının hatırasından da kurtulup kurtulmadığını düşündü.

Delilah, Phicol'ün evine yaptığı ziyaretlerde umursamadığı diğer kadın hizmetkârlarla paylaştığı odasına gitti. Kadınlar, o geçerken gözlerini başka yöne çevirdi. Delilah kirli elbiselerini çıkardı ve soğuk su ile Ekron'dan kalan her bir izden kurtulmak için her gün yaptığı gibi neredeyse derisini kazıyarak kendini keseledi.

Ekron"un kanepesinde yattığında belli olmuyordu ama burada, ayakta çıplak dururken Delilah karnındaki ufak kabarıklığı ve göğüslerini saklamanın imkânsız olduğunu biliyordu. Çalışırken giydikleri siyah elbise bol ve şekilsizdi. Ayrıca Ekron da Delilah'nın vücuduna bakamayacak kadar kendi vücudu ile ilgileniyordu. Ancak belirtiler daha da büyüyecekti.

İkinci ay da gelmiş ve kanaması olmadan geçmişti. Çoğu sabah kendini kötü hissederek uyanıyordu. Bir keresinde, vadi topraklarında geçirdikleri o sabah Azubah'nın onu dikkatle incelemesinin hamileliği ile ilgili olup olmadığını merak etti. Ancak bir şey söylemek için çok erkendi. Kendisi bu haberden emin olduğunda Samson'un yanında olacağını düşünerek kendini rahatlattı.

Ancak şimdilik bu durumu sadece Ekron fark edebileceği için içinde bir korku vardı. Delilah'nm asla kendisine ait olmadığının daha açık bir delili olmadığı için kesinlikle bebeği öldürürdü. Belki Delilah'yı da öldürürdü. Delilah elleriyle karnını sardı.

Yüce Tanrım, lütfen yanılmış olayım. Çektiklerimizi daha da kötüleştirme. Ekron elimden almadan bu çocuğu sen benden al.

Efendi Phicol'ün masasının zenginliği Delilah2nm yeniden kendini kötü hissetmesine sebep olmuştu. Yağ içinde yüzen kızarmış tavuk etleri, salamura balık, incirli kuzu güveç... Hemin'in doğum yapmasına birkaç ay kalmıştı. Yastıklardan oluşan bir yığının üzerinde, efsanevi Nil su aygırı gibi kurulmuştu. Başını masaya eğmişti. Delilah, üvey kız kardeşinden büyümüş öfkesinden başka bir şey, mesela anlayış beklemiyordu. İki eliyle ağzına tıktığı soğuk yemeklerin kendisine servis edilmesi için Delilah'yı mutfağa gönderip durmaktan büyük zevk alıyordu.

Hemin duvarın yanındaki yerinde duran Delilah'ya avuç dolusu kızarmış keçi etini sallarken Ekron'a "Onu iyi eğitememişsin." diye çıkıştı. "Her zaman tembel bir köpekti."

Ekron cevap vermedi.

"Babamla aynı hatayı yaptığına inanamıyorum. Onları yatağınıza almanız, onları geliştirmez."

Ekron kızardı. "Sessiz olamaz mısın?"

Hemin kadehinin arkasından kardeşine kaba bir gülümseme gönderirken "Onunla yatıyorsun değil mi?" dedi. "Sanırım bu, sebebini sadece Ba'al'm bildiği işlerden biri. En azından artık sen de onun yerini biliyorsun. Kocamın da dediği gibi, kendini yukarıda görenlerin düşüşü de yüksekten olur."

Ekron homurdandı ve Phicol kendi kendine güldü. Phicol, bacaklarını ayırmış, göbeğindeki katlar eteğinin kemerinden dışarı sarkarken kendi koltuğunda oturuyordu. Tembel tembel yemeğini yiyordu. Odanın baş döndüren havasma sadece Hemin'in cırtlak sesi ekleniyordu. Gecenin sıcaklığı, renklerin karmaşası ve yemeklerin kokusu Delilah'nın etrafını sarmıştı ve Delilah, Hemin onu yeniden mutfağa gönderdiğinde rahatladı. Geri dönerken, soğuk taş duvara eğilip elindeki kayısı kâselerini dengelemek için birkaç dakika koridorda oyalandı. Oturma odasında Phicol'ün elindeki kaşığı rahatsız edici bir şekilde koltuğun kenarına vururarak Ekron'a bağırdığını duydu.

"Kuzey sahillerindeki saklanma yerlerinin nerede olduğunu söylemeyi reddediyor."

"Bilmemize gerek yok."

"Ekron, bilmemiz lazım. Bu pis insanların saklanacakları başka bir yer kalmadığından emin olmamız lazım. Bu toprakları yerle bir etmek istiyorum. Sorek Vadisi ile sahil şeridi arasındaki, Gazze'den Tel Qasilah Nehri'ne kadar her bir deliği ve kulübeyi bilmek istiyorum. İsrailliler, bizim topraklarımızda saklanamamalı."

Delilah, Ekron elindeki kadehi masaya koyup bir üzüm almak için eğildiğinde kapıdaki perdeden içeri bakıyordu. "Bu zamana kadar çektiği acılar onu yıldırmadı. Ancak Samson bile ateşin yaratacağı acıya dayanamaz."

Yüce Tanrım, o yaşıyor.

Delilah doğrulmak için perdeyi tutup eğildi. Kollarındaki kayısı kâseleri etrafa döküldü ve kayısılar yerde patladı. Yere dağılan kâse parçaları şaşkınlığını da böldü. Ancak bacakları tutmadı ve perdeyi de yanında sökerek yere düştü.

Phicol'ün "Onu buradan götürün!" diye bağırdığını duydu.

Delilah, iki erkek hizmetkâr güçlü kolları ile onu yakaladığında delicesine sallanıyordu. Önce mutfağa, oradan da bahçeye götürüldü.

Seni canlı tutuyorlar. Yüce Tanrım. Yüce tanrım, ben ne yaptım?

Hizmetkârlar onu boş bir odaya götürdü ve orada bıraktı. Duvarın karşısına çöktü ve gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin vererek ağladı.

Sevgilim, canını yakıyorlar. Nasıl seni incitirler?

Vücudu ağrıyana kadar ağladı. Geriye kuru bir kederden başka bir şey kalmamıştı. Daha sonra yavaşça alnına değen soğuk nemli bir bezin nazik dokunuşlarını fark etti.

"Hey, hey! Daha iyi hissediyor musun?"

Delilah gözlerini açtı ve yanında oturan yaşlı bir kadının kavruk dizlerini gördü.

"Teşekkür..." Öksürdü. "Teşekkür ederim."

"Böyle ağlamaya devam etmenin bebeğe hiçbir yararı yok."

Delilah telaşla etrafına bakındı. Yalnızlardı. Kadının bakışları nazikti.

"Söyleme. Lütfen söyleme."

"Efendinden değil, değil mi?"

Delilah başını salladı ama yaptığı hareket kendini kötü hissetmesine sebep oldu ve ağzındaki acı tadı tükürdü.

Yaşlı kadın "Senin kim olduğunu biliyoruz." dedi. "Kimi kaybettiğini de..."

Delilah "Lütfen bebekten kimseye bahsetme!" diye fısıldadı.

Yaşlı kadın başını salladı. "İsraillilerin umudu da seninle birlikte ölsün diye mi? Elbette hayır."

Delilah hıçkırığını yuttu ve oturmaya çalıştı.

"Efendi seni eve götürmemi istedi."

Deliah güçsüz bir halde kafasını salladı ve kadının buruşmuş koluna girdi. Ayaklarının üstünde durdu. Ekron'un evine giden yol kısaydı ama Delilah bacakları ona ait değilmiş gibi hissediyordu. Ken-

disinin neredeyse üç katı yaşındaki bir kadından destek bekliyordu. Alnına kuru bir öpücük kondurmasını kabul etti ve yatakhaneye giden arka kapıdan sessizce eve girdi. En azından Ekron eve gelene kadar sakince dinlenebilirdi.

Ekron gölgelerin arasından çıkıp karşısına dikildi.

Gülerek "Bir de benim bakış açımdan bakmalısın," dedi. "Samson'un hayatta kaldığına dair bir umudun olmayınca daha kolay idare ediliyordun." Delilah'ya doğru eğildi. Nefesi şarap kokuyordu.

Delilah "Yatağa git!" dedi. "Lütfen!"

"Bu bir davet mi?

"Bir daha asla seninle yatmayacağım?"

Ekron, Delilah'nın boynunu tuttu ve onu kendine çekti. Dudakları kalın ve ıslaktı. Neredeyse Delilah'nınkilerle birleşeceklerdi. "Ah, küçük sevgilim, tabii ki yatacaksın."

Delilah Ekron'un ellerinden kurtuldu. *Bu gece değil.* Yorgundu. Ancak bu gece vücudunda daha fazla morluk oluşsa da, onunla savaşacaktı. "Midemi bulandırıyorsun!" diye tısladı.

Ekron, yanağına bir tokat attı ama bu acı sadece Delilah'nın içindeki öfkeyi alevlendirdi.

"Phicol olmadan sen bir hiçsin."

Ekron homurdandı ve duvarın karşısında duran küçük bir şişe şaraba uzandı. "Haydi, buna içelim. Onun bana verdiği zenginliğe içelim. Benim inatçılığıma içelim." Şişenin kapağını ağzıyla açtı ve tıpayı bahçeye fırlattı. Büyük bir yudum aldı ve şişeyi Delilah'ya sundu.

Delilah yumruklarını sıktı ve ona vurmaya çalıştı. Ancak Ekron geri kaçmıştı. Şarap şişesi düştü ve ayaklarının ucunda parçalara ayrıldı. Boş yere şişeyi tutmaya çalıştı. Daha sonra uzattığı kollarıyla Delilah'yı sardı.

Delilah ondan kaçtı ve Ekron düşmemek için duvara tutundu.

"Her zaman Samson'un olacağım." dedi. "Beni kaç kere seninle yatmaya zorlamış olursan ol."

Ekron Delilah"yı yakaladı, beceriksizce elbisesini yırtmaya çalıştı. Kolunu Delilah'nın boğazına dayayıp onu duvara sıkıştırmıştı. Ekron kemerini çözerken, Delilah Samson'dan daha önce birçok kez gördüğü gibi onun bileğini tuttu ve kolunu büktü. Ekron bağırdı ve Delilah kaçtı. Ancak yeteri kadar uzağa gidememişti. Ayağı bir şeye takıldı ve Delilah bunu fark edememişti, yüzüstü yere çakıldı.

Ekron üzerine çıktı, Delilah'nın elbisesini parçalarken onu yere bastırıyordu. Delilah, şarap dökülen yerdeki tozu tatmak zorunda kaldı. Şişenin kırık parçaları tehlikeli bir şekilde yüzünün yanında duruyordu.

Ekron, ellerini kalçalarının üzerinde gezdirmek için elbisesinden bir parçayı kaldırdı. Delilah ileri doğru hareketlendi. Ekron üzerine oturdu. Delilah kafasının arkasında bir darbe hissetti ve bir acı dalgasıyla burnunu yere çarptı.

Yeniden görebilmek için gözlerini zor açtı. Yanında, kırılan şişenin uzun parçalarından biri parlıyordu. Tozun içinde parmaklarını o parçaya uzattı.

Ekron nefes nefese kalmış bir halde "Hâlâ savaşıyor musun kardeşim?" dedi.

Delilah, onun altında döndü. Dişleri görünüyordu ve yüzünde öfke vardı. Kırık parçayı aldı ve Ekron'un boynuna sapladı. Parçanın ucu eti deldi ve hiçbir dirençle karşılaşmadı. Delilah parçayı daha sertçe derine itti. Ekron'un gözleri büyüdü.

Sıcak kan Delilah'nın elinden akıyordu.

"Lilah?" Kelime çok tiz çıkmıştı ve sesi küçük bir çocukken, erkek gibi görünmek isterken çıkardığı gibiydi.

Ekron, boğazını parçalayan nesneyi tutup geri çekildi. Delilah tozun içinde geri geri kaçarak kendini kurtardı.

Ekron yeniden konuşmaya çalıştı ama sadece horultular duyuldu. Yüzündeki rengi yok eden, karanlık bir leke önünde birikiyordu. Delilah, etrafta ona yardım edebilecek biri var mı diye çevresine bakındı. Kapıda toplanmış, aval aval bakan üç hizmetkâr vardı.

Delilah "Hâlâ vaktiniz varken gidin!" dedi.

Gergin bir şekilde birbirlerine baktılar ve yatakhanenin içinde gözden kayboldular. Ekron tuhaf bir tıslama sesi çıkardı. Dudakları, bir balığın kanlanmış ağzı gibi hareket ediyordu. Delilah'ya uzandı ancak havayı yakaladı. Daha sonra vücudu tuhaf bir şekilde kıvrılıp yana devrildi.

Delilah, nefesinin yavaşlayışını ve ayaklarını toz içinde tepinişini izledi. Kalbi kulaklarında atıyor gibiydi ve kapıdan çıkana kadar eşyalarını küçük torbalara doldurup kaçan hizmetkârları pek fark etmemişti.

Ekron'un vücudu tamamen hareketsiz kalıncaya kadar bekledi. Daha sonra etrafa dağılan elbisesini topladı ve kapıya döndü. Ekron bulunmadan önce asma bahçesine gidip gümüşleri alacak zaman yoktu. Hâlâ orada oldukları da meçhuldü. Gün doğana kadar vadiye giden yola ulaşmış olurdu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ariel eşekleri dizginledi ve araba durdu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" dedi. "Kendim de kolaylıkla şehre girebilirim."

Delilah başını salladı. Kocaman ve dikkat çekici olduğunu hissediyordu. Artık saklamaya gerek yoktu. Ayrıca salaş elbisesi ve pelerini geleneksel Filistin kıyafetleriydi. Bu yüzden ortada, istenmeyen bakışları üzerine çekmesini gerektiren bir şey yoktu.

Azubah "Yine de seninle gelmeliyim." dedi. Ebelere ait uzun kemerli bir elbise giyen ve şal takan Samson'un annesi karşısında oturuyordu. "Eğer bebek erkenden gelirse..."

Delilah "Gelmeyecek..." dedi. "Ayrıca, zamanı geldiğinde burada, güvende olmanı istiyorum."

Azubah, Delilah'nın elini sıktı. Teni, eski deri gibi yumuşak ve sıcaktı. "Oğluma, onunla gurur duyduğumu söyle."

Delilah, arabadan inerken Ariel'in kendisine yardım etmesine izin verdi ve şehir kapılarına doğru yola koyuldu. Delilah, pelerinin başına örttüğü şapkası ve boynunu saran gösterişli takılarıyla, Gath'tan gelen bir Filistinli olarak kapıdan geçebileceğini biliyordu. Nöbetçilere yaklaşırken heyecandan kalbi sıkışmıştı. Ancak hiçbir sorgulamayla karşılaşmadı ve kapılardan geçti.

Yeniden tanıdığı sokaklarda yürüyordu. Diğer Filistinliler hürmetkâr bir mesafede duruyordu. Kendi gibi olan diğer kadınlar Delilah'ya gülümsüyordu. Görünürde pek İsrailli yoktu. Sadece ayak

işleri için koşuşturan bir çocuk ve belli ki kendi evi için değil de, patronuna pazardan aldığı yiyeceklerin ağırlığı altında ezilen bir kadın.. Anlaşılan Phicol, Ashkelon'un en temiz Filistin şehri olduğunu ilan etmişti. Pazar yerinde de hiç İsrailli tüccar yoktu. Onun yerine düzenli sıralanmış Filistinli tezgâhları meydanı doldurmuştu ve bir müşterisi ile mutluluk içinde konuşan, boncuk kâselerini önüne dizmiş Sarai vardı. Orta parmağındaki yüzük, Ekron'un ölümünden sonra kalbini bir başkasına kaptırdığını gösteriyordu.

Delilah, bebeğin ağırlığının izin verdiği hızla yürüdü. Azubah'ya bebeğin daha hazır olmadığına dair verdiği söze rağmen birkaç gündür onun tekmelerini ve karnının içinde yuvarlanışını hissediyordu. Belki de babasına döndüğünü hissetmişti. Delilah, hapishaneye giden uzun yolu seçip güneye döndü. Tapınak heybeti ve altınlarıyla sağında belli belirsiz görünüyordu. Tapınağın merdivenlerine bakarak Abidan ve Jubal için sessizce dua okudu. Balkonda iki adam, kış sonu festivali için kalan birkaç ardıç dalını asıyordu.

Delilah, hapishane kapısından içeri girmek için söyleyecek bir mazeret bulmuştu. Ancak bir hevesle camdaki deliğe iki gümüş bıraktıktan sonra kolayca geçmiş ve sorgulanmadan içeri alınmıştı.

"İsrailliyi, Samson'u görmek istiyorum. Erkek kardeşimin ölümünden sorumlu." dedi.

Bekçi, Delilah'nm süslü kıyafetindeki her bir detayı dikkatle inceledi. Gözleri en çok karnındaki şişlik üzerinde durdu. "Hanımım, ziyaret saati bitti."

"Bu ziyaret şansını yakalamak için çok uzun yoldan geldim." Biraz daha para verdi ve bekçi gönülsüzce onun içeri giren güneş ışığı ve esaretin getirdiği düş kırıklığı ile kaynayan

hapishanenin gürültülü kalbine girmesine izin verdi.

İkinci muhafızı, gümüşle ikna etmek daha zordu. O daha çok hamile bir soylunun iyiliği ile ilgileniyordu.

"Orada size bir şey olursa hanımım, benim tepeme binerler. Efendimiz..."

"Hapishaneye girmeme izin verilmezse, Gath tapınağının yüksek rahiplerinden korkmak zorunda kalacak."

"Sınırdaki topraklardan buraya tüm yolu aştınız mı?"

"Seyahatimin önemini anlamışsındır."

Delilah, dört parça gümüş daha çıkardı. Ancak muhafız, başını salladı. "Girmeniz gerekiyorsa, bunun için para alamam. Hapishanenin alt katları tanrı Melqart'm yeridir. Bu yolculukta hayatta kalmak için parayı ona sunmalısınız."

Delilah başını salladı. "Şeytanın hak ettiği budur."

Mahzene doğru dört kat aşağı inerken, hapishane gittikçe daha sessiz ve soğuk oluyordu. Delilah, elbisesinin içinde teri kuruduğu için titredi. Karanlık, belirli aralıklarla dikilmiş yanan meşaleler tarafından bölünüyor ve umutsuzluğun fısıltıları ile aralanıyordu. Hava, ter ve iltihaplı yara kokusuyla dolmuştu.

"Sonraki hücrede." Muhafız, Delilah'nın başı üzerinde onu kötülüklerden koruması için bir işaret çizdi ve Delilah'yı yolun kalanını yürümesi için tek başına bırakıp koridorun başındaki görev yerine gitti.

Delilah, boş gibi görünen ama bundan emin olamadığı hücrelerin önünden geçerken çürümüş hava etrafını sarıyordu. Karanlığın içinde, buradaki çalınan hayatlardan kalanları, elbise parçalarını, kırık bir testiyi, farelerin koşuşturan ayaklarını görebiliyordu. Ayakları onu Samson'un hücresine götürürken nefes almaya çalıştı.

Son hücreye ulaştı. Demir parmaklıkların arkasında gölgeler içinde kalmış dar, taşlık bir alan vardı. İlk düşüncesi muhafızın onu yanlış yere gönderdiğiydi. Çünkü burada kimse yoktu.

"Samson?"

Cevap yoktu ama karanlıkta bir şey kıpırdamıştı.

Ağlamayacağına dair kendisine söz vermişti. Samson için güçlü olacaktı. Ancak dayanılacak gibi değildi.

"Samson?"

Şekil yeniden hareket etti ve Delilah kollarını ya da bacaklarını görebilmek için kendini zorladı. Çırılçıplak bir halde, çenesi göğsüne düşmüş, bir köşeye çökmüştü.

"Samson, benim," dedi. "Senin Delilah'n..."

Samson kafasını güçlükle kaldırdı. Delilah dinledi. Arkasında devamlı olarak damlayan su seslerinin ve hâlâ hayata asılan birinin yorgun nefesinin arasında, ağzından çıkan belirsiz iniltileri duydu.

"Sevgilim..." Ayakta durabilmek için parmaklıklara asıldı. Hücredeki adam, kalbinde taşıdığı resimden çok uzaktaydı. Hayallerin ve gerçeğin çatışması onu yıkmıştı. Ne ummuştu ki?

"Ah, Samson!" diye fısıldadı. "Aşkım..."

Kelimeleri bastırıyordu ancak Samson onu duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Elini karnına koydu ve dikkatle Samson'a aynı hizaya gelene kadar çöktü. "Sana içecek bir şeyler getirdim. Biraz da yiyecek..."

Pelerinin altına uzandı ve Sorek'te yanan ateşin üzerinde demlediği ballı içkiyle doldurulmuş küçük bir şişe ve kendi pişirdiği ekmekle, dilimlenmiş eti ve meyveleri çıkardı. Paketi açtı, onları parmaklıkların arasından uzattı.

Delilah gözlerini onun üzerine dikmişken, Samson'unkilerin hâlâ kapalı olduğunu fark etti. Saçları yeniden çıkmıştı ve yüzünde dengesiz bir şekilde uzayan koyu siyah sakal parçaları vardı. Kambur durmasına rağmen omuzları hâlâ genişti. Esaret altında çok kilo kaybetmiş olmalıydı ama Delilah'nın sevdiği adam gölgelerin arasında hâlâ belli oluyordu.

Delilah hıçkırdı ve başını parmaklıklara dayadı. "Samson!" diye ağladı. "Samson!"

"Beni aldattın." Sesi sakin ve boştu. Ufak hücrenin içinde neredeyse duyulmuyordu. Ancak Delilah'nın içindeki suçluluğu ortaya çıkarmıştı ve Delilah parmaklıkları kavradı.

"Seni kurtarmaya çalışıyordum."

Uzunca bir süre hareket etmedi. Daha sonra Delilah'ya döndü. Delilah'ya bakarken bile canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu. Delilah içgüdüsel olarak başını aşağı eğdi. Yeniden Samson'a bakmaya cesaret ettiğinde, ona ne yaptıklarını görüp haykırdı.

"Ah! Tanrım, olamaz!"

Gözlerini çıkarmışlardı. O güzel mavi gözler gitmişti. Kanlı boşluklar, Delilah'nın karşısındaydı.

Sesini düzeltmek için yutkunurken içinde kabaran rahatsızlığı bastırdı. "Sana ne yaptılar?"

Ancak Samson başını salladı. "Bunu görmeliydim." Sessizce ve acı acı güldü. "Ama sana deli gibi âşıktım."

Delilah, kendini kontrol etmeye çalışırken derin bir nefes aldı. Gözyaşları arasından "Görecek bir şey yok!" dedi. "Sonunda yok. Seni de kaybetmeye dayanamam. Şehirden dışarı çıkabilseydik, sakinleşmek, yeni bir plan yapmak ve savaşmak için zamanın olacaktı. Yapacağım şeyde zihnin intikamla bulanmamış olacaktı."

Sesi öfkeyle yükselirken "Benim hakkımda ne biliyorsun ki?" dedi.

"Savaşının, benim için vazgeçemeyeceğin kadar önemli olduğunu biliyorum."

Samson, yeniden yüzünü ondan uzaklara çevirdi ve cevap vermedi.

Delilah umutsuzca *onu kaybediyorum*, diye düşündü.

Delilah, kalkmak için demirlere asıldı ve parmaklıkların arasından Samson'a uzandı. "Seni seviyorum. Lütfen..."

"Sen aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Seni tanıyorum." dedi. "Aşk hakkında bildiğim şey bu."

Samson hareket etmedi ve onun bu reddedişi Delilah'nın içinde kalan son gücü de götürdü. Kelimeleri bastırdı ama onlara uzun süre karşı koyamadı. "Samson, buraya annenle geldim. Ariel de geldi. Duyduk ki... Duyduk ki seni öldüreceklermiş."

Samson yavaşça hareket etti ve dizlerinin üstünde yuvarlandı. Yolunu hissetmek için emekledi. Kollarındaki kaslar zayıflamıştı. Bacakları incecikti. Delilah onun hiç yemek yiyip yemediğini düşündü. Çökmüş göz kapaklarının altındaki elmacık kemikleri, yüzünde derin gölgeler oluşturuyordu. Delilah, sadece ona dokunmak, yeniden sarılmak istedi.

Samson, parmaklıklara yaklaşmadan önce durdu ve duvara doğru eğildi. Yeteri kadar yakındı. Delilah kolunu biraz daha itti ve onun elini yakaladı. Parmakları birbirine geçti. Bir an için Samson

da onun elini sıktı ve Delilah onun gücünün geri geldiğini hissetti. Ancak Samson elini gevşetti. Esaretin pis kokusu içinde, hatıraların güzel kokusu saklanmıştı.

"Neden geldin?"

Delilah, Samson'un elini nazikçe parmaklıkların arasından geçirdi. Kolu, asmaların zayıf dalları gibi açıldı. Meşalenin ışığında çok soluk görünüyordu. Delilah elbisesini açtı. Samson'un elini karnındaki şişliğin üzerine koydu.

"Senin..." dedi.

Samson'un parmakları kibar bir dokunuşla Delilah'nın karnını okşadı ve diğer eliyle onun yüzüne dokundu. Delilah'nın gözyaşlarını sildi. Delilah da kendini bir zamanlar ona tutkuyla, aşkla bakan gözlerden geriye kalanlara bakmaya zorladı. Göz kapakları kapalıydı, büzüşmüş ve buruşmuştu.

"Hâlâ güzelsin." dedi.

Delilah dudaklarını ısırdı ve içinde kabaran yeni bir keder dalgasını sessizce bastırdı. Kendini toparladı. "Ariel, dağlarda adamları topluyor. Festivalde seni kurban etmelerinden önce hapishaneye saldırmayı planlıyor." dedi.

Samson aniden ciddileşerek "Bunu yasaklıyorum!" dedi. "Dagon, kışı bitirmek için bir kurban istiyor."

"Ama Dagon senin tanrın değil."

"Bundan sonra başka hiçbir İsrailli onun için kurban edilmeyecek. Achish bunu biliyor olmalı."

"Phicol'e yalvaracağım."

"Hayır." Parmakları Delilah'nın dudaklarına dokundu ve gülümsedi. "Ben tanrıma kavuşacağım ve senin bundan sonraki tek görevin çocuğumuzla ilgilenmek olacak. O yaşamalı. Sen ve Azubah, onun büyüdüğünü görmelisiniz."

"Seni öldürecekler."

"Öyleyse ölürüm."

Samson dizlerinin üzerinde çırpmdı ve parmaklıklara tutunarak ayağa kalktı. Başını parmaklıklara yasladı. Delilah, onun alnını, yanaklarını, burnunu öptü. Aşklarının yaşayan ifadeleriydi bunlar. Samson öpücükleri mihrapta dökülen kutsal şarabın damlalarını içer gibi kabul etti.

Daha sonra Samson parmaklıklardan ayrıldı.

"Delilah, şimdi git."

Yemek ve içki şişesini hücrenin içine itti. "Bana ihtiyacın olduğu sürece buradayım."

"Delilah."

"Senin için dua edeceğim." dedi.

"Ben de senin için..."

Delilah yeniden elbisesini bağladı ve gözyaşlarını silerek uzaklaştı. Samson'dan uzaklaştığı her adımda kalbi eziliyordu.

Kapıda, gardiyan ona başını salladı.

"Umarım geldiğinize değmiştir."

KIRKINCI BÖLÜM

Alçakta uzanan, ancak yağmur bırakmayan bulutlarla gökyüzü ağırlaşmıştı. Delilah'nın hapishane ziyaretinden sonra iki gün geçmişti ve festival günü gelip çatmıştı. Azubah, yolculuğa çıkacak gücü kendinde bulmadı ve Ariel de Samson'un isteği doğrultusunda intihar girişimine benzeyen planı iptal etmişti.

Delilah üzerine çöken yorgunluktan kurtulmuş ve bir kez daha Ashkelon'a dönmüştü. Son bir kez daha asma bahçesini ziyaret etmek istedi ama Ekron'un ölümünden sonra, Phicol'ün bahçenin tüm sorumluluğunu üstlenmiş olacağını düşündüğü için cesaret edemedi. Samson'un yakında gerçekleşecek idamı sebebiyle Phicol'ün orduları kesinlikle alarmda olacaktı. Ancak Ariel arabayı asma bahçesindeki yokuşun batı tarafına doğru sürdü ve Delilah yanan evin tamamen yıkıldığını görebildi. Asmalar kahverengiydi ve yokuşta düzenli duruyordu. Belki de biri bahçeyi kendine göre düzenliyordu.

Duvarların iç tarafında dolaşırken Delilah burada da birçok şeyin değiştiğini gördü. Onan'ın bahçesinin şehir duvarları içinde yarattığı vahanın olduğu yere şimdi bir çift düzenli beyaz ev inşa edilmişti. Festival, tüm bölgelerden gelen zengin Filistinlileri etkilemişti. Bu yüzden şehir renklerle ve gevezelik yapan seslerle oldukça canlı görünüyordu. Askerler her yerdeydi.

Delilah'nın ayakları, hatıralarla dolu olan eski yolları izledi. Meyhanenin yıkıldığı sokak ve tüm alan bomboştu. Mahzen artık Filistinli çiftçilerin elindeydi. Öğütülen tahılların tozu bahçedeki her yeri kaplamıştı. Hapishanenin yakınına gitmeye cesaret edemedi.

Ancak öğlen güneşi batmaya başladığında, Delilah tüm gün yakınına gitmekten kaçındığı tapınağa döndü ve sıcak kalmak için ellerini dizlerine sarmış oturan,, pelerinlerine sarılmış kalabalığın arasına karıştı. Rahipler Evi'nin kapısına yakın bir yerde, Abidan ve Jubal'in öldüğü merdivenlerin karşısında durdu ve tapınaktan çıkıp gelen üç tören alayını başlığının altından izledi.

İlkinde, uçuşan beyaz elbiseleri içinde, sessiz, tek bir sırada evlerini terk eden rahipler vardı. İkinci alayı karşılamak için tapınağın basamaklarında saygılı bir sıra oluşturmuşlardı. Şahsi dört koruması tarafından çekilen bir arabanın içinde Phicol, Hemin ve kırmızı ile altın renginden oluşan bir kundağa sarılmış yeni doğan kızları geldi. Tapmak basamaklarına gelmeden önce meydanda durdular ve arkalarından elbiseleri ve başlıkları altında ezilen Askhelon Efendileri'nin otuzu da geldi. Kalabalık sevinç çığlıkları attı ama tavırlarında görmezden gelinemeyecek bir gerginlik vardı. Kış sonu festivali, her zaman kutlamadan çok, gelecek mevsimin belirsizliğine karşı bir umut olmuştu.

Efendiler, tahta sopalar eşliğinde balkona tırmandı. Rahipler basamakların üzerinde tören yayını oluştururken, cellat çift taraflı baltasıyla öne çıktı. Hâlâ Samson'dan bir iz yoktu. Delilah, bebeğin yeniden tekme attığını hissetti ve etrafındaki kalabalık hapishane yoluna bakmak için döndü. Kalabalık önce sessizleşti. Delilah, tapmağa doğru yavaşça gelen arabanın gıcırtısını duyabiliyordu. Uzaktan gelen rüzgârlar gibi, kalabalığın alaylı kahkahaları tüm tören alanına yayıldı.

Filistinli izleyiciler, araba önlerinden geçerken ona fırlatmak için ardıç dallarını sallıyordu ve havada Delilah'nın bir daha koklamayacağı için memnun olduğu tatlı bir sarhoşluk kokusu vardı. Bağırışlar ve hakaretler ikiye katlandı ve Delilah kalabalık, mahkûma daha yakından bakmak istediği için sıkıştı. Samson'un onu görebileceği korkusuyla rahiplerin evine doğru geriledi. Artık gözleri olmadığını ve bu yüzden kalabalığı görmek yerine, onun öfkesini hissedeceğini biraz geç hatırladı.

Araba göründü. Samson elleri arkasında bağlanmış bir halde dizlerinin üzerindeydi. Kalabalık beklenmedik bir şekilde sessizleşti. Son bağırışlar da küçük bir rüzgârla uçup gitti. Samson'un ayakları bağlı değildi. Üzerinde sadece bir peştamal vardı. Ona çıplaklığıyla ilgili bir aşağılanma yaşatmamışlardı. Açlıktan zayıflamış görünüyordu ama artık acınacak halde değildi. Başı dikti. Pasif ve uysal görünüyordu. Delilah, Samson'un bileğini kesen halatlara bakarken bir zamanlar onları nefes almak kadar kolay bir şekilde parçaladığı günleri hatırladı.

Halkının yukarısında, Phicol de kendi ardıç dalını sallıyordu. Küçük bir dal kopardı ve bebeğinin eline verdi.

Kalabalığın tavrındaki değişimi hisseden rahipler, arabanın derhal yanlarına gelmesini sağladı. Askerler Samson'u geriye çektiler ve onu itip külçe gibi yere serdiler. İzleyiciler, şefkate benzer bir şekilde birlikte nefeslerini verdiler. Samson dirseklerinin üzerinde yuvarlanıp ayağa kalktı.

Birisi, ayaklarına taş attı. Daha sonra başka biri daha midesine çarparak sıçrayan bir taş attı. Samson yüzünü buruşturdu ancak kaçmadı.

Bunları takip eden taş yağmurunun altında, bir asker hiç zaman kaybetmeden Samson'u tapmak merdivenlerine çıkardı ve efendiler sırayla balkonlarından indiler. Samson kapıya ulaştığında, kalabalık aniden coşup kükredi.

Delilah duvara yaslandı ve yaşanacak olanlardan bebeğini koruyabilirmiş gibi ellerini şişmiş karnının üstüne koydu. Gece yaklaşıyordu. Kara bulutlar, tapınağın uğursuz çanının üzerinde toplanmıştı. Rahibin ağzından çıkan tek bir kelimeyi duydu: "Dagon!" Efendiler cevap verdi: "Duy bizi." Delilah gözyaşları arasından gökyüzüne baktı.

Esinti aniden rüzgâra dönmüştü. Soğuk dalgası, kum parçaları, herkesin bir anda gözlerini korumak için arkalarına dönmesine neden olarak kalabalığın üzerine çöktü. Çöl nefes alıyor gibiydi.

Rüzgâr, şehrin her bir tarafındaki köpeklerin havlamasına sebep olurken, fırtınaya dönüştü. Samson'un arabasını çeken atlar burnundan soludu ve şahlandı.

Fırtına, sonunda sakinleştiğinde, Samson'u götüren askerler gökyüzünü korkuyla incelediler. Daha sonra Samson'u tapınağın içine ittiler. Delilah her zaman kurban törenlerinden kaçınmıştı. Ancak Delilah, Ekron'un, Efendi Phicol'ün yanında çıraklık yaptığı günlerden anlattığı kanlı hikâyelerle neler olduğunu biliyordu. Samson celladın beklediği mihrapta diz çökecekti ve cellat da baltayı onun boynuna indirecekti. Vücudundaki kan kutsal oluğa akıtılacak ve kanı Dagon heykelinin ayaklarına damlatılacaktı.

Delilah "Tanrım," diye mırıldandı. "Ona acı çektirme. Buna izin verme."

Delilah'nın ayaklarının altındaki yer sarsıldı ve kalabalık haykırdı. Delilah sendeledi ama dengesini yeniden sağlayabildi. Tapınağın basamaklarında, insanlar dizleri üstüne çöktü. Gök gürültüsüne benzeyen bir ses duyuldu ve derin, koyu bir yarık tapınağın ön cephesini parçaladı. İnsanlar birbirine sarılmak için döndüler. Bazıları kaçmayı denedi ama karınaşa çıkmıştı. İzleyiciler yere çökmüştü ve birbirlerinin ayaklarının altında yatıyorlardı. Tapınağın önünde, insanların kıvranan vücutlarından bir yığın oluşmuştu. Uyarı çığlıkları ve alarınlar kan donduran çığlıklara karışıyordu.

Delilah tapınağa doğru birkaç isteksiz adım attı. Samson neredeydi? Dökülen taşın çatırdamasıyla, tapınağın balkonu sarsıldı ve yana yattı. Phicol balkonda göründü. Bir eliyle kendisini desteklerken, diğerini çığlık atan Hemin'e sarmıştı.

Tüm bina çöktü ve Hemin ile Phicol de içinde kayboldu. Havada kalabalığın acı ve korku çığlıklarını kıyıya vuran dalgalar gibi taşıyan bir toz bulutu oluştu.

Bir adam Delilah'nın kolunu tutarak "Rahipler Evi de çökmek üzere." diye bağırdı.

Kiremitler ayağına çarparak yerlere dağılıyordu. Delilah adamı takip etti. Meydanın kenarlarından dolanıp, sadece arkasına son bir

bakış atmak için durdu. Yer yeniden sallandı ve tapmak tüyler ürperten bir şekilde titredi. Dış duvarlar tek parçaymış gibi eğildi ve çöküşün yarattığı gürlemeyle etrafında olan şanssızların üzerine moloz yığınları fırlatarak birbirleri üstüne yığıldılar.

Kalabalık yanından nehir gibi akarken, Delilah kıpırdamadan kuyunun yanında durdu. Yer sakinleşmişti ve toz yatışıyordu. Sadece arka duvarın yarısı ayakta kalmıştı. Enkazın altında bir yerde, Samson'un bedeni de diğerleri gibi ezilmişti.

Ancak her şey bitti.

Samson'un cenaze törenini Sorek Vadisi'nde yaptılar. Filistinlilerin tapınağın enkazını kazıp, etrafa yayılan büyük taşların altında tanınmayacak hale gelen, ezilmiş talihsiz izleyicilerden kalanları bulmak için yaptığı kazılar çok uzun sürdü. Birbirini izleyen geceler ardında, şehrin üzerindeki gökyüzü yaslı ailelerin acılı ağıtlarıyla yankılandı.

Samson'un bedeninden hiçbir iz yoktu. Ancak Ariel, Samson'un babasının mezarını açıp, Arabacılar Kupası'nda kullandığı halatları gömdü. Azubah, yalın bir dua ile tanrıdan onu ahiret için yanına kabul etmesini ve hepsini oradan izlemesine izin vermesini istedi.

Tapmak enkazından kurtulan ve yaralarına teslim olmadan önce üç gün hayatta kalmayı başaran biri, tanrının gazabına uğradıklarını söyledi. Ölen bir adamın hayallerine itibar edilmeyeceği için, adamın söylediklerini ciddiye almadılar ancak bu hikâyeyi üçüncü ya da dördüncü ağızdan duyan Delilah, bir zafer olduğuna inandı. Ashdod'dan buraya gelmiş bir terzi olan yaralı adama göre; tapınağın girişinde, sol tarafta olan Samson, gözcülerden birine onu tapınağın merkezine götürmesini söylemişti. Gözcü ona boyun eğmişti ve neredeyse kendisinden iki kat küçük bir çocuk tarafından çekilen İsrailli devin görüntüsü, toplanmış kalabalık arasında haykırışlara ve kahkahalara sebep olmuştu. Kargaşanın üzerinden, bacaklarını iki büyük sütun gibi tapınağın ortasında açan Samson, çocuğu göndermişti. Elleriyle yolunu bularak, sanki taş ona güç verecekmiş gibi avuçlarını destek alacağı bir taşa dayamış ve başını eğmişti. Rahatsız

edici Filistinlilerin hatıraları anlamını yitirmiş ve bilincini kaybetmişti. Çok uzakta olmasına rağmen Samson'un dualarını duyduğunu söyledi. Yerin sallandığını ve celladın Dagon heykeli yıkılırken sığınacak bir yer bulmak için kaçtığını hatırladı.

Delilah'nın dökecek gözyaşı kalmamıştı. Depremi takip eden günlerde, birçok defa ağladı. Yalnız başına, grup olarak bir sürü kabile üyesi, Samson'un annesine saygılarını sunmak için geldiler. Ashkelon'da yaşananlarla ilgili dedikodular etrafa yayılmıştı.

Bazıları, tanrının, seçilmiş oğlunun kurban edilmesine kızdığını söyledi. Diğerleri de, Dagon'un Filistinlilerin kana susamışlığından bıktığını... Çocuklar, Samson'un kendi başına tapınağı, onu esir tutanların tepesine yıktığına ve gücünü tanrıdan aldığına dair fantastik bir hikâyeye inanmayı seçtiler. Belki de gerçekten öyle olmuştu.

Mezar doldurulurken *artık hepsi öldü* diye düşündü. *Achish, annem, Ekron, Hemin, Phicol, Abidan, Jubal, Joshua, Samson. Hepsi öldü.*

Bebeğin tekmesini hissetti ve Azubah'nın başının üzerinden batıya baktı. Artık onu Ashkelon'da tutacak bir şey kalmamıştı. O yüzden kimsenin adını bile bilmediği bir yere taşınabilirdi. Belki de bir yerlerde çocuğu büyürken işleyebileceği bir parça toprak vardı. Geçmişi gömmek için yanında getirdiği insanlık, zalimlik, suçluluk, kıskançlık ve ölümden öğrendiği her şeyi toprağa katacaktı. Buradan uzakta, sadece güzel şeyleri hatırlayacaktı. Sadakat, yardım ve aşk.

Ellerindeki altın saç tokasını okşadı. Birkaç sıra asmayla başlayacaktı. Üzümlerin güneş altında büyümesini ve sularının sıkılmasını izleyecekti. Geçmiş güzel günlerin tadını bulabilirdi böylelikle.

Eleanor de Jong'un yeni çıkacak kitabı
Jezebel*'den özel bir bölüm okuyun*

M.Ö. 872

1

Tuzlu su, aygırın yelelerinde parladı ve Jezebel'in yanaklarına yapıştı. Jezebel, hayvanı, yolu saran sığ dalgaların arasından geçmek için ileri iterken, atın boynuna yaklaştı. İleride, Büyükdeniz'in gök mavisi dalgaları arasında Tyre şehri yükseliyordu. Sarayın ve tapınağın beyaz duvarları patlamaya hazır dalgalardan oluşmuş gibi duruyordu.

Aygır, toynaklarının altında daha sağlam olan deniz yolu boyunca sakin bir yürüyüşü tercih ederdi ancak geçit, Tyrian Adası'nın daha alçak bölgelerine kadar uzandığı için, at başını kaldırıp memnuniyetle kişnedi. Jezebel, güneş tanrıçası Shapash, deniz tanrısı Yam'ın omzuna başını koymak için eğilmeye başladığından, saraya ve ahırlara giden yolda güneye dönmesi gerektiğini biliyordu. Jezebel'in bakıcısı Beset, prensesin kendi hoş kıyafetlerinden vazgeçip on beş yaşında başka bir kızın kıyafetlerini giyerek, öğlen saatinde dışarı çıkmak için yaptığı hazırlıklar için sızlanıp, iç çekecekti.

Ancak Jezebel, rüzgârı saçında biraz daha hissetme isteğine karşı koyamadı ve atı şehir duvarlarının etrafından daha hızlı gitmesi için zorlayarak kuzeye döndü. Babasının emriyle kış denizleri ile bağlarını kesmek için inşa edilen ve denizin içinde uzanan dar, taş barikat boyunca at sürdü. Bir an için, altındaki at gerilene kadar uçtuğunu sandı. Atın kulakları dikleşti, gözleri büyüdü. At durmak için çırpındı. Jezebel ikisini de sakinleştirmek için dizginleri tuttu. Dizleri, eyerin üzerinde zor duruyordu. "Sakinleş oğlum!"

Denizin içindeki taşlık yol sert bir şekilde yana yıkıldı. Bütün duvarlar, Tyrian'lı gemicilerin ev dediği doğal su birikintisinin içine çöktü. Beklenmedik bu korku anına rağmen Jezebel güldü ve atının boynunu okşadı. "Sakın babama seni buraya getirdiğimi söyleyeyim deme."

Duvar boyunca etrafına bakındı ama burada yalnızlardı. Limanın kavisli yoluna yerleşmiş ahşap doklarda kalabalık toplandı. Tüm dikkatleri, sahile çıkmış kızılçamdan yapılmış küçük gemilerde yapılan düğün töreninde toplanmıştı. Müzik ve gülüşmeler duyuluyordu. Jezebel, gemiden çıkan kendi yaşlarında bir kız gördü. Kızın elini genç bir çocuk tutuyordu. İkisi de balıkçı ailelere özel sade ipek gömlekler giymişti. Genç adam shenti denilen canlı Tyrian morunda bir üst etek daha giymişti. Jezebel'in kendi kardeşi Balazar, mümkünse bundan daha süslü kıyafetleri her gün saraya yakın bahçelerde dolaşırken giyiyordu. Jezebel, bu genç adamın öldüklerinde mürekkep salan deniz salyangozu toplamaktan kalan zamanlarında, böyle bir mor gömleği giymek için çok zamanı olmayan şu denizcilerden biri olduğunu tahmin ediyordu. Gelin, böyle bir adamla evlendiği için şanslıydı. Gelin çürümüş salyangozların kokusunu duymazdan gelirse, damat boya yapabilirdi. Eğer damat bir gün balıkçılıktan tüccarlığa yükselirse, Ashdod hatta belki Mısır'a kadar sahil boyunca gelini gezdireceği büyük bir gemi alabilirdi.

Damat, gelininin başına mor duvağı taktığında neşeli sesler yükseldi ve Jezebel'in altında at huzursuzlandı. Jezebel titredi ve batan güneşe baktı.

Sessizce "Babam bizi bekliyor olmalı." dedi.

Duvarın genişlediği yerde atı geri döndürdü ve yavaşça şehre doğru yol aldılar. Ancak geri dönüp son bir kez düğüne bakmaktan kendini alamadı. Dok, deniz kabuğundan yapılan lambalarla aydınlanıyordu. Kız, kocası mor kenarları olan pelerini boynuna bağlarken çok mutlu görünüyordu. Jezebel'in elleri de kendi boynunu yokladı. Tuzlu deniz suyu kendi pamuklu pelerin ipini sertleştirmişti. Tombul Kızıl Deniz incileri, teriyle pürüzsüz bir hale gelmişti. Belki de Beset mutlu çiftin kim olduğunu biliyordu. Belki de evlenen çift onun kuzenidi ve böylece onların hikâyesini öğrenebilirdi. Ada, Jezebel'in tanıdığı ve prenseslerinin geçtiğini görünce ona saygıyla gülümseyen yüzlerle doluydu. Ancak isimlerini sadece Beset bilirdi.

Jezebel, *beni böyle görmesine rağmen, benimle tekrar konuşup konuşmayacağını merak ediyorum* diye düşündü.

Gerçekten de ahırlara girdiğinde Beset'ten değil ama, babasının baş adamlarından biri olan Hisham'dan oldukça soğuk bir selam aldı.

Dizginleri seyis çocuklardan birine verirken "Babam beni bulmak için seni gönderdiğine göre, başım gerçekten dertte olmalı." dedi.

Hisham, başlığı el verdiği kadar başını eğdi. Dudakları biraz yamulmuştu. "Yüce Kralımız sizi iki saattir bekliyor."

"Balazar'ın beni ele verdiğini sanıyorum. Yoksa nerede olduğumu nasıl bilirdiniz?"

"Kralımız da bu öğlen atla gezintiye çıkmayı düşünüyordu, efendim."

"Ah!" Jezebel irkildi ve seyis çocuk tarafından tımarlanan babasının en sevdiği aygıra baktı. "Sanırım kıyafetimi değiştirmek için vaktim yok, değil mi?"

"Sırası gelince onun için de vaktiniz olacağına inanıyorum."

Hisham, sandaletlerinin topukları üzerinde döndü ve Jezebel'e babasının dinlenme odasına kadar eşlik etti. Aciliyetleri düşünüldüğünde, adımları komik derecede yavaştı.

Babasının mermer masasının yanındaki koltukta yatan Balazar "Korkunç görünüyorsun!" dedi. Kral Ithbaal, parmakları arasında çıtırdayan bir tomar papirüsle çalışır halde masasında oturuyordu. Başını kaldırıp oğlundan gelen sese bakmadı ve Jezebel dudaklarını ısırdı. Masanın üstü kâğıt tomarları, papürüsler, parşömenler ve düzenle kenara koyulmuş aynalı kil tabletlerle doluydu. Jezebel, dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "En azından ben, bütün gün yatmak yerine bir şeyler yapıyordum."

Balazar "Atları eğitmek için işçilerimiz yok mu?" diye esnedi. "Her neyse, kendi başına böyle dışarı çıkmamalısın. Sahilden buraya dört nala geldiğini gördüm. Güvenli değil."

"Öyle mi görünüyor?" diye sordu. "En son ne zaman saraydan dışarı çıktın? Hiç geçitten geçtin mi?"

"Oraya gitmeme gerek yok ki. Önemli olan herkes zaten bize geliyor Jezebel."

Ithbaal kâğıtları eliyle sardı. "Tatlım bugün hiç önemli biriyle karşılaştın mı?"

Jezebel masaya doğru yürüdü ve babasını yanağından öptü. "Özür dilerim baba. Beni affet. Öğlen yemeğinde at binmeye gideceğini bana söylemeliydin. Birlikte giderdik. Kendi atma eyer vurmana bile izin verirdim." Bir an için saygılı bir tavır takındı ancak daha sonra babasının gözleri heyecanla parlayınca gülümsedi.

"Aslında Judeanlar ile buluşmak için birlikte at sürebilirdik." dedi. "Onların heyetiyle yolda karşılaşmamana şaşırdım."

Jezebel, babasının okuduğu kâğıtlardan birinin ucunu çekip "Birkaç gün daha gelmeyeceklerini sanıyordum." dedi. Köşeli harfler düzgünce yazılmıştı ama çok küçüklerdi ve çok fazla yazı vardı. Ancak Jezebel başını kâğıtlara eğip okumaya devam etti. "Taşman malların üzerindeki vergi... Kral Hazretleri'ne katkı sağlamak için..."

Kağıdı bıraktı. "Judeanslıların en kuzeydeki yol bölgesi için ödeme yapmalarını mı istiyorsun? Kesinlikle bunu kabul etmezler. Judah'tan ve buradan en uzak olan ve iki krallığın da yol üzerinde en az ilgilendikleri bölge orası."

Kanepede tembelce oturan Balazar "Babama aptal mı diyorsun?"

"Jezebel haklı. Stratejik olarak pek bir önemi yok gibi duruyor." Ithbaal oğluna baktı ve Balazar kızardı.

Balazar tekrar etti "Pek bir önemi yok."

Jezebel "Eğer Damascus'lu Ben-Hadad'ın bu yolu kontrol etmeye çalıştığını düşünmüyorsan..." dedi. "Elbette onun topraklarına da komşu ama, topraklar onun eline geçerse ne Judah, ne de Tyre ve Sidon oradan yararlanabilir."

Ithbaal başını salladı ama dikkati kızının yüzünden kıyafetine kaymıştı. "Sanırım yemek için başka bir şey giyeceksin; en iyi elbiselerinden birini. Belki de Bahar Festivali'nde sana verdiğim oymalı ametist kolyeyi takarsın."

"Judeanlı memurlar ile görüşmemi mi istiyorsun?"

Babası elini kızının omzuna koyarak "Kralın oğlu Jehoshaphat ile onun oğlu Jehu arasına oturmanı istiyorum." dedi. Normal bir şekilde konuşuyordu ama Jezebel onun dokunuşundaki ağırlığı hissetti. "İkisine de ev sahipliğini en iyi şekilde göstereceğine eminim."

Jezebel'in kalbi göğsüne sığmadı. Sakinleşmek için nefesini tuttu. "Elbette baba."

Balazar aptalca "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?" dedi. "Yanında oturmak..."

"Biliyorum."

Dinlenme odasının dışındaki Hisham'ın önünden geçti ve büyük taş merdivenlerden odasına çıktı. Odanın diğer ucunda, batı penceresinin yanında duran Tanrıça Astarte'nin küçük mabedini hedef alarak kumaşları fırlattı.

Ancak taş heykel çoktan üzümlerle ve Astarte'nin hikmetinin görüldüğü asma yaprakları ve filizlerinin yerleştirildiği kızılçam halkalarıyla dolmuştu.

Beset yatağın ayak ucunda duruyordu. Ellerini belinin hizasında birleştirmişti. Jezebel, konuşmaya çalıştı ama boğazı düğümlenmişti ve sadece mihrap taşında dizlerinin üstüne çökebildi. Beset, Astarte'nin tören kâsesini su ile doldurdu ve Jezebel'e verdi. Jezebel minnetle suyu içti.

Rica eden gözlerle Beset'e bakıp "Babam sana ne dedi?" diye sordu. "Bir şeyler biliyor olmalısın. Yoksa mabedi neden süsleyesin?"

"Astarte yardımcım olsun diye."

Jezebel "Judeanlar'dan biriyle yolun güvenliği için evlenmek zorundayım." diyerek hıçkırığım bastırdı. "Hangisi olduğunu söylediler mi?"

"Saray dedikodularla dolu."

"Hangisi?"

Beset, geçirdiği yirmi yılın verdiği bilgelikle, sertçe "Bizim bu konu hakkında konuşmamız iyi olmaz." dedi. "Biz tanrılara gerekenleri sunmalıyız. Böylece seninle ilgileneceklerinden emin oluruz."

Jezebel başını saldı. "Söz konusu şeyin ne olduğunu anlamıyor olmayı dilerdim. Böylece bana söylenenleri düşünmeden yapardım."

Beset "Sana söylenenleri ne zaman yaptın ki?" dedi. "Şimdi kalk ve banyo yap. Sonra seni giydireceğim. Kader kimi seçerse seçsin, müstakbel kocan için en iyi şekilde giyinmelisin."

Delilah

Bu oyunun bedeli çok ağır olacak...

Mukaddes Topraklarda, İsrailoğulları ve Filistinliler acı bir anlaşmazlığa saplanmıştır. Görünüşte yenilemez gibi duran düşman Samson, İsrailoğulları direnişinin sembolü olur ve hüküm süren Filistinliler onun gücünün sırrını öğrenemez. Onu alt edebilmenin tek yolu vardır: Delilah.

Tutkulu, inatçı ve dikkatsiz Delilah, yaşadığı hayattan sıkılmıştır. Daha fazlasını istemektedir ve kendisine sunulan teklifin cazibesine kapılıp bir anlaşma yapar. Anlaşma Samson'u baştan çıkartıp kaleyi içten fethetmek üzerinedir. Acaba Delilah oyunun sonunu getirebilecek mi yoksa zamanla öğreneceği şaşırtıcı gerçekler onu yolundan mı döndürecek?

Gelin bu zorlu görevinde Delilah'a eşlik edin ve en az
Delilah kadar çekici olan bu romanın sizi baştan çıkarmasına izin verin.

Bu romanı karşı konulmaz buldum. Oldukça gerçeğe yakın karakterlerle ve sürükleyici anlatımıyla tarihe yeni bir soluk kazandırıyor. Herkesin okuyabileceği tarzda bir eser.
Closer Dergisi

Optimum Kitap

www.optimumkitap.com
İnternet satışı: www.kitapsihirbazi.com